



3 1761 08713502 6



Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

151.
Er



NEW EDITION
OF THE
BABYLONIAN TALMUD

Original Text, Edited, Corrected, Formulated, and
Translated into English

BY
MICHAEL L. RODKINSON

SECOND EDITION—REVISED AND ENLARGED

SECTION MOED (FESTIVALS)
TRACTS SHEKALIM AND ROSH HASHANA
HEBREW AND ENGLISH

Volume IV.

62719
28 | 7 | 04

NEW YORK
NEW TALMUD PUBLISHING COMPANY
54 EAST 106TH STREET

EXPLANATORY REMARKS.

In our translation we adopted these principles:

1. *Tenan* of the original—We have learned in a Mishna; *Tania*—We have learned in a Boraitha; *Itemar*—It was taught.
2. Questions are indicated by the interrogation point, and are immediately followed by the answers, without being so marked.
3. When in the original there occur two statements separated by the phrase, *Lishna achrena* or *Waïbayith Aema* or *Ikha d'amri* (literally, "otherwise interpreted"), we translate only the second.
4. As the pages of the original are indicated in our new Hebrew edition, it is not deemed necessary to mark them in the English edition, this being only a translation from the latter.
5. Words or passages enclosed in round parentheses () denote the explanation rendered by Rashi to the foregoing sentence or word. Square parentheses [] contain commentaries by authorities of the last period of construction of the Gemara.

SYNOPSIS OF SUBJECTS
OF
VOLUME IV.—TRACT SHEKALIM.*

CHAPTER I.

MISHNA *a* treats of: What were the duties of the Beth Din in the month of Adar in the time of the second Temple. When the Megillah (Book of Esther) was to be read in the fortified cities. For what purpose messengers were sent out, and what were the things to be heralded.

MISHNA *b* treats of: What was the punishment for not obeying the commandments of Kelayim in the former times and later.

MISHNA *c* deals with: When the money-changers, with their tables, began their work in the countries of Judea and in Jerusalem. The time for pledges which were taken for not paying the Shekalim. From what persons the pledges were to be taken. If a father might pay the Shekalim for his children.

MISHNA *d* treats of: What ordinance Ben Buchri proclaimed in Jamnia in behalf of the priests, and what R. Johanan b. Zakkai rejoined. The defence of the priests, with their interpretation of biblical passages, which was accepted only for the sake of peace.

MISHNA *e* treats of: The voluntary payment of Shekalim from women, slaves, and minors being accepted, but not from the heathens or Samaritans. Bird-offerings not accepted from persons affected with venereal diseases or from women after confinement. Sin and vow offerings, however, were accepted from the Samaritans. The vow-offerings were also accepted from heathens. The general rule concerning this.

MISHNA *f* deals with: The premium one had to pay in addition to the half-shekel. Who was obliged to do so? The different opinions of the sages and R. Meir. How much one had to pay if given one Selah and taking a shekel in exchange.

* See introduction to synopsis in Tract Sabbath, Vol. I., p. xxix. This tract has no Gemara. The synopsis contains the Mishnas, with their commentaries.

MISHNA *g* treats of: The law concerning one who pays for a poor man, for a neighbor, and for a countryman. Law concerning brothers and partners paying together; also, law regarding cattle-tithe. How much was the premium.

CHAPTER II.

MISHNA *a*. One may put together the Shekalim and exchange them for a gold coin called Darkon. Concerning the chests which were given to the collectors in the country and at Jerusalem. What is the law if money were stolen or lost by the messengers of a city, when a portion of the Shekalim was already expended; what is the law if not expended.

MISHNA *b*. Concerning the law when one gives his shekels to another to pay his head-taxes for him; if he pays his shekels from the money of the second tithes or from the money of the fruit of the Sabbatical year. Concerning how he shall replace it and use it for the same purpose.

MISHNA *c*. The law concerning one who gathered single coins little by little and said: "With this money I shall pay my shekels." The different opinions of the schools of Hillel and Shamai in this matter. Concerning the same case when one gathers money for sin-offerings. What shall be done with the eventual remains of such money.

MISHNA *d*. Concerning the explanation of R. Simeon of the teachings of the school of Hillel. The discussion of the former with R. Jehudah. The claims of the latter that the coins of the Shekalim were also changed in times and places. The rejoinder of R. Simeon to this.

MISHNA *e*. The law concerning the remainder of money intended for Shekalim when considered to be ordinary. Regarding the remainder of the tenth part of an ephah, bird-offerings, and guilt-offerings: what shall be done with it. A rule concerning this matter. Also, regulations concerning the remainder of Passover sacrifices, Nazarite offerings, the remainder of moneys for the poor in general and individuals, of money for prisoners, for burial of the dead, and R. Meir and R. Nathan's opinions regarding this matter.

CHAPTER III.

MISHNA *a*. Regarding the appointed periods of the year when the money was drawn from the treasury. The different opinions, concerning this matter, of R. Aqiba b. Asai, R. Eliezer, and R. Simeon. The same time appointed for cattle-tithes.

MISHNA *b*. Concerning the ceremony of drawing the money at all periods of the year. The law regarding measures of the boxes in which the coins of the Shekalim were filled, and the numbers of the chests in which the money was drawn from the boxes for the expenses of the Temple. Which box must be opened first, and which last. What garments the person drawing the money must wear. How a man must stand unblemished before his fellow-man and before his God.

MISHNA *c*. Concerning the custom of the house of Rabban Gamaliel, when the members of the house had paid their Shekalim. The law regarding

TRACT SHEKALIM.

CONTENTS OF VOLUME IV.

HEBREW AND ENGLISH

ENGLISH.

TRACT SHEKALIM.

	PAGE
PREFACE,	xi-xii
SYNOPSIS OF SUBJECTS,	xiii-xviii

CHAPTER I.

OF THE DUTIES OF COURT IN THE MONTH OF ADAR— PAYMENT OF POLL DUTIES IN THE WHOLE REGION OF ISRAEL,	1-6
--	-----

CHAPTER II.

THE EXCHANGE OF COINS FOR SHEKALIM—THE PROVISIONS FOR THE SAVING OF MONEY FOR DIFFERENT OFFERINGS AND THE USE OF THE REMAINDERS,	7-11
--	------

CHAPTER III.

PERIODS AT WHICH MONEYS WERE DRAWN FROM THE TREASURY, AND THE CEREMONIES THEREAT,	12-15
--	-------

CHAPTER IV.

PURPOSES FOR WHICH MONEYS WERE DRAWN, AND WHAT WAS DONE WITH THEIR REMAINDERS AND THAT OF OTHER OFFERINGS,	16-19
--	-------

CHAPTER V.

THE MAIN OFFICES, THEIR OFFICERS, THEIR DUTIES, SEALS, AND CHAMBERS,	20-24
---	-------

CHAPTER VI.

	PAGE
THE THIRTEEN COVERED CHESTS AND OTHER PARAPHER- NALIA, AND RELIGIOUS CEREMONIES ADOPTED WITH THE NUMBER THIRTEEN,	25-28

CHAPTER VII.

MONEYS FOUND BETWEEN THE CHESTS, AND CATTLE FOR OFFERINGS FOUND IN THE VICINITY OF THE CITY OF JERUSALEM,	29-32
---	-------

CHAPTER VIII.

SPITTLE, UTENSILS, AND SUBMERGING OF THE DEFILED SACRIFICES,	33-36
---	-------

TRACT ROSH HASHANA.

OPINIONS OF SCHOLARS OF THIS ENTIRE WORK,	v-xi
PARTIAL LIST OF SUBSCRIBERS,	xi-xii
A FEW WORDS TO THE ENGLISH READER,	xiii-xviii
INTRODUCTION TO THIS TRACT,	xix-xxii
SYNOPSIS OF SUBJECTS OF THIS TRACT,	xxiii-xxviii

CHAPTER I.

OF THE FOUR NEW YEAR'S DAYS AS KEPT DURING THE PERIOD OF THE SECOND TEMPLE,	1-36
--	------

CHAPTER II.

THE OBSERVERS OF THE NEW MOON BEFORE THE HIGH COURT IN THE CITY OF JERUSALEM,	37-44
--	-------

CHAPTER III.

OBSERVING THE MOON BY THE HIGH COURT ITSELF—THE BLOWING OF THE CORNET ON THE NEW YEAR'S AND JUBILEE DAYS,	45-52
---	-------

CHAPTER IV.

WHEN NEW YEAR'S DAY FELL ON SABBATH—THE ORDER OF BENEDICTION AND PRAYERS ON THE SAME,	53-66
--	-------

THE HEBREW PART.

(Order of pages, from right to left.)

TRACT SHEKALIM.

פרק ראשון באחד באדר—THE FIRST OF ADAR, CHAPTER I.,	1-3
פרק שני מצרפין שקלים, פרק שני MAY BE EXCHANGED FOR DARKONS, CHAPTER II.,	4-5
פרק שלישי בשלשה פרקים, פרק שלישי CHAPTER III.,	6-7
התרומה מה היו עושין בה? פרק רביעי SEVERED (SHEKALIM): WHAT WAS DONE WITH IT?, CHAPTER IV.,	8-10
אלו הן הממונין, פרק חמישי THE FOLLOWING ARE THE NAMES OF THE OFFICERS, CHAPTER V.,	11-13
שלשה עשר שופרות, פרק ששי THIRTEEN CHESTS, CHAPTER VI.,	14-16
מעות שנמצאו בין, פרק שביעי MONEYS FOUND BETWEEN, CHAPTER VII.,	17-18
כל הרוקין, פרק שמיני ALL THE SPITTLE, CHAPTER VIII.,	19-20

TRACT ROSH HASHANA.

פרוודור להכנס לטרקלין (ובו ג' פתחים) RIDOR LEADING TO THE PALACE (CONTAINING THREE ENTRANCES).*	
פתח ראשון—FIRST ENTRANCE,	i-vii

* By these three entrances the editor illustrates his reasons for this enterprise and his method of correcting and translating the original. This has not been translated into English, for the reason that it would be of but little interest to the English reader who does not understand the Hebrew; it is, however, hoped that the reader of Hebrew will find great interest in the matter.

שני פתח—SECOND ENTRANCE,	vii-xiv
שלישי פתח—THIRD ENTRANCE,	xiv-xix
מכתבי תהלה—LETTERS OF APPROVAL,	xix-xxii
מבוא קצר—BRIEF INTRODUCTION,	xxiii-xxvi
ארבעה ראשי שנים הם, פרק ראשון YEAR'S DAYS, CHAPTER I.,	4-24
אם אינן מכירין אותו, פרק שני KNOW HIM, CHAPTER II.,	24-28
ראוהו בית דין, פרק שלישי IT, CHAPTER III.,	28-32
יום טוב של ראש השנה, פרק רביעי OF THE NEW YEAR, CHAPTER IV.,	33-39

PREFACE TO TRACT SHEKALIM.

AMONG the treatises contained in the Section Moed of the Babylonian Talmud is to be found that of Shekalim, which consists, however, only of Mishnas, the Babylonian Talmud having no Gemara. The Palestinian Talmud contains a Gemara for this tract also, and there is an additional commentary by Maimonides. While we are translating only the Babylonian Talmud, we would not care to omit Shekalim, which is of peculiar historical value and may prove quite interesting to the reader. But the Mishna, without any explanation whatever, would naturally seem obscure, and in some instances would be absolutely incomprehensible; and, the Gemara of the Palestinian Talmud, as well as the commentary of Maimonides, consisting of very complicated and intricate series of arguments, inferences, and explanations, which would be not only difficult of translation but also immaterial to the subject, the insertion of which would be a deviation from our method, and unnecessary, as would explanations of Barthanora, Tospath-yomtabh, etc., we were forced to provide the text with a commentary of our own, drawn from the most authentic sources. This, we trust, will serve to elucidate any obscure passages not quite comprehensible to the general reader. Accordingly, every sentence or word in the Mishna requiring an explanation is distinguished by a number or an asterisk, and has a corresponding reference in the commentary printed below the text. We may add that, for our personal satisfaction and to guard against any possible errors, we have given this tract for revision to some noted Russian scholars who are competent to judge upon it, and they find it very intelligible.

As stated above, we have taken our commentary from the most authentic sources we could find. We do not, therefore, solicit leniency on the part of worthy critics, but ask them to restrain their criticisms until they shall have carefully studied the commentaries mentioned, as well as *our* commentary, with proper consideration; for ours is derived from the Palestinian Talmud, Maimonides, etc. Conscientious critics will do so without our

solicitation; and as for others, who are ready to criticise everything impromptu as soon as it leaves our pen, such a request would be of no avail. We nevertheless will be grateful to any one who will call our attention to things which are not comprehensible in the commentary, this being our first venture of the kind, more especially as we think we shall be compelled to do the same with other Mishnayoths to which the Babylonian Talmud has no Gemara. A separate introduction to Tract Shekalim we think unnecessary, as the contents of this speaks for itself. We nevertheless will return to this when we come to Tract Midoth (Measures).

In compliance with our promise in our prospectus, we add to this volume the Hebrew text of the Tracts Shekalim and Rosh Hashana of our new edition, for the benefit of students and scholars who may desire to compare the translation with it.

M. L. RODKINSON.

NEW YORK, May, 1897.

one who drew money did not commence until he had said to the bystanders, "I will now draw," and they answered, "Draw, draw, draw," three times.

MISHNA *d*. Concerning the covering of the boxes after drawing the money. For which countries the drawings were performed in the first period, the second, and the third.

CHAPTER IV.

MISHNA *a*. What was done with the money drawn? Concerning the watchmen that were sent out to guard the after-growth of the Sabbatical year, of which the Omer and two loaves were taken for sacrifice. The opinion of R. Jose in this matter, and what the rabbis answered.

MISHNA *b*. Concerning the red heifer, the goat that was to be sent away, the strip of scarlet, the bridge for the cow, the bridge for the goat, the canal, the city wall, the towers, and other necessities of the city: all were paid for out of the Shekalim money. What Abba Saul said.

MISHNA *c*. What was done with the balance of the money left over in the treasury. The discussion of R. Ishmael and R. Aqiba in this matter. Some of the many things which are enumerated in the Palestinian Talmud and which were done with this money. Among them was the hiring of teachers for priests to teach them the laws of the sacrifices.

MISHNA *d*. What was done with the remainder of the moneys of the chest. The different opinions of R. Ishmael, R. Aqiba, and R. Hanina, the assistant chief of the priests, concerning profit: if it might be raised from the remaining money or not, and of what money the gold plates for the decorations of the Holy of Holies were made. Also, concerning the benefit of the altar.

MISHNA *e*. What was done with the remainder of the incense (as the incense of the New Year must be bought with the new Shekalim money). The sanctification of the incense on hand then transferred to that money, and then redeemed with the money of the new revenue.

MISHNA *f*. Concerning the law when one devoted his entire possessions in honor of the Lord: what should be done with them. The discussions of R. Aqiba and Ben Asai regarding this matter.

MISHNA *g*. Concerning the law when one devoted his possessions, and among them were cattle, male and female, fit for the altar. The discussions of this matter between R. Eliezer and R. Jehoshua. R. Aqiba is inclined to the opinion of R. Eliezer, which seems to him to be more proper, but adds that he had heard that both opinions were right according to circumstances.

MISHNA *h*. If one devote his possessions, and among them are things fit for the altar, such as wines, oils, and birds, what should be done with them. R. Eliezer decreed it, and no one opposed him.

MISHNA *i*. Contractors, for the delivery of all things for the altar and the improvements of the Temple, were appointed every month; but if the

prices changed during the thirty days, the Sanctuary must not suffer any injury. Such was the agreement made between them. The illustration of this.

CHAPTER V.

MISHNA *a*. Concerning some names of the offices and the heads of them in the Sanctuary during the entire period when the second Temple was in existence. What were the officers' duties, and how they officiated.

MISHNA *b*. Concerning the order of the head officers; namely, the king, the high priest, his assistant, two catholicoses, and seven chamberlains, not less than two officers being put in charge of public moneys.

MISHNA *c*. Regarding the seals that were in the Sanctuary, serving for the beverages and meat-offerings which must be brought, according to the Bible; with every sacrifice. Concerning the inscription on the seals and their usage. Ben Azai added one seal for the poor sinner. The names of the officers, of the seal-keeper and the officer who sells the above offerings.

MISHNA *d*. The date must be put on every seal. The law regarding surplus money being found in the treasury of the seal-keeper: to whom it belongs; and if a deficit, who must supply it.

MISHNA *e*. The law concerning one who lost his seal; what must be done.

MISHNA *f*. Concerning the two chambers in the Sanctuary, of which one was called "Chamber of Silence" and the other "Chamber of Utensils." What was done there, during what time they were investigated, and what was done with the presented utensils which were useless for the Temple.

CHAPTER VI.

MISHNA *a*. Concerning the thirteen covered chests and thirteen tables which were in the Sanctuary. How many prostrations took place in the Sanctuary. How R. Gamaliel and R. Hanina, assistant chief of the high priest, added one in the place where the ark was hidden.

MISHNA *b*. Relates how a blemished priest who was engaged in selecting and peeling wood had noticed the place where the ark was hidden, but before he had time to tell it to the others he expired.

MISHNA *c*. Concerning the directions where the prostrations were made. How many gates were in the Temple: their names, and why they were so named; also, different opinions of the sages concerning this. There were two gates which were nameless.

MISHNA *d*. Of what material the thirteen tables were made, where they stood, for what purpose they were used. Concerning the golden table in the Temple itself, upon which the showbreads were constantly lying.

MISHNA *e*. Concerning the inscriptions on the thirteen covered chests in the Sanctuary, and what was done with them. The different opinions of R. Jehudah and the sages as to using certain money put in some chests.

MISHNA *f*. Concerning the amount of articles to be furnished in payment of a vow one made, who did not explain how much he intended to give; for instance, wood, incense, gold coins, etc. A rule that was made concerning this. The hides of all sacrifices belong to the priest.

CHAPTER VII.

MISHNA *a*. If money was found in between the differently marked chests, to which chest the money belonged. Concerning this the rule was: One must be guided by the proximity, even in the case of the less important, etc.

MISHNA *b*. Concerning money found in Jerusalem, in the court of the Temple, in the times of the Festivals and in the ordinary times.

MISHNA *c*. Concerning meat found in the court of the Temple, in the city, and any place where Israelites resided and where Gentiles and Israelites together resided.

MISHNA *d*. Concerning cattle found between Jerusalem and Migdal Eder, and in the vicinity of the city in all directions: what the law prescribes. The different opinions of some sages.

MISHNA *e*. Relates how, in former days, the finder of such cattle was pledged to bring drink-offerings, and how afterwards the high court decreed to furnish them from the public moneys.

MISHNAS *f* and *g*. R. Simeon named seven decrees which were promulgated by the high court, and the above decree was one of them. R. Jehudah, however, does not agree on some points with him. R. Jose has also something to say about this.

CHAPTER VIII.

MISHNA *a*. Concerning streets in which people must walk during the time of the Festival in Jerusalem, for the sake of cleanness. The different opinions, in this matter, of R. Meir and the sages.

MISHNA *b*. Regarding utensils found on the way towards the plunge-baths: if they are clean or not, and the different opinions of R. Meir and R. Jose.

MISHNA *c*. Regarding the butcher-knife, if it was found in the street on the 14th of Nisan; and what is the case if the 14th falls on a Sabbath.

MISHNA *d*. Concerning where the curtain of the Sanctuary must be submerged if it become defiled. The first time it was submerged it was spread out for the people to admire the beauty of the work.

MISHNA *e*. What Rabban Simeon b. Gamaliel had to tell in the name of Simeon, the son of the assistant high priest. How the curtain was made: the great amount of the cost and how many hundred priests were required to submerge it.

MISHNA *f*. If meat of the Holy of Holies became defiled, where it must be burned. The different opinions of the schools of Shamai and Hillel on this point.

MISHNA *g*. The different opinions of R. Eliezer and R. Aqiba concerning anything that had become defiled through a principal uncleanness.

MISHNA *h*. The joints of the daily sacrifices, where they were laid down ; the sacrifices of the new moon, where they were placed. The payment of Shekalim, if it was obligatory after the destruction of the Temple. The same law regarding cattle-tithe, tithes of grain, and deliverance of the firstlings. The law if one sanctified Shekalim or firstlings after the destruction of the Temple.

TRACT SHEKALIM.

UNDER this heading the payment of a head-tax is treated of, which amounted to one-half of a shekel (in the Mishna always referred to as a *shekel*) and which had to be paid by every Israelite (see Exodus xxx. 12) upon the completion of his twentieth year. In the times of the existence of the Temple, the proceeds of this tax were applied for communal sacrifices and for the needs of the capital. The manner of collection, investment, and application of this money forms the subject of this treatise. It contains, in addition, many other historical regulations, most of which, however, only held good during the existence of the second Temple.

CHAPTER I.

MISHNA: (*a*) On the first day of the month of Adar, warnings are heralded (from Jerusalem) concerning Shekalim¹ and Kelayim² (the prohibition concerning the use, for ploughing to-

EDITOR'S COMMENTARY.

CHAPTER I.

MISHNA *a*. ¹Warnings were heralded from Jerusalem concerning Shekalim on and after the first of Adar, in order to prepare for the first of Nissan, before which day the final settlement of Shekalim had to be made. This was inferred by the Palestinian Talmud from the following passage [Exodus xl. 17]: "And it came to pass in the first month in the second year, on the first of the month, that the tabernacle was reared up." This was commented upon by a Boraitha, which stated, that on the day on which the tabernacle was reared up, the entire sum of the Shekalim collected was ready for disbursement.

²Warnings were also heralded concerning Kelayim, because that month was the time when ploughing and sowing commenced in Palestine.

gether, of an ox with an ass, and the sowing together of different kinds of seeds). On the fifteenth day of that month the Megillah Esther³ is read in the fortified cities; and the same day the improvement of country roads,⁴ market-places, and legal plunge-baths is proceeded with. Public affairs are again taken up⁵; at the same time, graves are marked with lime,⁶ and messengers are sent out on account of possible Kelayim.⁷

³ The Megillah (Book of Esther) was read on the fifteenth day of this month only in such cities as were fortified since the time of Joshua the son of Nun; but in such as were fortified after his day, and in the open cities, it was read on the fourteenth of the month. No mention is made in the Mishna concerning the reading on the fourteenth, because, the majority of the cities being open, or fortified since the time of Joshua ben Nun, it was generally known, and there was no fear of it being forgotten. In the few fortified cities, however, it was necessary to remind the inhabitants that the day on which *they* were to read the Megillah was the fifteenth. The Palestinian Talmud (Chapter I., Halakha 2) states, that we are taught by this Mishna that all commandments which are to be fulfilled on a leap year in the second Adar should not be fulfilled in the first Adar; but we cannot see how that can be inferred from this Mishna, although some commentators have tried to explain it.

⁴ The rainy season ended by the first of Adar, and in consequence of the heavy rains the country roads and market-places were in bad condition. In the month of Nissan, travel towards Jerusalem was very heavy; hence the warning to improve the roads, etc., was heralded. The public plunge-baths were also injured by the rains and had to be repaired, for the sake of the public, to whom the law prescribes the taking of a legal bath on or before the holidays.

⁵ The Palestinian Talmud states, that at that time the courts of law (Beth-din) would meet in session for the trial of civil suits, criminal cases, and crimes involving the punishment of stripes; for the redemption of such as had devoted all their possessions in honor of the Lord, and such as had given the estimated value of their person, etc.; also for the performance of the rite of the bitter water (see Numbers v. 12-31), and for the performance of the rite of breaking the calf's neck (see Deut. xxi.), and for the rite of the red heifer (see Numbers xix.), and for the ceremony of piercing a serf's ear (see Exodus xxi.). For all this, and any other matters that came up before them, the courts of law assembled in that month.

⁶ Such graves as had been injured during the rainy season, and

(*b*) R. Jehudah says: At one time the messengers used to pull out the Kelayim (illegally mixed seeds) and throw them at the feet of the owners! The number of the transgressors, however, being constantly on the increase, the Kelayim were pulled out and thrown into the roads. Finally, it was determined that the entire fields of such law-breakers were to be confiscated.*

(*c*) On the fifteenth of this month (Adar) the money-changers outside of Jerusalem seated themselves at their tables.¹ In the city of Jerusalem, however, they did not do this until the twenty-fifth of the month.² As soon as the money-changers seated themselves also in the city, the taking of pledges from

were not marked, had to be restored and marked, in order that a man be saved the annoyance of becoming unclean by stepping on a grave. The Palestinian Talmud infers this from the passage [Leviticus xiii. 46]: "Unclean, unclean, shall he call out," and interprets it to signify that the uncleanness itself should call out "unclean" and keep men away from its vicinity. For this reason it was heralded, that the graves were to be marked in order to be a warning to passers-by that such places were unclean.

¹ On account of the severity of the law concerning Kelayim and the frequency with which that law was infringed, it was deemed insufficient merely to herald the prohibition, and messengers were sent out to see the law enforced (Maimonides).

MISHNA *b*. * R. Jehudah's dictum does not intend to dispute the foregoing, but merely supplements it with the statement that the messengers sent out were for the purpose of punishing the infractors of the law of Kelayim. The Palestinian Talmud adduces the right of the Beth-din to confiscate property from the passage [Ezra x. 8]: "And that whosoever should not come within three days, etc., all his substance should be devoted." Whence it may be seen, that a Beth-din has such power.

MISHNA *c*. ¹ It was the custom for money-changers in those days to carry their tables with them, and hence they were called "the men of the tables." The Mishna relates, that on the fifteenth of the month the money-changers were ordered to go out into the rural districts with their tables, in order to provide the people with the necessary half-shekels; for the tax had to be paid in half-shekels only.

² On the twenty-fifth, when it was high time for payment and the people commenced flocking into the city of Jerusalem, the money-changers returned and sat in the court of the Temple.

the tardy ones commenced.³ But from whom were pledges taken? From Levites, Israelites, proselytes, and freedmen; but not from women, slaves, and minors. If a father, however, commenced to give a pledge for a minor, he was not allowed to stop. From priests no pledges were taken, for the sake of peace (and the dignity of the priests themselves).⁴

(*d*) Said R. Jehudah: Ben Buchri proclaimed the following ordinance in Yavne (Jamnia): "Any priest paying his shekel commits no wrong." R. Johanan ben Zakai, however, rejoined: "Not so! (The ordinance should read:) 'Any priest not paying his shekel, commits a sin.'" ¹ But the priests used to interpret the following passage to their advantage: It is written [Leviticus vi. 16]: "And every meat-offering of a priest shall be wholly burnt, it shall not be eaten." (They said therefore:) Were we obliged to contribute (our shekels) how could we eat our² Omer

³ The taking of pledges commenced immediately upon the departure of the money-changers from the rural districts, because, if a man had not paid his half-shekel while the money-changers were still within his reach, it was obvious that he either would not or could not pay it, and in consequence a pledge was taken.

⁴ According to law, the priests were also in duty bound to pay the half-shekels, the collection of which was mainly intended for the purchase of communal sacrifices, and the priests were naturally included in the community. They, however, found a defect in the law, and held themselves exempt. In consequence of their being in authority during the existence of the second Temple, they were not forced to pay or give pledges, for the sake of harmony.

MISHNA *d.* ¹ The difference of opinion between Ben Buchri (who was a priest himself) and R. Johan ben Zakai is, as can be plainly seen, that Ben Buchri holds, that according to law the priests are not in duty bound to pay the half-shekel; but if they do it, they may nevertheless partake of their Omer, two loaves, and showbread, while R. Johan ben Zakai says, that they are in duty bound to pay the half-shekel.

² The priests claim, that if they were to pay the half-shekel with which the Omer, etc., is bought, they would naturally have a share in it, and they would eat their share, which, as a priest's offering, must not be eaten by any one. This is, however, an unjust claim; for the majority is considered, and the priests were by far in the minority. As the priests, however, were in charge of the affairs of state, they interpreted the law to suit themselves, and for the sake of peace they were not disturbed.

(first sheaves harvested) and the two loaves and the showbread (which were procured with the shekels of the head-tax) ?

(*e*) Although it was ordained that no pledges were to be taken from women, slaves, and minors, if they offered to contribute, their money was accepted. From heathens and Samaritans it was not accepted. Nor were bird-offerings, for men or women afflicted with venereal disease and for women who had recently been confined, accepted; nor sin and guilt offerings.¹ Vowed and voluntary offerings, however, were accepted.² The following is the rule: Everything which was vowed as an offering and all voluntary offerings were accepted. Anything not vowed for offering or given voluntarily was not accepted from them (heathens and Samaritans). So it is explicitly declared in Ezra, for it is written [Ezra iv. 3]: "It is not for *you* and us (both) to build a house unto our God."

(*f*) The following are obliged to pay a premium¹ (in addi-

MISHNA *e*. ¹ This clause of the Mishna refers, according to the Palestinian Talmud and Maimonides, to Samaritans only and not to heathens, while the sin and guilt offerings were accepted from Samaritans but not from heathens, because the latter had not the same laws as the Israelites as regards sin-offerings. The Samaritans, however, claiming to be Israelites, were allowed to bring their sin and guilt offerings. The reason, however, that bird-offerings were not accepted from the Samaritans was because, in the first place, an offering for a person afflicted with venereal disease had to be brought in the form of a sheep; but if the person could not afford a sheep, birds answered the purpose. The Samaritans, however, were not considered trustworthy, and it was feared that they might bring a wrong offering (*i.e.*, an offering of less value than they could afford).

² These were accepted from heathens also, because such offerings were for forgiveness of sins in general, and in that respect all men are equal.

MISHNA *f*. ¹ The shekel mentioned in the Bible is equivalent to the Sela mentioned in the Mishna, and is worth two shekels of the Mishna. The half-shekel of the Bible was worth (according to Maimonides) the weight of 192 grains of barley in silver, and, for fear that the shekel of the Mishna of that time was perhaps a trifle less than the above weight, a small coin was prescribed to be paid in addition to the above shekel, and which was named from the Greek Colobbus (χόλλυβος). He who gave the half-shekel voluntarily, and not because he was obliged to pay it, was exempt from paying the above "Colobbus." Those of the priests who, regardless of the

tion to the half-shekel): Levites, Israelites, proselytes, and freedmen; but not (priests,) women, slaves, and minors. If one pay (the half-shekel) for a priest, woman, slave, or a minor, he is exempt (from paying the premium); if he pay for himself and another, however, he must pay a premium for one. R. Meir says: " (He must pay) two premiums. One who pays a Sela (whole Bible shekel) and receives in return a half (Bible) shekel must pay two premiums." ²

(*g*) If one pay for a poor man, for a neighbor, or for a countryman, he is exempt from a premium (because it is charity); if he only advances them the money, he is not exempt. Brothers who (after dividing their inheritance) have their business in common, or partners, when they become obliged to pay a premium, are exempt from cattle-tithe.* As long, however, as they must pay cattle-tithe, they are exempt from a premium. How much does the premium amount to? According to R. Meir, to one silver Meah (one twenty-fourth of a shekel); but the sages say, to one-half of a Meah.

claim that they were not obliged to pay the half-shekel, paid it nevertheless, were exempt from the above premium for the sake of peace.

² One in addition to the half-shekel and one for the exchange.

MISHNA *g*. * Cattle-tithe must be paid by a man only from such young as his own cattle calve, but not from the calves which he purchases elsewhere. If two brothers inherit cattle or calves from their father, they must pay cattle-tithe, because the cattle are regarded as still their father's. If they have divided their inheritance, even though they shared alike, they are both exempt from payment, because it is regarded as if one brother had bought the cattle from the other. (The same refers to partners. As long as they are in partnership they are liable for cattle-tithe from such young as is calved by their own cattle, but if the partners dissolve even after the cattle had calved, they are exempt, because it is regarded as if one partner had purchased his share from the other.) Now, it is obvious that when the two brothers are still partners and liable for cattle-tithe they are regarded as one, and by paying one Sela for both are exempt from premiums, because the money is still considered as their father's. (This explanation is taken from Rashi in Tract Chulin.) As soon, however, as they are exempt from cattle-tithe, they have nothing more in common, hence must pay a half-shekel each, and thus must also pay the premium.

CHAPTER II.

MISHNA: (*a*) One may put together the Shekalim and exchange them for Darkons¹ (Greek coins of permanent value), in order to be able to carry them more readily. Just as the money-chests were on the order of horns in the city of Jerusalem, so were they also in the country.² If the inhabitants of a town sent their Shekalim (to the city of Jerusalem) by messengers, and the money was stolen from them or was lost by accident, if the treasurers had already drawn their share (from the communal Shekalim), the messengers of the city must swear to the fact before the treasurers. If the share had not yet been drawn, they (the messengers) must swear to the facts before the inhabitants of the town, and the latter must make the amount good.³ If the money was recovered or returned by the

CHAPTER II.

MISHNA *a*. ¹ The Darkon (Greek *Δαρεινός*; or *drachm*, biblical term, Ezra viii. 27) was a Persian gold coin worth two Selas, or four half-shekels.

² The money-chests were narrow on one side and broad at the bottom, and had a slot through which a Darkon on edge only could be passed, and were given to the messenger locked.

³ If a portion of the amount of Shekalim collected had already been spent for sacrifices or for the improvement of the Temple, all the Israelites who were bound to pay their Shekalim had a share in such disbursement, and the amount sent by the town, although lost or stolen, was counted as if it had been included in the amount spent, because it was the express understanding that in every shekel spent for sacrifices, etc., all Israelites had a share, in order that they might have a share in the sacrifices. Therefore, the messengers of the city had simply to swear that they had taken the money, and it was considered received by the treasurers. If, however, no portion of the Shekalim had yet been expended, the share of the inhabitants of the town, whose money had been stolen or lost, was not included in the amount on hand, and hence the representatives of the city were obliged to make it good (Maimonides).

thieves, both amounts are considered as Shekalim, and nothing is credited to next year's account.

(*b*) If one give his shekel to another to pay (his head-tax) for him, and the man appropriates it to pay his own tax, he (the latter) commits embezzlement if the share had already been drawn; the same is the case with one who pays his shekel with sanctified money, after his share had been drawn and an animal was sacrificed for it.¹ If he took the money from the second tithes or from the Sabbatical year fruit, he must eat the full value of same in the city of Jerusalem.²

(*c*) If one gather together single coins and say: "These shall serve for my Shekalim," the eventual remainder is, according to the school of Shamai, a voluntary gift; according to the school of Hillel, it is not sanctified. If the man say, however: "Out of these I shall pay my Shekalim," the eventual remainder is, according to both schools, not sanctified. If he say: "These shall serve me for a sin-offering," the eventual remainder is, according to both schools, a voluntary offering. If he say: "Out of these will I bring a sin-offering," the eventual remainder is, according to both schools, not sanctified.*

MISHNA *b*. ¹The same reason as stated in note 3 of the preceding Mishna applies also to this clause; and, besides, everybody had a share in the sacrifice of the animal, even if the sacrifice were made on the strength of future receipts, for pledges were on hand insuring the payment by the delinquents.

²If the money was taken from the second tithes, the value of which had to be consumed in the city of Jerusalem, he must replace it by an equal amount and proclaim that this money is in exchange for the money taken from the second tithe, and then consume it accordingly. If the money was taken from the Sabbatical year fruit, he must replace it and proclaim the same as above and make it public property, as is the law of Sabbatical years.

MISHNA *c*. * The meaning of this Mishna is as follows: If a man gathered money little by little, with the express intention of paying his shekalim tax out of such money, and separated it from other moneys, any remainder which he may have left over after such payment is, according to the school of Shamai, to be devoted for a voluntary offering, because it was separated; and according to the school of Hillel, it is ordinary money, that may be used at will, because it was gathered only for the purpose of paying the amount due, which was already paid. If a man, however, had a sum of

(d) R. Simeon says: "What difference is there here between the Shekalim and the sin-offerings? Shekalim have their fixed value, but sin-offerings have not."¹ R. Jehudah says: "Even Shekalim have no fixed value; for when Israel returned from captivity, (half-) Darkons were paid; later (half-) Selas were paid; again, Tabas (half-shekels) were current (but not accepted), and finally people would only pay with Dinars."² Rejoined R. Simeon: "Nevertheless, the Shekalim were all of like value at one and the same time, while as for sin-offerings, one brings one Sela's worth, another two, and a third three Selas' worth."³

(e) The remainder of moneys intended for Shekalim is not

money, and declared that he would use *this* sum for the payment of his shekalim tax, the remainder which he may have after such payment is, even according to the school of Hillel, to be devoted for a voluntary offering. With money devoted for a voluntary offering, whole-offerings only were to be bought.

MISHNA *d.* ¹ By his teaching in this Mishna, R. Simeon wishes to explain the reason of the decree of the school of Hillel concerning the remainder of money which had been gathered little by little for the purpose of paying the Shekalim, or for the bringing of a sin-offering, and says: "Because it is written [Exodus xxx. 15], 'The rich shall not give more, and the poor shall not give less, than the half of a shekel,' a man when gathering money for the payment of Shekalim knows exactly how much he will need; hence, although he separated the amount gathered, the remainder is ordinary money; but if he gathered money for a sin-offering, which has no fixed value, and for which he did not know exactly how much he would have to pay, his intention in separating the money was evidently to use the entire amount for such purpose, and hence the eventual remainder, which cannot be used for a sin-offering, as it is already sacrificed, should be used for a voluntary offering."

² R. Jehudah differs with R. Simeon, and states, that the reason given by the latter for the decree of the school of Hillel cannot be correct, for even Shekalim had not always a fixed value, and when a man commenced to gather money for the payment of his Shekalim he also may not have known how much he would have to pay when the time came, because the value of the coin might be changed in the meantime.

³ R. Simeon answered R. Jehudah very properly: "Even if the value of the coin was changed, the man knew well that he would pay a certain sum equal to that paid by all others, and the entire amount

sanctified.¹ The remainder of moneys intended for the offering of the tenth part of an ephah [Lev. v. xi.] (sin-offering of the poor), for bird-offerings of men or women afflicted with venereal disease and of women that had been recently confined, and for sin and guilt offerings, are considered voluntary offerings. Following is the rule: The remainder of everything designated for sin and guilt offerings is considered as a voluntary offering.² The remainder of whole-offerings is applied to whole-offerings,³ of food-offerings to food-offerings, of peace-offerings to peace-offerings; that of the Passover-offerings to peace-offerings, and that of Nazarite-offerings to Nazarite-offerings. The remainder of such (offering) as is designated for a certain Nazarite is a voluntary offering. The remainder of moneys for the poor in general, belongs to the poor; of money collected for a certain poor man belongs to that same poor man. The remainder of ransom moneys for prisoners is applied to (the ransom of) other prisoners; of moneys collected for a certain prisoner belongs to that prisoner. The remainder of burial moneys is applied to (the burial of) other dead; of money collected for a particular dead (man) belongs to

that he had gathered would not be consumed; as for a sin-offering, however, he never knew exactly just what amount he would need for its purchase, because it had no fixed value; therefore, when he separated the money from other moneys his intention was to use the entire amount."

MISHNA *e.* ¹ After explaining the opinions of both schools (Shamai and Hillel) in the preceding Mishna, and the Halakha, as usual, prevailing according to the school of Hillel, this Mishna states the final Halakha anonymously, and then cites the subsequent ordinances, concerning which there is no difference of opinion.

² The reason for this rule is: A sin or guilt offering must be brought for each sin separately. If money was designated for one sin-offering, the remainder cannot be applied to another offering for the same sin, nor for another sin which one might commit in the future, hence the remainder must be a voluntary offering.

³ The remainder of whole-offerings may be used for more whole-offerings, because the quantity of whole-offerings, which are voluntary, is not limited. The same applies to food and peace offerings. The remainder of Passover-offerings, however, which cannot be used for the same purpose again, and should, however, be used for an eatable sacrifice, cannot be used for a voluntary offering, which is a whole-offering, but for a peace-offering, which is eatable.

the legal heirs. R. Meir says: "The remainder remains intact until Elijah comes again" (as the herald of the resurrection).⁴ R. Nathan says: "It should be applied to the building of a gravestone for the departed."

⁴The reason for R. Meir's dictum is: He holds, that if money is collected for a certain dead man, the remainder belongs virtually to him, *i.e.*, should be applied only for the use of the corpse; hence the heirs have no share in it. R. Nathan, however, says, that the setting up of a gravestone is for the use of the corpse, it being in his honor and not of any benefit to the heirs.

CHAPTER III.

MISHNA: (*a*) At three periods of the year money is drawn from the treasury (of the Shekalim); viz.: Half a month before Passover, half a month before Pentecost, and half a month before the Feast of Booths. The same dates are also the terms for the obligation of cattle-tithing, so says R. Aqiba. Ben Azai says: "The dates for the latter terms are the twenty-ninth of Adar, the first of Sivan, and the twenty-ninth of Abh." R. Eliezer and R. Simeon both say: "The first of Nissan, the first of Sivan, and the twenty-ninth of Elul." But why do they say the twenty-ninth of Elul, why not the first of Tishri? Because that is a feast-day, and it is not allowed to tithe on a feast-day; therefore they ordained it for the preceding day, the twenty-ninth of Elul.*

(*b*) The money drawn from the treasury was brought in three chests, each of three 'Saahs' capacity. On these chests was written: Aleph, Beth, Gimmel. R. Ishmael says: "They were marked in Greek: Alpha, Beta, Gamma."—The one that drew the money was not allowed to enter (the treasury) with a turned-up garment, nor with shoes nor sandals, nor with Tephillin, nor with an amulet, in order that, in the event of his becoming impoverished, it should not be said that he was thus punished on account of transgression against the treasury; or if he became rich, that he enriched himself by means of money drawn from the treasury. For a man must stand as unblemished before his fellowman as before his God, as it is written [Numbers

CHAPTER III.

MISHNA *a*. * The dates of the time for cattle-tithing have nothing to do with the time for drawing the money; for as to that time, all agree upon the dates stated in the Mishna, and the difference of opinion concerning the time of cattle-tithing is explained in the Palestinian Talmud and in Tract Rosh Hashana of the Babylonian Talmud.

xxxii. 22]: "And ye be thus guiltless before the Lord and before Israel"; and [Proverbs iii. 4]: "So shalt thou find grace and good favor in the eyes of God and man." *

(c) The members of the family of R. Gamaliel used to enter, each one with his shekel between his fingers, and throw it before the one who drew the money from the treasury, and the latter immediately placed it into the chest (which he took out).—The one who came in to draw the money did not proceed before he had said to the bystanders: "I will now proceed to draw," and they had answered: "Draw, draw, draw," three times. *

MISHNA *b.* * In this Mishna the manner of drawing the money from the treasury is described: how it was accomplished, that the Shekalim for which communal sacrifices were bought should be taken from the treasury in such a manner that all the contributors should have a share in them. The mode of procedure, was as follows: About the middle of the month of Nissan, when the money from all Israel had been collected, the treasurers, amid great ceremony, would open the rooms where the boxes in which the money had been deposited by the collectors were situated, and bring out all the boxes contained in the rooms. These boxes were in turn opened, and their contents thrown into three cases, each of which had nine Saahs' capacity, and were covered with a cover. The remainder, after filling the three cases, was called the remainder of the room (and what was done with this will be told later). After the performance of this ceremony one man was selected, while the others withdrew, and he was to transfer the money to be expended, from the cases into three small chests, each having three Saahs' capacity and marked with three letters: Aleph, Beth, Gimmel; or, Alpha, Beta, Gamma.

MISHNA *c.* * After this ceremony, the man, being almost nude—for he had no garments on in which he could conceal a coin, no shoes, no sandals, no hat, no hose; in fact, nothing that would afford a hiding-place for money—would take the chest marked Aleph and bring it up to the first case, and fill it up, after which he would cover the case. Then he would take the chest marked Beth, fill it from the second case, cover the case, and proceed in the same manner with the chest marked Gimmel, from the third box, which contained nine Saahs' capacity; but in the last instance he would leave the case uncovered, as a sign whence to commence filling the chests at the second drawing of money in the same order as before, using the third case first, then the second, and lastly the first. This was done in order that the money should be thoroughly intermingled

(*d*) After the man had completed the first drawing, he covered the balance with a cover (of fur); the same was done after the second drawing; after the third drawing the balance remained uncovered; for (the covering in the first two instances) was done only in order not to draw by mistake again what had already been drawn from. The first drawing was performed in the name of the whole land of Israel, the second in the name of the cities near the boundaries, and the third in the name of the inhabitants of Babylon, Media, and all distant lands in general.

and everybody have a share in the sacrifices bought with it. The first drawing took place on the fifteenth of Nissan, and sacrifices were purchased for the Passover. The next drawing was held fifteen days before Pentecost; and Pentecost only lasting one day, not so many sacrifices were needed, and the money lasted until fifteen days before the Feast of Booths, when the last lot of money was withdrawn from the cases and placed in the chests. The expenditure of the money was also made in the order of chests, chest Aleph being emptied first, etc.; and the intention was to place Jerusalem first, the surrounding territory next, and all the other places where Israelites dwelt last.

CHAPTER IV.

MISHNA: (*a*) What was done with this money drawn? The daily sacrifices, the additional sacrifices, and the drink-offerings belonging to them were bought therewith; also the Omers¹ (sheaves), the two loaves, the showbreads, and communal sacrifices in general. The watchmen who had to guard the after-growth on the Sabbatical year were paid out of this money. R. Jose says: "One who so desired could undertake the guarding (of the after-growth on Sabbatical years) without pay."² The sages answered him: "Thou wilt admit thyself, that the sacrifices (from the after-growth on Sabbatical years) must be brought only from communal property."³

CHAPTER IV.

MISHNA *a*.¹ The Omers and the two loaves, which had to be made of Palestinian grain and of the new crop only, were bought out of the Shekalim during the six ordinary years, but in the Sabbatical year, where neither sowing nor reaping was done, where were they obtained? Men were sent out to discover where grain was growing as an after-growth, that had not been sown, and then watchmen were placed there to see that no one disturbed the crop; for it being public property, the possessor of the soil where the grain grew could not prevent its being taken. The men who discovered the grain and the watchmen were paid for their services out of the Shekalim, and such payment was regarded as the price of the grain, so that the grain again became communal property.

²R. Jose, in making this statement, holds, that one may present the community with a thing intended for a voluntary offering, and thus the man who guards the after-growth gratuitously, thereby acquiring a right to it, may donate it to the community for a communal sacrifice.

³The sages mean to say that the Omer, the two loaves, the showbreads, and the communal sacrifices must be taken from articles that were communal property from the beginning, while other sacrifices may be offered from things donated by a man who does so with a good will. (See Rosh Hashana.)

(*b*) The red heifer, the goat that was to be sent away (on the Day of Atonement), the strip of scarlet, were paid for out of this money. The bridge for the cow, the bridge for the goat that was to be sent away, and the scarlet strip tied between the latter's horns, the canal (at the Temple), the city wall, the towers and other necessities of the city, are paid for out of the remainder of the treasury-money.* Abba Saul says: "The costs of the building of the bridge for the red heifer were defrayed by the high priests themselves."

(*c*) What was done with the balance left over in the treasury (after all the things in the preceding Mishna had been procured)? Wines, oils, and fine meal were bought with it to the profit of the sanctuary (for the purpose of selling it again to those who brought sacrifices).* So said R. Ishmael. R. Aqiba, however, says: "Sanctified moneys or contributions for the poor are not dealt with for profit."

(*d*) What was done with the remainder of the money (taken from the chests)? It is used for gold plate for the decoration of the Holy of Holies. R. Ishmael says: "The mentioned fruit (profit of the wines, oils, and fine meal sold in the Temple) was for the benefit of the altar, and the remainder of the money drawn was for service-utensils." R. Aqiba says: "The remainder of the money drawn was for the benefit of the altar and that of the drink-offerings was for service-utensils." R. Hanina, the assistant chief of priests, says: "The remainder of the drink-

MISHNA *b*. * The remainder of the Shekalim, left over after the three cases had been filled, which was called "remainder of the room," was stored in a high place, access to which was very difficult, no ladder being permitted to be used. Out of this money all the accessories for the sacrifices, as enumerated in the Mishna, were procured. The details of these accessories are explained in Tracts Para and Yuma.

MISHNA *c*. * It is known that all those who brought sacrifices were obliged to purchase wine, oil, and fine meal for meal-offerings, and all this was purchased in the court of the Temple. In the Palestinian Talmud many things are enumerated, for which purposes the balance of the money was used; for instance, the hiring of teachers to instruct the priests in the art of slaughtering, in the halakhas pertaining to such matters, etc., also for the payment of those who investigated blemishes in the sacrifices, and a great many other things to be found in that chapter (Halakha 4).

offerings was for the benefit of the altar and that of the money drawn was for service-utensils." The two latter would not admit of the alleged gain from fruit * (profit).

(*e*) What was done with the remainder of the incense ?¹ At first the remuneration of the preparers of the incense was set aside from the treasury; the sanctification of the incense on hand was then transferred to that money, and the former was then given to the preparers in lieu of compensation²; it is then bought back from them with the money of the new revenue: providing the new revenue was on hand in time, it was bought back with such money; otherwise, the old revenue was used for that purpose.

(*f*) If one devote his entire possessions in honor of the Lord, and among them are things which are fit for communal sacrifices (*e.g.*, incense), the preparers of the incense should be paid therewith. So teaches R. Aqiba. Ben Azai answered him *: "Such is not the right mode of procedure. The compen-

MISHNA *d.* * In the preceding Mishna, R. Ishmael declares, that the balance of the money in the treasury is used to purchase wines, oils, and fine meal, to be resold to those bringing sacrifices, and in this Mishna he relates what is done with the profits accruing from such sales. R. Aqiba, however, who would not permit of selling the things mentioned for profit, declares that the money for the altar is taken directly from the balance left over in the treasury; and R. Hanina holds, that the balance of the money drawn is used for the service-utensils.

MISHNA *e.* ¹ The remainder of the incense refers to the amount of incense left over at the end of the year. A quantity of incense was prepared for the whole year, and every priest would use a handful at a time; but, as handfuls are not all alike, no fixed amount could be prepared: hence the remainder.

² Compensation for labor must not be made with sacrificed articles, for the sanctification cannot be transferred to labor that had already been performed; it can be transferred, however, to actual money, and in consequence the subterfuge for the payment of the preparers of the incense was resorted to as stated in the Mishna.

MISHNA *f.* * R. Aqiba and Ben Azai differ in this Mishna as to whether sanctification can be transferred to labor or not. R. Aqiba holds, that labor can be compensated with sanctified articles; but Ben Azai holds, that it cannot. According to Maimonides the Halakha prevails according to Ben Azai, because in the previous Mishna there is a concurrent opinion.

sation of the preparers must first be separated from such possessions, then the sanctification of those possessions transferred to money; then give the separated things to the preparers for compensation; and, finally, buy them back from them with money of the new revenue."

(*g*) If one devote his possessions, and there are among them cattle fit for the altar, male or female, the male, according to R. Eliezer, shall be sold for whole-offerings and the female for peace-offerings to such as are in need of them; and the proceeds of such sale, together with the other possessions, shall be devoted to the treasury for the maintenance of the Temple. R. Jehoshua says: "The male are sacrificed as whole-offerings, the female are sold to such as are in need of peace-offerings, and the proceeds used for the sacrifice of whole-offerings. The balance of the possessions is devoted to the maintenance of the Temple."¹ Said R. Aqiba: "The opinion of R. Eliezer seems to me to be more proper than that of R. Jehoshua; for R. Eliezer has an even procedure, whereas R. Jehoshua divides it."² R. Papeos says: "I have heard that it is done according to both teachers; viz.: According to R. Eliezer if the owner who devotes his possessions explicitly mentions his cattle, and according to R. Jehoshua if he silently includes his cattle in his possessions."³

MISHNA *g*. ¹The point of difference between R. Eliezer and R. Jehoshua is this: The former holds, that if a man devoted all his possessions, his intention was to devote them for the maintenance of the Temple only; while the latter holds, that the intention was to devote the possessions according to their adaptability. Hence if, among the possessions, there were objects adapted for the altar, they should be devoted to the altar; if, however, these were female cattle, which could not be brought as a whole-offering, nor, by reason of the absence of the owner, even as a peace-offering, such cattle should be sold and the proceeds applied to the purchase of whole-offerings.

²R. Aqiba holds with R. Eliezer, because, in his opinion, a man who devotes all his possessions does so with but a single intention; and this is what he terms an even procedure.

³R. Papeos said, that if the man devoted all his possessions to the honor of the Lord, R. Jehoshua would be correct, for his possessions can be used in honor of the Lord in various ways; but if he explicitly stated that he devoted his possessions for the maintenance of the Temple, R. Eliezer's opinion is proper.

(*h*) If one devote his possessions, and there are among them things fit for the altar, such as wines, oils, and birds, says R. Eliezer, the latter things should be sold to such as need offerings of these kinds, and the proceeds used for the sacrificing of whole-offerings; the balance of the possessions goes toward the maintenance of the Temple.*

(*i*) Every thirty days the prices paid by the treasury are determined. If one contract to furnish flour at the rate of four Saah (for one Sela), and the price is raised to three, he must nevertheless furnish the same at four Saah (for one Sela).¹ If he contract at the rate of three and the price fall to four, he must in that case furnish four, for the Sanctuary always has that prerogative. If the flour become wormy, it is the loss of the contractor; and if the wine become sour it is also his loss, and he does not receive the money for his wares until the purchased wares have been favorably accepted as sacrifices at the altar.²

MISHNA *h*. * The reason that R. Eliezer decrees that wines, oils, and birds should be sold, and whole-offerings brought in their stead, is because the articles mentioned cannot be redeemed with money.

MISHNA *i*. ¹ Every month, bids were received from contractors for the furnishing of the necessaries for the Temple and altar for one month. The lowest bidder received the contract, and it was distinctly understood that, even if prices were raised during the month, his prices were to remain as originally contracted for.

² The Palestinian Talmud states, that the money due the contractors was paid them by the priests immediately upon the latter receiving the wares, for the priests were very careful, and never allowed flour to become wormy or wine to spoil.

CHAPTER V.

MISHNA: (*a*) The following were the heads of offices¹ in the Sanctuary: Johanan, son of Pinchas, keeper of the seals²; A'hia, (superintendent) of drink-offerings; Mathia, son of Samuel, (superintendent) of the casting of lots³; Petha'hia, (superintendent) of bird-offerings.⁴ Petha'hia is Mordecai, but why do they call him Petha'hia? Because he used to expound and interpret scriptures, and was master of seventy languages. Ben A'hia was (superintendent) of the cures of priests suffering with abdominal diseases.⁵ Ne'huniah was master of the well.⁶

CHAPTER V.

MISHNA *a*. ¹The list of officers enumerated by the Mishna were not all officers at the same time, but served at different periods, and the Mishna merely names the most important and pious among them.

²See Mishna *d*, same chapter.

³Lots were cast for the determination of the turn of the priests for each particular service. . The superintendent would keep a record of such as were eligible for duty, and then cast lots for the priest who was to serve.

⁴Petha'hia was superintendent-in-chief of all those who had charge of the bird-offerings; these bird-offerings were brought by women who had recently been confined; and there were so many of them that a record had to be kept, who came first, whose time was nearly expired, and how much was to be charged for the offerings. Besides this, it often happened that the birds became mixed and required great wisdom to separate them and recognize to whom every bird belonged, as the changing of the birds would make the offering invalid. (See commentary of Israel Lipshuetz.)

⁵Such diseases among priests were of very frequent occurrence and inevitable; for they were dressed during services very lightly, being allowed to wear only four articles of apparel; viz., a linen shirt, linen pantaloons, a linen cap, and a girdle. Besides, they had to walk barefoot on the marble floor, and were constantly eating meat of the sacrifices, which had to be eaten during a specified time. Hence

Gebini was herald.⁷ Ben Gabhar was turnkey of the gates.⁸ Ben Bebai was master of the temple-guard.⁹ Ben Arzah was master of the kettledrums (which were beaten as a signal for the Levites to commence their chant). Higros, son of Levi, was (leader) of the singing. The family of Garmo (superintended) the making of the showbreads.¹⁰ The family of Abtinós (superintended) the preparing of the incense.¹¹ Elazar (superintended) the making of the curtains.¹² Pinchas superintended the vestments.¹³

they needed many attendants, in order that, as soon as one priest took sick, a substitute was brought in his place and he was removed to the sick ward. Ben A'hia was the superintendent-in-chief of these matters.

⁶ On account of the immense influx of people into Jerusalem three times a year, the wells for the supply of water, both on the roads and in the city, had to be looked after, and Ne'huniah had charge of this.

⁷ The commencement of all services had to be heralded, and many heralds were employed. Gebini was herald-in-chief, and his duty was mainly to call out in the morning: "Priests, to your duties! Levites, to your chants! Israelites, to your places!" He had so powerful a voice that it could be heard eight miles.

⁸ He had charge of the keys of the gates and of the men who stood at the gates.

⁹ The gates of the Temple had to be guarded day and night, even in times of peace. To properly care for the guard and to punish all negligence in guarding the gates was the duty of Ben Babai.

¹⁰ For showbreads, twelve loaves had to be made every week, and had to be made so that they would keep fresh the entire week. For further details, see Tract Tamid. The family of Garmo had charge of this work for generations.

¹¹ The incense, which was used twice a day, had to be prepared with especial skill from many different spices, and in proper proportions. Further details are also to be found in Tract Tamid. The family Abtinós had charge of this branch for many generations.

¹² The curtains, which were frequently changed, had to be inspected as to workmanship, cleanliness, etc., and this duty devolved upon Elazar.

¹³ The vestments of the priests had to be carefully examined as to cleanliness, and had to be sent out to be laundered regularly. Many rooms in the Temple were devoted to those vestments, and Pinchas had charge of them all.

Much has been said as to the character of the men enumerated in

(*b*) No less than three treasurers and seven chamberlains must be appointed,* and no less than two officers were put in charge of public moneys. Exceptions were made in the cases of Ben A'hia, superintendent of the cures of the sick, and Elazar, superintendent of the preparation of curtains, because they were unanimously elected by the community.

(*c*) There were four seals in the Sanctuary, inscribed with the words Egel (calf), Sachar (ram), Gdi (kid), and 'Houte (sinner, meaning here one covered with sores). Ben Azai says, that there were five (seals), and the inscriptions were in Aramaic, meaning: calf, ram, kid, poor sinner (one afflicted with sores), and rich sinner (one afflicted with sores). The one inscribed with "calf" was used for drink-offerings brought with offerings of the herds, large or small, male or female; the one inscribed with "kid" was used for drink-offerings brought with offerings of the flocks, large or small, male or female, with the exception of rams; the one inscribed with "ram" served for drink-offerings brought only with rams; the seal inscribed with "sinner" served for drink-offerings brought with the three cattle-offerings of those afflicted with sores.*

the Mishna, whether they were priests themselves, Levites, or ordinary Israelites. For particularized information regarding this subject, we would refer to "Die Priester und der Cultus," by Dr. Adolf Büchler, Vienna, 1895. It is estimated that the priests in Jerusalem approached the enormous number of twenty thousand. Besides, there were numbers of Levites.

MISHNA *b*. * The officers of the Temple ranked as follows: The king, the high priest, the assistant high priest (Sagan), two catholicoses, † seven chamberlains (Amarkolins), three treasurers (Gisbars), and, finally, many smaller officials; *e.g.*, inspectors, officers of the guard, etc. (See "Die Priester und der Cultus," pp. 90-117.) The duties of each officer are described in 'Tamid and Yuma.

MISHNA *c*. * With every sacrifice that was offered, wine and meal

† "Catholicos" is here used in the sense of patriarch or head, which term still retains a similar meaning in the "Ecclesiastical History of the Armenian Church," deriving its original meaning from the Greek *καθολικός*—general or universal. In the latter sense it was adopted at a very early period by the Christian church. In the exclusive sense of denoting the church as the "depository of universally received doctrine in contrast with heretical sects" it is still improperly retained by the Roman Catholic Church. I am surprised to find no mention of the officers of this name and function under the appropriate title anywhere in the "Encyc. Brit."

(*d*) One who desired to bring drink-offerings, for instance, went to Johanan, who was keeper of the seals, paid his money, and received a seal; he then went to A'hia, who had charge of the drink-offerings, gave him the seal, and received the drink-offering. In the evening the two officers came together, when A'hia turned over the seal and received instead the money. If there was too much money, it belonged to the Sanctuary; if too little, Johanan had to supply the deficit: for the sanctuary had that prerogative.

(*e*) One who lost his seal had to wait until evening. If there was a surplus sufficient to cover the seal,* he was given the drink-offering for that amount; otherwise, he did not receive it. The date of the day was on the seal to prevent fraud.

(*f*) There were two chambers in the sanctuary. One was

were brought in accordance with the biblical commandment to that effect, and in quantities prescribed by the ordinances. As the drink and meal offerings were bought in the Temple, the person bringing the sacrifice would receive a seal from the priest which he would exchange for the necessary quantity of wine and meal. The drink-offerings with goats and sheep were the same, hence the seal inscribed "kid" served for both. One who brought a ram, however, which required a larger quantity of wine and meal, would receive a separate seal, inscribed "ram." As for offerings of the herds, they were all equal, small or large, male or female; hence the seal inscribed "calf" sufficed for all. Those who were afflicted with sores, and had to bring two rams and one sheep, received a seal inscribed "sin" (which had the hidden purpose of signifying that sores were the consequence of sin). The poor sinners, who had only to bring one sheep, two doves, and one-tenth of an ephah of meal and one lug of oil, without any wine, were, according to the opinion of the sages, not in need of a seal, because the seal inscribed "kid," which they received when bringing the sheep, was sufficient for the other purpose. Ben Azai, however, says, that another seal was necessary, and that an extra seal marked "poor sinner" was given, which was intended as a sign that no wine was necessary. The tradition of Ben Azai, that the seals were inscribed in Aramaic characters, is also true, because, prior to the introduction of the Greek language, all the writing in the Temple was done in Aramaic. (See the mentioned work of Büchler.)

MISHNA *e*. * Providing only the surplus amounted to exactly the amount paid for the seal.

called chamber of the silent, the other chamber of utensils. In the former, devout men secretly gave charitable gifts, and the poor of good family received there secretly their sustenance. In the other chamber, every one who desired to offer a utensil voluntarily, laid it down. Every thirty days the treasurers opened the chamber, and every utensil found to be fit for the maintenance of the Temple was preserved, while the others were sold and the proceeds went to the treasury for the maintenance of the Temple.*

MISHNA *f.* * In the Palestinian Talmud in this chapter (Halakha 15), many legends are related illustrating this Mishna.

CHAPTER VI.

MISHNA: (*a*) There were thirteen curved chests¹ and thirteen tables in the Sanctuary, and thirteen prostrations took place in the Sanctuary. The family of R. Gamaliel and of R. Hananiah, chief of the priests, made fourteen prostrations; this extra prostration was made towards the wood-chamber,² because, according to an ancestral tradition, the ark was hidden there.

(*b*) Once a priest¹ was engaged there, and he noticed that one of the paving-stones on one place appeared different from the others. He went out to tell others of it; but he had not yet finished speaking, when he gave up the ghost; thereby it was known to a certainty that the ark of the covenant² was hidden there.

(*c*) In what direction were the prostrations made? Four towards the north, four towards the south, three towards the east,

CHAPTER VI.

MISHNA *a*. ¹The thirteen chests were used as explained in Mishna *e*, and they were shaped like horns, so that a hand could not be inserted from the top. This Mishna places the number of everything at thirteen (on account of the thirteen kinds of mercy attributed to God). R. Ishmael composed the thirteen rules with which the Law is expounded.

²The location of the wood-chamber can be determined in Tract Midoth.

MISHNA *b*. ¹The priest was a man of blemish (deformed), and could not take part in the sacrifices, but was allowed to select and peel the wood used at the altar.

²The ark was hidden during the existence of the first Temple in order to save it from the Babylonians, after all hope had been abandoned, and its hiding-place was underground. The priests who subsequently took charge probably noticed some sign made by the former generation when the ark was hidden, and this particular priest died as a consequence of his attempt to reveal the secret.

and two towards the occident; *i.e.*, towards the thirteen gates.¹ The southern gates were near a corner of the western. These were: The upper gate, the fire gate, the firstling gate, and the water gate. Why is it called water gate? Because a glass of water was carried through it for the sprinkling of the altar on the Feast of Booths. R. Eliezer son of Jacob says: At that gate the waters (flowing from the Holy of Holies) commence to flow rapidly downwards, until they again flow out under the threshold of the Temple. Opposite there were the northern gates, near the other corner of the western. These were: The door of Jekhaniah, the gate of sacrifice, the women's gate, and the music-gate; and why is the first one called the gate of Jekhaniah? Because Jekhaniah went through it, when he went into exile. In the east was the gate Nikanur, which also had two small doors,² one to the right and the other to the left; lastly, there were two in the west, which were nameless.

(*d*) Thirteen tables were in the Sanctuary: Eight marble ones in the slaughter-house, on which the entrails were washed. Two to the west of the altar-sheep, one marble and one silver: on the marble one the sacrificial pieces were placed, and on the silver table the utensils were placed. Two in the corridor on the inside of the Temple entrance, a marble table and a golden one: on the marble one the showbreads were placed at the time they were brought in, and on the golden one when they were taken out; because the principle is, that the veneration of the

MISHNA *c.* ¹That there were thirteen gates in the Temple is vouched for by Abba Jose ben Johanan; but the sages declare, that there were only seven gates and that the thirteen prostrations were made in the direction of the twelve breaches made by the Greeks in the walls of the Temple at the time of the Maccabees, and towards the altar; the twelve breaches had been repaired, and each prostration was a mark of gratitude for the good fortune. From the fact, however, that the Mishna cites nine of the gates by their names and describes their location, it seems that Abba Jose ben Johanan was correct, and had his knowledge of the matter from tradition.

²Concerning the gate Nikanur, it is said that the two doors were made in the gate proper, because the gates were very heavy and it required a number of priests and Levites to open them (as explained in Tract Tamid). Hence, in order to facilitate entrance and egress, the two doors were added.

sacred must be heightened and not lessened.* Lastly, there was one golden table in the Temple itself, upon which the show-breads were constantly lying.

(e) Thirteen curved chests were in the Sanctuary.¹ On them was written: *Old shekalim*, *new shekalim*, bird-offerings, doves for whole-offerings, wood, incense, gold for the cover of the Holy of Holies. Six were for donations in general.² The term *new shekalim* is used for those paid annually. *Old shekalim* were those which were paid by men who had failed to pay them in the year when they were due, and paid them in the following year. "In those marked 'bird-offerings,' the money for turtle-doves was deposited; in those marked 'doves,' money for young doves was deposited: but they were all whole-offerings." So says R. Jehudah. The sages say: "In the former, money for both sin-offerings and whole-offerings was placed, and in the latter only for whole-offerings."³

MISHNA *d.* * Because the showbreads were lying on a golden table in the Temple, they were not to be placed on marble tables when taken out.

MISHNA *e.* ¹ When a man paid his half-shekel in Jerusalem, he would go to the Temple and throw his half-shekel into the chest marked *new shekalim*. Into the chest marked *old shekalim*, such as had not given pledges for the payment of the Shekalim, and came voluntarily to pay same, would throw their half-shekel. One who wished to donate money for specific purposes, *e.g.*, for bird-offerings, etc., would deposit the money in the respectively marked chests.

² Only one of these chests was for donations in general. The other five were marked as follows: One, "For the remainder of a sin-offering," *i.e.*, money left over from a sum originally intended for the purchase of a sin-offering, was thrown into this chest and was used only for sin-offerings; the second, "for the remainder of guilt-offerings"; the third, "for the remainder of bird-offerings of women who had been confined and of persons suffering from venereal diseases"; the fourth, "for the remainder of Nazarite-offerings"; and the fifth, "for the remainder of offerings of those afflicted with sores." If any one had money left over from such offerings, he deposited it in the respectively marked cases. The contents of the chest marked "for donations in general" were used for the maintenance of the Temple. (Maimonides.)

³ R. Jehudah means to say, that a man who throws money into the chest marked "for bird-offerings" intends that his offerings

(*f*) If one vow, "I will furnish wood for the altar," he must not furnish less than two cords. If one vow (to furnish) incense, he must not furnish less than a handful. If one vow (to furnish) gold coin, he must not furnish less than a Dinar.¹ Six (chests) were for voluntary offerings. What was done with these? Whole-offerings were bought for these, the meat of which was sacrificed to God, but the hides belonged to the priests.² The following explanation was made by Jehoiada the high priest, of the expression [Lev. v. 19]: "It is a trespass-offering; he hath, in trespassing, trespassed against the Lord": The rule is: With everything coming in under the name of sin or guilt offering, whole-offerings are bought, the meat of which is offered up to God and the hides of which belong to the priests; hence the two expressions: A guilt-offering for God and a guilt-offering for the priests, as it is written [II Kings xii. 16]: "The money for trespass-offerings and the money for sin-offerings was not brought into the house of the Lord: it belonged to the priests."

should be for the altar only, and not for the benefit of those who eat sacrifices, while the sages differ with him, as stated in the Mishna.

MISHNA *f*. ¹ In the preceding Mishna the remainder of offerings is treated of, and it made no difference how little the remainder was, it could be thrown into the chest. In this Mishna, the case of a man who vows to bring an offering is spoken of, and a minimum value is placed.

² Incidentally we are told that the meat of the sacrifices belonged to the Divinity, while the hides belonged to the priests; and what immense sums were realized from the sale of such hides may be gleaned from the mentioned "Priester und Cultus," by Büchler.

CHAPTER VII.

MISHNA: (a) If money is found between the chest marked "Shekalim" and that marked "voluntary offerings," it belongs to the chest marked "Shekalim" if it lies nearer to the same, and to the one marked "voluntary offerings" if it be nearer *that*. So also does it belong to the voluntary offerings if it be found midway between the two chests. Money found lying between the chests marked "wood" and "incense" belongs, if it be nearer the former, to the former; if nearer the latter to the latter, and also to the latter if found midway between the two. Money found lying between the chest marked "bird-offerings" and the one marked "doves" for whole-offerings belongs to the former if it be nearer the former; and if nearer the latter to the latter, and also to the latter if midway between the two. Money found between ordinary moneys and the moneys of the second tithes belongs, if nearer the former to the former; if nearer the latter to the latter, and also to the latter if found midway between the two.* The rule is: One must be guided by the proximity, even in the case of the less important; but in the event of equidistance, (one must be guided) by the greater importance (of the moneys).

(b) Money found (in Jerusalem) on the place of the cattle-dealers is regarded as second tithe.¹ Money found on the Tem-

CHAPTER VII.

MISHNA a. * There are different degrees of sanctification attached to the several kinds of offerings, some greater and some lesser. In order not to appropriate money belonging to an offering of a greater degree of sanctification to one of a lesser degree, it was decided that proximity of the stray coins should govern the disposition of such money. Where, however, the money was equidistant, it was appropriated to the offerings of a greater degree of sanctification, and the degree may be determined from the Mishna itself.

MISHNA b. ¹Because it was rare for priests to visit the cattle-market, but the Israelites who at any time came to buy cattle for

ple-mountain is ordinary.² Other money found in Jerusalem generally, during the festivals, is regarded as second tithe; at other times of the year as ordinary.³

(*c*) Meat found in the outer court (of the Temple) is considered whole-offering if in complete joints; if cut in pieces it is sin-offering.¹ Meat found in the city is considered peace-offering.² All such meat must be laid aside for putrefaction, and then be burned in the crematory. Meat found anywhere else in the land is prohibited (to be used) as carrion, if found in whole joints; if found cut in pieces, it may be eaten; and during the festivals, when a great deal of meat is on hand, even whole joints may be eaten.³

(*d*) Cattle found all the way from Jerusalem to Migdal Eder, and in the same vicinity in all directions, are considered, if male, as whole-offerings, and if female as peace-offerings. R. Jehudah

sacrifices generally bought the same with the money exchanged for their second tithes.

² Money found on the Temple-mountain was presumably dropped there by priests. It never occurred that a priest should carry money belonging to the treasury about with him; for even if he drew some money for the purpose of purchasing necessities, he immediately turned it over to the vender. Hence, any money which a priest may have lost was his own, and ordinary.

³ During the festivals, when all the Israelites congregated in Jerusalem, they brought money only to expend for their second tithes, hence money found in any place is considered as second tithes.

MISHNA *c*. ¹ Because whole-offerings were sacrificed in complete joints, but sin-offerings, which were eaten by the priests, were usually cut in pieces. Neither must be eaten, because it might be that the latter had been left over from the preceding day and should be burned; but the distinction is made simply in case one had eaten of the meat that was cut up. If he had eaten of the complete joint, he was certainly guilty, but if he had eaten of the cut meat, it could not be said positively that he was guilty.

² This must also not be eaten, because it may have lain more than two days and a night; but if it is eaten, no one is guilty.

³ Incidentally the rule is laid down as to meat found anywhere in Palestine. If the meat is found in whole joints, it is presumed to be carrion left for dogs, and must not be eaten. During the festivals, when meat is plentiful, it is presumed to be slaughtered meat, and may be eaten.

says: "If they are fit for Passover-offerings they may be used for such purpose, providing Passover is not more than thirty days off." *

(*e*) In former days, the finder of such cattle was pledged until he brought the drink-offerings belonging to such sacrifices; every finder, however, letting such cattle stand and going on his way, the high court decreed, that the costs of the drink-offerings belonging thereto be defrayed out of the public money.

(*f*) R. Simeon says: Seven decrees were promulgated by that court, and the latter was one of them. Further: If a non-Israelite send whole-offerings with the necessary drink-offerings from over the sea, they are offered up; but if sent without the necessary drink-offerings, the costs of the latter are defrayed from public money. If, again, a proselyte died and left offerings, the drink-offerings, if also left by him, are offered up with the others; if not left, the costs of same are defrayed out of public money. It was also a decree of the court, that in the event of a high priest dying, the necessary meat-offering [Leviticus vi. 13] should be paid for out of the public treasury. R. Jehudah, however, declared, that this should be done at the expense of the heirs. In both cases a tenth of an ephah should be offered.

(*g*) Further, that the priests may (at the sacrificial meals) make use of the salt and the wood (from the sanctuary); that the priests do not commit a breach of trust when misusing the ashes of the red heifer¹; lastly, that the public treasury reimburse

MISHNA *d*. * R. Jehudah states, that if the animal found was a yearling and a male, it is considered a Passover-offering, but may be sacrificed only as a peace-offering, because a Passover-offering must be intended for a stipulated number of persons. (See Exod. xii. 4.) The sages, however, say, that on account of the number of whole-offerings which were brought at the time, the animal found must not be eaten, for fear lest it be intended for a whole-offering and a grave offence be committed. Hence it should be sacrificed as a whole-offering only.

MISHNA *g*. ¹ It was not allowed to appropriate any part of a sacrifice designated for some special use for any other purpose. If this was done, however, (unintentionally,) it was considered a trespass, and a trespass-offering had to be sacrificed as expiation for the sin. The ashes of the red heifer did not come under the above ruling

for paid bird-offerings that had become unfit.² R. Jose, however, says: "He who contracts for the furnishing of the bird-offerings must reimburse for the spoilt."

previously (for reason, see Siphri), but on account of the frequent misuse of those ashes a decree was promulgated placing them under the same ruling as other parts of sacrifices, which were not to be misappropriated. Subsequently, this Mishna teaches that, there being no further necessity for the precautionary measure, the decree was reversed and the ashes restored to their former insignificance. This was included among the seven decrees.

²A special decree had to be promulgated to cover this case. Had this not been done, contractors would have refused to furnish birds for offerings, because there were very many birds used, and it was burdensome to properly care for them. Still, R. Jose does not agree to this, claiming that the contractor might use it for other purposes and thus save the Sanctuary the loss. According to Maimonides, the Halakha prevails according to R. Jose.

CHAPTER VIII.

MISHNA: (*a*) All spittle¹ to be found in Jerusalem is considered clean, except such as is found at the upper market (for this place was secluded and those afflicted with venereal diseases were in the habit of going there). Such is the teaching of R. Meir. The sages say: In the middle of the street it is at ordinary times unclean, and at the sides of the streets, clean. During the festivals, spittle found in the middle of the street is clean; at the sides it is unclean, because such as are unclean on account of their minority usually walk at the sides of the street.

(*b*) All utensils found on the way towards the plunge-bath, in Jerusalem, are unclean; those found on the way from the plunge-bath are clean: for they were not carried down to the plunge-bath the same way that these were carried up from the plunge-bath. So teaches R. Meir. R. Jose says: "All are clean, with the exception of such baskets, spades, and pickaxes as are used for the bones of the dead." *

CHAPTER VIII.

MISHNA *a*. ¹ Concerning this spittle, see Leviticus xv. 8. It being impossible that, of all the people congregated in Jerusalem at the times of the festivals, there should not be some who had running issues and whose spittle was unclean, regulations were made where such men were to walk and where not. These regulations are cited by the Mishna. R. Meir said, that the upper market was the place designated for them, but the sages differ with him, and say, that the regulation was for the healthy men to walk in the middle of the street and the unclean at the sides during the festivals; but the whole year, the order was reversed. It is therefore self-evident, that, wherever the unclean walk, one is liable to contract uncleanness.

MISHNA *b*. * This Mishna is explained by Maimonides and translated by Yost in a different manner than we have rendered it; namely: "All utensils found wrong side up on the way to the plunge-bath are unclean, and those found right side up are clean." This

(*c*) If a butchering-knife be found on the fourteenth day of Nissan, a Passover-offering may be slaughtered with it forthwith. If it be found on the thirteenth, it must be again submerged.* A severing-knife must be submerged both if found on the thirteenth or fourteenth. If the fourteenth, however, fall on a Sabbath, it may be used for slaughtering forthwith; so also if it be found on the fifteenth: if it be found together with a butchering-knife, it is treated just like the latter.

(*d*) If a curtain in the Sanctuary become defiled through some minor uncleanness,¹ it is submerged on the inside of the outer court, and may be put back in its place; if it become defiled through a principal uncleanness, it must be submerged on the outside and then stretched on the rampart, because sunset must be awaited. At the time it is submerged for the first time (when new), it should be spread out on the roof of the gallery, in order that the people may see the beauty of the work.

(*e*) R. Simeon, son of Gamaliel, says in the name of R. Simeon, son of the assistant high priest, that the curtain was one

explanation is very complicated, and not in accordance with the literal text and other sources of explanation. Hence we simply translated the literal text and deem it correct. As for the last three articles, they are always unclean, on account of being used for bones of the dead; hence, in our opinion, they were never submerged. (See also commentary of Israel Lipshuetz, who also interprets it according to our explanation.)

MISHNA *c*. * A butchering-knife, being in constant use, is always considered clean, and hence there is no necessity of submerging it. If, however, it be found on the thirteenth, when there is still one day's time, it should be submerged for the sake of precaution. A severing-knife, however, is considered the same as any other vessel, and is treated accordingly.

MISHNA *d*. ¹ For the explanation of the term "minor uncleanness," as used in this Mishna, it is necessary to state the different degrees of uncleanness, which are as follows: A corpse is called "the grandparent of uncleanness." One who touches a corpse becomes "a father of uncleanness"; anything touching the latter is, in turn, "a child of (or first of) uncleanness"; anything touched by this latter is a "second of uncleanness"; and so forth, "a third" and "a fourth." (See Tract Taharoth.) In this Mishna a minor uncleanness refers to a first of uncleanness, and a principal uncleanness to a father of uncleanness.

span thick, woven on seventy-two warp-cords, each cord twisted out of twenty threads; it was forty ells long and twenty ells wide, and made (worth) of eighty-two myriads (Dinars).^{*} Two such curtains were made yearly: three hundred priests were required to submerge it.

(*f*) If meat of the Holy of Holies^{*} became defiled, be it through a minor or a principal uncleanness, in the corridor or on the outside, according to the school of Shamaï it must all be burnt in the court (in a place appointed for that purpose), except such as had been defiled by a principal uncleanness on the outside (of the court); according to the school of Hillel, everything is burnt on the outside except such as had been defiled by a minor uncleanness on the inside.

(*g*) R. Eliezer says: "Anything that has become defiled through a principal uncleanness, on the outside or on the inside, is burnt on the outside; anything that has become defiled through a minor uncleanness, either on the inside or the outside, must be burnt on the inside." R. Aqiba says: "In the place where a thing became defiled, there must it also be burnt."

(*h*) The joints of the daily sacrifice were laid down underneath the half of the altar-stairs on the westerly (according to others on the easterly) side; those of the additional offerings on the easterly (others say on the westerly) side. The sacrifices of the new moon were placed above the railing (others say beneath) on the altar.¹ The payment of Shekalim was only obligatory during the time that the Temple stood; the tithes from grain, cattle, and the deliverance of the firstlings were in force during the existence of the Temple and even after the Temple.²—If

MISHNA *e*. ^{*}The Palestinian Talmud asserts, that the amount of the cost of and the number of priests required to submerge the curtain is somewhat exaggerated; but, according to Dr. Büchler's "Priester und Cultus," the number of priests is not an exaggeration; and as for the cost, if the smallest existing coin be used for calculation (as in former times the sou in France, so also was the myriad mentioned in the Mishna), not even the sum will be exaggerated.

MISHNA *f*. ^{*}For instance, the meat of the sacrifice mentioned in Leviticus vii. 6.

MISHNA *h*. ¹This will be explained in Tract Midoth.

²Because the Levites received their sustenance from this source, and having inherited no land from their ancestors, they were sup-

one sanctify Shekalim or firstlings, they are considered sanctified. R. Simeon says: "If one say, firstlings shall be holy, they are not sanctified (because no Temple exists)."

ported even after the destruction of the Temple by the same means. The details will be found in Tracts Becharath, Maasroth, etc.

APPENDIX TO CHAPTER VI., MISHNA *a.*

FROM the teaching of this Mishna, we may conclude that the number system of Pythagoras was known and prevailed in the times of the Sages of the Mishna, and accordingly the number 13 was deemed inauspicious even in the earliest days.

Therefore many religious ceremonies were established with the express view of convincing the people of the absurdity of their belief.

It also seems probable that the Sages themselves entertained the superstition, and that they adopted the number 13 in the religious ceremonies as a cure for the mischief believed to have been produced by the inauspicious number.

TRACT ROSH HASHANA
(NEW YEAR).

INTRODUCTION TO TRACT ROSH HASHANA (NEW YEAR'S DAY).

NOTWITHSTANDING the fact that in the history of every nation, especially such as has ever attained to an established form of government, the calendar is a matter of great importance, the Scriptures do not in any manner treat of the Jewish calendar. There cannot even be found a fixed time whence the commencement of the year should be reckoned, although there is this passage in Exodus (xii. 2): "This month shall be unto you the chief of months: the first shall it be unto you of the months of the year." Doubtless this may be assumed to point to the month of Nissan (about April), as not only the most important month, but also as the beginning of the year.

In another passage (Exod. xxiii. 16), however, we find it written: "And the feast of ingathering (Tabernacles), at the conclusion of the year." This would be a palpable contradiction to the previous passage, were it not for the fact that the words "*Betze'th Hashana*" (rendered as "at the conclusion of the year") in the quoted passage can be, with perfect accuracy, translated "during the year." While such a translation would clear away all doubt as to Nissan being the beginning of the year, it could under no circumstances be applied to the Feast of Tabernacles, which is neither "at the conclusion" of the year nor "during the year" (in the sense "when the year has advanced"), if the beginning of the year be Tishri (about September). Hence the passage should be translated: "And the feast of the ingathering, which had been completed at the conclusion of the year"; *i.e.*, in the months preceding the month of Tishri.

In the face of these contradictory terms, we must revert to historical facts which would support one or the other of the above assertions, and we find, that not only the Egyptian rulers, but also the Jewish kings since the time of Solomon, counted the beginning of the year of their accession from the month of

Nissan, while other Eastern potentates, such as the Armenian and Chaldean kings, counted the commencement of their year of accession from Tishri.

It is not certain whether the Israelites, after their conquest of Canaan, computed their calendar in conformity with that of the country whence they came or with that of the country they had conquered; but it is plain that in the Mishnaic period, or after the erection of the second Temple, they counted the beginning of the year from Tishri. It may be, however, that their kings, following the example of their predecessors, commenced counting the year of their accession from Nissan, and in all civil contracts and state documents, according to the existing custom, used dates to agree with Nissan as the first month of the year.

On the other hand, the priestly tithes, during the days of the erection of the second Temple, were payable in Elul (about August), which was considered the expiring season of the year, in order to prevent the confusion which might arise from mixing one year's tithes with those of the other. The priestly tithing of fruits was, however, delayed until Shebhat (about February), the time when the fruits had already matured on the trees, in order that the various tithes should not be confused and to prevent the priests and Levites from unduly interfering with the affairs of the people.

The prehistoric Mishna, which always formed the law, in conformity with the existing custom, and not *vice versa*,* found four different New Year's days in four different months, and, with the object in view of making the custom uniform in all Jewish communities, taught its adherents to observe four distinct New Year's days, at the beginning of the four respective months in which certain duties were accomplished. Thus the text of the opening Mishna of this tract, prior to its revision by Rabbi Jehudah Hanassi, read as follows: "There are four different New Year's days; viz., the first day of Nissan, the first of Elul, the first of Tishri, and the first of Shebhat." The different purposes for which these days were established as New Year's days were well known at that time, and it was therefore deemed unnecessary to specify them. At the time

* Facts corroborating this statement will be found in our periodical *Bakay*, Vol. II., p. 20 *et seq.*

of the new edition of the Mishna, by Rabbi Jehudah Hanassi (the Prince), when the Temple was out of existence, and consequently tithes were no more biblically obligatory (the authority of the priests having been abrogated and reverted to the house of David, the great-grandfather of the editor), the latter referring to the first day of Nissan and the first day of Elul as New Year's days, added, by way of commentary, the words, "for kings and cattle-tithe."

He also cited the opinions of R. Eliezer and R. Simeon, that the New Year's Day for cattle-tithe should not be celebrated separately, but on the general New Year's Day; viz., on the first day of Tishri, as under the then existing circumstances there was no necessity to guard against the confusion of tithes accruing from one year to the other. From this it may be concluded that R. Jehudah Hanassi, in citing the above opinions, alluded to them as being in conformity with his own opinion. To that end he also cites the opinions of the schools of Shamai and Hillel respectively.

From the statement in the Mishna to the effect that "there are four periods in each year on which the world is judged," it appears that in the Mishnaic period the New Year's day was considered a day of repentance; and since the principal features of repentance are devotion to God and prayers for forgiveness of sin, Rabbi states, in the Mishna, that devotion is the only requirement during the days of penitence, *i.e.*, the days between New Year's Day and the Day of Atonement. The legend relating that on the New Year's day books (recording the future of each person) were opened was yet unknown in Rabbi's time.

The story told by R. Kruspedai in the name of R. Johanan, that "on New Year's Day books are opened," etc., is taken from the Boraitha which teaches: "Three books are opened on the day of judgment." This Boraitha, however, does not refer to the New Year's day, but to the day of final resurrection, as explained by Rashi, and that R. Kruspedai quotes his story in the name of R. Johanan proves nothing; for in many instances where teachers were desirous of adding weight to their opinions, they would quote some great teacher as their authority. R. Johanan himself permitted this method.

After Rabbi Jehudah Hanassi had completed the proper Mishnaic arrangement regarding the number of New Year's days,

making the principal one "the Day of Memorial" (the first of Tishri); after treating upon the laws governing the sounding of the cornet in an exceedingly brief manner—he dwells upon the custom in vogue at the Temple of covering the mouth of the cornet or horn with gold, and declares the duty of sounding the cornet properly discharged if a person passing by the house of worship can hear it.

He arranges the prayers accompanying this ceremony in a few words, and then dilates at great length upon the Mishnayoth treating of the lunar movements by which alone the Jews were guided in the arrangement of their calendar, upon the manner of receiving the testimony of witnesses, concerning the lunar movements, and upon the phases of the moon as used by Rabban Gamaliel. He then elaborates upon the tradition handed down to him from his ancestors (meaning thereby the undisputably correct regulations), and also upon the statutes ordained by R. Johanan ben Zakkai, enacting that the sages of each generation are the sole arbiters of all regulations and ordinances, and may themselves promulgate decrees even though the bases for such be not found in the Mosaic code.

He also confirms the right of the chief Beth Din (supreme court of law), but not of a lower Beth Din, of each respective period, alone to arrange the order of the holidays, on account of the already apparent discontent of the masses, who were bent upon taking the management of these subjects into their own hands.

Thus he dilates upon this feature with the minutest exactness and supports his assertions with the decision of his grandfather Rabban Gamaliel, as well as with the decisions of Rabbi Dosa ben Harkhinas and Rabbi Jehoshua, to the effect that each generation has only to look for guidance to the Beth Din existing in its own time, and that the opinion rendered by such a Beth Din is as binding and decisive as that of Moses, even though it appear to be erroneous.

Such are the contents of this tract, certainly most important from an historical and archæological point of view. Proceed, then, and study!

SYNOPSIS OF SUBJECTS
OF
TRACT ROSH HASHANA*

CHAPTER I.

MISHNA I. The first Mishna ordains New Year's Days, viz.: For kings, for the cattle-tithe, for ordinary years, and for the planting of trees. A king who ascends the throne on the 29th of Adar must be considered to have reigned one year as soon as the first of Nissan comes. The Exodus from Egypt is reckoned from Nissan. When Aaron died Sihon was still living. He heard that Aaron was dead and that the clouds of glory had departed. The rule about Nissan only concerned the kings of Israel; but for the kings of other nations, they reckoned from Tishri. Cyrus was a most upright king, and the Hebrews reckoned his years as they did those of the kings of Israel. One is guilty of procrastination. Charity, tithes, the gleanings of the field, that which is forgotten to be gathered in the field, the produce of corners of the field.

One is culpable if he does not give forthwith that which he has vowed for charity. In the case of charity it must be given immediately, for the poor are always to be found. The Feast of Weeks falls on the fifth, sixth, or seventh of Sivan.

How the law against delay affects a woman. In which month is grain in the early stage of ripening? Only in the month of Nissan. It is also the New Year for leap-year and for giving the half-shekels. Congregational sacrifices brought on the first of Nissan should be purchased with the shekels raised for the New Year. He who lets a house to another for a year must count (the year) as twelve months from day to day; but if the lessee says (I rent this house) "for *this* year," even if the transaction takes place on the first of Adar, as soon as the first of Nissan arrives the year (of rental) has expired. The first of Tishri is the New Year for divine judgment. At the beginning of the year it is determined what shall be at the end of the year. The Supreme Court in Heaven does not enter into judgment until the Beth

* See introduction to synopsis of Tract Sabbath, Vol. I., p. xxix.

Din on earth proclaims the new moon. Israel enters for judgment first. If a king and a congregation have a lawsuit, the king enters first. From New Year's Day until the Day of Atonement, slaves used not to return to their (own) homes; neither did they serve their masters, but they ate and drank and rejoiced, with the crown of freedom on their heads. R. Eliezer says, that the world was created in Tishri. R. Joshua says, that the world was created in Nissan. Says R. Joshua, God grants the righteous the fulfilment of the years of their life to the very month and day. Sarah, Rachel, and Hannah were visited on New Year's Day. Joseph was released from prison on New Year's Day. On New Year's Day the bondage of our fathers in Egypt ceased. The Jewish sages fix the time of the flood according to R. Eliezer, and the solstices according to R. Joshua; but the sages of other nations fix the time of the flood also as R. Joshua does. Whoso vows to derive no benefit from his neighbor for a year must reckon (for the year) twelve months, from day to day; but if he said "for this year," if he made the vow even on the twenty-ninth of Elul, as soon as the first of Tishri comes that year is complete. The New Year for giving tithes is for a tree from the time the fruits form; for grain and olives, when they are one-third ripe; and for herbs, when they are gathered. R. Aqiba picked the fruit of a citron-tree on the first of Shebhat and gave two tithes of them, . . . 1-20

MISHNA II. At four periods in each year the world is judged. All are judged on New Year's Day and the sentence is fixed on the Day of Atonement. R. Nathan holds man is judged at all times. God said: "Offer before Me the first sheaf of produce on Passover, so that the standing grain may be blessed unto you. Recite before Me on New Year's Day the Malkhioth, that you proclaim Me King; the Zikhronoth, that your remembrance may come before Me, for good, and how (shall this be done)?" By the sounding of the cornet. Three circumstances cause a man to remember his sins. Four things avert the evil decree passed (by God) on man; viz., charity, prayer, change of name, and improvement. Some add to these four a fifth—change of location. Three books are opened on New Year's Day: one for the entirely wicked, one for the wholly good, and one for the average class of people. The school of Hillel says: The most compassionate inclines (the scale of justice) to the side of mercy. Who are those who inspire their fellowmen with dread of them? A leader of a community who causes the people to fear him over-much, without furthering thereby a high purpose. The legend how R. Joshua fell sick and R. Papa went to visit him. The Holy One, blessed be He, wrapped Himself, as does one who recites the prayers for a congregation, and pointing out to Moses the regular order of prayer, said to him: "Whenever Israel sins, let him pray to Me after this order, and I shall pardon him." Prayer is helpful for man before or after the decree has been pronounced. The legend of a certain family in Jerusalem whose members died at eighteen years of age. They came and informed R. Johanan ben Zakkai. The Creator sees all their hearts (at a glance) and (at once) understands all their works, . . . 20-28

MISHNA III. Messengers were sent out in the following six months: in Nissan, Abb, Elul, Tishri, Kislev, and in Adar. The legend of the king

(of Syria who had earlier) issued a decree forbidding the study of the Torah among the Israelites, or to circumcise their sons, and compelling them to desecrate their Sabbath. Judah b. Shamua and his friends cried aloud: "O heavens! Are we not all brethren? Are we not all the children of one Father?" etc. Samuel said: "I can arrange the calendar for the whole captivity." Rabha used to fast two days for the Day of Atonement. Once it happened that he was right, 29-34

MISHNAS IV. to VII. For the sake of (the new moon), of the two months Nissan and Tishri, witnesses may profane the Sabbath. Formerly they profaned the Sabbath for all (new moons), but since the destruction of the Temple they instituted that (witnesses) might profane the Sabbath only on account of Nissan and Tishri. It once happened that more than forty pair (of witnesses) were on the highway (to Jerusalem) on the Sabbath. Shagbar, the superintendent of Gader, detained them, and (when) R. Gamaliel (heard of it, he) sent and dismissed him. It once happened, that Tobias the physician, his son, and his freed slave saw the new moon in Jerusalem. The explanation of the passage Exodus xii. 1, by R. Simeon and the rabbis. Who are incompetent witnesses? Gamblers with dice, etc., . . . 34-36

CHAPTER II.

MISHNAS I. to IV. If the Beth Din did not know (the witness), another was sent with him to testify in his behalf. It once happened that R. Nehorai went to Usha on the Sabbath to testify (to the character) of one witness. The legend how the Boëthusians appointed false witnesses. Formerly bonfires were lighted (to announce the appearance of the new moon); but when the Cutheans practised their deceit it was ordained that messengers should be sent out. There are four kinds of cedars. The whole country looked like a blazing fire. Each Israelite took a torch in his hand and ascended to the roof of his house. Great feasts were made for (the witnesses) in order to induce them to come frequently. How were the witnesses examined? The sun never faces the concave of the crescent or the concave of a rainbow. (If the witnesses say) "We have seen the reflection (of the moon) in the water, or through a metal mirror, or in the clouds," "their testimony is not to be accepted." The chief of the Beth Din says: "It (the new moon) is consecrated," and all the people repeated after Him: "It is consecrated, it is consecrated." Pelimo teaches: "When the new moon appeared at its proper time, they used not to consecrate it," 37-42

MISHNAS V. and VI. R. Gamaliel had on a tablet, and on the wall of his upper room, illustrations of the various phases of the moon. Is this permitted? Yea, he had them made to teach by means of them. It happened once, that two witnesses came and said: "We saw the moon in the eastern part in the morning and in the western part in the evening." R. Johanan b. Nuri declared them to be false witnesses. Two other witnesses came and said: "We saw the moon on its proper day, but could not see it on the next evening." R. Gamaliel received them; but R. Dosa b. Harkhinus said: "They are false witnesses." R. Joshua approved his opinion. Upon this,

Gamaliel ordered the former to appear before him on the Day of Atonement, according to his computation, with his staff and with money. What R. Joshua did, and what R. Aqiba and R. Dosa b. Harkhinas said about it. What R. Hiyya said when he saw the old moon yet on the morning of the twenty-ninth day. Rabbi said to R. Hiyya: "Go to Entob and consecrate the month, and send back to me as a password, 'David the King of Israel still lives.'" The consecration of the moon cannot take place at a period less than twenty-nine and a half days, two-thirds and .0052 (*i.e.*, seventy-three Halaqim) of an hour. Even if the commonest of the common is appointed leader by a community, he must be considered as the noblest of the nobility. A judge is to be held, "in his days," equal in authority with the greatest of his antecedents. Gamaliel said to R. Joshua: "Happy is the generation in which the leaders listen to their followers, and through this the followers consider it so much the more their duty (to heed the teachings of the leaders)," 42-44

CHAPTER III.

MISHNA I. If the Beth Din and all Israel saw (the moon on the night of the thirtieth day), but there was no time to proclaim, "It is consecrated," before it has become dark, the month is intercalary. When three who formed a Beth Din saw it, two should stand up as witnesses and substitute two of their learned friends with the remaining one (to form a Beth Din). No greater authority than Moses, our master, yet God said to him that Aaron should act with him. No witness of a crime may act as judge, but in civil cases he may, 45-46

MISHNAS II. to IV. Concerning what kind of cornets may be used on New Year's and Jubilee days. Some words in the Scripture which the rabbis could not explain, until they heard the people speak among themselves. The cornet used on the New Year was a straight horn of a wild goat, the mouthpiece covered with gold. The Jubilee and the New Year's Day were alike in respect to the sounding (of the cornet) and the benedictions, but R. Jehudah's opinion was different. R. Jehudah holds that on New Year's Day the more bent in spirit a man is, and on the Day of Atonement the more upright he is (in his confessions), the better; but R. Levi holds the contrary. "On the fast days two crooked ram's-horns were used, their mouthpieces being covered with silver." According to whom do we nowadays pray: "This day celebrates the beginning of thy work, a memorial of the first day"? It is unlawful to use a cornet that has been split and afterwards joined together. If one should happen to pass by a synagogue, or live close by it and should hear the cornet, he will have complied with the requirements of the law. If one covered a cornet on the inside with gold it might not be used. If one heard a part of (the required number of) the sounds of the cornet in the pit, and the rest at the pit's mouth, he has done his duty. If one blew the first sound (Teqia), and prolonged the second (Teqia) as long as two, it is only reckoned as one. If one who listened (to the sounds of the cornet) paid the proper attention, but he that

blew the cornet did not, or *vice versa*, they have not done their duty until both blower and listener pay proper attention. If special attention in fulfilling a commandment or doing a transgression is necessary or not. As long as Israel looked to Heaven for aid, and directed their hearts devoutly to their Father in Heaven, they prevailed; but when they ceased to do so, they failed. All are obliged to hear the sounding of the cornet, priests, Levites, and Israelites, proselytes, freed slaves, a monstrosity, a hermaphrodite, and one who is half-slave and half-free. One may not say the benediction over bread for guests unless he eats with them, but he may for the members of the family, to initiate them into their religious duties, 46-52

CHAPTER IV.

MISHNAS I. to IV. Regarding if the New Year fall on Sabbath. Where the shofer (cornet) should be blown after the Temple was destroyed. What was the difference between Jamnia and Jerusalem? Once it happened that New Year's Day fell on the Sabbath, and all the cities gathered together. Said R. Johanan b. Zakkai to the Benai Betherah: "Let us sound (the cornet)!" "First," said they, "let us discuss!" R. Johanan b. Zakkai ordained that the palm-branch should everywhere be taken seven days, in commemoration of the Temple. Since the destruction of the Temple, R. Johanan b. Zakkai *ordained* that it should be prohibited (to eat of the new produce) the whole of the day of waving (the sheaf-offering). Once the witnesses were delayed in coming, and they disturbed the song of the Levites. They then ordained that evidence should only be received until (the time of) the afternoon service. Concerning what songs the Levites had to sing every day from the Psalms. What did the Levites sing when the additional sacrifices were being offered on the Sabbath? What did they sing at the Sabbath afternoon service? According to tradition, a corresponding number of times was the Sanhedrin exiled. The witnesses need only go to the meeting place (of the Beth Din). Priests may not ascend the platform in sandals, to bless the people; and this is one of the nine ordinances instituted by R. Johanan b. Zakkai, 53-57

MISHNA V. Regarding the order of the benedictions on New Year's Day at the morning prayer, additional prayers, and at what time the cornet must be blown, etc. What passages from the Scriptures are selected for additional prayers on New Year's Day. To what do the ten scriptural passages used for the Malkhioth correspond? How many passages must be recited from Pentateuch, Prophets, and Hagiographa? We must not mention the remembrance of the individual (in the Zikhronoth), even if the passage speaks of pleasant things. What are the passages which must be said in the benediction of Malkhioth, Zikhronoth, and the Shopthroth? R. Elazar b. R. Jose says: "The Vathiqin used to conclude with a passage from the Pentateuch." "Hear, O Israel, the Lord our God is our Lord," may be used in the Malkhioth. The second of those who act as ministers of the congregation on the Feast of New Year shall cause another to sound the cornet on days when the Hallel (Service of Praise, Ps. cxiii.-cxviii.) is read.

We are permitted to occupy ourselves with teaching (children) until they learn (to sound the cornet), even on the Sabbath. The order, and how many times it must be blown ; also, the different sounds and the names of them. How all this is deduced from the Bible, and the difference of opinions between the sages. Generally the soundings of the cornet do not interfere with each other, nor do the benedictions, but on New Year's Day and the Day of Atonement they do. R. Papa b. Samuel rose to recite his prayers. Said he to his attendant, "When I nod to you, sound (the cornet) for me." Rabha said to him, that this may only be done in the congregation. A man should always first prepare himself for prayer, and then pray. R. Jehudah prayed only once in thirty days, 57-66

“NEW YEAR.”

CHAPTER I.

THE ORDINANCES ABOUT THE NEW YEARS OF THE JEWISH CALENDAR
—THE MESSENGERS THAT WERE SENT OUT FROM JERUSALEM—
AND AT WHICH PERIOD OF THE YEAR THE WORLD IS DIVINELY
JUDGED.

MISHNA *I.*: There are four New Year days, viz.: The first of Nissan is New Year for (the ascension of) Kings and for (the regular rotation of) festivals;* the first of Elul is New Year for the cattle-tithe,† but according to R. Eliezer and R. Simeon, it is on the first of Tishri. The first of Tishri is New Year's day, for ordinary years, and for sabbatic years‡ and jubilees; and also for the planting of trees§ and for herbs.¶ On the first day of Shebhat is the New Year for trees,¶ according to the school of Shammai; but the school of Hillel says it is on the fifteenth of the same month.**

GEMARA: “*For kings.*” Why is it necessary to appoint such a day? (Let every king count the day of his ascension to the throne as the beginning of his year.) Said R. Hisda: “On account of documents.” So that in the case of mortgages, one may know which is the first and which is the second by means of

* This refers to the law concerning vows. If one made a vow it had to be fulfilled before the three festivals elapsed in the order of Passover, Pentecost, and Tabernacles, as will be explained further on.

† A date had to be appointed in order to keep the tithes of animals born and products of the earth, distinct from year to year.

‡ Vide Lev. xxv. and Deut. xv.

§ With regard to the prohibition of eating fruit of newly planted trees [Lev. xix. 23-25].

¶ So as not to mix the tithe of herbs from year to year.

¶ With regard to the tithe due on fruit trees.

** The Gemara fully discusses the reasons for these institutions, but we deem it wise to anticipate, for the sake of clearness.

the year of the king's reign mentioned in the documents. The rabbis taught: A king who ascends the throne on the 29th of Adar must be considered to have reigned one year as soon as the first of Nissan comes, but if he ascends the throne on the first of Nissan he is not considered to have reigned one year until the first of Nissan of the following year. From this we infer, that only Nissan is the commencement of years for kings (or the civil New Year); that even a fraction of a year is considered a year; and that if a king ascends the throne on the first of Nissan, he is not considered to have reigned one year until the next first of Nissan, although he may have been elected in Adar. The Boraitha teaches this lest one say that the year should be reckoned from the day of election, and therefore the king would begin his second year (on the first of Nissan following).

The rabbis taught: If a king die in Adar, and his successor ascend the throne in Adar, (documents may be dated either) the (last) year of the (dead) king or the (first) year of the new king. If a king die in Nissan, and his successor ascend the throne in Nissan, the same is the case. But if a king die in Adar, and his successor does not ascend the throne until Nissan, then the year ending with Adar should be referred to as the year of the dead king, and from Nissan it should be referred to as that of his successor.* Is this not self-evident? The case here mentioned refers to an instance where the new king was a son of the deceased, and, while ascending the throne in Nissan, had been elected in the month of Adar, and being the king's son, it might be assumed that he was king immediately after his election, and thus the following first of Nissan would inaugurate the second year of his reign. He comes to teach us that such is not the case.

R. Johanan says: Whence do we deduce that we reckon the commencement of years (for the reign) of kings, only from Nissan? Because it is written [I Kings, vi. 1]: "And it came to pass in the four hundred and eightieth year after the going forth of the children of Israel out of the land of Egypt, in the fourth year of the month Ziv, which is the second month of the reign of Solomon over Israel." Thus the Scriptures establish an analogy between "the reign of Solomon" and "the Exodus from Egypt." As the Exodus from Egypt is reckoned from Nissan,

* No reference should be made after the first of Nissan to the reign of the king just deceased. For instance: it was not permitted to speak of the year beginning with Nissan, as the second year after the death of the king.

so also is the reign of Solomon reckoned from Nissan. But how do we know that the Exodus *even* should be reckoned from Nissan? Perhaps we should reckon it from Tishri. This would be improper, for it is written [Numb. xxxiii. 38]: “And Aaron, the Priest, went up into Mount Hor at the commandment of the Lord, and died there, in the fortieth year after the children of Israel were come out of the land of Egypt, on the first day of the fifth month.” And it is written [Deut. i. 3]: “And it came to pass in the fortieth year, in the eleventh month, on the first day of the month, Moses spake,” etc. Since he mentions the fifth month, which is certainly Abh, and he speaks of (Aaron’s death as happening in) the fortieth year (and not the forty-first year), it is clear that Tishri is not the beginning of years (for kings). This argument would be correct as far as the former (Aaron’s) case is concerned, for the text specifically mentions (forty years after) the Exodus; but in the latter (Moses’) case, how can we tell that (the fortieth year) means from the Exodus? Perhaps it means (the fortieth year) from the raising of the Tabernacle in the wilderness. From the fact that R. Papa stated further on, that the twentieth year is mentioned twice for the sake of a comparison by analogy, we must assume that the analogy of expression “the fortieth year” (mentioned in connection with both Aaron and Moses) signifies also;* as in the former case it means forty years from the time of the Exodus, so also in the latter case. But whence do we know that the incident that took place in Abh (the death of Aaron) happened before (the speech of Moses) which is related as happening in Shebhat? Perhaps the Shebhat incident happened first. It is not reasonable to suppose this, for it is written [Deut. i. 4]: “After he had slain Sihon the king of the Amorites,” and when Aaron died Sihon was still living. Thus it is written [Numb. xxi. 1]: “And the Canaanite, the king of Arad, heard.” What did he hear? He heard that Aaron was dead, and that the clouds of glory had departed (and he thought that a sign that permission was given from heaven to fight against Israel).† How can we make any such comparison? In the one place it speaks of the Canaanite,

* The statement of R. Papa is quoted here, because it is a rule of the Talmud that no comparisons by analogy may be cited unless they emanate from a tradition or teaching known to the master making such a comparison, and this rule applies throughout the Talmud.

† Because the life of the righteous is a protection for the whole people.

and in the other of Sihon. We have learned in a Boraitha that Sihon, Arad, and the Canaanite are identical. This opinion of R. Johanan is quite correct, for we find that a Boraitha quotes all the verses that he quotes here, and arrives at the same conclusion.

R. Hisda says: The rule of the Mishna—that the year of the kings begins with Nissan—refers to the kings of Israel only, but for the kings of other nations it commences from Tishri. As it is said [Neh. i. 1]: “The words of Nehemiah, the son of Hakhaliah. And it came to pass in the month of Kislev, in the twentieth year,” etc. And it is written [ibid. ii. 1]: “And it came to pass in the month Nissan, in the twentieth year of Artaxerxes the king,” etc. Since Hanani stood before Nehemiah in Kislev, and the Bible speaks of it as the twentieth year, and since Nehemiah stood before the king in Nissan, and the Text calls it also the twentieth year, it is clear that the New Year (for the non-Jewish king, Artaxerxes) is not Nissan (or in the latter case he would have spoken of the twenty-first year). This would be correct as far as the latter quotation is concerned, for it specifically mentions Artaxerxes, but in the former verse how do we know that it refers to Artaxerxes? Perhaps it refers to another event altogether. Says R. Papa: Since in the first passage we read “the twentieth year” and in the second we read “the twentieth year,” we may deduce by analogy that as in the one case Artaxerxes is meant, so is he meant also in the other. But how do we know that the event, recorded as having occurred in Kislev, and not the Nissan incident, happened first? This we know from a Boraitha, where it reads: The same words which Hanani said to Nehemiah in Kislev, the latter repeated to the king in Nissan, as it is said [Neh. i. 1, 2]: “The words of Nehemiah, son of Hakhaliah. And it came to pass in the month of Kislev, in the twentieth year, as I was in Shushan the capital, that Hanani, one of my brethren came, and certain men of Judah . . . and the gates thereof are burned with fire.” And it also said [Neh. ii. 1-6]: “And it came to pass in the month of Nissan, in the twentieth year of Artaxerxes the king, that wine was before him . . . so it pleased the king to send me; and I set him a time.”

R. Joseph raised an objection. It is written [Haggai, ii. 10]: “In the twenty-fourth day of the sixth month, in the second year of Darius.” And it is also written [ibid. 1]: “In the second year, in the seventh month, in the one-and-twentieth

day of the month.”* If the rule is that Tishri (the seventh month) is the beginning of years for non-Jewish kings, should not the Text read “in the third year of Darius” instead of the second year? R. Abbahu answered: Cyrus was a most upright king, and the Hebrews reckoned his years as they did those of the kings of Israel (beginning with Nissan). R. Joseph opposed this. First: If that were so, there are texts that would contradict each other, for it is written [Ezra, vi. 15]: “And this house was finished on the third day of the month Adar, which was in the sixth year of the reign of Darius the King.” And we have learned in a Boraitha: At the same time in the following year Ezra and the children of the captivity went up from Babylon, and the Bible says about this [Ezra, vii. 8]: “And he came to Jerusalem in the fifth month in the seventh year of the king.” But if the rule is (that for Cyrus the year began with Nissan and not Tishri) should not the Text say “the eighth year” (since the first day of Nissan, the beginning of another year, intervenes between the third of Adar and the month of Abh)? Secondly: How can these texts be compared? In the one place it speaks of Cyrus, and in the other of Darius. We have learned in a Boraitha that Darius, Cyrus, and Artaxerxes are all one and the same person.

“*And for festivals.*” Do then the festivals commence on the first of Nissan? Do they not begin on the fifteenth of that month? R. Hisda answered: (The Mishna means that Nissan is) the month that contains that festival which is called the New Year for festivals (viz., Passover).

What difference does it make (in practice)? It makes a difference to one who has made a vow, because through this festival he becomes culpable of breaking the law, “Thou shalt not slack to pay.” † And this is according to the opinion of R. Simeon, who says: That (before one is guilty of delay) the three festivals must have passed by in their regular order, with Passover as the first (of the three). Thus was also the dictum of R. Simeon ben Jochai, who stated that the law against procrastina-

* The Rabbis of the Talmud must have had a different version of the book of Haggai from that existing at present. In the second passage quoted, namely Haggai ii. 1, the words “in the second year” cannot be found. There is, therefore, a great difficulty in understanding the discussion. Even Rashi is unable to enlighten us on this point.

† This law of “Thou shalt not slack to pay,” is known as “BAL TE’AHER”; i.e., the law against procrastination or delay.

tion may be violated at times only when five festivals had passed by in their regular order; at other times when four, and again when three festivals had passed; *i.e.*, if the vow was made before the feast of Pentecost he becomes guilty of procrastination only when Pentecost, Tabernacles, Passover, and again Pentecost and Tabernacles had passed by; if the vow was made before Tabernacles then he becomes guilty.

The rabbis taught: As soon as three festivals have passed by and the following duties (or vows) have not been fulfilled one is guilty of procrastination; and these are: The vow of one who says, "I will give the worth of myself (to the sanctuary);" or, "I will give what I am estimated to be worth (in accordance with Lev. xxvii.);" or the vow concerning objects, the use of which one has forsworn, or which one has consecrated (to the sanctuary), or sin-offerings, guilt-offerings, burnt-offerings, peace-offerings, charity, tithes, the firstlings, the paschal offerings, the gleanings of the field, that which is forgotten to be gathered in the field, the produce of the corner of the field.* R. Simeon says: The festivals must pass by in their regular order, with Passover as the first. And R. Meir says: As soon as even one festival has elapsed and the vow has not been kept the law is infringed. R. Eliezer ben Jacob says: As soon as two festivals have elapsed the law is infringed, but R. Elazar ben Simeon says: Only the passing of the Feast of Tabernacles causes the infringement of the law (whether or not any other festivals have passed by between the making and the fulfilling of the vow). What is the reason of the first Tana? Since in [Deut. xvi.] the Text has been speaking of the three festivals, why does it repeat, "On the Feast of Unleavened Bread, on the Feast of Weeks, and on the Feast of Tabernacles?" This signifies that when Tabernacles, Passover, Pentecost, and again Tabernacles had passed, but if the vow was made before Passover, then the man becomes guilty if he allows the *three* festivals to pass by in their regular order. Infer from this that the festivals must pass in the order just mentioned before one is guilty of procrastination. R. Simeon says: It was not necessary to repeat "on the Feast of Tabernacles," because the Text was speaking of that festival (when it mentioned the names of the three festivals). Why, then, does it repeat it? To teach us that Tabernacles shall be the last of the three festivals. R. Meir

* Lev. xxiii. 22.

arrives at his opinion because it is mentioned of each festival “Thou shalt come there (to Jerusalem), and ye shall bring there” (your vows; and this being said of each festival, if *one* elapses and the vow is not brought, then the law against delay is infringed. The reason of R. Eliezer ben Jacob is, that the passage [Numb. xxix. 39] runs: “These shall ye offer to the Lord on your appointed feasts,” and the minimum of the plural word “feasts” is *two*. On what does R. Elazar b. Simeon base his opinion? We have learned in the following Boraitha: “The Feast of Tabernacles” should not have been mentioned in [Deut. xvi. 16], since the preceding passages (of that chapter) were treating of that feast. Why, then, was it mentioned? To indicate that that particular feast (Tabernacles) is the one that causes the infringement of the law.

What do R. Meir and R. Eliezer ben Jacob deduce from the superfluous passage “on the Feast of Unleavened Bread, on the Feast of Weeks, and on the Feast of Tabernacles”? They use this verse, according to R. Elazar, who says in the name of R. Oshiya, who said: Whence do we know that the law of compensation* applies to the Feast of Weeks (although the feast is only one day)? For this very reason the Bible repeats the three festivals, and he institutes a comparison between Pentecost and Passover; and as the law of compensation applies to Passover for seven days, so also does it apply to Pentecost for seven days. Why, then, do the Scriptures find it necessary to repeat the words, “In the Feast of Tabernacles”? To compare it with the Feast of Passover, as during Passover it was obligatory to stay over night (in Jerusalem), so was it also necessary during the Feast of Tabernacles. But how do we know that it was obligatory during the Feast of Unleavened Bread? It is written [Deut. xvi. 7]: “Thou shalt turn in the morning (after staying over night), and go unto thy tents.” Whence do we deduce this? The rabbis taught: It is written [Deut. xxiii. 22]: “When thou shalt vow a vow unto the Lord thy God, thou shalt not delay to pay it.” Perhaps these words only apply to a vow. How do we know that they may also be applied to a voluntary offering? In the passage just quoted we read “vow,” and in another place [Lev. vii. 16] we find “but if the sacrifice of his offering be a vow or a voluntary offering”;

* The privilege of bringing on one of the later days of a festival a sacrifice that should have been offered on the first day.

as in the latter instance the "voluntary offering" is included, so is also the former; "unto the Lord thy God," *i.e.*, offerings expressed by "I will give the value of myself," etc., and other objects mentioned above; "thou shalt not slack to pay it"; *i.e.*, the object promised must be given and not anything in exchange for it; * "for he will surely require it," *i.e.*, the sin, guilt, burnt, and peace-offerings; "the Lord thy God," these words refer to offerings of charity, tithes, and firstlings; "of thee," this refers to the gleanings, that which is forgotten in the field and the produce of the corner of the field; "and it would be sin in thee," *i.e.*, in thee and not in thy sacrifice (which is not thereby invalidated).

The rabbis taught: It is written [Deut. xxiii. 24]: "What is gone out of thy lips," this refers to the positive commandments (of the Law); "thou shalt keep," refers to the negative commandments; "and perform," is a warning to the Beth Din (that they should enforce the laws); "according as thou hast vowed," refers to vows; "to the Lord thy God," refers to sin, guilt, burnt, and peace-offerings; "voluntarily," means just what it is; "which thou hast spoken," refers to the sanctified objects devoted to the Temple for repairs, etc.; "with thy mouth," refers to charity. Says Rabha: One is culpable if he does not give forthwith that which he has vowed for charity. Why so? Because there are always poor people (needing immediate help). Is this not self-evident? One might suppose that, since the law prohibiting delay is found in connection with the duty of giving charity and also of bringing the various voluntary offerings, it would apply to both, and it would not be infringed until the three festivals had elapsed, he comes to teach us (that charity and sacrifices are different); in the latter case the infringement of the law depends on the festivals, but in the case of charity it must be given immediately, for the poor are always to be found. And Rabha said again: As soon as three festivals have passed (and one has not brought his offering), he daily transgresses the law against delay. An objection was raised. As soon as a year, containing three festivals or not, has passed (he that does not bring his offering), be it a firstling or any of the holy offerings, transgresses daily the law against delay. It is quite possible that the three festivals may elapse and yet a year may not go by (*i.e.*, from Passover till Tabernacles is only

* Lev. xxvii. 32.

seven months), but how can it happen that a year may pass and the three festivals should not occur (in that time)? It may happen according to those who say (that the three festivals must elapse) in their regular order, but according to those who do not say (that the three festivals must go by) in their regular order, how can such a case occur? This would be correct according to Rabbi (who holds that the intercalary month* is not a part of the year), and it occurs in a leap year, when one consecrates anything (to the Temple) after the Feast of Pass-over; for when the end of the second Adar has arrived, a year (of twelve months) has elapsed, yet the three festivals have not passed by in their regular order. But how can such a case occur according to the rabbis? It can happen as R. Shemaiah teaches: Pentecost falls on the fifth, sixth, or seventh of Sivan. How is this possible? In a year when the months of Nissan and Iyar have thirty days each, Pentecost falls on the fifth of Sivan; when they each have twenty-nine days, Pentecost falls on the seventh of Sivan; but when the one has twenty-nine days and the other has thirty days, Pentecost falls on the sixth of Sivan.

R. Zera asked: How does the law against delay affect an heir? Shall we argue that the Law says [Deut. xxiii. 22]: “When *thou* shalt vow” (*i.e.*, the testator has vowed), but the heir has not vowed (consequently the law does not apply to him), or shall we infer from the passage [Deut. xii. 5, 6]: “And thither shalt thou come . . . and ye shall bring,” that the heir (who is obliged to come) is also in duty bound to bring with him (the objects vowed by the testator)? Come and hear. R. Hyya taught: It is written in this connection [Deut. xxiii. 22]: “Of thee” (*i.e.*, from the one who vowed) and this excludes the heir. But did we not say above that these words refer to the gleanings, etc.? The Text uses the word Me’immokh (“of thee”), which we can explain to mean both the successor and the gleanings, etc. (*i.e.*, all that comes “of thee”).

R. Zera also asked: How does the law against delay affect a woman? Shall I say that since she is not obligated to appear (in Jerusalem) the law does not apply to her? or perhaps it is her duty to go there because she is included in the law “to rejoice”? “Certainly,” answered Abayi, “she is bound by this law because it is her duty to rejoice.”

* Leap year occurs seven times in a cycle of nineteen years. On such occasions one month, the second Adar, is added to the twelve lunar months.

The schoolmen asked: From when do we count the beginning of the year for a firstling? Answered Abayi: From the moment it is born; but R. Aha b. Jacob said: From the moment it is acceptable as an offering (*i.e.*, when it is eight days old, Lev. xxii. 27). They do not differ, for the former Rabbi refers to an unblemished animal and the latter to one with a blemish. May, then, a blemished animal be eaten (on the day of its birth)? Yes, if we are sure it was born after the full period of gestation.

The rabbis taught: The first of Nissan is the new year for (arranging the) months, for (appointing) leap years, for giving the half shekels, and, some say, also for the rental of houses. Whence do we know (that it is the new year) for months? From the passage [Ex. xii. 2] where it is written: "This month shall be unto you the beginning of months; it shall be the first month of the year to you." It is also written [Deut. xvi. 1]: "Observe the month of Abib" (early stage of ripening). In which month is grain in the early stage of ripening? I can say only Nissan, and the Law calls it the first. Could I not say Adar (when the grain begins to shoot up)? Nay, for the grain must be ripening during the major portion of the month (and in Adar it is not). Is it then written that the grain must be ripening the major portion of the month? Therefore, says Rabhina, the sages do not find (the rule of calling Nissan the first month) in the Pentateuch, but in the Book of Esther, where it is clearly stated [Esther, iii. 7], "In the first month, that is, the month Nissan."

"*For leap years.*" Do we, then, count leap years from Nissan? Does not a Boraitha teach us that Adar only is the intercalary month? Answered R. Na'hman b. Itz'hak: The words "FOR LEAP YEARS" mean here the termination of leap years,* and our Tana speaks of the beginning of the leap year and not the end.

"*For giving the half shekels.*" Whence do we deduce this? Said R. Yoshiah: In Numb. xxviii. 14: "This is the burnt-offering of the new moon throughout the months of the year." The Scriptures say "*proclaim it a new month,*" and also bring a sacrifice from the new products. We make a comparison between the words "year" used in this passage and in Ex. xii. 2,

* As soon as Nissan had been consecrated, there could be no further debate about making the past year intercalary, for once the new month had been called Nissan, it was forbidden to call it by any other name.

“it shall be the first month of the year to you,” and deduce that they both refer to Nissan.

R. Jehudah says in the name of Samuel: It is required that the congregational sacrifices* brought on the first of Nissan should be purchased with the shekels collected for the new year; but if the sacrifice was bought with the funds obtained from the former year's funds, it is acceptable, yet the law was but imperfectly complied with. We have also learned the same in a Boraitha with the addition that, if an individual offers from his own property (proper objects for the congregational sacrifices), they are acceptable, but he must first present them to the congregation. Is this not self-evident? Nay, it may be feared that one will not give them to the congregation with a free will, and this, he teaches us, is not worthy of consideration. And the reason that our Tana does not mention that Nissan is a new year for the giving of shekels also, is because it is said above that if one has brought an offering (from the old funds) he has done his duty, therefore he could not make Nissan absolutely binding as a new year for the sacrifices.

It is said above: “And some say also for the rental of houses.” The rabbis taught: He who lets a house to another for a year, should count (the year) as twelve months from day to day; but if the lessee says (I rent this house) “for this year,” even if the transaction takes place on the first of Adar, as soon as the first of Nissan arrives, the year (of rental) has expired. Can you not say Tishri (is the beginning of the year for such transactions)? Nay, it is generally understood that if a man rents a house in the autumn he rents it for the whole of the rainy season (winter). And the Tana of the first part of the above Boraitha (who does not fix Nissan as the month for rentals), and also our Tana both are of the opinion that in Nissan, too, bad weather sometimes prevails (and therefore Nissan and Tishri are alike in this respect).

“*On the first of Elul is the new year for the cattle-tithes.*” According to whose opinion is this? Says R. Joseph: It is according to Rabbi's own opinion which he formed in accordance with the opinions of different Tanaïm. With regard to the festivals he holds with R. Simeon and with regard to the cattle-tithe he holds to the opinion of R. Meir. If that is so, are there not

* The TAMID or daily offering could not be presented to the Temple by an individual.

five beginnings of years instead of four? Rabha answered that the Mishna mentioned only the four, which are not disputed by any one. According to R. Meir there are four, if that "for the festivals" be excluded, and according to R. Simeon there are four, if that "for the cattle-tithes" be excluded. R. Na'hman bar Itz'hak, however, says: (No such explanation is needed); the Mishna means that there are four (months) in which there are (or may be) many beginnings of years.

"According to R. Eliezer and R. Simeon it is on the first of Tishri." R. Johanan says: Both of them deduce their opinion by (various interpretations of) the same scriptural passage. It is written [Psalms, lxxv. 14]: "The meadows are clothed with flocks; the valleys also are covered with corn; men shout for joy, they also sing." R. Meir thinks (this is the interpretation) of these words: When are the meadows clothed with flocks? At the season when the valleys are covered with corn. And when are the valleys covered with corn? About (the time of) Adar. The flocks conceive in Adar and produce their young in Abh; consequently the beginning of the year (for the cattle-tithe) is Elul. R. Eliezer and R. Simeon, however, say: When are the meadows clothed with flocks? At the season when they shout and sing. When do the ears of corn (seem to) send up a hymn of praise? In Nissan. Now, the sheep conceive in Nissan and produce in Elul, consequently the beginning of the year (for their tithe) is Tishri. But Rabha says: All agree that only Adar is the time when the meadows are clothed with flocks, and the valleys are covered with corn. But they differ about this passage [Deut. xiv. 22]: "Thou shalt truly tithe" (*literally*, "Thou shalt tithe in tithing"), and we see that the text here speaks of two tithes—viz., of cattle and of grain. R. Meir thinks that the following comparison may be instituted between the two: just as the tithe of grain must be given in the month nearest to the time it is reaped, so that of cattle must be given in the month nearest to the one in which they are born (Elul). R. Eliezer and R. Simeon, however, are of the opinion that another comparison may be instituted between these tithes—viz., just as the beginning of the year for giving the tithe of grain is Tishri, so also is Tishri for that of cattle.

"The first of Tishri is the New Year's Day for ordinary years." For what purpose is this rule? Answers R. Zera, to determine the equinoxes (and solstices); and this agrees with the opinion of R. Eliezer, who says that the world was created

in Tishri; but R. Na’hman says (it is the new year) for divine judgment, as it is written [Deut. xi. 12]: “From the beginning of the year till the end of the year,” *i.e.*, at the beginning of the year it is determined what shall be at the end of the year. But whence do we know that this means Tishri? It is written [Psalms, lxxxix. 3]: “Blow on the new moon the cornet at the time when it (the new moon) is hidden* on our solemn feast day.” What feast is it on which the moon is hidden? We can only say Rosh Hashana (New Year’s Day), and of this day it is written [ibid. v. 4]: “For it is a statute unto Israel, a judgment (day) for the God of Jacob.”

The rabbis taught: “It is a statute unto Israel,” whence we infer that the Heavenly Court of Judgment does not enter into judgment until the Beth Din on earth proclaims the new moon. Another Boraitha states: It is written: “It is a statute unto Israel.” From this it appears that (New Year’s Day is a day of judgment) only for Israel. Whence do we know it is so also for other nations? Therefore it is written: “It is the day of judgment of the *God* of Jacob” (the Universal God). Why, then, is “Israel” mentioned? To inform us that Israel comes in for judgment first. This is in accordance with the saying of R. Hisda: If a king and a congregation have a law suit, the king enters first, as it is said [I Kings, viii. 59]: “The cause of his servant (King Solomon) and the cause of his people.” Why so? Because it is not customary to let a king wait outside.

“*For the computation of sabbatic years.*” On what scriptural passage is this based? On Lev. xxv. 4, which reads: “But in the seventh year there shall be a sabbath of rest unto the land,” and he deduces (that it means Tishri) by analogy from the word “year” in this passage and in the following: “From the beginning of the year” [Deut. xi. 12], which surely refers to Tishri.

“*And jubilees.*” Do, then, jubilees begin on the first of Tishri? Do they not begin on the tenth, as it is written [Lev. xxv. 9]: “On the Day of Atonement shall ye make the cornet sound throughout all your land”? Our Mishna is in accordance with R. Ishmael the son of R. Johanan ben Berokah of the following Boraitha: It is written [Lev. xxv. 10]: “Ye shall sanctify the year, the fiftieth *year*.” Why was it necessary to repeat the word “year”? Because in the same connection it

* This is the literal translation of the verse in Psalms; the free translation is “at the appointed time,” according to Isaac Leeser.

is said [ibid. 9]: "On the Day of Atonement shall ye make the cornet sound," and one might suppose that the jubilee is sanctified only from the Day of Atonement (and not before). Therefore the word "year" is repeated to teach us that by the words "ye shall sanctify the fiftieth year" is meant, that from the very beginning of the year the jubilee commences to be consecrated. From this R. Ishmael the son of R. Johanan b. Bero-kah says: From New Year's Day until the Day of Atonement slaves were not wont to return to their (own) homes, neither did they serve their masters, but they ate and drank and rejoiced with the crown of freedom on their heads. As soon as the Day of Atonement arrived the Beth Din ordered the cornet to be blown and the slaves returned to their own homes, and estates reverted to their (original) owners.

We have learned in another Boraitha: "It is a jubilee" (Jobhel hi). What is meant by (these superfluous words)? Since it is said [Lev. xxv. 10]: "And ye shall sanctify the fiftieth year," one might think that, as at the beginning of the year the jubilee commences to be sanctified, the sanctification should be extended to the (Day of Atonement) after the end of the year; and be not surprised at such a teaching, since it is customary to add from the non-sanctified to the sanctified. Hence the necessity of the words in the passage (next to that quoted above) [Lev. xxv. 11]: "A jubilee shall that fiftieth year be unto you"; *i.e.*, the fiftieth year shall be hallowed, and not the fifty-first. But the rabbis, whence do they derive the regulation that the fifty-first year is not sanctified? Because it is plainly written the fiftieth year and not the fifty-first. This excludes the opinion of R. Jehudah who holds that the jubilee year is added at the beginning and end.* The rabbis taught "Jobhel hi (it is a jubilee)," even if the people have not relinquished (their debts), even if the cornet is not sounded; shall we also say even if slaves are not released? Hence the word "hi" is used (to indicate that only when the slaves are released it is a jubilee), so says R. Jehudah. R. Jose says: "It is a jubilee," even if debts are not relinquished and slaves are not released; shall we also say even if the cornet is not sounded? Hence the word "hi" is used (and means the sounding of the cornet). Since one passage includes (all that is prescribed) and the other

* *I.e.*, the Jubilee year is, at the same time, the fiftieth year of the last and the first of the coming series.

passage exempts (certain regulations), why should we say it is a jubilee even if they have not released slaves, but that it is not a jubilee if they failed to sound the cornet? Because it is possible that sometimes (a jubilee may occur) and yet there are no (Hebrew) slaves to release, but a jubilee can never occur without the sounding of the cornet (for a cornet can always be found). Another explanation is, that (the sounding of the cornet) is the duty of the Beth Din (and it will never fail to perform it), while (the releasing of slaves) is the duty of the individual, and we cannot be sure that he will perform it. (Is not the first explanation satisfactory) that he gives this additional explanation? (It may not be satisfactory to some who might say) that it is impossible that not one (Hebrew) slave should be found somewhere to be released. Therefore (the Boraitha adds) that the blowing of the cornet is the duty of the Beth Din (and they will not fail to perform it).

R. Hyya b. Abba, however, said in the name of R. Johanan: The foregoing are the words of R. Jehudah and R. Jose; but the masters hold that all three conditions may prevent the fulfilment (of the law), because they hold that the word “hi” [Lev. xxv. 10] should be explained as to the subjects mentioned in the passage in which it occurs, and in the preceding and the following passages also, (and in the passage immediately following the “hi” is said, “fields reverted to their original owners.” This, then, also constitutes one of the three conditions). But is it not written, “a jubilee,” which certainly means to add something not mentioned previously? This additional word refers to the lands outside of Palestine, where the jubilee must also be enforced. If so, what then is the intent of the words “throughout the land”? (They lead us to infer) that at the time when (under a Jewish government) liberty is proclaimed throughout the land (Palestine) it should be proclaimed outside the land; but if it is not proclaimed in the land, it need not be proclaimed outside the land.

“*And also for the planting of trees.*” Whence do we deduce this? From Lev. xix. 23, where it is written: “Three years shall it be as uncircumcised,” and also [ibid. 24]: “But in the fourth year.” We compare the term “year” used here with that of Deut. xi. 12, “from the beginning of the ‘year,’” and deduce by analogy that they both mean Tishri.

The rabbis taught: For one who plants, slips or grafts (trees) in the sixth year (the year before the sabbatic year), thirty days

before the New Year's day (as soon as the first of Tishri arrives), a year is considered to have passed, and he is permitted to use, during the sabbatic year (the fruits they may produce), but less than thirty days are not to be considered a year, and the fruits may not be used, but are prohibited until the fifteenth of Shebhat, whether it be because they come under the category of "uncircumcised" or under the category of "fourth year planting" [Lev. xix. 23, 24]. Whence do we deduce this? R. Hyya bar Abba said in the name of R. Johanan or R. Janai: The verse says [Lev. xix. 24, 25]: "And in the fourth year. . . . And in the fifth year," *i.e.*, it may happen that in the fourth year (from the planting, the fruit) is prohibited because it is still "uncircumcised," and in the fifth year (from the planting) because it is still the product of the fourth year.

We have learned R. Eliezer says: In Tishri the world was created, the patriarchs Abraham and Jacob were born and died; Isaac was born on the Passover; on New Year's Day Sarah, Rachel, and Hannah were visited with the blessing of children, Joseph was released from prison, and the bondage of our fathers in Egypt ceased; in Nissan our ancestors were redeemed from Egypt, and in Tishri we shall again be redeemed. R. Jehoshua says: In Nissan the world was created, and in the same month the patriarchs were born, and in Nissan they also died; Isaac was born on the Passover; on New Year's Day Sarah, Rachel, and Hannah were visited, Joseph was released from prison, and the bondage of our fathers in Egypt ceased. In Nissan our ancestors were redeemed from Egypt, and in the same month we shall again be redeemed.

We have learned in a Boraitha R. Eliezer says: Whence do we know that the world was created in Tishri? From the scriptural verse, in which it is written [Gen. i. 11]: "And God said, 'Let the earth bring forth grass, the herb yielding seed, and the fruit tree,'" etc. In what month does the earth bring forth grass, and at the same time the trees are *full* of fruit? Let us say Tishri, and that time of the year (mentioned in Genesis) was the autumn; the rain descended and the fruits flourished, as it is written [Gen. ii. 6]: "But there went up a mist from the earth," etc. R. Jehoshua says: Whence do we know that the world was created in Nissan? From the scriptural verse, in which it is written [Gen. i. 12]: "And the earth brought forth grass, and herb yielding seed, and the tree yielding fruit," etc. In which month is the earth covered with grass (and at the same

time) the trees *bring forth* fruit? Let us say Nissan, and at that time animals, domestic and wild, and birds mate, as it is said [Psalms, lxxv. 14]: “The meadows are clothed with flocks,” etc. Further says R. Eliezer: Whence do we know that the patriarchs were born in Tishri? From the passage [I Kings, viii. 2]: “And all the men of Israel assembled themselves unto King Solomon at the feast, in the month Ethanim” (strong), which is the seventh month; *i.e.*, the month in which Ethanim, the strong ones of the earth (the patriarchs), were born. How do we know that the expression *ethan* means strength? It is written [Numb. xxiv. 21] *ethan moshabhekha*, “strong is thy dwelling-place,” and it is also written [Micah, vi. 2]: “Hear ye, O mountains, the Lord’s controversy, and (*ve-haëthanim*) ye strong foundations,” etc.

R. Jehoshua, however, says: Whence do we know that the patriarchs were born in Nissan? From I Kings vi. 1, where it says: “In the fourth year, in the month Ziv (glory), which is the second month,” etc., which means in that month in which the “glorious ones” of the earth (the patriarchs) were already born. Whether the patriarchs were born in Nissan or Tishri, the day of their death occurred in the same month as that in which they were born; as it is written [Deut. xxxi. 2]: “Moses said, ‘I am one hundred and twenty years old to-day.’” The word “to-day” implies “just this day my days and years are complete,” for the Holy One, blessed be He, grants the righteous the fulfilment of the years of their life to the very month and day, as it is said: “The number of thy days will I make full” [Ex. xxiii. 26].

Isaac was born in Nissan. Whence do we know this? It is written [Gen. xviii. 14]: “At the next *festival* I will return to thee, and Sarah will have a son.” What festival was it when he said this? Shall I say it was Passover, and he referred to Pentecost? That cannot be, for what woman bears children after fifty days’ gestation? If I say it was Pentecost, and he referred to Tishri, a similar objection might be raised, for who bears children after five months’ gestation? If I say it was Tabernacles, and he referred to Passover, a similar objection may be made, for who bears children in the sixth month of gestation? This last objection could be answered according to the following Boraitha: We have learnt that that year was a leap year, and Mar Zutra says that although a child born after nine months’ gestation is never born during the month (but

only at the end of the required time), still a seven months' child can be born before the seventh month is complete, as it is said [I Sam. i. 20]: "And it came to pass, *li-tequphath ha-yamim* (when the time was come about)"; the minimum of *tequphoth** is two and of *yamim* is also two (*i.e.*, after six months and two days' gestation, childbirth is possible).

Whence do we know that Sarah, Rachel, and Hannah were visited on New Year's Day? Says R. Elazar: By comparing the expression "visit" that occurs in one passage with the word "visit" that occurs in another passage, and also by treating the expression "remember" in the same way. It is written concerning Rachel [Gen. xxx. 32]: "And God remembered Rachel," and of Hannah it is written [I Sam. i. 19]: "And God remembered her." He institutes an analogy between the word "remember" used in these passages and in connection with New Year's Day, which is called [Lev. xxiii. 24] "a Sabbath, a memorial (*literally*, a remembrance) of blowing of cornets." It is also written concerning Hannah [I Sam. ii. 21]: "And the Lord visited Hannah," and of Sarah it is written [Gen. xxi. 1]: "And the Lord visited Sarah," and by analogy all these events took place on the same day (New Year's Day).

Whence do we know that Joseph was released from prison on New Year's Day? From Psalm lxxxii., in verses 4, 5, it is written: "Blow on the new moon the cornet at the appointed time on the day of our feast, for this is a statute for Israel." In verse 5 of the same Psalm it is written: "As a testimony in Joseph did he ordain it, when he went out over the land of Egypt." On New Year's Day the bondage of our fathers in Egypt ceased. (Whence do we know this?) It is written [Ex. vi. 6]: "I will bring you out from under the burdens of the Egyptians," and it is written in Psalms, lxxxii. 6: "I removed his shoulder from the burden" (*i.e.*, I relieved Israel from the burden of Egypt on the day spoken of in the Psalm; *viz.*, New Year's Day). In Nissan they were redeemed, as previously proven. In Tishri we shall again be redeemed. This he deduces by analogy from the word "cornet" found in the following passages. In Psalm lxxxii. 4, it is stated: "Blow the cornet on the new moon" (*i.e.*, on New Year's Day), and in Isa. xxvii. 13, it is written: "And on that day the great cornet shall be

* TEQUPHA—Solstice or equinox; hence, the period of three months, which elapses between a solstice and the next equinox, is also called TEQUPHA. Mar Zutra reads the biblical term *Tequphoit* in the plural.

blown” (and as it means New Year’s Day in the one place, so does it also in the other). R. Jehoshua says: “In Nissan they were redeemed, and in that month we shall be redeemed again.” Whence do we know this? From Ex. xii. 42, which says: “It is a night of special observance;” *i.e.*, a night specially appointed since the earliest times for the final redemption of Israel.

The rabbis taught: The Jewish sages calculate the time of the flood according to R. Eliezer, and the solstices according to R. Jehoshua, but the sages of other nations calculate the time of the flood also as R. Jehoshua does.

“*And for herbs.*” To this a Boraitha adds “tithes and vows.” Let us see. What does he mean by “herbs”? The tithe of herbs. But are not these included with other “tithes”? (Nay, for the tithe of herbs) is a rabbinical institution, while the others are biblical. If so, should he not teach the biblical commandment first? (This is no question), because it was pleasing to him (to have discovered that, although the tithe of herbs is only a rabbinical institution, yet it should have a special New Year to prevent the confusion of tithes from year to year) he, therefore, gives it precedence. And the Tana of our Mishna teaches us the rabbinical institution (*viz.*, the New Year for herbs), leaving us to infer that if that must be observed, so much the more must the biblical law be followed.

The rabbis taught: If one gathers herbs on the eve of New Year’s Day before sunset, and gathers others after sunset, he must not give the heave-offering or the tithe from the one for the other, for it is prohibited to give the heave-offering or tithe from the product of the past year for that of the present, or *vice versa*. If the second year from the last sabbatic year was just ending and the third year was just beginning, then for the second year he must give the first and second tithes,* and for the third year he must give the first and the poor tithes. Whence do we deduce that (in the third year no second tithe was to be

* Tithes must be given even to-day, according to the Rabbinical law, throughout Palestine and Syria.

It was the duty of the Israelite to give of his produce the following offerings and tithes: (1) THERUMA, a heave-offering, to be given to the priest every year; the measure was not fixed by the Bible; (2) MAĀSER RISHON, or first tithe, to be given every year to the Levite; (3) MAĀSER SHENI, or second tithe, was to be taken in the second year to Jerusalem and eaten there, or to be converted into money, which was to be spent there; (4) MAĀSER ANI, or the poor tithe, to be given in the third year.

given)? R. Jehoshua ben Levi says: In Deut. xxvi. 12, it is written: "When thou hast made an end of the tithe of produce in the third year, which is the year of the *tithing*," *i.e.*, the year in which only one tithe is to be given." What is to be understood (by *one* tithe)? The first and poor tithes, and the second tithe shall be omitted. But perhaps it is not so (that the first and poor tithe are one tithe), but that the first tithe shall be also omitted. This cannot be so, for we read [Numb. xviii. 26]: "The tithe which I have given you from them, for your inheritance," etc. (From this we see that) the Scripture compares this tithe to an inheritance, and as an inheritance is the perpetual property of the heir, so also is the first tithe an uninterrupted gift for the Levite.

"*And for vows.*" The rabbis taught: Whoso vows to derive no benefit from his neighbor for a year, must reckon (for the year) twelve months, from day to day; but if he said "for this year," if he made the vow even on the 29th of Elul, as soon as the first of Tishri comes, that year is complete, for he vowed to afflict himself and that purpose (even in so brief a period) has been fulfilled. But perhaps we should say Nissan (should be regarded as the new year in such a case)? Nay, in the matter of vows we follow the common practice among men (who generally regard Tishri as the New Year).

We have learned (Maasroth I., 3): We reckon the year for giving the tithe: "for carob as soon as it begins to grow; for grain and olives as soon as they are one-third ripe." What is meant by "as soon as it begins to grow"? When it blossoms. Whence do we know that we reckon the tithe on grain and olives when they are one-third ripe? Said R. Assi in the name of R. Johanan, and the same was said in the name of R. Jose of Galilee: It is written [Deut. xxxi. 10]: "At the end of every seven years, in the solemnity of the year of release, in the Feast of Tabernacles." What has the year of release to do with Tabernacles; it is already the eighth year (because the Bible says "at the end of every seven years")? It is only to tell us that all grain which was one-third ripe before New Year's Day must be regarded even in the eighth year as the product of the sabbatic year. And for this we find support in the following Boraitha: R. Jonathan b. Joseph says: It is written [Lev. xxv. 21]: "And it shall bring forth fruit for three (*lishlosh*) years." Do not read *lishlosh* "for three," but in this case read *lishlish* "for a third" (*i.e.*, it is considered produce when it is a third ripe). But this

verse is required for its own particular purpose. There is another verse [ibid. ibid. 22]: “And when ye sow in the eighth year, then shall ye eat of the old harvest; until the ninth year, until its harvest come in, shall ye eat of the old store.”

We have learned in a Mishna (Shebeith, II., 7): Rice, millet, poppies, and lentils which have taken root before New Year’s Day come under the category of tithes for the past year, and therefore one is permitted to use them during the sabbatic year; but if they have not (taken root), one is forbidden to use them during the sabbatic year, and they come under the category of tithes of the following year. Says Rabha: Let us see. The rabbis say that the year (for giving tithes) begins as follows: “For a tree from the time they blossom, for grain and olives when they are one-third ripe, and for herbs when they are gathered.” Now under which head are the above (rice, etc.) classed? After consideration Rabha remarked: Since these do not all ripen simultaneously, but are gathered little by little, the rabbis are right when they say they are tithable from the time they take root.

We have learned in a Boraitha: R. Jose of Galilee says: It is written [Deut. xvi. 13]: “When thou hast gathered in thy corn and thy wine.” We infer that as corn and wine, now being gathered, grow by means of the past year’s rains, and are tithed as last year’s (before New Year’s Day) products, so every fruit that grows by the rain of last year is tithable as the last year’s produce; but herbs do not come under this category, for they grow by means of the rains of the new year, and they are tithable in the coming year. R. Aqiba, however, says that the words “when thou hast gathered in thy corn and thy wine” lead us to infer that as corn and grapes grow chiefly by means of rain, and are tithed as last year’s products, so all things that grow chiefly by rain are tithed as belonging to the past year; but as herbs grow even by watering, they are tithed as the next year’s products. In what case is this difference of opinion applicable? Said R. Abbuha: In the cases of onions and Egyptian beans; for a Mishna says: Onions and Egyptian beans which have not been watered for thirty days before New Year’s Day are tithed as last year’s products, and are allowed to be used during the sabbatic year, but if they have been watered, then they are prohibited during the sabbatic year and are tithed as next year’s products.

“*On the first of Shebhat is the New Year for trees.*” Why

so? Said R. Elazar, in the name of R. Oshyia, because at that date the greater part of the early rains have fallen, although the greater part of the Tequpha is yet to come. The rabbis taught: It once happened that R. Aqiba picked the fruit of a citron tree on the first of Shebhat, and gave two tithes of them, one according to the school of Shammai and one in accordance with the school of Hillel. Says R. Jose b. Jehudah: Nay, Aqiba did not do this because of the school of Shammai or the school of Hillel, but because R. Gamaliel* and R. Eliezer were accustomed to do so. Did he not follow the practice of Beth Shammai because it was the first of Shebhat? Said R. Hanina, and some say R. Hanania: The case here cited was one of a citron tree, the fruit of which was formed before the fifteenth of last Shebhat, and he should have given the tithe of it even before the present first of Shebhat, but the case happened to be as cited. But Rabhina said: Put the foregoing together and read the (words of R. Jose) as follows: It did not happen on the first of Shebhat, but on the fifteenth, and he did not follow the regulations of the school of Hillel or the school of Shammai, but the custom of R. Gamaliel and R. Eliezer. Rabba bar Huna said: Although R. Gamaliel holds that a citron tree is tithable from the time it is picked, as is the case with "herbs," nevertheless the new year for tithing it is in Shebhat. R. Johanan asked R. Janai: "When is the beginning of a year for (the tithe on) citrons?" And he said, "Shebhat." "Dost thou mean," said he, "the month Shebhat as fixed by the lunar year or by the solar year (from the winter solstice)?" "By the lunar year," he replied. Rabha asked R. Na'hman, according to another version R. Johanan asked R. Janai: "How is it in leap years (when there are thirteen lunar months)?" And he said: "Shebhat, as in the majority of years." It was taught: R. Johanan and Resh Lakish both say that a citron that has grown in the sixth year and is unpicked at the entrance of the sabbatic year is always considered the product of the sixth year. When Rabhin came (from Palestine) he said, in the name of R. Johanan: A citron that was as small as an olive in the sixth year, but grew to the size of a (small) loaf of bread during the sabbatic year, if one used it without separating the tithe he is culpable because of *Tebhel*.†

* The opinion of R. Gamaliel is stated a little further on.

† Produce of which the levitical and priestly tithe has not been yet separated, and which must not be used.

The rabbis taught: A tree whose fruits formed before the fifteenth of Shebhat must be tithed as the product of the past year, but if they formed after that, they are tithed during the coming year. Said R. Nehemiah: This applies to a tree that looks as if it bore two crops; *i.e.*, whose fruits do not ripen all at once, but at two times. But in the case of a tree that produces but one crop, as, for example, the palm, olive, or carob, although their fruits may have formed before the fifteenth of Shebhat, they are tithed as the products of the coming year. R. Johanan remarked that in the case of the carob people follow the opinion of R. Nehemiah. Resh Lakish objected to R. Johanan: Since white figs take three years to grow fully ripe, must not the second year after the sabbatic year be regarded as the sabbatic year for them? R. Johanan was silent. R. Abba the priest said to R. Jose the priest: I am surprised that R. Johanan should have accepted this query of Resh Lakish without comment.

MISHNA: At four periods in each year the world is judged: on Passover, in respect to the growth of grain; on Pentecost, in respect to the fruit of trees; on New Year's Day all human beings pass before Him (God) as sheep before a shepherd, as it is written [Psalms, xxx. 9]: “He who hath fashioned all their hearts understandeth all their works”;* and on Tabernacles judgment is given in regard to water (rain).

GEMARA: What grain (does the divine judgment affect on the Passover)? Does it mean the grain now standing in the field (about to be reaped)? At what time, then, were all the accidents that have happened to it until that time destined (by divine will)? It does not mean standing grain, but that just sown. Shall we say that only one judgment is passed upon it? Have we learned in a Boraitha: If an accident or injury befall grain before Passover it was decreed on the last Passover, but if it happen (to the same grain) after Passover, it was decreed on the immediately preceding Passover; if an accident or misfortune befall a man before the Day of Atonement, it was decreed on the previous Day of Atonement, but if it happened after the Day of Atonement it was decreed on the preceding Day of Atonement? Answered Rabha: Learn from this that judgment is passed twice (in one year, before the sowing and before the reaping). Therefore said Abayi: When a man sees that the

* *Vide* Introduction.

grain which ripens slowly is thriving, he should as soon as possible sow such grain as ripens quickly, in order that before the time of the next judgment it may already have begun to grow.

With whose opinion does our Mishna agree? Not with that of R. Meir, nor with that of R. Jehudah, nor with that of R. Jose, nor with that of R. Nathann, nor with the teaching of the following Boraitha: All are judged on New Year's Day, and the sentence is fixed on the Day of Atonement. So says R. Meir. R. Jehudah says all are judged on New Year's Day, but the sentence of each is confirmed each at its special time—at Passover for grain, at Pentecost for the fruit of trees, at Tabernacles for rain, and man is judged on New Year's Day, and his sentence is confirmed on the Day of Atonement. R. Jose says man is judged every day, as it is written [Job, vii. 18]: "Thou rememberest him every morning"; and R. Nathan holds man is judged at all times, as it is written [ibid.]: "Thou triest him every moment." And if you should say that the Mishna agrees with the opinion of R. Jehudah, and that by the expression "judgment" it means the "confirmation of the decree," then there would be a difficulty about man. Said Rabha: The Tana of our Mishna is in accordance with the school of R. Ishmael of the following Boraitha: At four periods is the world judged: at Passover, in respect to grain; on Pentecost, in regard to the fruit of trees; on Tabernacles, in respect to rain, and on New Year's Day man is judged, but the sentence passed upon him is confirmed on the Day of Atonement, and our Mishna speaks of the opening of judgment only (and not the final verdict).

R. Hisda asked: "Why does not R. Jose quote the same passage as R. Nathan in support of his opinion?" Because "trying" is not judging. But does not "remembering" also convey the same idea? Therefore said R. Hisda: R. Jose bases his opinion on another passage; viz. [I Kings viii. 59]: "That God may maintain the cause of His servant and the cause of His people Israel *every day*." Said R. Joseph: According to whom do we pray nowadays for the sick and for faint (scholars) every day? According to R. Jose (who maintains that man is judged every day).

We have learned in a Boraitha: R. Jehudah taught in the name of R. Aqiba: Why does the Torah command [Lev. xxiii. 10] a sheaf of the first fruits to be brought on the Passover? Because Passover is the period of judgment in respect to grain, and the Holy One, blessed be He, said: "Offer before Me the

first sheaf of produce on Passover, so that the standing grain may be blessed unto you.” And why the two loaves [Lev. xxiii. 17] on the Pentecost? Because that is the time when judgment is passed on the fruit of trees, and the Holy One, blessed be He, said: “Bring before Me two loaves on the Pentecost, so that I may bless the fruits of the tree.” Why was the ceremony of “the outpouring of water” (on the altar) performed on the Feast of Tabernacles? Because He said: “Perform the rite of ‘the outpouring of waters,’ that the rains shall fall in due season.” And He also said: “Recite before Me on New Year’s Day the Malkhioth, Zikhronoth, and Shophroth;* the Malkhioth, that you proclaim Me King; the Zikhronoth, that your remembrance for good may come before Me.” And how (shall this be done)? By the sounding of the cornet.

R. Abbahu said: “Why is the cornet made a ram’s horn?” The Holy One, blessed be He, said: “Sound before Me on a cornet made of a ram’s horn, that I may remember, for your sake, the offering of Isaac, the son of Abraham [*vide* Gen. xxii. 13], and I shall consider even *you* as worthy, as if ye had shown an equal readiness to sacrifice yourselves to Me.”

R. Itz’hak said: A man is judged only according to his deeds at the time of sentence, as it is written [Gen. xxi. 17]: “God heard the voice of the lad, as he *then* was,” and the same rabbi also remarked: Three circumstances cause a man to remember his sins; viz., when he passes by an insecure wall, when he thinks deeply of the significance of his prayer, and when he invokes divine judgment on his neighbor, for R. Abhin says: Whoso calls down divine judgment on his neighbor is punished first, as we find in the case of Sarah, who said [Gen. xvi. 5] to Abraham: “I suffer wrong through thee, may the Lord judge between me and thee.” And shortly after we read (that she died): “And Abraham came to mourn for Sarah and to weep for her” [Gen. xxiii. 2]. (Naturally this only applies to cases where appeal could have been made to a civil court, and the invocation of divine judgment was not necessary.†) R. Itz’hak

* These are the divisions of the Additional Service for the New Year’s Day. The Malkhioth consist of ten scriptural passages in which God is proclaimed King. The Zikhronoth consist of an equal number of scriptural passages in which Divine remembrance is alluded to. The Shophroth are a similar series of selections in which the Shophar (cornet) is referred to. In Chapter IV. of this tract there is a discussion as to the composition of these selections. We retain the Hebrew names, because we feel that no translation or paraphrase will adequately express what they mean.

† This is taken from Tract Baba Kama.

preached: Four things avert the evil decree passed (by God) on man—viz. : charity, prayer, change of name, and improvement. "Charity," as it is written [Prov. x. 2]: "Charity delivereth from death." "Prayer," in accordance with [Psalms, cvii. 19]: "They cry unto the Lord when they are in distress, and He saveth them out of their afflictions." "Change of name," as it is written [Gen. xvii. 15]: "As for Sarai, thy wife, thou shalt not call her name Sarai, but Sarah shall her name be," and the text continues by saying [ibid. 16]: "Then will I bless her, and give thee a son also of her." "Improvement," we deduce from Jonah, iii. 10: "And God saw their works that they had turned from their evil ways," and immediately adds: "And God bethought Himself of the evil He had said He would do unto them, and He did it not." Some add to these four a fifth, change of location, as it is written [Gen. xii. 1 and 2]: "And God said to Abraham, get thee out from thy land" (and afterwards), "I will make of thee a great nation."

R. Kruspedai said in the name of R. Johanan: Three books are opened on New Year's Day: one for the utterly wicked, one for the wholly good, and one for the average class of people. The wholly righteous are at once inscribed, and life is decreed for them; the entirely wicked are at once inscribed, and destruction destined for them; the average class are held in the balance from New Year's Day till the Day of Atonement; if they prove themselves worthy they are inscribed for life, if not they are inscribed for destruction. Said R. Abhin: Whence this teaching? From the passage [Psalms, lxix. 29]: "Let them be blotted out of the book of the living, and they shall not be written down with the righteous."

We have learned in a Boraitha: The school of Shammai said: There are three divisions of mankind at the Resurrection: the wholly righteous, the utterly wicked, and the average class. The wholly righteous are at once inscribed, and life is decreed for them; the utterly wicked are at once inscribed, and destined for Gehenna, as we read [Dan. xii. 2]: "And many of them that sleep in the dust shall awake, some to everlasting life, and some to shame and everlasting contempt." The third class, the men between the former two, descend to Gehenna, but they weep and come up again, in accordance with the passage [Zech. xiii. 9]: "And I will bring the third part through the fire, and I will refine them as silver is refined, and will try them as gold is tried; and he shall call on My name, and I will answer him."

Concerning this last class of men Hannah says [I Sam. ii. 6]: “The Lord causeth to die and maketh alive, He bringeth down to the grave and bringeth up again.” The school of Hillel says: The Merciful One inclines (the scale of justice) to the side of mercy, and of this third class of men David says [Psalms, cxvi. 1]: “It is lovely to me that the Lord heareth my voice”; in fact, David applies to them the Psalm mentioned down to the words, “Thou hast delivered my soul from death” [ibid. 8].

Transgressors of Jewish birth and also of non-Jewish birth, who sin with their body descend to Gehenna, and are judged there for twelve months; after that time their bodies are destroyed and burnt, and the winds scatter their ashes under the soles of the feet of the righteous, as we read [Mal. iii. 23]: “And ye shall tread down the wicked, for they shall be as ashes under the soles of your feet”; but as for Minim, informers and disbelievers, who deny the Torah, or Resurrection, or separate themselves from the congregation, or who inspire their fellow-men with dread of them, or who sin and cause others to sin, as did Jeroboam the son of Nebat and his followers, they all descend to Gehenna, and are judged there from generation to generation, as it is said [Isa. lxvi. 24]: “And they shall go forth and look upon the carcasses of the men who have transgressed against Me; for their worm shall not die, neither shall their fire be quenched.” Even when Gehenna will be destroyed, they will not be consumed, as it is written [Psalms, xlix. 15]: “And their forms wasteth away in the nether world,” which the sages comment upon to mean that their forms shall endure even when the grave is no more. Concerning them Hannah says [I Sam. ii. 10]: “The adversaries of the Lord shall be broken to pieces.” R. Itz’hac b. Abhin says: “Their faces are black like the sides of a caldron”; while Rabha remarked: “Those who are now the handsomest of the people of Me’huzza will yet be called the children of Gehenna.”

What is meant by Jews who transgress with their *body*? Says Rabh: The *Qarqaphtha* (frontal bone) on which the phylacteries are not placed.* And who are meant by non-Jews who

* There were sects at that time who did not wear the phylacteries on the frontal bone, but on other places. The people here referred to are those mentioned in Mishna Megillah III. 5. Those who do not wear phylacteries at all are, under no circumstances, included under the head of these transgressors. (*Vide* Tosaphoth, ad loc.) For fuller information the reader is referred to our “The History of Amulets, Charms, and Talismans” (New York, 1893).

transgress with the *body*? Those guilty of the sin (of adultery). Who are those who inspire their fellowmen with dread of them? A leader of a community who causes the people to fear him overmuch without furthering thereby a high purpose. R. Jehudah said in the name of Rabh: No such leader will ever have a learned son, as it is said [Job, xxxvii. 24]: "Men do therefore fear him: he will never see (in his family) any wise of heart."

The school of Hillel said above: He who is full of compassion will incline the scale of justice to the side of mercy. How does He do it? Answered R. Eliezer: He *presses* on (the side containing our virtues), as it is said [Micah, vii. 19]: "He will turn again, he will have compassion upon us, he will suppress our iniquities." R. Jose says: He *lifts off* (the sins), as it is said [ibid. 18]: "He pardoneth iniquity and forgiveth transgression." And it was taught in the school of R. Ishmael that this means that He removes each first sin (so that there is no second), and this is the correct interpretation. "But," Rabha remarked, "the sin itself is not blotted out, so that if one be found in later times with more sins (than virtues), the sin not blotted out will be added to the later ones; whoso treats with indulgence one who has wronged him (forms an exception to this rule), for he will have *all* his sins forgiven, as it is said [Micah, vii. 18]: "He pardoneth iniquity and forgiveth transgression." From whom does He remove iniquity? From him who forgiveth transgression (committed against him by his neighbor).

R. Huna ben R. Jehoshua fell sick, and R. Papa went to visit him. The latter saw that the end was near, and said to those present: "Make ready his provisions (shrouds)." Finally he recovered, and R. Papa was ashamed to see him. "Why did you think him so sick?" said they. "He was so, indeed," he replied, "but the Holy One, blessed be He, said that since he was always indulgent (with every one), he shall be forgiven," as it is written: "He pardoneth iniquity and forgiveth transgression." From whom does He remove iniquity? From him who forgiveth transgression.

R. A'h the son of Hanina said: The phrase "of the remnant of his inheritance" [Micah, vii. 18] is like unto a fat tail (of an Arabian sheep) with a thorn through it (that will stick those that lay hold of it); (for He forgives) the *remnant* of His inheritance, and not all His inheritance. What is meant by rem-

nant? Only those who deport themselves like a remnant (*i.e.*, modestly). R. Huna points out a contradiction in these passages. It is written [Psalms, cxlv. 17]: “The Lord is *just* in all his ways,” and in the same passage, “and *pious* in all his works.” It means, in the beginning He is only *just*, but in the end He is *pious* (when He finds that strict justice is too severe on mankind He tempers justice with piety or mercy). R. Elazar also points out a contradiction. It is written [Psalms, lxii. 12]: “Unto thee, O Lord, belongeth *mercy*,” and again, “thou renderest to every man *according to his work*.” This can be explained as the above: In the beginning He rewards every man according to his works, but in the end He is merciful. Ilphi or Ilpha points out a similar contradiction in [Ex. xxxiv. 6], where it is written “abundant in *goodness* and *truth*,” and gives a similar explanation.

It is written [Ex. xxxiv. 6]: “And the Lord passed by before him and proclaimed.” R. Johanan said: Had this passage not been written, it would have been impossible to have said it, for it teaches us that the Holy One, blessed be He, wrapped Himself, as does a minister who recites the prayers for a congregation, and pointing out to Moses the regular order of prayer, said to him: Whenever Israel sins, let him pray to Me, after this manner, and I shall pardon him.

“The Lord, the Lord,” (these words mean) I am the same God before a man sins as I am after he sins and does repentance. “God, merciful and gracious.” R. Jehudah said (concerning these words): The covenant made through the thirteen attributes [Ex. xxxiv.] will never be made void, as it is said [ibid. 10]: “Behold *I* make a covenant.”

R. Johanan said: Great is repentance, for it averts the (evil) decreed against a man, as it is written [Isa. vi. 10]: “Obdurate will remain the heart of this people, . . . nor hear with their ears, nor understand with their hearts, so that they *repent* and be *healed*.” R. Papa asked Abayi: Do not these last words, perhaps, mean before the (evil) decree has been pronounced? It is written, he replied, “be healed.” What is that which requires healing? I can only say that against which judgment has been pronounced. An objection was raised from the following Boraitha: He who repents between (New Year’s Day and the Day of Atonement) is forgiven, but if he does not repent, even though he offered the choicest sacrifice, he is not pardoned. This presents no difficulty; in the one case it refers to

(the sins of) an individual, and in the other to (those of) a community. Another objection was raised. Come and hear. It is written [Psalms, cvii. 23-28]: "They that go down to the sea in ships, that do business in great waters; these see the works of the Lord . . . for he commandeth, and raiseth the stormy wind, which lifteth up the waves thereof, they reel to and fro, and stagger like a drunken man, . . . then they cry unto the Lord in their trouble, and he bringeth them out of their afflictions; oh, that men would praise the Lord for his goodness," etc. Signs are given, such as the words "but" and "only" in the Scriptures (which intimate limiting qualifications), to indicate that if they cried before the decree was pronounced, only then would they be answered; but if after, they are not answered. (Would not this be a contradiction to the words "to those of a community"?) Nay, for those on a ship are not a community (but are considered as individuals).

Come and hear. The proselyte Beluria (a woman) asked R. Gamaliel (concerning the following apparent contradiction): It is written in your Law [Deut. 17]: "The Lord who regardeth not persons" (*literally*, who lifteth not up countenances); and it is also written [Numb. vi. 26]: "May the Lord lift up his countenance." R. Jose, the priest, joined her, and said to her: "I will tell thee a parable. To what may this be compared? To one who lent money to his neighbor, and set a time for its repayment before the king, and (the borrower) swore by the king's life (to repay it on time). The time arrived, and he did not pay, and he came to appease the king. Said the king to him, 'I can forgive you only your offence against me, but I cannot forgive you your offence against your neighbor; go and ask *him* to forgive you.'" So also here; in the one place it means sins committed by a man against Himself (the Lord), but in the other it means sins committed by one man against another. As to the decree pronounced against an individual, the Tana'im differ, however, as we may see from the following Boraitha: R. Meir used to say, of two who fall sick with the same sickness, and of two who enter a tribunal (for judgment) on similar charges, one may recover and one not, one may be acquitted and one condemned. Why should one recover and one not, and one be acquitted and one condemned? Because the one prayed and was answered, and one prayed and was not answered. Why should one be answered and the other not? The one prayed devoutly and was answered, the other did not pray

devoutly and therefore was not answered; but R. Elazar said it was not because of prayer, but because the one prayed *before*, and the other *after* the decree was pronounced. R. Itz'hak said: Prayer is helpful for man before or after the decree has been pronounced. Is it then so that the (evil) decree pronounced against a congregation is averted (through the influence of prayer)? Does not one scriptural verse [Jer. iv. 14] say: “Wash thine heart from wickedness,” and another states [ibid. ii. 22]: “For though thou wash thee with nitre, and take thee much soap, yet would the stain of thine iniquity remain before me.” Shall we not say in the one case it means *before*, and in the other *after* the sentence has been pronounced? Nay, both refer (to a time) after the decree has been pronounced and there is no contradiction, for in one case it refers to a decree issued with an oath, and in the other to a decree pronounced without an oath, as R. Samuel b. Ami said in the name of R. Jonathan: Whence do we know that a decree, pronounced with an oath, cannot be averted? From the passage [I Sam. iii. 14]: “Therefore I have sworn unto the house of Eli, that the iniquity of Eli’s house shall not be purged with sacrifice nor meat-offering forever.” Rabha, however, said: Even in such a case it is only through *sacrifices* that sin cannot be purged, but by (the study of) the Law it may be; and Abayi said: With sacrifice and offering it cannot be purged, but by (the study of) the Law, and by active benevolence it can. (Abayi based this opinion on his own experience, for) he and (his master) Rabba were both descendants of the house of Eli; Rabba, who only studied the Law, lived forty years, but Abayi, who both studied the Torah and performed acts of benevolence, lived sixty years. The rabbis tell us also: There was a certain family in Jerusalem whose members died at eighteen years of age. They came and informed R. Johanan ben Zakkai of their trouble. Said he: “Perhaps you are descendants of Eli, of whom it is said, ‘all the increase of thy house shall die in the flower of their age’” [I Sam. ii. 33]; “Go, then, study the Law, and live.” They went and studied, and they lived, and they called that family R. Johanan’s after his name. R. Samuel ben Inya says in the name of Rabh: Whence do we know that if the decree against a community is even confirmed, it may nevertheless be averted? From [Deut. iv. 7] where it is written: “As the Lord, our God, in *all* things that we call upon him for;” (but how can you harmonize that with the passage) [Isa. lv. 6]: “Seek ye the Lord

while he may be found" ? The latter passage refers to an individual, the former to a community. When is that time that He will be found even by an individual ? Answered Rabba bar Abbahu : " During the ten days, from New Year's Day till the Day of Atonement."

" *On New Year's Day all the inhabitants of the world pass before him, Kibhne Maron (like sheep).*" What does the Mishna mean by these last two words ? " Like sheep," as they are translated in Aramaic, but Resh Lakish says they mean " as the steps of the Temple " (*i.e.*, narrow, so that people ascended them one by one). R. Jehudah, however, said in the name of Samuel : (They mean) " like the armies of the house of David " (which were numbered one by one). Said Rabba bar Bar Hana in the name of R. Johanan : " Under any circumstances they are mustered at a glance. And R. Na'hman bar Itz'hak said : Thus also we understand the words of our Mishna : " He that fashioned all their hearts alike " [Psalms, xxxiii. 15], *i.e.*, the Creator, sees all their hearts (at a glance) and (at once) understands all their works.

MISHNA: Messengers were sent out * for the following six months: for Nissan, on account of the Passover; for Abh, on account of the fast; for Elul, on account of the New Year; for Tishri, on account of appointing the order of the (remaining) festivals; † for Kislev, on account of the Feast of Dedication; for Adar, on account of the Feast of Passover; also for Iyar, when the Temple was in existence, on account of the minor (or second) Passover. ‡

GEMARA: Why were they not also sent out for Tamuz and Tebheth (in which months there are also fasts) ? Did not R. Hana bar Bizna say in the name of R. Simeon the pious: What is the meaning of the passage [Zach. viii. 19]: " Thus saith the Lord of hosts; the fast of the fourth, and the fast of the fifth, and the fast of the seventh, and the fast of the tenth shall become in the house of Judah joy and gladness," etc., that they are called fasts, and also days of joy and gladness ? Are we not to understand that only in the time of peace (cessation of persecution) they shall be for joy and gladness, but in the time when there was not peace they shall be fasts ? Said

* See Slekaim I. 1.

† *e.g.* Tabernacles. This was necessary since the Beth Din might have made the month intercalary.

‡ *Vide*, Numb. ix. 10, 11.

R. Papa: It means this: When there was peace, these days should be for joy and gladness; in the time of persecution they shall be fasts; in times when there are neither persecution nor peace people may fast or not, as they see fit. If that is so, why then (should messengers have been sent out) on account of the fast of Abh? Said R. Papa: The fast (ninth day) of Abh is different, since many misfortunes occurred on that day, as the master said: “On the ninth of Abh, the first and second Temples were destroyed, Bether was captured, and the city of Jerusalem was razed to the ground.”

We have learned in a Boraitha: R. Simeon said: There are four matters that R. Aqiba expounded, but which I interpret differently; “the fast of the fourth” means the ninth of Tamuz, on which the city was broken in, as it is written [Jer. lii. 6, 7]: “In the fourth, in the ninth day of the month . . . the city was broken in.” What does he mean by fourth? The fourth of the months. “The fast of the fifth,” means the ninth of Abh, on which the Temple of our Lord was burnt; and what does he mean by calling it fifth? The fifth of the months. “The fast of the seventh” means the third of Tishri, the day on which Gedaliah, the son of Ahikam, was slain (and we fast), because the death of the righteous is equal to the loss of the house of our Lord. And what does he mean by calling it the seventh? The seventh of the months. “The fast of the tenth,” means the tenth of TebBeth, the day on which the king of Babylon set himself against Jerusalem, as it is written [Ezek. xxiv. 1, 2]: “Again in the ninth year, in the tenth month, in the tenth day of the month the word of the Lord came unto me saying, Son of man, write thee the name of the day, even of this same day; the king of Babylon set himself against Jerusalem.” And what does he mean by calling it the tenth? The tenth of the months, and actually this last event should have been placed first (since it occurred first). And why is it placed here last in order? To mention the months in their regular order. Said R. Simeon: I, however, do not think so, but thus: “The fast of the tenth” means the fifth of TebBeth, on which day the news came to the exiles that the city was smitten, as it is written [Ezek. xxxiii. 21]: “And it came to pass in the twelfth year of our captivity, in the tenth (month), in the fifth day of the month, that one that had escaped out of Jerusalem came to me, saying, The city is smitten,” and they held the day on which they received the news equal to the day (on which the

Temple) was burnt. And it seems to me that my opinion is more satisfactory, for I speak of the first, first, and of the last, last; while he speaks of the last, first, and of the first, last; he mentions them in the order of the months, while I mention them in the order in which the calamities occurred.

It was taught: Rabh and R. Hanina say: The Rolls of Fasts (which contained the names of minor holidays on which it was prohibited to fast) is annulled, but R. Johanan and R. Jehoshua ben Levi say: "It is not." When Rabh and R. Hanina say that it is annulled they mean: In the time of peace the (fast) days are days of joy and gladness, but in the time of persecution they are fast days, and so also with other (days mentioned in the Rolls of Fasts); and when R. Johanan and R. Jehoshua ben Levi say it is not annulled (they mean) that those (four fasts mentioned in Zachariah) the Bible makes dependent on the rebuilding of the Temple; but those (mentioned in the Rolls of Fasts) remain as they are appointed.

R. Tobi b. Matana objected: In the Rolls of Fasts it is said that on the twenty-eighth of (Adar), the good news came to the Jews that they need no longer abstain from studying the Law, for the king (of Syria had earlier) issued a decree, forbidding them to study the Law, or to circumcise their sons, and compelling them to desecrate their Sabbath. What did Jehudah b. Shamua and his friends do? They went and took counsel of a certain matron, whose house the celebrated people of the city frequented. Said she to them, "Go and cry aloud at night." They did as she advised and cried aloud, "Oh, heavens! Are we not all brethren? Are we not all the children of one Father? Are we not all the children of one mother? Why should we be treated differently from other nations, and from all people who speak other languages inasmuch as ye issue such cruel edicts against us?" The decrees were annulled, and the day (on which this happened) they appointed a holiday. Now if it be true that the Rolls of Fasts has been annulled (*i.e.*, the former [feasts] have been all abrogated), may then new ones be added? There is a difference of opinion among Tanaim on this question, as we have learned in the following Boraitha: The days recorded in the Rolls of Fasts, whether during or after the existence of the Temple, are not permitted (to be kept as fasts), so said R. Meir; R. Jose, however, said, so long as the Temple stood it was not permissible (to fast on them) because they were days of joy, but since the Temple fell it is allowed because they are

days of mourning. One rule says that they are abrogated, but another rule says they are not abrogated. There is a question here caused by one rule contradicting the other. In the latter case it refers to the Feasts of Dedication and Esther (which are never to be abrogated), and in the former case to all other (minor feast) days.

“*For Elul on account of New Year’s Day, and for Tishri on account of appointing the order of the (remaining) festivals.*” Since (the messengers) were sent out on account of Elul, why need they go again on account of Tishri? Shall we say because (the Beth Din) desired to proclaim Elul an intercalary month? (That cannot be) for did not R. Hanina bar Kahana say in the name of Rabb: Since the time of Ezra we have not discovered that Elul was an intercalary month? We have not discovered it, because it was not necessary (to make it so). But if it should be necessary, shall we make it an intercalary month? This would disturb the position of New Year’s Day. It is better that the position of New Year’s Day alone should be disturbed than that all the holidays should be disarranged. And it seems to be so, for the Mishna says that the messengers were sent for Tishri on account of appointing the order of the festivals.

“*And for Kislev on account of Hanuka, and for Adar on account of the Feast of Esther.*” But the Mishna does not say if it be a leap year, that the messengers were sent out in the second Adar on account of Purim. From this we learn that the Mishna is not in accordance with Rabbi of the following Boraitha: Rabbi says: “In a leap year messengers are sent out also in the second Adar on account of the Feast of Esther.”

When Ula came (from Palestine) he said: They have made Elul an intercalary month, and he also said: “Do my Babylonian comrades know the benefit we have gained through it?” Because of what is this a benefit? “Because of herbs,”* said Ula. R. A’ha bar Hanina, however, said: “Because of dead bodies.”† What difference is there between them? They

* By adding an intercalary day to Elul, the holiday (New Year or Atonement Day) was prevented from falling on Friday or Sunday, the intention being to separate the holiday by an intervening day from the Sabbath. Thus, herbs that were to be eaten fresh, and other foods, would not spoil, as they might, if kept from Thursday till after the Sabbath.

† A similar practice was followed with regard to the keeping of a dead body over the Day of Atonement and a Sabbath. Since it was impossible to keep the dead body two days, the Sabbath and the Atonement Day were separated by the means of the intercalated day.

differ concerning a holiday that falls immediately before or after the Sabbath (on the sixth or first day of the week). According to the one who says "because of herbs" we may add an intercalary day, but (it is not necessary) according to him who says "because of dead bodies," for we can employ non-Jews (to bury the dead for us on the holidays). If this is the case, why is this a benefit only for us (in Babylon); is it not also to the advantage of them (in Palestine)? Our climate is very hot, but theirs is not.

Is this really so? Did not Rabba bar Samuel teach: One might suppose that as we intercalate the *year* when necessary, so we intercalate the *month* when necessary? Therefore it is written [Ex. xii. 2]: "This month shall be unto you the first of the months," which means as soon as you see (the new moon) as on this occasion, you must *consecrate* the month (whether or not it is necessary to *intercalate* it). (How, then, could they intercalate Elul, which had always only twenty-nine days?) To *intercalate* it (when necessary) was permitted, but to *consecrate* it was not permitted, and Rabba's words should read: One might suppose that as it is permitted to *intercalate the year and the month* when necessary, so we may *consecrate the month* when necessary. Therefore it is written [Ex. xii. 2]: "This month shall be unto you," etc., which means only when the moon is seen as on this occasion, may you *consecrate* it.

Samuel said: "I can arrange the calendar for the whole captivity." Abba, the father of R. Simlai, said to him: "Does the master know that which a certain Boraitha teaches concerning the secret of the intercalary day; viz., whether the new moon appears before or after midday?" Answered he, "No." "Then, master," said he, "if thou dost not know this, there may be other things which thou dost not know." When R. Zera went (to Palestine) he sent back word to his comrade (saying): The evening and the morning (following) must both belong to the month (*i.e.*, when the old moon has still been seen after dark on the twenty-ninth day of the month, the thirtieth evening and following day belong to the closing month). And this is what Abba, the father of R. Simlai, meant: We calculate only the beginning of the new moon; if it began before midday, it is certain that it was seen close upon the setting of the sun, but if it did not begin before midday, it is certain that it did not appear close upon the setting of the sun. What difference does it make (in practice)? Answered R. Ashi, "to refute witnesses."

R. Zera said in the name of R. Na’hman, in every case of doubt (about the holidays), we post-date, but never ante-date.* Does this mean to say that (in a case of doubt concerning the exact day on which Tabernacles begins) we observe the fifteenth and sixteenth, but not the fourteenth. Let us keep the fourteenth also. Perhaps Abh and Elul have each only twenty-nine days? Nay, if two consecutive months should each have twenty-nine days, this would be announced.

Levi went to Babylon on the eleventh of Tishri. Said he: “Sweet is the food of Babylon on the great Day (of Atonement now being held) in Palestine.” They said to him, “Go and testify.” Answered he, “I have not heard from the Beth Din the words, ‘It is consecrated’ (and therefore I cannot testify).”

R. Johanan proclaimed: In every place that the messengers sent in Nissan reached, but that the messengers sent in Tishri cannot reach, they must observe two days for the holidays; and they make this restriction for Nissan lest people would do in Tishri as in Nissan.† Rabha used to fast two days for the Day of Atonement.‡ Once it happened that he was right (because the Day of Atonement fell one day later in Palestine than in Babylon). R. Na’hman was once fasting on the Day of Atonement, and in the evening a certain man came and said to him, “To-morrow will be the Day of Atonement in Palestine.” He angrily quoted, “Swift were our persecutors” [Lam. iv. 19].

R. Na’hman said to certain sailors, “Ye who do not know the calendar take notice that when the moon still shines at dawn (it is full moon, and if it happens to be Nissan) destroy your leaven bread (for it is then the fourteenth day).”

* *i.e.* if there be a doubt about which day is the Passover or the feast of Tabernacles, the festival should be kept for two days; not, however, by *ante-dating* and keeping the *fourteenth* and fifteenth (of Nissan or Tishri) but by *post-dating* and keeping the fifteenth and *sixteenth* of either month.

† In Tishri, messengers might be delayed reaching distant places, to which they were sent to announce the date of the festival (Tabernacles), on account of New Year’s Day and the Day of Atonement, on which they could not travel more than a short distance. In Nissan, however, they could, without delay, reach those places, and having announced the date of the festival, only one day was hallowed. Fearing that people might do, in regard to the Feast of Tabernacles, what they did with regard to Passover (*i.e.*, keep one day, even when in doubt about the date), the Rabbis instituted that both Tabernacles and Passover should have two days hallowed instead of one.

‡ He was in doubt whether the Beth Din in Palestine had made Elul intercalary or not, and as the messengers did not arrive until after the Day of Atonement, he fasted two days.

MISHNA: For the sake of (the new moon) of the two months, Nissan and Tishri, witnesses may profane* the Sabbath, because in these months the messengers went to Syria, and the order of the festivals was arranged; when, however, the Temple† was in existence, they might profane the Sabbath in any month, in order to offer the (new moon) sacrifice in its proper time.

GEMARA: For the sake of these two months and not more? This would be a contradiction to the Mishna above, which states: "For the sake of six months messengers were sent out"? Said Abayi: "This is to be explained thus: For all new moons the messengers were sent out while it was still evening, but for Nissan and Tishri they were not sent out until they heard from the lips of the Beth Din the words, 'It (the new moon or month) is consecrated.'"

The rabbis taught: Whence do we know that for them we may profane the Sabbath? From [Lev. xxiii. 4], which reads: "These are the feasts of the Lord, which ye shall proclaim in their seasons." Might not one suppose that as (witnesses) were permitted to profane the Sabbath until the new moons had been consecrated, so were messengers permitted to profane the Sabbath until (the festivals) were introduced? This the Law says: Therefore it is written: "Which ye shall proclaim," *i.e.*, you may profane the Sabbath in order to proclaim them, but not to introduce them.

"*When, however, the Temple was in existence,*" etc. The rabbis taught: Formerly they profaned the Sabbath for all (new moons), but after the destruction of the Temple, R. Johanan b. Zakkai said to them: "Have we any (new moon) sacrifice to offer? They then instituted that (witnesses) might profane the Sabbath only on account of Nissan and Tishri.

MISHNA: Whether the new moon had appeared clear to all or not (the witnesses) were permitted to profane the Sabbath on its account. R. Jose says: If it appeared clear to every one,‡ the Sabbath should not be profaned (by witnesses). It once happened that more than forty pair (of witnesses) were on the highway (to the Beth Din) on the Sabbath, when R. Aqiba

* To travel to Palestine in order to inform the Beth Din might have necessitated walking more than the distance permitted on the Sabbath.

† The Temple in Jerusalem.

‡ It might then be presumed that every one had seen it, and it was therefore unnecessary for any one to go to Palestine to announce it to the Beth Din.

detained them at Lydda. R. Gamaliel then sent word saying, “If thou thus detainest the people, thou wilt be the cause of their erring in the future” (*i.e.*, they may refuse to come and testify).

GEMARA: The rabbis taught: It is written [Eccles. xii. 10]: Koheleth sought to find out acceptable words,” which signifies that Koheleth sought to enforce decrees without the aid of witnesses or warning. A heavenly voice was heard saying [Eccles. xii. 10]: “And that which was written uprightly, even words of truth” (which meant that) as it is written [Deut. xx. 15]: “Upon the evidence of two witnesses, etc., must a case be established,” so should words of truth also be established by two witnesses.

“*It once happened that more than forty pair (of witnesses) were on the highway (to Jerusalem) and R. Aqiba detained them,*” etc. We have learned in a Boraita: R. Jehudah said: It would be a sin to say that R. Aqiba should have detained them. It was Shazpar, the superintendent of Gadar, who detained them, and (and when) R. Gamaliel (heard of it, he) sent and dismissed him.

MISHNA: When a father and son have seen the new moon, they must both go to the Beth Din, not that they may act together as witnesses, but in order that, should the evidence of either of them be invalidated, the other may join to give evidence with another witness. R. Simeon says: Father and son, and relatives in any degree may be accepted as competent witnesses to give evidence as to the appearance of the new moon. R. Jose says: It once happened that Tobias, the physician, his son, and his freed slave saw the new moon in Jerusalem (and when they tendered their evidence), the priests accepted his evidence and that of his son, but invalidated that of his freed slave; but when they appeared before the (Beth Din) they received his evidence, and that of his freed slave, but invalidated that of his son.

GEMARA: Said R. Levi: What is the reason for R. Simeon’s decree? It is written [Ex. xii. 1]: “And the Lord spake unto Moses and Aaron saying, This month shall be *unto you*,” which means, this evidence shall be acceptable from you (although you are brothers). And how do the rabbis interpret it? They explain it as follows: This testimony shall be placed at your disposal (*i.e.*, the Beth Din’s). Says Mar Uqba in the name of Samuel, the Halakha prevails according to R. Simeon.

MISHNA: The following are considered incompetent to be witnesses: gamblers with dice, usurers, pigeon breeders,* those who deal with the produce of the sabbatic year, and slaves. This is the rule: All evidence that cannot be received from a woman cannot be received from any of the above. One who has seen the new moon, but is unable to go (to give evidence), must be brought (if unable to walk) mounted on an ass, or even in a bed.† Persons afraid of an attack by robbers may take sticks with them; † and if they have a long way to go, it will be lawful for them to provide themselves with and carry their food. † Whenever (witnesses) must be on the road a day and a night, it will be lawful to violate the Sabbath to travel thereon, to give their evidence as to the appearance of the moon. For thus it is written [Lev. xxiii. 4]: "These are the feasts of the Lord, the holy convocations, which ye shall proclaim *in their appointed seasons.*"

* Those who breed and train pigeons for racing.

† Even on the Sabbath, when under ordinary circumstances this might not be done.

CHAPTER II.

ORDINANCES ABOUT THE WITNESSES CONCERNING THE NEW MOON,
THE HOISTING OF THE FLAGS AND HOW IT WAS CONSECRATED
BY THE BETH DIN.

MISHNA: If the witness was unknown another was sent with him to testify to his character. In former times they would receive evidence (about the appearance of the moon) from any one; but when the Boëthusians commenced to corrupt the witnesses the rule was made, that evidence would only be received from those who were known (to be reputable).

GEMARA: What is meant by "another" (in the above Mishna)? Another pair (of witnesses). It seems also to be so from the statement of the Mishna. "If the witness was unknown? Shall we assume that it means one (witness)? Surely the evidence of one was not received, for this transaction was called "judgment" [Psalms, lxxxii.] (and two witnesses are necessary)? What, then, does "the witness" mean? That pair; so also here, "another" means another pair. Is, then, the evidence of one not accepted? Have we not learned in a Boraitha: It once happened that R. Neherai went to Usha on the Sabbath to testify (to the character) of one witness? He knew that there was one witness in Usha, and he went to add his evidence (and thus make two witnesses). If that is so, what does it tell us? One might suppose that, as there was a doubt (that he might not meet the other witness), he ought not to have profaned the Sabbath (by travelling to Usha as a single witness); therefore he comes to teach us (that even in such a case of doubt the Sabbath might be violated).

When Ula came (to Babylon, from Palestine), he said: They have already consecrated the new moon in Palestine. Said R. Kahana: (In such a case) not only Ula, who is a great man, is to be believed, but even an ordinary man. Why so? Because men will not lie about a matter that will become known to every one.

"*In former times they would receive evidence from any one,*" etc. The rabbis taught: How did the Boëthusians corrupt the

witnesses? They once sought to deceive the sages, and they bribed, with four hundred zuz (silver coins), two men, one belonging to their party and one to ours. The former gave his evidence and went out, to the latter they (the Beth Din) said, "Tell us what was the appearance of the moon?" "I went up," replied he, "to Maale Adumim,* and I saw it crouching between two rocks. Its head was like a calf, its ears like a goat, its horns like a stag, and its tail was lying across its thigh. I gazed upon it and shuddered, and fell backwards; and if you do not believe me, behold, here I have two hundred zuz bound up in my cloth." "Who induced you to do this?" they asked. "I heard," he replied, "that the Boëthusians wished to deceive the sages; so I said to myself, I will go and inform them, lest some unworthy person may (accept their bribe), and come and deceive the sages." Then said the sages: "The two hundred zuz may be retained by you as a reward, and he who bribed you shall be taken to the whipping-post (and be punished)." Then and there they ordained that testimony should be received only from those who were known (to be of good character).

MISHNA: Formerly bonfires were lighted (to announce the appearance of the new moon); but when the Cutheans † practised their deceit, it was ordained that messengers should be sent out. How were these bonfires lighted? They brought long staves of cedar wood, canes, and branches of the olive tree, and bundles of tow which were tied on top of them with twine; with these they went to the top of a mountain, and lighted them, and kept waving them to and fro, upward and downward, till they could perceive the same repeated by another person on the next mountain, and thus, on the third mountain, etc. Whence did these bonfires commence? From the Mount of Olives to Sartabha, from Sartabha to Grophinah, from Grophinah to Hoveran, from Hoveran to Beth Baltin; they did not cease waving the burning torches at Beth Baltin, to and fro, upward and downward, until the whole country of the captivity appeared like a blazing fire.

GEMARA: The rabbis taught: Bonfires were only lighted to announce the new moon that appeared and was consecrated at the proper time (after twenty-nine days). And when were they lighted? On the evening of the thirtieth day. Does this

* The name of a place between Jerusalem and Jericho.

† Samaritans.

mean to say that for a month of twenty-nine days the bonfires *were* lighted, but *not* for a month of thirty days? It should have been done for a month of thirty days, and not at all for a month of twenty-nine days. Said Abayi: That would cause the people a loss of work for two days (because they would wait to see if the bonfires would be lit or not and thus lose a second day).*

“*How were these bonfires lighted? They brought long staves of cedar wood,*” etc. R. Jehudah says: There are four kinds of cedars: the common cedar, the Qetros, the olive tree, and the cypress. Qetros says Rabh is (in Aramaic) Adara or a species of cedar. Every cedar, said R. Johanan, that was carried away from Jerusalem, God will in future times restore, as it is written [Isa. xli. 19]: “I will plant in the wilderness the cedar tree,” and by “wilderness” He means Jerusalem, as it is written [Isa. lxiv. 10]: “Zion is (become) a wilderness.” R. Johanan says again: Who studies the law, and teaches it in a place where there is no other scholar, is equal to a myrtle in the desert, which is very dear. The same says again: “Woe to the Romans, for whom there will be no substitution,” as it is written [Isa. lx. 17]: “Instead of the copper, I will bring gold, and for iron I will bring silver, and for wood, copper, and for stones, iron.” But what can He bring for R. Aqiba and his comrades (who were destroyed by Rome)? Of them it is written [Joel, iv. 21]: “I will avenge (but for) *their* (Aqiba’s and his comrades’) blood I have not yet avenged.”

“*And whence did these bonfires commence?*” From Beth Baltin. What is Beth Baltin? “Biram,” answered Rabh. What (does the Mishna) mean by the captivity? Said R. Joseph, “Pumbeditha.” And how was it that the whole country looked like a blazing fire? We learn that each Israelite took a torch in his hand and ascended to the roof of his house.

MISHNA: There was a large court in Jerusalem called Beth

* The thirtieth day from the last New Moon was always New Moon, but in intercalary months the thirty-first day was also New Moon (second day). In the latter case the thirtieth day (first day of New Moon) belonged to the passing month, and the second day of New Moon was the first day of the new month. Bonfires were always lighted on the night of the thirtieth day, *i.e.*, on the night after New Moon; and if no bonfires were lighted then there were two days New Moon. In the case of the month of Elul they would, after twenty-nine days, observe New Year’s Day. Now, if that month happened to be intercalary (*i.e.*, have thirty days) and bonfires would have been lighted, the next day would have had to be observed as New Year’s Day again, and the people would consequently have lost a second day.—*Rasht.*

Ya'azeq, where all the witnesses met, and where they were examined by the Beth Din. Great feasts were made there for (the witnesses) in order to induce them to come frequently. At first they did not stir from there all day (on the Sabbath),* till R. Gamaliel, the elder, ordained that they might go two thousand ells on every side; and not only these (witnesses) but also a midwife, going to perform her professional duties, and those who go to assist others in case of conflagration, or against an attack of robbers, or in case of flood, or (of rescuing people) from the ruins (of a fallen building) are considered (for the time being) as inhabitants of that place, and may go (thence on the Sabbath) two thousand ells on every side. How were the witnesses examined? The first pair were examined first. The elder was introduced first, and they said to him: Tell us in what form thou sawest the moon; was it before or behind the sun? Was it to the north or the south (of the sun)? What was its elevation on the horizon? Towards which side was its inclination? What was the width of its disk? If he answered before the sun, his evidence was worthless. After this they introduced the younger (witness) and he was examined; if their testimony was found to agree, it was accepted as valid; the remaining pairs (of witnesses) were asked leading questions, not because their testimony was necessary, but only to prevent them departing, disappointed, and to induce them to come again often.

GEMARA: Do not the questions (asked by the Mishna), "was it before or behind the sun?" and "was it to the north or to the south?" mean the same thing? Answered Abayi: (The Mishna asks) whether the concave of the crescent was before or behind the sun, and if (the witness said) it was before the sun, his evidence was worthless, for R. Johanan says: What is the meaning of the passage [Job, xxv. 2]: "Dominion and fear are with him; he maketh peace in his high places?" It means that the sun never faces the concave of the crescent or the concave of a rainbow.

"What was its elevation on the horizon? Towards which side was its inclination?" In one Boraitha we have learned: If (the witness) said "towards the north," his evidence was valid, but if he said, "towards the south," it was worthless; in another Boraitha we have learned the reverse. It presents no difficulty;

* For if they had already traveled two thousand ells, they were prohibited from journeying more than four cubits more.

in the latter case it speaks of the summer, while in the former it refers to the winter.

The rabbis taught: If one (witness) said its elevation appeared about as high as two ox-goads and another said about as high as three, their testimony was invalid, but either might be taken in conjunction with a subsequent witness (who offered similar testimony). The rabbis taught (If the witnesses say): “We have seen the reflection (of the moon) in the water, or through a metal mirror, or in the clouds,” their testimony is not to be accepted; or (if they say we have seen) “half of it in the water, and half of it in the heavens, or half of it in the clouds,” their evidence carries no weight. Must they then see the new moon again (before their testimony can be accepted)? Said Abayi: “By this is meant that if the witnesses testify that they saw the moon accidentally, and they then returned purposely and looked for it, but they saw it not, their evidence is worthless.” Why so? Because one might say they saw a patch of white clouds (and they thought it was the moon).

MISHNA: The chief of the Beth Din then said: “It (the new moon) is consecrated,” and all the people repeated after him: “It is consecrated; it is consecrated.” Whether the new moon was seen at its proper time (after twenty-nine days) or not, they used to consecrate it. R. Elazar b. Zadok said: If it had not been seen at its proper time it was not consecrated, because it had already been consecrated in heaven (*i. e.*, of itself).

GEMARA: Whence do we deduce this? Said R. Hyya b. Gamda quoting Rabbi, in the name of R. Jose b. Saul: It is written [Lev. xxiii. 44]: “Moses declared unto the children of Israel the feasts of the Lord,” from which we deduce that (as Moses, who was the chief in Israel, declared the feasts to Israel, so also) the chief of the Beth Din should announce the words, “It is consecrated.”

“*All the people repeated after him: It is consecrated; it is consecrated.*” Whence do we deduce this? Said R. Papa: It is written [Lev. xxiii. 2]: “Shall proclaim.” “Othom” (them). Do not read “Othom,” but Athem (ye)—*i. e.*, which ye, all the people, shall proclaim. R. Na’hman b. Itz’hak, however, said: We know it from the words [ibid.]: “*These are my feasts,*” *i. e.*, (*these people*) shall announce my feasts. Why are the words “It is consecrated” repeated? Because in the scriptural verse just quoted we find it written “holy convocations”

(literally, announcements, and the minimum of the plural expression is two).

“*R. Elazar b. Zadok said: If it had not been seen at its proper time it was not consecrated,*” etc. We have learned in a Boraitha, Pelimo* said: If the new moon appear at its proper time it was not customary to consecrate it, but if it appeared out of its proper time they used to consecrate it. R. Eliezer, however, said: In neither case would they consecrate it, for it is written [Lev. xxv. 10]: “And ye shall consecrate the fiftieth year;” *years* should be consecrated, but not *months*. Said R. Jehudah in the name of Samuel: “The halakha prevails according to R. Elazer b. Zadok. Said Abayi: There can be a support to this from the following Mishna, viz.: “If the Beth Din and all Israel saw the new moon (on the thirtieth day) and if the examination of the witnesses had already taken place, and it had become dark before they had time to announce ‘It is consecrated,’ the month (just passing) is intercalary.” That (the month) is intercalary is mentioned (by the Mishna), but not that they said “It is consecrated.” It is not clear that this is a support for Abayi’s argument, for it was necessary to say that it was intercalary, or we would not have known that the next day was the intercalary day. One might have thought that, since the Beth Din and all Israel saw the new moon, it was apparent to all, and that the month does not become intercalary; therefore he teaches us that (nevertheless the month becomes intercalary).

MISHNA: R. Gamaliel had on a tablet, and on a wall of his upper room, illustrations of the various phases of the moon, which he used to show to the common people, saying: “Did you see the moon like this figure or like this?”

GEMARA: Is this permitted? Have we not learned in a Boraitha that the words “Ye shall not make anything with me” [Ex. xx. 20] mean, ye shall not make pictures of my ministers that minister before me, such as the sun, moon, stars or planets? It was different with R. Gamaliel, for others made it for him. But others made one for R. Jehudah, yet Samuel said to him: “Thou, sagacious one, destroy that figure!”† In the latter case the figure was embossed, and he was afraid that one might suspect the owner (of using it as an idol). Need one be

* The name of a Tana, a contemporary of Rabbi.

† Literally “put out the eyes of that figure!”

afraid of such suspicion? Did not that synagogue in Shephithibh of Neherdai have a statue (of the king), yet Rabh, Samuel and Samuel's father and Levi went there to pray and were not afraid of being suspected (of idolatry)? It is a different case where there are many. Yet R. Gamaliel was only one. Yea, but he was a prince, and there were always many with him; and if you wish you may say that he had them made for the purpose of instruction, and that which is written [Deut. xviii. 9], “thou shalt not learn to do,” means but thou mayest learn, in order to understand and to teach.

MISHNA: It happened once that two witnesses came and said: We saw the moon in the eastern part of the heavens in the morning, and in the western part in the evening. R. Jo'hanan b. Nouri declared them to be false witnesses; but when they came to Yamnia, Rabbon Gamaliel received their evidence as valid. (On another occasion) two other witnesses came and said: We saw the moon on its proper day, but could not see it on the next evening of the intercalary day. R. Gamaliel accepted their testimony, but R. Dosa b. Harkhenas said: They are false witnesses; for how can they testify of a woman being delivered (on a certain day) when on the next day she appears to be pregnant? Then R. Jehoshua said unto him: I approve your opinion. Upon this R. Gamaliel sent him (R. Jehoshua) word, saying: “I order thee to appear before me on the Day of Atonement, according to *your* computation, with your staff and with money.” R. Aqiba went to him (R. Jehoshua) and found him grieving. He then said to him: I can prove that all which R. Gamaliel has done is proper, for it is said: “These are the feasts of the Lord, holy convocations which ye shall proclaim,” either at their proper time, or not at their proper time, only *their* convocations are to be considered as holy festivals. When he (R. Jehoshua) came to R. Dosa b. Harkhinias, the latter told him: “If we are to reinvestigate the decisions of the Beth Din of R. Gamaliel, we must also reinvestigate the decisions of all the tribunals of justice which have existed from the time of Moses till the present day; for it is said [Ex. xxiv. 9] Moses, Aaron, Nadab, Abihu, and seventy elders went up (to the Mount).” Why were not the names of the elders also specified? To teach us that every three men in Israel that form a Beth Din are to be respected in an equal degree with the Beth Din of Moses. Then did R. Jehoshua take his staff and money in his hand, and went to Yamnia, to

R. Gamaliel, on the very day on which the Day of Atonement would have been according to his computation, when R. Gamaliel arose and kissed him on the forehead, saying: "Enter in peace, my master and disciple! My master—in knowledge; my disciple—since thou didst obey my injunction."

GEMARA: We have learned in a Boraitha that R. Gamaliel said to the sages: "Thus it has been handed down to me from the house of my grandfather (Zamalill the elder) that sometimes the new moon appears elongated and sometimes diminished. R. Hyya saw the old moon yet on the morning of the twenty-ninth day, and threw clods of earth at it, saying: 'We should consecrate thee in the evening, and thou art seen now? Go, hide thyself!'"

Said Rabbi to R. Hyya: "Go to Entob and consecrate the month and send back to me as a password* 'David, the King of Israel, still lives.'"

The rabbis taught: Once it happened that the heavens were thick with clouds and the form of the moon was seen on the twenty-ninth of the month (of Elul), so that the people thought that New Year's Day should be then proclaimed, and they (the Beth Din) were about to consecrate it. Said R. Gamaliel to them: Thus it has been handed down to me by tradition, from the house of my grandfather, the consecration of the moon cannot take place at a period less than twenty-nine and a half days, two-thirds and .0052 (*i. e.*, seventy-three 'Halaqim) of an hour. On that self-same day the mother of Ben Zaza died and R. Gamaliel delivered a great funeral oration,† not because she specially deserved it, but in order that the people might know that the new moon had not yet been consecrated by the Beth Din.

"*R. Aqiba went to him, and found him grieving.*" The schoolmen propounded a question: "Who found whom grieving?" Come and hear. We have learned in a Boraitha: "R. Aqiba went to R. Jehoshua and found him grieving, so he asked him: 'Rabbi, why art thou grieving?' And he answered: 'Aqiba, I would rather lie sick for twelve months than to have this order issued for my appearance.' Rejoined R. Aqiba: 'Rabbi, permit me to say one thing in thy presence which thou thyself hast taught me.' R. Jehoshua granted him permis-

* This device was resorted to, because in the days of Rabbi, the Romans had prohibited the Jews, under penalty of death, to consecrate the moon.

† No funerals or funeral orations were or are permitted on the holidays.

sion, and R. Aqiba proceeded: ‘It is written [Lev. xxiii. 2, 4 and 37]: Three times ‘shall proclaim Othom (them), which should, however, not be read Othom (them), but Athem (ye), which would make the verse read, “Ye shall proclaim.” Now the threefold “ye” signifies that even if ye were deceived by false pretences and changed the day of the festivals, or even if ye did it purposely, or even if ye were held to be in error by others—once the dates had been established they must so remain.’ With the following words R. Jehoshua answered R. Aqiba: Aqiba, thou hast comforted me; Aqiba, thou hast comforted me.’”

“*When he (Rabbi Jehoshua) came to R. Dosa b. Harkhenas,*” etc. The rabbis taught: The reason that the names of those elders are not mentioned, is, in order that one should not say: Is So-and-so like Moses and Aaron? Is So-and-so like Nadab and Abihu? Is So-and-so like Eldad and Medad? (And how do we know that one should not ask thus?) Because, it is written [1 Sam. xii. 6]: “And Samuel said unto the people the Lord that appointed Moses and Aaron” and in the same connection it is written [ibid. 11]: “And the Lord sent Jerubal and Bedan and Jephtha and Samuel.” [Jerubal is Gideon; and why is he named Jerubal? Because he strove against Baal. Bedan is Sampson; and why is he named Bedan? Because he came from Dan. Jephtha means just what it is (*i. e.*, he had no surname or attribute).] And it is also written [Ps. xcix. 6]: “Moses and Aaron among his priests, and Samuel among those who called upon his name.” The sacred text regards the three common people equal with the three noblest, to teach us that Jerubal was in his generation like Moses in his; Bedan in his generation was like Aaron in his; Jephtha in his generation was like Samuel in his generation. From all this one must learn that if even the commonest of the commoners is appointed leader by a community, he must be considered as the noblest of the nobility, for it is said [Deut. xvii. 9]: “And thou shalt come unto the priests, the Levites, and unto the judge that shall be in his days.” (Why does the passage say “in those days”?) Can you imagine that one could go to a judge who was not in his days? (Surely not! But by these words Scripture teaches us that a judge is to be held “in his days” equal in authority with the greatest of his predecessors.) We find a similar teaching in Eccles. vii. 10: “Say not thou that the former days were better than these!”

“*He took his staff,*” etc. The rabbis taught: (R. Gamaliel said to R. Jehoshua): Happy is the generation in which the leaders listen to their followers, and through this the followers consider it so much the more their duty (to heed the teachings of the leaders).

CHAPTER III.

REGULATIONS CONCERNING THE INTERCALATING OF THE MONTH—
THE CORNET, AND OF WHAT IT IS TO BE MADE—AND THE
PRAYERS OF THE NEW YEAR'S DAY.

MISHNA: If the Beth Din and all Israel saw (the moon on the night of the thirtieth day), or if the witness had been examined, but there was no time to proclaim "It is consecrated" before it had become dark, the month is intercalary. If the Beth Din alone saw it, two of its members should stand up and give testimony before the others, who shall then say "It is consecrated; it is consecrated." When three who formed a Beth Din saw it, two should stand up and conjoining some of their learned friends with the remaining one, give their testimony before these, who are then to proclaim "It is consecrated; it is consecrated," for one (member of a Beth Din) has not this right by himself alone.

GEMARA: "*If the Beth Din alone saw it,*" etc. Why so? Surely hearsay evidence is not better than the testimony of an eye-witness! Said R. Zera: "It refers to a case where they saw it at night (and on the next day they could not consecrate the new moon until they had heard the evidence of two witnesses)."

"*When three who formed a Beth Din, saw it, two should stand up and conjoining some of their learned friends with the remaining one,*" etc. Why so? Here also we may say, surely hearsay evidence is not better than the testimony of an eye-witness! And if you would say that this also means where they saw it at night, is this not, then, the same case? The case is the same, but the above statement is required because of the concluding words, "one (member of a Beth Din) has not the right by himself alone;" for it might be assumed, since in civil cases three (are required to constitute a Beth Din), but where he is well known (as a learned authority) one judge may act alone, so here we may consecrate (the new moon) on the authority of one judge; therefore, he teaches us (that three are required). Perhaps I should, nevertheless, say here (that one learned authority

is sufficient)? Nay, for there is no greater authority than Moses, our master, yet God said to him that Aaron should act with him, as it is written [Ex. xii. 1, 2]: "And the Lord spake unto Moses and Aaron, in the land of Egypt, saying: This month shall be unto *you* the beginning of months."

Does this mean to say that a witness may act as judge? And shall we assume that the above Mishna is not according to R. Aqiba, as on following Boraitha: If the members of the Sanhedrin saw a man commit murder, part of them may act as witnesses and part as judges, according to R. Tarphon; but according to R. Aqiba all of them are witnesses, and no witness (of a crime) may act as judge. It may be said that the Mishna is even according to R. Aqiba. In the latter instance R. Aqiba only refers to capital cases, for it is written [Numb. xxxv. 24, 25]: "Then the congregation shall judge . . . and the congregation shall deliver," and since they saw him commit murder, they will not be able to urge any plea in his favor; but here (concerning the new moon) even R. Aqiba assents (that a witness may act as judge).

MISHNA: Every kind of cornet may be used (on New Year's Day) except those made of cow-horn, because they are called "horn" (*qeren*), and not "cornet" (*shophar*). R. Jose said: Are not all cornets called "horn?" for it is said [Josh. vi. 5]: "And it came to pass that when they made a long blast with the horn of the Jobhel."

GEMARA: How comes it that the word Jobhel means ram? A Boraitha teaches: R. Aqiba says: When I went to Arabia I found they called a ram "Yubla."

The rabbis did not know the meaning of the word *Salseleho* in the passage [Prov. iv. 8]: "Salseleho and she shall exalt thee." One day they heard Rabbi's maidservant say to a certain man who was (conceitedly) playing with his hair, "How long wilt thou *mesalsel* (hold up) thy hair?" The rabbis did not know the meaning of the word *yehabhekha* in the passage [Ps. lv. 23]: "Cast *yehabhekha* (thy burden) upon the Lord." Said Rabba bar Bar Hana: "One day I went with a certain Arabian caravan merchant, and I was carrying a burden. Said he to me: 'Take down *yehabhekha* (thy burden) and put it on my camel.'"

MISHNA: The cornet used on the New Year was a straight horn of a wild goat; the mouth-piece was covered with gold. The two trumpets were stationed one on each side. The sound

of the cornet was prolonged, while that of the trumpet was short, because the special duty of the day was the sounding of the cornet. On the fast days two crooked ram's horns were used, their mouth-pieces being covered with silver, and the two trumpets were stationed in the middle between them. The sound of the cornet was shortened, while that of the trumpet was prolonged, because the special duty of the day was the sounding of the trumpets. The Jubilee and New Year's Day were alike in respect to the sounding (of the cornet) and the benedictions, but R. Jehudah says: “On the New Year we blow (a cornet) made of ram's horn, and on the Jubilee one made of the horn of a wild goat.”

GEMARA: R. Levi said: It is a duty on New Year's Day and the Day of Atonement to use a bent cornet, but during the rest of the year a straight one. But have we not learned that the cornet used on the New Year must be the “*straight* horn of a wild goat?” He (R. Levi) said as R. Jehudah of the following Boraitha: On New Year's Day they used to blow (a cornet) made of a straight ram's horn, and on the Jubilees one made of wild goat's horn. What is their point of variance? R. Jehudah holds that on New Year's the more bent in spirit a man is, and on the Day of Atonement the more upright he is (in his confessions) the better; but R. Levi holds the more upright a man is on New Year's Day and the more bowed in spirit on the Fast Days, the better.

“*The mouth-piece was covered with gold.*” Does not a Boraitha teach, however, that if one covers the place to which the mouth was put the cornet may not be used; but if (he covers) another place it may be used? Answered Abayi: “Our Mishna also means a place to which the mouth was not put.”

“*The two trumpets were stationed one on each side.*” Could the two sounds be easily distinguished? Nay; and therefore the sound of the cornet was prolonged, to indicate that the special duty of the day was the sounding of the cornet.

“*On the Fast-Days two crooked ram's horns were used, their mouth-pieces being covered with silver.*” Why was the cornet used in the one case covered with gold and in the other with silver? All (signals for) assemblies were blown on horns made with silver, as it is written [Numb. x. 2]: “Make unto thee two trumpets of silver . . . that thou mayest use them for the calling of the assembly,” etc. R. Papa bar Samuel was about to follow the practice prescribed by the Mishna. Said Rabha to

him: "That was only customary so long as the Temple was in existence." A Boraitha also teaches that this applies only to the Temple; but in the country (outside of Jerusalem) in a place where they use the trumpet, they do not use the cornet, and *vice versa*. Such was the wont of R. Halaphta in Sepphoris and also of R. Hanina b. Teradion in Si'hni. When the matter was brought to the attention of the sages they said: "That was the custom only at the eastern gates or the Temple Mount." Rabha, according to others R. Jehoshua ben Levi, asked: "From which passage is this deduced?" From the passage [Psalms xcvi. 6]: "With trumpets and sound of cornet, make a joyful noise before the Lord, the King;" *i. e.*, before the Lord, the King (in the Temple) we need both the trumpets and the cornet, but not elsewhere.

"*The Jubilee, and the New Year were alike in respect to the sounding (of the cornet), and the benediction.*" R. Samuel bar Itz'hak said: According to whom do we nowadays pray: "This day celebrates the beginning of thy work, a memorial of the first day?" According to R. Eliezer, who says: The world was created at Tishri. R. Ina objected. Did we not learn in our Mishna that the Jubilee and New Year are alike in respect to the sounding (of the cornet), and the benedictions, and now how can that be so if we say "This day celebrates the beginning of thy work, a memorial of the first day," which is said on New Year, but not on the Jubilee? (That which we have learned in our Mishna that they are alike means) in every other respect but this.

MISHNA: It is unlawful to use a cornet that has been split and afterwards joined together; or one made of several pieces joined together. If a cornet had a hole that had been stopped up, and prevented (the production) of the proper sound, it must not be used; but if it does not affect the proper sound it may be used. If one should blow the cornet inside a pit, a cistern or a vat, and the sound of the cornet was (plainly) heard (by one listening to it) he will have done his duty (to hear the cornet on the New Year), but not if he heard only an indistinct sound. Thus also, if one should happen to pass by a synagogue, or live close by it, and should hear the cornet (on the New Year) or the reading of the Book of Esther (on the Feast of Esther), he will have complied with the requirements of the law, if he listened with proper attention, but not otherwise; and although the one heard it as well as the other, yet the difference (on which every-

thing depends) is that the one listened with proper attention and the other did not.

GEMARA: The rabbis taught: If a cornet was long and was shortened, it is valid; if one scraped it and reduced it to its due size it is valid; if one covered it on the inside with gold it is invalid; if on the outside and it changed the tone from what it originally was, it is invalid, but if not it is. If a cornet had a hole in it and it was closed up, and thereby prevented (the production) of the proper sound, it is invalid, but if not it is valid; if one placed one cornet inside another and the sound heard (by a listener) was produced from the inner one, he has fulfilled his duty, but if from the outer one, he has not.

“*Or one made of several pieces joined together.*” The rabbis taught: If one added to a cornet ever so small a piece, whether it be of the same kind of horn or not, it is invalid. If a cornet had a hole, whether one stopped it up with a piece of the same kind (of horn) or not, it is invalid. R. Nathan, however, said (only when repaired with material) *not* of the same kind it is invalid, but otherwise if of the same kind it is valid. (To which) R. Jehudah added: “That is, if the greater part of a cornet was broken.” From this we can infer that if repaired with material of the same kind, although the greater part was broken, it is, nevertheless, valid.

“If one covered a cornet on the inside with gold it is invalid; if on the outside, and it changed the tone from what it originally was, it is not valid, but if not it is.” If a cornet had been split lengthwise it is invalid, but if crosswise, yet enough remained with which to produce the sound, it is valid, but if not it is invalid. (And how much is that? R. Simeon b. Gamaliel explains it to be as much as we may hold in our closed hand, and yet on either side a portion is visible).* If its tone was thin, or heavy, or harsh, it is valid, for all tones were considered proper in a cornet. The schoolmen sent a message to the father of Samuel: (“One has fulfilled his duty if he bored a hole in a horn and blew it. That is self-evident! for in every cornet a hole must surely be bored.” Said R. Ashi: “If one bored a hole through the bony substance inside the horn (which ought to be removed), are we to suppose that one substance causes an

* The opinion of the editor is that this parenthesis is a fair illustration of the interpolations in the Talmud. The term *Piresh* is not Talmudical and was only used in later times. It has only been left here because the explanation happens to be correct.

interposition with another of the same nature (and that therefore it must not be used)?" Therefore they sent to say that this is no objection.

"*If one should blow the cornet inside a pit or a cistern,*" etc. R. Huna said: They taught this only in the case of those who stood at the pit's mouth, but those who were in the pit itself fulfill their duty. If one heard a part of (the required number of) the sounds of the cornet in the pit, and the rest at the pit's mouth, he has done his duty; but if he heard a part before the dawn of day, and the rest after the dawn, he has not. Said Abayi to him: Why in the latter case (should he not have done his duty, because he did not hear the whole of the sounds at the time when the duty should be performed), yet in the former case (he is considered to have done his duty) under similar circumstances? How can these cases be compared? In the latter case, *the night is not* the time of performing the obligation at all, while in the former case, *a pit is* a place where the duty may be performed for those who are in it! Shall we say that Rabba held: If one heard the end of the sounding (of the cornet) without having heard the beginning he did his duty, and from these words we must understand that if he heard the beginning without the end he has also done his duty? Come and hear. If one blew the first sound (Tekia) and prolonged the second (Tekia) as long as two, it is only reckoned as one; and (if Rabba's opinion is correct) why should he reckon it as two? (This is no question)! If he heard half the sounds he has done his duty, but when one blows one sound on the cornet we cannot consider it two halves.

Rabha says: One who vows to receive no benefit from his neighbor may nevertheless blow for him the obligatory sounds (of the cornet); one who vows refusal of any benefit from a cornet may blow on it the obligatory sounds. Furthermore, said Rabha: "One who vows to refuse any benefit from his neighbor may sprinkle on him the waters of a sin-offering in the winter, but not in the summer. One who vows to receive no benefit from a spring may take in it a legal bath in the winter, but not in the summer.

The schoolmen sent a message to the father of Samuel: "If one had been compelled to eat unleavened bread (on the first night of Passover, *i. e.*, he had not done so of his own accord) he has also done his duty." Who compelled him? Said R. Ashi: "Persians." Rabha remarked: From this statement we

can prove that if one plays a song on a cornet he does his duty. Is this not self-evident? The cases are similar. One might suppose that in the former case the law commanded him to *eat* (unleavened bread) and he *ate* it, but in the latter case the Torah speaks of “a *remembrance* of blowing the cornet” [Lev. xxiii. 24], and (when he plays a song he does not *remember* his duty for) he is engaged in a worldly occupation. Therefore he teaches us that even under such circumstances he *does* his duty.

To this an objection was raised. We have learned: If one who listened (to the sounds of the cornet) paid the proper attention, but he that blew the cornet did not, or *vice versa*, they have not done their duty until both blower and listener pay proper attention. This would be correct in the case where the blower, but not the listener, pays the proper attention, for it is possible that the listener imagines he hears the noise of an animal; but how can it happen that the listener should pay due attention, and the one who blows (the cornet) should not, except he was only playing a song (by which he does not do his duty)? (It is possible) if he only produced a dull sound (*i. e.*, and not, for example, a Tekia).

Said Abayi to him: “But now, according to thy conclusion (that a duty performed without due attention is the same as if performed with due attention) wilt thou say that he who sleeps in a tabernacle on the eighth day of the Feast of the Tabernacles shall receive stripes (because he had no right to observe the law for more than seven days)?” Answered Rabha: “I say that one cannot infringe a command except at the time when it should be performed.” R. Shamen b. Abba raised an objection: Whence do we know that a priest who ascended the platform (to pronounce the priestly benediction) must not say: Since the Torah has given me the right to bless Israel, I will supplement (the benedictions, Numb. vi. 24-26) by one of my own, as, for example [Deut. i. 11]: “May the Lord God of your fathers make you a thousand times so many more as ye are?” From the Torah which says [Deut. iv. 2]: “Ye shall not *add* unto the word.” And in this case as soon as he has finished the benedictions the time for performing that duty has gone by; still if he add a blessing of his own he is guilty of infringing the law, which says, “Ye shall not add.” This refers to a case of where the priest had not yet finished the scriptural benediction. We have learned, however, that he had finished the scriptural benediction. The Boraitha means to say that he

had finished only one of the (three) benedictions. We have learned in another Boraitha, however, that even if he had completed all three benedictions, and then supplemented one of his own, he is also guilty of a transgression. In this case it is different, for it might be that the priest would come to another assembly where prayer was held and be called upon to again pronounce the benedictions. Hence it must be assumed that there is no specified time for the priest to pronounce his benedictions, but all day can be considered as the proper time, and thus the priest, by supplementing a benediction of his own, becomes guilty.

R. Shamen bar Abha, however, does not admit that the whole day is the proper time, because the priest is not in duty bound to pronounce the benediction in another assembly. Nevertheless he *is* guilty if he should supplement an additional benediction of his own; whence we see that even if the proper time has passed, guilt is nevertheless incurred, and this is contradictory to Rabha's dictum. Therefore, said Rabha: (I mean), To fulfill the requirements of the law one need not pay attention; to transgress the law against supplementing, at the time prescribed for performing it, also does not require one's special attention; but to transgress the law against supplementing, at the time not prescribed for performance, needs one's special attention. Hence the priest, after completing the scriptural benediction, who says: "Because the law gives me authority I shall supplement a benediction of my own, demonstrates thereby that he does this with special attention, and consequently incurs guilt, even if the prescribed time had passed.

R. Zera said to his attendant: "Pay attention, and sound (the cornet) for me. Do we not thus see that he holds that to fulfill the requirements of the law the act is not enough, and one must pay attention? This is a disputed question among the Tanaïm, for we have learned in a Boraitha: One who hears (the blowing of the cornet) must himself listen in order to perform his duty, and he who blows (the cornet) blows after his usual manner. R. Jose said: "These words are said only in the case of the minister for a congregation; but an individual does not do his duty unless both he that hears and he that blows pay proper attention."

MISHNA: (It is written in Ex. xvii. 11 that) "When Moses held up his hand, Israel prevailed," etc. Could then the hands of Moses cause war to be waged or to cease? (Nay); but

it means that as long as Israel looked to heaven for aid, and directed their hearts devoutly to their Father in heaven, they prevailed; but when they ceased to do so they failed. We find a similar instance also in [Numb. xxi. 8]: “Make unto thee a fiery serpent and set it on a pole, and every one that is bitten, when he looketh upon it shall live.” Could, then, the serpent kill or bring to life? (Surely not.) But it means when the Israelites looked (upward) to heaven for aid and subjected their will to that of their Father in heaven they were healed, but when they did not they perished. A deaf mute, an idiot, or a child cannot act in behalf of the assembled congregation. This is the general rule: “Whosoever is not obliged to perform a duty cannot act in behalf of the assembled congregation” (for that duty).

GEMARA: The rabbis taught: All are obliged to hear the sounding of the cornet, priests, Levites and Israelites, proselytes, freed slaves, a hermaphrodite, and one who is half slave and half free. A sexless person cannot act in behalf of those like or unlike itself, but a hermaphrodite can act in behalf of those of the same class, but not of any other.

The Master said: It is said, All are obliged to hear the sounding of the cornet, priests, Levites and Israelites. This is self-evident, for if these are not obliged, who are? It was necessary to mention priests here, for one might have supposed that since we have learnt “the Jubilee and New Year’s Day are alike with regard to the sounding of the cornet and the benedictions,” that only those who are included under the rule of Jubilee are included in the duties of New Year’s Day; and as the priests are not included in the rule of Jubilee (for they have no lands to lie fallow, etc.), might we not, therefore, say that they are not bound by the duties of New Year’s Day? Therefore he comes to teach us (that they must hear the sounding of the cornet).

A’hbha, the son of R. Zera, teaches: “With regard to all the benedictions, although one has already done his duty he may nevertheless act for others, with the exception of the blessings over bread and wine; concerning which, if he has not yet done his duty, he may act for others, but if he has done his duty he must not act for others.”

Rabha asked: What is the rule in the case of the benediction of the unleavened bread, and the wine used at the sanctification of a festival? Since these are special duties, may one act for

others, or perhaps the (duty is only the eating of the unleavened bread and the drinking of the sanctification wine); but the benediction is not a duty, and therefore he cannot act for others? Come and hear. R. Ashi says: When we were at the home of R. Papa, he said the blessing of sanctification for us, and when his field laborer came from work later he said the blessing for him also.

The rabbis taught: One must not say the benediction over bread for guests, unless he eats with them, but he may do so for the members of the family, to initiate them into their religious duties. With regard to the Service of Praise [Hallel Ps. cxiii.-cxviii.] and the reading of the Book of Esther, although one had already done his duty, he may, nevertheless, act for others.

CHAPTER IV.

REGULATIONS CONCERNING THE NEW YEAR'S DAY WHEN IT FALLS ON SABBATH, AND THE PRAYERS THEREON—THE ORDINANCES OF THE BENEDICTIONS, ETC.

MISHNA: When the feast of New Year happened to fall on the Sabbath, they used to sound (the cornet) in the Temple, but not outside of it. After the destruction of the Temple R. Jo'hanan b. Zakkai ordained that they should sound (the cornet) in every place in which there was a Beth Din. R. Elazar says that R. Jo'hanan b. Zakkai instituted that for Yamnia alone; but they (the sages) say the rule applied both to Yamnia and every place in which there was a Beth Din. And in this respect also was Jerusalem privileged more than Yamnia, that every city from which Jerusalem could be seen, or the sounding (of the cornet) could be heard, which was near enough, and to which it was allowed to go on the Sabbath, might sound the (cornet) on the Sabbath; but in Yamnia they sounded (the cornet) before the Beth Din only.

GEMARA: Whence do we deduce all this? Said Rabha: The rabbis took a precautionary measure concerning them, as said: Although the duty of sounding (the cornet) is obligatory upon all, yet all are not skilled in sounding (it); therefore they feared lest one might take (the cornet) in his hand, and go to an expert and carry it more than four ells in public ground. The same rule applies to the palm branch (*lulabh*) and also to the scroll (on which is written the) Book of Esther.

“*After the destruction of the Temple, R. Jo'hanan b. Zakkai ordained,*” etc. The rabbis taught: Once it happened that New Year's Day fell on the Sabbath, and all the cities gathered together. Said R. Jo'hanan b. Zakkai to the Bne Bathera:* “Let us sound (the cornet).” “First,” said they, “let us discuss.” “Let us sound it,” replied he, “and then we will discuss.” After they had sounded (the cornet) they said to him: “Now let us discuss.” He answered: “The cornet

* A scholarly family of Babylonian descent, much favored by Herod.

has now been heard in Yamnia, and we cannot retract after the act has been performed."

"*But they (the sages) say the rule applied both to Yamnia and every place in which there is a Beth Din.*" Said R. Huna: That means in the presence of the Beth Din. Does this preclude people from sounding (the cornet) out of the presence of the Beth Din? And, when R. Itzhak bar Joseph came (from Yamnia) did he not say: When the officiant ministers appointed by the congregation in Yamnia had finished sounding (the cornet) one could not hear his own voice on account of the sounds (of the cornets) used by individuals? (Even individuals) used to sound (the cornet) in the presence of the Beth Din. It was also taught: Rabbi said, "We may only sound (the cornet) during the time that the Beth Din is accustomed to sit."

"*Jerusalem was privileged more than Yamnia,*" etc. (When the Mishna speaks of) "Every city from which Jerusalem could be seen," it means with the exception of a city located in the valley (from which it could be seen only by ascending to an elevated spot); by "the sounding (of the cornet) could be heard," it means to except a city located on the top of a mountain; by "which was near enough," it means to exclude a city outside the prescribed limit (of a Sabbath journey); and by "and to which it was allowed to go," it means to exclude a city (even near by) but divided (from Jerusalem) by a river.

MISHNA: Formerly the palm branch (lulabh) was taken to the Temple seven days, but in cities outside (of Jerusalem) it was taken (to the synagogue) one day. Since the destruction of the Temple, R. Jo'hanan b. Zakkai ordained that the palm branch should everywhere be taken seven days, in commemoration of the Temple, and also it should be prohibited (to eat the new produce) the whole day of waving (the sheaf-offering; *vide* Lev. xxiii. 11-15).

GEMARA: Whence do we know that we do things in commemoration of the Temple? It is written [Jer. xxx. 17]: "For I will restore health unto thee, and I will heal thee of thy wounds, saith the Lord, because they called thee an outcast, saying, This is Zion whom no man seeketh after." By implication (we see) that it (Zion or the Temple) needs being sought after (or commemorated).

"*And that it should be prohibited to eat . . . on the whole day of waving (the sheaf-offering),*" etc. R. Na'hman b. Itzhak remarked: R. Jo'hanan b. Zakkai says this according to the

system of R. Jehudah, for it is written [Lev. xxiii. 14]: “And ye shall eat neither parched corn . . . until the self-same day,” *i.e.*, until the very day itself, and he holds that whenever the expression “until” (ad) occurs it is inclusive. How can you say the above according to (R. Jehudah); surely he differs from R. Jo’hanan ber Zakkai? As we have learnt in a Mishna: Since the destruction of the Temple R. Jo’hanan b. Zakkai *ordained* that it should be prohibited (to eat of the new produce) the whole of the day of waving (the sheaf-offering). Said R. Jehudah: Is this not prohibited by the passage which says: “Until the self-same day”? R. Jehudah was mistaken; he thought that R. Jo’hanan b. Zakkai taught that (the prohibition) was rabbinical, and it was not so, for R. Jo’hanan also said it was biblical. But does the Mishna not say “he ordained”? Yes; but what does it mean by “he ordained”? (It means) he explained the ordinance.

MISHNA: Formerly they received evidence as to the appearance of the new moon the whole (of the thirtieth) day. Once the witnesses were delayed in coming, and they disturbed the songs of the Levites. They then ordained that evidence should only be received until (the time of) the afternoon service, and if witnesses came after that time both that and the following day were consecrated. After the destruction of the Temple, R. Jo’hanan b. Zakkai ordained that evidence (as to the appearance) of the new moon should be received all day.

GEMARA: What disturbance did they cause to the songs of the Levites? Said R. Zera to A’hbha, his son: Go and teach to them (the Mishna) thus: “They ordained that evidence as to the appearance of the new moon should not be received, only that there might be time during the day to offer the continual and the additional sacrifices and their drink offerings, and to chant the (daily) song without disturbing the order.”

We have learned in a Boraitha: R. Jehudah said in the name of R. Aqiba, What (song) did (the Levites) chant on the first day of the week? “The earth is the Lord’s and the fulness thereof” [Ps. xxiv.], because He is the Creator, the Providence and the Ruler of the Universe. What did they sing on the second day? “Great is the Lord and greatly to be praised” [Ps. xlvi.], because He distributed His works and reigned over them. On the third day they sang, “God standeth in the congregation of the mighty” [Ps. lxxxii.], because He, in His wisdom, made the earth appear and prepared the world for its

occupants. On the fourth day they sang, "O Lord, to whom retribution belongeth" [Ps. xciv.], because (on that day) He created the sun and moon, and (determined) to punish in the future those who would worship them. On the fifth day they sang, "Sing aloud unto God our strength" [Ps. lxxxix.], because (on that day) He created birds and fish to praise Him. On the sixth day they sang, "The Lord reigneth, He is clothed with majesty" [Ps. xciii.], because (on that day) He finished His works and reigned over them. On the seventh day they sang, "A Psalm or Song for the Sabbath Day" [Ps. xcii.], for the day that is a perfect rest.

Said R. Nehemiah: "Why did the sages make a distinction between these sections (for the last refers to a future event, while all the others refer to the past)? It *should* have been said that they sang that Psalm on the Sabbath day because He rested!"

What did the Levites sing when the additional sacrifices were being offered on the Sabbath? R. Hanan bar Rabha said in the name of Rabh: Six sections of Deut. xxxii.* R. Hanan bar Rabha also said in the name of Rabh: "As these sections were divided (by the Levites), so they are divided for the reading of the law (on the Sabbath on which they are read)." What did they sing at the Sabbath afternoon service? Said R. Jo'hanan: A portion of the Song of Moses [Ex. xv. 1-10]; the conclusion of that song [ibid. 11-19], and the Song of Israel [Numb. xxi. 17].

The schoolmen asked: Did they sing all these on one Sabbath, or did they, perhaps, sing one section on each Sabbath? Come and hear! A Boraitha teaches: During the time that the first choir of (Levites who sang at the time of the additional sacrifice) sang their sections once, the second choir (that sang at that time of the afternoon sacrifice) had sung theirs twice; from this we may deduce that they sang but one section on each Sabbath.

R. Jehudah b. Idi said in the name of R. Jo'hanan: According to the rabbinical explanation of certain scriptural passages the Shekhinah made ten journeys, and according to tradition a corresponding number of times was the Sanhedrin exiled, viz.: from the cell of Gazith (in the Temple) to the market-place,

* i.-vii.; viii.-xiii.; xiv.-xix.; xx.-xxvii.; xxviii.-xxxvi.; xxxvii.-xliv. These passages are called Hazyv Lakh because the initial letters are H, Z, Y, V, L, KH.

from the market-place to Jerusalem, from Jerusalem to Yamnia, from Yamnia to Usha, from Usha (back again) to Yamnia, from Yamnia (back again) to Usha, from Usha to Shapram, from Shapram to Beth Shearim, from Beth Shearim to Sepphoris, from Sepphoris to Tiberias, and Tiberias was the saddest of them all, as it is written [Is. xxix.]: “And thou shalt be low, and shalt speak out of the earth.”

R. Elazar says they were exiled six times, as it is written [Is. xxvi. 5]: “For he bringeth down them that dwell on high; the lofty city he layeth low; he layeth it low even to the ground; he bringeth it even to the dust.” Says R. Jo’hanan: And thence (from the dust) they will in future be redeemed, as it is written [Is. lii. 2]: “Shake thyself from the dust; arise, and sit down,” etc.

MISHNA: R. Joshua b. Kar’ha said: This also did R. Jo’hanan b. Zakkai ordain: That it mattered not where the chief of the Beth Din might be, the witnesses need only go to the meeting-place (of the Beth Din).

GEMARA: A certain woman was summoned for judgment before Ameimar in Neherdai. Ameimar went away to Me’huzza, but she did not follow him, and he wrote a letter to put her in the ban. Said R. Ashi to Ameimar: “Have we not learned that it mattered not where the chief of the Beth Din might be, the witnesses need only go to the meeting place (of the Beth Din)?” Answered Ameimar: “That is true in respect to evidence for the new moon; but with regard to my action, in which case she has been summoned for debt, ‘The borrower is servant to the lender,’ and she must come to the place where the chief court is” [Prov. xxii. 7].

The rabbis taught: Priests may not ascend the platform in sandals to bless the people; and this is one of the nine ordinances instituted by R. Jo’hanan b. Zakkai; six are to be found in this chapter, one in the first chapter; another one is, if one become a proselyte nowadays, he must pay a quarter of a shekel for a sacrifice of a bird (so that if the Temple should be rebuilt the authorities would have a contribution from him towards the daily sacrifices). R. Simon b. Elazar, however, said that R. Jo’hanan had already withdrawn this regulation and annulled it, because it easily led to the sin (of using the money for different purposes). And what is the ninth (ordinance of R. Jo’hanan)? R. Papa and R. Na’hman b. Itz’hak dispute about this. R. Papa says it was with regard to a vineyard of the

fourth year's crop; but R. Na'hman b. Itz'hak says it was with regard to the crimson-colored strap (displayed on the Day of Atonement (on the scapegoat).

MISHNA: The order of the benedictions (to be said on New Year is as follows): The blessings referring to the patriarchs (Abhoth), to the mighty power of God (Gebhuroth), and the sanctification of the Holy name; to these he adds the selection in which God is proclaimed King (Malkhioth), after which he does not sound the cornet; then the blessing referring to the sanctification of the day, after which the cornet is sounded; then the biblical selections referring to God's remembrance of His creatures (Zikhronoth), after which the cornet is again sounded; then the biblical selections referring to the sounding of the cornet (Shophroth), after which the cornet is again sounded; he then recites the blessings referring to the restoration of the Temple, the adoration of God, and the benediction of the priests. So is the decree of R. Jo'hanan b. Nouri. Said R. Aqiba to him: If the cornet is not to be sounded after the Malkhioth, why are they mentioned? But the proper order is the following: The blessings referring to the patriarchs (Abhoth), to the mighty power of God (Gebhuroth), and the sanctification of the Holy name; to this last the biblical selections referring to the proclamation of God as King (Malkhioth) are joined, and then he sounds the cornet; then the biblical selections referring to God's remembrance of His creatures (Zikhronoth), and he then sounds the cornet; then the biblical selections referring to the sounding of the cornet (Shophroth), and he again sounds the cornet; then he says the blessings referring to the restoration of the Temple, the adoration of God, and the priestly benedictions.

GEMARA: The rabbis taught: Whence do we know that we should recite the Malkhioth, Zikhronoth, and Shophroth? Said R. Eliezer: From the passage [Lev. xxiii. 24] in which it is written: "Ye shall have a Sabbathon, a memorial of blowing cornets, a holy convocation," the word "Sabbathon" refers to the consecration of the day; "a memorial" refers to the Zikhronoth; "blowing of cornets" refers to the Shophroth; "a holy convocation" means the hallowing of the day in order to prohibit servile work. Said R. Aqiba to him: Why is not the word "Sabbathon" construed to mean the prohibition of servile work, since the passage (quoted above) begins with that? Therefore, let the passage be interpreted thus: "Sabbathon" means the hallowing of the day and the prohibition of servile work; "me-

morial” refers to the Zikhronoth; “blowing of the cornets” refers to the Shophroth; “a holy convocation” means the consecration of the day.

Whence do we know that we should recite the Malkhioth? From the following Boraitha: Rabbi said: The words, “I am the Lord your God”; and “in the seven month” (stand together) [Lev. xxiii. 22, 24], which may be interpreted to refer to the proclamation of God as King. R. Jose b. R. Jehudah says it is not necessary to cite this passage; for it is written [Numb. x. 10] “that they may be to you for a memorial before your God: I am the Lord your God.” These concluding words “I am the Lord your God” are entirely superfluous, but since they are used, of what import are they? They form a general rule, that in every selection in which (God’s) remembrance of His creatures is mentioned there should also be found the thought that He is the King of the Universe.

MISHNA: Not less than ten scriptural passages should be used for the Malkhioth, ten for the Zikhronoth, and ten for the Shophroth. R. Jo’hanan b. Nouri says: If by three of each class, one will have done his duty.

GEMARA: To what do the ten scriptural passages used for the Malkhioth correspond? Answered Rabbi: To the ten expressions of praise used by David in the Psalms. But there are more expressions of praise found? Only those are meant, in conjunction with which it is written “praise him with the sound of the cornet” [Psalm ci. 3]. R. Joseph says: “They correspond to the ten commandments that were proclaimed to Moses on Sinai.” R. Jo’hanan said, they correspond to the ten words with which the universe was created.

“*By three of each class, one will have done his duty.*” The schoolmen asked: “Does he mean three from the Pentateuch, three from the Prophets, and three from the Hagiographa, which would make nine, and they differ about one (passage)? or perhaps one from the Pentateuch and one from the Prophets and one from the Hagiographa, which would make three, and they differ about many passages?” Come and hear! We have learned in a Boraitha: Not less than ten scriptural passages should be used for the Malkhioth, ten for the Zikhronoth, and ten for the Shophroth; but if seven of them all were recited, corresponding to the seven heavens, the duty has been fulfilled. R. Johanan ben Nouri remarked: He that recites less (than ten of each) should not, however, recite less than seven; but if he recited but three,

corresponding to the Pentateuch, Prophets, and Hagiographa, according to others corresponding to the Priests, Levites, and Israelites, it is sufficient. Said R. Huna in the name of Samuel: The Halakha prevails according to R. Jo'hanan b. Nouri.

MISHNA: We do not cite scriptural passages for the above three series that contain predictions of punishment. The passages from the Pentateuch are to be recited first, and those from the Prophets last. R. Jose, however, says "if the concluding passage is from the Pentateuch one has also done his duty."

GEMARA: Passages, proclaiming the kingdom of God that should not be used (because of the above), are such as the following [Ezekiel, xx. 33]: "As I live, saith the Lord God, surely with a mighty hand, and with a stretched out arm, and with fury poured out, I will rule over you," and although as R. Na'hman says (of this passage): Let Him be angry with us, but let Him take us out of captivity, still, since it refers to anger, we should not mention "anger" at the beginning of the year. An example of the same idea being found in conjunction with the Zikhronoth is to be read in [Ps. lxxviii. 39], "For he remembered they were but flesh;" in conjunction with the Shophroth an example is found in Hosea, v. 8: "Blow ye the cornet in Gibeah," etc.

We must not mention the remembrance of the individual (in the Zikhronoth) even if the passage speaks of pleasant things, as, for example [Ps. cvi. 4], "Remember me, O Lord, with the favor that thou bearest unto thy people." However, passages that contain the expression of "visiting" may be used in the Zikhronoth, *e.g.*, "And the Lord visited Sarah" [Gen. xxi. 1] or "I have surely visited you" [Ex. iii. 16], so says R. Jose; but R. Jehudah says, they may not. But even if we agree to what R. Jose says (shall we say that) the passage "and the Lord visited Sarah" speaks of an individual (and therefore it should not be used)? Nay; since many descended from her, she is regarded as many and therefore that passage, though speaking of one only, is regarded as though it spoke of many.

(In the Malkhioth, they used Ps. xxiv. 7-10, which is divided into two parts.) The first part can be used as two of the required passages, and the second as three, so said R. Jose; but R. Jehudah said: The first part can be used only for one, and the second for two.* So too [Ps. xlvi. 7, 8], "Sing praises to God, sing praises, sing praises to our king, sing praises; for God is the

* He excludes the two interrogative sentences, "Who is the king of glory?" ..

King of all the earth.” R. Jose said: This may be used for two of the Malkhioth; but R. Jehudah said: “It is to be reckoned as one only.” (He rejects one, because the words “our king,” referring to one people only, was not a sufficiently broad expression of praise for Him who is the King of the universe.) Both, however, agree that the next verse of the same Psalm, “God is King over the nations; God sitteth upon the throne of his holiness,” is to be used for one only. A passage containing a reference to God’s remembrance of His creatures and also to the cornet, as for instance [Lev. xxiii. 24], “Ye shall have a Sabbath, a memorial of blowing of cornets,” may be used in the Zikhronoth and the Shophroth; so said R. Jose; but R. Jehudah said: It can only be used in the Zikhronoth. A passage in which God is proclaimed King, containing also a reference to the cornet, as for instance [Numb. xxiii. 21], “The Lord his God is with him, and the shout (*Teruath*) of a king is among them,” may be used in the Malkhioth and in the Shophroth, said R. Jose; but R. Jehudah said: It may only be used in the Malkhioth. A passage containing a reference to the cornet, and nothing else, as for instance [Numb. xxix. 1], “It is a day of blowing the cornet,” may be used for the Shophroth, so said R. Jose; R. Jehudah, however, said: Must not be used at all.

“*The passages from the Pentateuch are to be recited first and those from the Prophets last.*” R. Jose said: “We should conclude with a passage from the Pentateuch, but if one concluded with a passage from the Prophets, one has done his duty.” We have also learned: R. Elazar bar R. Jose says: “The Vathiqin * used to conclude with a passage from the Pentateuch. It is correct as far as Zikhronoth and Shophroth are concerned, for there are many such passages; but as for the Malkhioth there are but three in the Pentateuch, viz.: “The Lord his God is with him, and the shout of a King is among them” [Numb. xxiii. 21]; “And he was king in Yeshurun” [Deut. xxxiii. 5]; and “The Lord shall reign forever” [Ex. xv. 18], but we require ten and there are not so many? Said R. Huna: We have learned that, according to R. Jose, the passage, “Hear, O Israel, the Lord our God is one” [Deut. vi. 4], may be considered as Malkhioth, but R. Jehudah said, it may not; so also they differ with regard to the passages, “Know, therefore, this day, and consider it in thine

* A sect similar to Hasidim.

heart, that the Lord, he is God ; there is none else " [Deut. iv. 39], and " Unto thee it was shewed, that thou mightest know that the Lord, he is God ; there is none else beside him " [Deut. iv. 35]. According to the one they are considered Malkhioth, but according to the other not.

MISHNA: The second of those who act as ministers of the congregation on the feast of New Year shall cause another to sound the cornet ; on days when the HALLEL (Service of Praise, Ps. cxiii.-cxviii.) is read, the first (minister) must read it. In order to sound the cornet on New Year's Day it is not permitted to go beyond the Sabbath limit, to remove a heap of stones, to ascend a tree, to ride on an animal, to swim over the waters, nor to cut it (the cornet) with anything prohibited either by the (Rabbinical) laws against servile work or by a Biblical negative commandment ; but if one wishes to put water or wine in a cornet (to cleanse it) he is allowed to. Children must not be prevented from sounding the cornet, but on the contrary we are permitted to occupy ourselves with teaching them until they learn to sound it ; but one who thus teaches, as also others who listen to sounds thus produced, do not thereby fulfil their duty.

GEMARA: What is the reason of the above prohibitions? Because the sounding of the cornet is a positive commandment ; now, the observance of a festival involves both positive and negative commandments, and the one positive cannot supersede two (negative and positive.)

" *Children must not be prevented from sounding the cornet,*" etc. But women are to be prevented? Have we not learned in a Boraitha: Neither women nor children may be prevented from sounding the cornet on the New Year's Day? Said Abayi: " It presents no difficulty, the one is according to R. Jehudah and the other is according to R. Jose and R. Simeon, who say that as women are permitted (in the case of sacrifices) to lay their hands on the animals, so here, if they desire to sound the cornet, they may.

" *Until they learn.*" Said R. Elazar: Even on the Sabbath ; so also we have learned in the following Boraitha: We are permitted to occupy ourselves with teaching (children) until they learn (to sound the cornet) even on the Sabbath: (and if we do not prevent them doing this on the Sabbath) how much less do we, on the feast (of New Year). Our Mishna says, " We do not prevent them " (from this we may infer that we do not start to tell to a child: Go and sound the cornet)? It presents no difficulty: a child already initiated in the performance of religious

duties may be told also: Go and sound! but not a child not yet initiated; however, we do not prevent him.

MISHNA: The order of sounding the cornet is three times three. The length of a TEQIA is equal to that of three TERUOTH, and that of each Terua as three moans (YABABHOTH). If a person sounded a Teqia and prolonged it equal to two, it is only reckoned as one Teqia.* He who has just finished reading the benedictions (in the additional service for the New Year) and only at that time obtained a cornet, should then blow on the cornet the three sounds three times. As the Reader of the congregation is in duty bound (to sound the cornet) so too is each individual; R. Gamaliel, however, said the Reader can act for the congregation.

GEMARA: But have we learned in a Boraitha, that the length of a Teqia is the same as that of a Terua? Said Abayi: The Tana of our Mishna speaks of the three series, and means that the length of all the Teqioth is the same as that of all the Teruoth. But the Tana of the Boraitha speaks of only one series and says that one Teqia is equal to one Terua (which is the same thing).

“*Each Terua is (as long as) three moans.*” But we have learned in a Boraitha, a Terua is as long as three broken (staccato) tones (SHEBARIM). Said Abayi: About this they do indeed differ, for it is written [Numb. xxix. 1], “It is a day of blowing the cornet,” which in the (Aramaic) translation of the Pentateuch is, “It is a day of sounding the alarm (YABABA). Now it is written concerning the mother of Sisera [Judg. v. 28], “The mother of Sisera . . . moaned” (VAT’YABEB); this word, one explains to mean a protracted groan, and another to mean a short wail.

The Rabbis taught: Whence do we know (that one must sound) with a cornet? From the passage [Lev. xxv. 9], “Thou shalt cause *the cornet* . . . to sound, etc.” Whence do we know that (after the Terua) there should be one Teqia? Therefore it is said (later in the same verse), “Ye shall make the cornet sound.” † But perhaps this only refers to the Jubilee? Whence do we know that it refers also to New Year’s Day? Therefore it is written (in the same verse) “in the seventh month.” These

* The cornet is sounded three times, corresponding to the Malkhioth, Zikhronoth, and Shophroth. The order of the sounds is Teqia, Terua, Teqia; Teqia, Terua, Teqia, etc. The case here supposed is that the one who sounded the cornet sustained the second Teqia as long as two Teqioth, intending thereby to sound the second and third Teqioth. This, we see, is not permitted.

† The Hebrew words UTHEQATEM TERUA are interpreted to mean that first a Teqia should be sounded, and then a Terua.

words are superfluous; for what purpose then does the Torah use them? To teach us that all the sounds of the cornet during the seventh month should be like each other. Whence do we know that the sounds are to be three times three? From the three passages, "Thou shalt cause the cornet . . . to sound" [Lev. xxv. 9]; "A Sabbath a memorial of blowing of cornets" [Lev. xxiii. 24]; "It is a day of blowing the cornet" [Numb. xxix. 1]. But the Tana of the following Boraitha deduces it by analogy of expression from (the rules given in) the wilderness [Numb. x. 1-10]. As we have learned, the words "When ye sound an alarm" [Numb. x. 5] mean one Teqia and one Terua. Whence do we know that they shall be separated, perhaps it means that both together should be sounded? Since it is written [ibid. 7]: "But when the congregation is to be gathered together, ye shall blow but ye shall not sound an alarm," we may infer that they must be separated, a Teqia by itself, and a Terua by itself. But whence do we know that there should be one Teqia before the Terua? From the words [ibid. 5]: "When ye sound an alarm" (*i. e.*, first a "sound," or Teqia, and then an "alarm," or Terua). And whence do we know that there should be one after the Terua? From the words [ibid. 6]: "An alarm shall they sound!" R. Ishmael, the son of R. Jo'hanan bar Berokah, however, says: It is not necessary, as it is written: "When ye sound an alarm the second time" [ibid. 6]. The words "a second time" are unnecessary, and to what purpose are they used? To form a general rule that on every occasion on which "alarm" (Terua) is mentioned, a sound (Teqia) must be used with it as a second (or following) tone. Possibly all this only refers to the practices followed in the wilderness, but how do we know that they refer to New Year's Day also? Therefore it is written: Terua twice to make us infer by an analogy of expression, and as concerning the New Year Terua is written thrice in the three passages, [Lev. xxiii. 24]: "A sabbath, a memorial of cornets"; [Numb. xxix. 1]: "It is a day of blowing of cornets"; and [Lev. xxv. 9]: "Thou shalt cause the cornet . . . to sound"; and for each Terua there are two Teqioth, we therefore learn that on New Year's Day must be sounded three Teruoth and six Tekioth.

R. Abbahu enacted in Cæsarea that the order should be first a Teqia* then three single staccato sounds, or Shebharim, then a

* The Teqia is a long tone produced by sounding the cornet. The Terua is a long tremulous sound. The Shebharim consists of three short staccato sounds.

Terua and then again a Teqia. At all events it is not right: If by Terua is meant “a protracted groan” then he should have instituted the order to be a Teqia, a Terua, and then a Teqia; and if it means “a short wail,” then he should have instituted the order to be, a Teqia, then Shebharim (three single broken sounds), and then again a Teqia? He was in doubt whether it meant one or the other (and therefore he enacted that both should be sounded).

“*If a person sounded a teqia and prolonged it equal to two,*” etc. R. Jo’hanan says: If one heard the nine sounds at nine different hours during the day, he has fulfilled his duty. The same we have learned in the following Boraitha: “If one heard the nine sounds at nine different hours of the day it is sufficient, and if he heard from nine men at one time, a Teqia from one and a Terua from another, etc., he has also done his duty, even if he heard them intermittently, and even during the whole day or any part of the day.” The rabbis taught: (Generally) the soundings of the cornet do not prevent each other (if one can blow a *Teqia*, but not a *Terua*, or pronounce one benediction and not another, it might be said he should not blow or pronounce any benediction at all. We are taught that the one does not prevent the other on the fasts of the congregation and other occasions when these are needed), nor do the benedictions; but on New Year’s Day and the Day of Atonement they do.

“*He who has just finished reading (the additional service) and only at that time obtained a cornet shall sound on the cornet the three sounds three times.*” This means, only when he did not have a cornet at the beginning (of the service): but if he had one at the beginning of the service when the sounds of the cornet are heard, they must be heard in the order of the benedictions of the day.

R. Papa bar Samuel rose to recite his prayers. Said he to his attendant, When I nod to you sound (the cornet) for me. Rabha said to him: “This may only be one in the congregation.” We have learned in a Boraitha in support of this: “When one hears these sounds, he should hear them both in their order and in the order of the benedictions (in the additional service of the New Year).” This only applies to a congregation, but one should hear them in the order of the benedictions only, if he is not in a congregation; and a private individual who has not sounded the cornet (or heard it sounded) can have a friend sound

it for him ; but a private individual who has not recited the benedictions cannot have a friend say them for him ; and the duty to hear the cornet sounded is greater than that of reciting the blessings. How so? If there be two cities (to which a person may go) and in one city they are about to sound the cornet and in the other to recite the benedictions, he should go to the city in which they are about to sound the cornet ; and not to that in which they are about to recite the benedictions. Is this not self-evident, because the sounding is Biblical and the benedictions are only Rabbinical? The case is when the reciting of the benedictions in one city was certain ; sounding the cornet in the other city was doubtful. He must nevertheless go to the city where they are about to sound the cornet.

“Just as the reader of the congregation is in duty bound (to sound the cornet) so too is each individual.” We have learned in a Boraitha: The schoolmen said to R. Gamaliel, Why according to thy opinion should the congregation pray? Answered he: In order to enable the Reader of the congregation to arrange his prayer. Said R. Gamaliel to them: “But why, according to your opinion, should the Reader act for the congregation?” Answered they: “In order to enable those who are not expert to fulfil their duty.” And he rejoined: “Just as he enables the illiterate, so too he causes the literate to fulfil their duty.” Rabba bar bar 'Hana said in the name of R. Jo'hanan: The sages later accepted the opinion of R. Gamaliel ; but Rabh said there is still a difference between them ; could (the same) R. Jo'hanan say this? Did not R. 'Hana of Sepphoris say in the name of R. Jo'hanan: “The Halakha prevails according to R. Gamaliel ;” from these words (“the Halakha prevails according to R. Gamaliel”) we see that there must have been some that differed from him! Said R. Na'hman b. Itz'hak: “By the words, *“the sages accept the opinion of R. Gamaliel,”* R. Meir is meant, and the rule arrived at through those who differed from him (was arrived at) through other rabbis ; for we have learned in the following Boraitha: R. Meir holds that with regard to the benedictions of New Year's Day and the Day of Atonement, the Reader can act for the congregation ; but the sages say: “Just as the Reader is in duty bound, so too is each individual.” Why only for these benedictions (and no other)? Shall we assume it is because of the many Biblical selections used? Does not R. 'Hananel say in the name of Rabh: As soon as one has said (the passages beginning with) the words, “And in thy law it is writ-

ten,” he need say no more? It is because there are many (more and longer) benedictions (than usual).

It was taught, R. Jehoshua ben Levi said: Both the private individual and the congregation as soon as they say (the passages beginning) with the words, “And in thy law it is written,” need say no more.

R. Elazar says: A man should always first prepare himself for prayer and then pray. R. Abba said: “The remarks of R. Elazar seem to apply to the benedictions of New Year’s Day and the Day of Atonement, and to the various holidays, but not to the whole year.” It is not so; for did not R. Jehudah prepare himself (even on a week day) before his prayers and then offer them? R. Jehudah was an exception, for since he prayed only once in thirty days, it was like a Holiday. When Rabbin came (from Palestine) he said in the name of R. Jacob bar Idi quoting R. Simeon the Pious: R. Gamaliel did not excuse from public service any but field-laborers! What is the difference (between them and others)? They would be forced to lose their work (if they went to a synagogue), but people in a city must go (to the House of Prayer).

END OF TRACT “NEW YEAR.”

חייב כך כל יחיד ויחיד כו'. תניא, אמרו לו לרבן גמליאל: לדברך למה צבור מתפללין? אמר להם כדי להסדיר שליח צבור תפילתו. אמר להם ר"ג: לדבריכם למה יש"צ יורד לפני התיבה? אמרו לו, כדי להוציא את שאינו בקי, אמר להם: כשם שמוציא את שאינו בקי, כך מוציא את הבקי. ארבב"ח אר"י, מודים חכמים לר"ג. ורב אמר עדיין היא מחלוקת. ומי אמר רבי יוחנן הכי והאמר ר' חנה ציפוראה א"ר יוחנן הלכתא ברבן גמליאל, הילכתא מכלל דפליגי? (לה.) אמר רב נחמן בר יצחק מאן מודים, רבי מאיר; והלכה מכלל דפליגי, רבנן. דתניא, ברכות של ר"ה ושל יה"כ שליח ציבור מוציא הרבים ידי חובתו, דברי ר"מ; וחכ"א, כשם ששליח צבור חייב, כך כל יחיד ויחיד חייב. מאי שנא הני? אילימא משום דנפישו קראי? והאמר רב חננאל אמר רב, כיון שאמר ובתורתך כתוב לאמר שוב אינו צריך? אלא משום דאוושי ברכות. איתמר, אמר רבי יהושע בן לוי: אחד יחיד ואחד ציבור כיון שאמר ובתורתך כתוב לאמר שוב אינו צריך. א"ר אלעזר, לעולם יסדיר אדם תפילתו ואח"כ יתפלל. א"ר אבא, מסתברא מילתיה דר' אלעזר בברכות של ר"ה ושל יה"כ ושל פרקים, אבל דכל הישנה לא. איני, והא רב יהודה מסדר צלותיה ומצלי? שאני רב יהודה, כיון דמתלתין יומין לתלתין יומין הוא מצלי, כפרקים דמי. כי אתא רבין א"ר יעקב בר אידי א"ר שמעון חסידא, לא פטר רבן גמליאל אלא עם שבשדות, מ"ש? משום דאניסי במלאכה, אבל בעיר לא.

הדרן עלך יום טוב וסליקא לה מסכת ראש השנה.

ר"ש"י

נמי קאמר, תקיעות וברכות, דעלמא כגון תעניות אין מעכפין זו את זו אם כירך ורא תקע. כו' נהירגא לך, לכוין שכוונתי הברכה, אלא בתוך עיר, חבורת צבור, אבל יחיד מברך את כולו ואח"כ תוקע תשע תקיעות. דהא ודאי והא כפק, ודאי הוא לו שאם ילך אצל רבנן וימצא שם עשרה ואם ילך אצל התוקעין שמא כבר עמדו והלכו לביתם, למה צבור מתפלליב, בלחש, מודים חכמים, אחר שנהלקו חזרו והודו. מאן מודים, לו בברכות של ראש השנה ויה"כ ר"מ. והלכה מכלל דפליגי, דקאמר ר' יוחנן הלכה ברבן גמליאל בהך דמשמע מכלל דעמדו במחלוקת. רבנן, שאר החכמים הוין מר"מ. דנפישו קראי, דאיכא דמוכחי ראש השנה ור"ה ומלכות וברונות ושופרות, כיון שאמר ובתורתך כתוב, כלומר כיון שאמר נעשה ונקריב לפנך כמצות רצונך כמו שכתבת עלינו בתורתך. אין צריך, לומר מקראות המוטפין. אלא משום דאוושו, שחרי כאן תשע וארובות ומטעות דאין הכל בקיאות בהן, ושל פרקים, מועדות. מתלתין לתלתין, שהיה מחזר תלמודו כל שלשים יום, פוטר היה כו', שישין מוציאם, אבל דעיר לא, משום דלא אניבו ויבדלו להסדיר תפלתן.

הדרן עלך יום טוב וסליקא לה מסכת ראש השנה.

נגמרה מבית הדפוס יום ב' ר"ה אדר תרנ"ה לפ"ק, בעזר החונן
לאדם דעת, וכשם שזכינו לסדר ולגמור את הראשונה, כן יזכנו
לסדר ולגמור את המסכתא האחרונה. אמן.

ת"ל (ויקרא כה) "והעברת שופר תרועה" ומניין שפיטוטה לאחריה? תלמוד לומר "תעבירו שופר", ואין לי אלא ביובל, בראש השנה מניין? תלמוד לומר "בחדש השביעי" (לד'). שאין ת"ל "בחדש השביעי", ומה ת"ל בחדש השביעי? שיהו כל תרועות החדש השביעי זה כזה. מנין לילש של שלש שלש? ת"ל "והעברת שופר תרועה, שבתון זכרון תרועה, יום תרועה יהיה לכם". והאי תנא מיייתי לה בנ"ש ממדבר, דתניא (גמדבר י) "ותקעתם תרועה" תקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה; אתה אומר תקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה, או אינו אלא תקיעה ותרועה אחת היא? כשהוא אומר (שם) "ובהקהיל את הקהל תתקעו ולא תריעו" הוי אומר תקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה; ומניין שפיטוטה לפנייה? תלמוד לומר (שם) "ותקעתם תרועה". ומניין שפיטוטה לאחריה? תלמוד לומר (שם) "תרועה יתקעו". רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומר, אינו צריך: הרי הוא אומר "ותקעתם תרועה שנית", שאין ת"ל שנית, ומה ת"ל שנית? זה בנה אב, שכל מקום שנאמר תרועה תהא תקיעה שנייה לה; אין לי אלא במדבר, בר"ה מניין? ת"ל תרועה תרועה לג"ש; ושלש תרועות נאמרו בר"ה (ויקרא כג) "שבתון זכרון תרועה", (מדבר כג) "יום תרועה", (ויקרא כה) "והעברת שופר תרועה", שתי תקיעות לכל אחת ואחת, מצינו כמדן ג' תרועות ושש תקיעות נאמרו בר"ה. איתקין רבי אבהו בקסרי: תקיעה, שלש שברים, תרועה, תקיעה. מה נפשך! אי ילולי יליל לעבד תקיעה תרועה ותקיעה, ואי גנוחי גנח לעבד תקיעה שלשה שברים ותקיעה? מספקא ליה: אי גנוחי גנח, אי ילולי יליל. תקע בראשונה ומשך ביניה כשתים: א"ר יוחנן שמע (לד'): תשע תקיעות בתשע שעות ביום יצא. תניא נמי הכי, "שמע תשע תקיעות בתשע שעות ביום יצא, מט' בני אדם כאחד תקיעה מזה ותרועה מזה יצא ואפילו בסירוגין, ואפילו כל היום כולו. ת"ר, תקיעות אין מעכבות זו את זו, ברכות אין מעכבות זו את זו, תקיעות וברכות של ר"ה ושל יח"כ מעכבות. מי שבירך ואח"כ נתמנה לו שופר תוקע ומריע ותוקע. טעמא דלא הוה ליה שופר מעיקרא, הא הוה ליה שופר מעיקרא, כי שמע להו אסדר ברכות שמע להו. רב פפא בר שמואל קם לצלווי, אמר ליה לטמעיה כי נהירנא לך, תקע לי. אמר ליה רבא, לא אמרו אלא בחבר עיר. תניא נמי הכי כשהוא שומען, שומען על הסדר ועל סדר ברכות; במה דברים אמורים בחבר עיר. אבל שלא בחבר עיר שומען על סדר ברכות; ויחיד שלא תקע, חבירו תוקע לו; ויחיד שלא בירך, אין חבירו כירך עליו; ומצוה בתוקעין יותר מן המברכין; כיצד? שתי עיירות באחת תוקעין ובאחת מברכין, הולכין למקום שתוקעין, ואין הולך למקום שמברכין. פשיטא! הא דאורייתא הא דרבנן? לא צריכא, דאע"ג דהא ודאי והא ספק. כשם ששלח צבור

ר"ש"י

ג. והי גנר, כאדם הגונה מלבו כדרך החולים שמאריכין בגניחותיהן. ילולי יליל, כאדם הבוכה ומקונן קולות קצרים כמוכין זה לזה. שאין תלמוד לומר, דהא כתב לן בכמה מקומות דיום הכפורים בחדש השביעי הוא והכא יום הכפורים כתוב. והעברת, פשוטה משמע העברת קול אחד. העבירו, הרי העברה תהילה וגוף ותרועה כתיבא בנתיים. שלש שלש, מנין דהנך פשוטה לפנייה ולאחריה ותרוע' באמצע עבדינן תלתא זימני: למלכות הדא ולזכרונות הדא ולשופרות הדא? ת"ל תרועה, תלתא זימני, לכל אחד פשוטה לפנייה ופשוטה לאחריה. ממדבר, שתתא פשוטה לפנייה ופשוטה לאחריה. בפני עצמה כו', דלא הימא הדא היא ות"ק הוי תוקעין תרועה. או אינו, אלא אחת היא ות"ק הוי תוקעין תרועה. כשהוא אומר תתקעו ולא תריעו מכלל דכמסעות התקעו ותריעו. קאמר ותרועה לא קרי לה תקיעה. ותקעתם, והדר תרועה. שאין ת"ל שנית, שכבר אמר ותקעתם תרועה ונכע מחנה פלוני כי הדר אמר ותקעתם פשיטא דשנית הוא. תהא תקיעה שניה לה. והכי קאמר ותקעתם תקיעה שנית לתרועה. מספקא ליה, ועבד תרוייהו. תשע תקיעות, תרועות

ה' אלהינו ה' אחר" מלכות, דברי ר' יוסי, ר' יהודה אומר אינה מלכות, (דברים ה')
 "וירעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים אין עוד", מלכות, דברי ר' יוסי ;
 ר' יהודה אומר, אינה מלכות (שם) "אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלהים אין עוד"
 מלכדו", מלכות, דברי ר' יוסי ; רבי יהודה אומר אינה מלכות. **מתני'** העובר לפני
 התיבה בי"ט של ר"ה היטני מתקיע, ובישעת ההלל הראשון מקרא את ההלל. **גמ'** מאי
 שני שני מתקיע? א"ר יוחנן בישעת גזירת המלכות שנו. **מתני'** שופר של ר"ה אין
 מעבירין עליו את התחום, ואין מפקחין עליו את הגל, לא עולין באילן, ולא רוכבין ע"ג
 בהמה, ולא שטיין על פני המים, ואין הותכין אותו בין בדבר שהוא משום שבות, בין
 בדבר שהוא משום לא תעשה ; אבל אם רצה ליתן להוכו מים או יין, יתן. אין מעכבין
 את התנוקות מלתקוע, אבל מתעסקין עמהן עד שילמדו, והמתעסק לא יצא, והישומע
 מן המתעסק לא יצא. **גמ'** מ"ט ? שופר עשה הוא, וי"ט עשה ולא תעשה, ואין עשה
 דוחה את לא תעשה ועשה. (לג.) אין מעכבין את התינוקות מלתקוע. הא נשים
 מעכבין ? והתניא : אין מעכבין לא את הנשים ולא את התינוקות מלתקוע בי"ט ?
 אמר אביי, ל"ק, הא ר' יהודה, הא רבי יוסי ורבי שמעון, דאמרי נשים סומכות רשות.
 "עד שילמדו". אמר רבי אלעזר אפילו ביטבת. תנ"ה, מתעסקין בהן עד שילמדו אפילו
 ביטבת, ואין מעכבין התינוקות מלתקוע בשבת, ואין צריך לומר ביום טוב. עכובא הוא
 דלא מעכבין, הא לכתחילה לא אמרינן תקעו ? לא קשיא כאן (לג.) בקטן שהניע
 לחינוך, כאן בסטן שלא הגיע לחינוך. **מתני'** סדר תקיעות שלש של שלש שלישי.
 שיעור תקיעה כשלש תרועות, שיעור תרועה כג' יבבות. תקע בראשונה ומשך בשנייה
 כשתים אין בידו אלא אחת. מי שבירך ואחר כך נתמנה לו שופר, תוקע ומריע ותוקע
 ג' פעמים. כשם שישליח ציבור חייב, כך כל יחיד ויחיד חייב. רבן גמליאל אומר :
 שליח ציבור מוציא את הרבים ידי חובתן. **גמ'** והתניא שיעור תקיעה פתרועה? אמר
 אביי, תנא דידן קא חשיב תקיעות דכולהו כבי ותרועות דכולהו כבי ; תנא ברא קא
 חשיב חד בבא, ותו לא. שיעור תרועה כג' יבבות. והתניא שיעור תרועה כשלשית
 יבבות ? אמר אביי, בהא ודאי פליגי, דכתיב (במדבר כט) "יום תרועה יהיה לכם"
 ומתרגמינן יום יבבא יהא לבון, וכתיב באמיה דסיסרא (שופטים ה) "בעד החלון נישקרה
 ותיבב אם סיסרא", מר סבר גנוחי גנח, ומר סבר ילולי יליל. תנו רבנן, מניין שיבשופר?

ר' י"י

בעינן עשר, וארבע מהן תורה דקאמר ר"י משלים בתורה. מתני' מתקיע, המתפלל תפלת מוספין
 מתקיע, ההלל, דבר"ה ליכא הלל בדאמרינן בעירובין פ"ב. **גמ'** בישעת גזרת המלכות שנו, אויבם
 גזרו שלא יתקעו והיו אורבין להם כל שש שעות לקין תפלת שהרית לכך העבירוה לתקוע במוספין.
 מתני' את התחום, לילך חוץ לתחום לשמוע תקיעה. מים כו', ולא אמרינן קא מתקן מנא.
גמ' תינוקות הוא דלא מעכבין, דבעי להנוכיהו, הא נשים מעכבין, דפטורות לגמרי דמ"ע שהזמן
 גרמא היא, וכי תקיעי איכא בל תוסיף. סומכות רשות אלמא אי"ג דפטרינהו קרא ליכא איכורא
 וה"ה למצות עשה שהזמן גרמא. קטן שהגיע לחינוך, מתעסקין בהן שילמדו וכ"ש שאין מעכבין.
מתני' שלש כו', אחת למלכיות ואחת לזכרונות ואחת לשופרות. שלש של שלש שלישי, תקיעה
 ותרועה ותקיעה לכל אחת ואחת. שלש יבבות, ג' קולות בעלמא כל שהוא. בראשונה, פשוטה
 שלפני התרועה, ומשך בשנייה, תקיעה של אחר התרועה משך כשתים לצאת בה ידו שתים שהזו
 צריך לעשות זו פשוטה שלאחריה דמלכיות ופשוטה שלפניה דזכרונות. אין בידו אלא אדת,
 דפסקו תקיעה אחת לשתים לא מפסקין. מי שבירך, התפלל תפלת מוספין ובירך תשעה ברכות.
 ג' פעמים, כשביל מלכיות וכן כשביל זכרונות וכן כשביל שופרות. **גמ'** ככולהו כבי, והכי קאמר
 שיעור ג' תקיעות כג' התרועות, דהרא בבא, שיעור התקיעה כשיעור התרועה ותרועה הוא מילתא
 אמרי, שכרים, ארוכים מביבות. אמר אביי בהא ודאי פליגי, אי"ג דאוקימנא דברישא לא פליגי על
 כרחן, בהא כפא פליגי, דמתרגמינן, תרועה יבבא ובאימיה דסיסרא כתיב נמי האי קישנא ותוכב.

הו? הנך דכתיב בהו (תהלים קג) "הללוהו בתקע יופר". רב יוסף אמר כנגד עשרת הדברות ישנאמרו לו למושה בסיני. רבי יוחנן אמר, כנגד עשרה מאמרות יטבהן נברא העולם. אם אמר שלש שלש מכולן יצא. איבעיא להו, היכי קתני: שלש מן התורה, שלש מן הנביאים, ושלש מן הכתובים, דהווי תישע, ואיכא בינייהו חדא? או דילמא, אחד מן התורה, ואחד מן הנביאים, ואחד מן הכתובים, דהוויין להו שלש, ואיכא בינייהו טובא? ת"ש, דתניא: אין פוחתין מעשרה מלכיות, מעשרה זכרונות, מעשרה יופרות, ואם אמר שבע מכולן, יצא, כנגד שבעה רקיעים. רבי יוחנן בן נורי אומר, הפוחת לא יפחות משבע, ואם אמר שלש מכולן יצא, כנגד תורה נביאים וכתובים, ואמרי לה כנגד כהנים לויים וישראלים. אמר רב הונא אמר שמואל הלכה כרבי יוחנן בן נורי. כותני' אין מזכירין מלכיות, זכרונות ויופרות של פורענות, מתחיל בתורה ומשלים בנביא; רבי יוסי אומר, אם השלים בתורה יצא. (לב: גב') מלכיות כגון (יהזקאל כ) "חי אני נאם ה' אם לא ביד חזקה, ובורוע נטויה ובהמה יטפוכה אמלוך עליכם" ואע"ג דא"ר נחמן: כל כי האי ריתחא לירתה קב"ה עגן וליפרוקינן, כיון דבריתחא אמור אדכורי רתחא בריש שתא לא מדכרינן; זכרון כגון (תלים עה) "ויזכור כי בישר המה" וגו' יופר, כגון (הושע ה) "תקעו יופר בנגבעה" וגו'. אין מזכירין זכרון של יחיד ואפילו לטובה, כגון (תהלים קו) "זכרני ה' ברצון עמד", פקדונות הרי הן כזכרונות כגון (ראשי' כא) "וה' פקד את שרה", וכגון (שמות ג) "פקוד פקדתי אתכם" ד"ר יוסי, ר' יהודה אומר, אינן כזכרונות. ולרבי יוסי נהי נמי דפקדונות הרי הן כזכרונות, וה' פקד את שרה פקדון דיחיד הוא? כיון דאתו רבים מינה כרבים דמויא. (תלים כד) "שאו יערים ראשיכם וגו'". עד מלך הכבוד סלה" ראשונה שתיים, שנייה שלש, דברי ר' יוסי, ר' יהודה אומר, ראשונה אחת, שנייה שתיים (שם מז) "זמרו אלהים זמרו זמרו למלכנו זמרו כי מלך כל הארץ אלהים" שתיים, דברי ר' יוסי: ר' יהודה אומר, אחת; ושון (שם) "במלך אלהים על גוים אלהים ישב על כסא קדשו" יהיא אחת. זכרון שייש בו תרועה, כגון (ויקרא כג) "שבתן זכרון תרועה מקרא קודש", אומרה עם הזכרונות, ואומרה עם היופרות, דברי ר' יוסי; ר' יהודה אומר, אינו אומרה אלא עם הזכרונות בלבד; מלכות שייש עמו תרועה, כגון (מדבר כג) "ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו", אומרה עם המלכיות ואומרה עם היופרות, דברי ר' יוסי; ר' יהודה אומר, אינו אומרה אלא עם המלכיות בלבד. תרועה שאין עמה לא כלום, כגון (מדבר כט) "יום תרועה יהיה לכם" אומרה עם היופרות, דברי רבי יוסי; רבי יהודה אומר, אינו אומרה כל עיקר. מתחיל בתורה ומשלים בנביא, ר' יוסי אומר משלים בתורה, ואם השלים בנביא יצא. תניא נמי א"ר אלעזר ברבי יוסי, ותיקין היו משלימין אותה בתורה. ביטמא זכרונות ויופרות איכא טובא אלא מלכיות תלת הוא דהוויין (שם כג): "ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו" (דברים לג), "ויהי ביישורן מלך" (שמות לו), "ה' ימלוך לעולם ועד" ואנן בעינן עשר וליכא? אמר רב הונא תנא (דברים ו) "שמע ישראל

ר"ש"י

בחדש השביעי זכרון תרועה. אני ה' אלהיכם, הוא לשון אני אדון לכם. נמי' או דילמא, האי ג' ג' אמלכות וזכרונות ויופרות קאני. שלש למלכות, ושלש לזכרונות, ושלש לשופרות, דהווי להו אחת מן התורה ואחת מן הנביאים ואחת מן הכתובים. נמי' דרבים: זהו מינה, בהחיא פקודה. שנייה שתיים, מי הוא זה מלך הכבוד לאו מימנינא. זמרו למלכנו, לא קא השיב רבי יהודה דלא אמליכתייה אלא על אומה אחת. ושון בו' דלא מנינן ישב על כסא קדשו בלשון מלכות. עם הזכרונות, תרועה לאו לשון שופרות הוא עד דמוכיר שופר בהדיא. ומשלים בנביאים, והכתובים בנתיים. בתורה, דהווי להו ארבע מן התורה שלש כתיולה ואחד ככופ.

ליבנה, (ל"א:) ומיבנה לאוישא, ומאוישא ליבנה, ומיבנה לאוישא, ומאוישא לשפרעם, ומשפרעם לבית שערים, ומבית שערים לצפורי, ומצפורי לטבריא, וטבריא עמוקה מכולן, שנאמר (ישעיה כט) "ויטפלת מארץ תדברי". רבי אלעזר אומר שיש גלות, שנאמר (שם כז) "כי היטח יושבי מרום קריה נשנבה ישפילנה ישפילנה עד ארץ יגיענה עד עפר" אמר ר' יוחנן, ומשם עתידין לינאל שנאמר (יש לז) "התנערי מעפר קומי ישיבי". בתנאי אמר ר' יהושע בן קרחה, ועוד זאת התקין רבן יוחנן בן זכאי, שאפילו ראש בית דין בכל מקום, שלא יהו העדים הולכין אלא למקום הוועד. גבי' ההיא איתתא דאזמנה לדינא קמיה דאמימר בנהרדעי, אזל אמימר למהוזא ולא אזלה בתריה, כתב פתיחא עילושה, אמר ליה רב אשי לאמימר: והא אנן תנן אפילו ראש בית דין בכל מקום, שלא יהו העדים הולכין אלא למקום הוועד? א"ל, הני מילי לענין עדות החדש אבל הכא (משלי כב) "עבד לוח לאיש מלוה". ת"ר, אין כהנים רשאין לעלות בסנדליהם לדוכן, וזו אחד מתיטע תקנות שהתקין ריב"ז: שית דהאי פירקא וחדא דפרקא קמא, ואידך דתניא: גר שנתנייר בזמן הזה צריך שיפריש רובע לקינו. אמר רשב"א, כבר נמנה עליה רבן יוחנן וביטלה, מפני התקלה. ואידך? פלוגתא דרב פפא ורנב"י: רב פפא אמר כרם רבעי, רב נחמן בר יצחק אמר ליטון של זהורית. (לכ.). בתנאי סדר ברכות: אומר אבות וגבורות וקדושת היסם, וכולל מלכויות עמהן ואינו תוקע. קדושת היום ותוקע, זכרונות ותוקע, שופרות ותוקע, ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים, ודברי ר' יוחנן בן נורי: אמר לו ר"ע: אם אינו תוקע למלכויות, למה הוא מזכיר? אלא אומר אבות וגבורות וקדושת היסם, וכולל מלכויות עם קדושת היום ותוקע, זכרונות ותוקע, שופרות ותוקע, ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים. גבי' ת"ר, מניין שאומרים מלכויות זכרונות ושופרות? ר"א אומר, דכתיב, (ויקרא כג) "שבתון זכרון תרועה מקרא קודש" שבתון זה קדושת היום, זכרון אלו זכרונות, תרועה אלו שופרות, מקרא קודש קדישהו בעשיית מלאכה. אמר לו רבי עקיבא: מפני מה לא נאמר שבתון יטבות שבו פתח הכתוב תחילה? אלא שבתון קדישהו בעשיית מלאכה. זכרון אלו זכרונות, תרועה אלו שופרות, מקרא קודש זו קדושת היום. מניין שאומרים מלכויות? תניא רבי אומר (שם) "אני ה' אלהיכם ובהדי השיבוע" זו מלכות; ר' יוסי בר יהודה אומר אינו צריך, הרי הוא אומר (במדבר י) "והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם" שאין ת"ל אני ה' אלהיכם, ומה ת"ל? זה בנה אב לכל מקום שנאמר בו זכרונות, יהיו מלכויות עמהן. בתנאי אין פוחתין מעשרה מלכויות, מעשרה זכרונות, מעשרה שופרות, רבי יוחנן בן נורי אומר, אם אמר ג' מכולן יצא. גבי' הני עשרה מלכויות כנגד מי? אמר רבי כנגד עשרה היוללים שאמר דוד בספר תלים. היוללים טובא

ד יט"י

וישבו שם, ומיבנה לאוישא, יבנה בימי רבן יוחנן, אושא בימי רבן גמליאל, והזרו מאוישא ליבנה, ובימי רבן שמעון בנו הזור, בית שערים וצפורי וטבריא כולן בימי רבי הון, וטבריא עמוקה מכולן, שפלים היו אז מכל המכועות שגלו. שש גלות, השת חדא ישפילנה תרי ישפילנה תלת עד ארץ ארבע יגיענה המושה עד עפר שש דמוצי למימר ישפילנה עד ארץ ולעפר. מתנאי אלא למקום הוועד, וכנהדרין יקדשהו בלא ראש ב"ד. גבי' פתיחא, שטר שמתא, דא"כ, אם אתה מטרודן, שית דהאי פירקא, חדא האי וחמש דמתנאי התקין שיהו תו קעין ושיהא לולב ניטל שבעה ושיהא יום הנף כולו אכור ושיהו מקבלין כל היום ושלא יהו עדים הולכין אלא למקום הוועד. והרא דפרקא קמא, שלא יהו מהללין אלא על ג' ותרשי בלבד. רובע, שקל דהיינו חצי דינר והן הן דמי קן, הילכך יפריש רובע לקינו שמא יבנה בית המקדש בימינו ויקריבנו, מתנאי אבות וגבורות כו' וקדושת היום ותוקע כו', דמוצות כשיש תקיעות של שלש שלש. גבי' שהרי פתח כו' הכתוב תחילה, והוא בא להזהיר על המלאכה שהיא עיקר, אני ה' אלהיכם, דלענין ולגר תעזוב וכמוך ליה

עדים מן המנחה ולמעלה, נוהגין אותו היום קודש ולמחר קודש. מישהרב בה"מ התקין רבן יוחנן בן זכאי יש'הו מקבלין עדות החדש כל היום. גבי' מה קילקול קילקולו הלויים בשיר? א"ל ר' זירא לאהבה בריה פוק תני להו: התקינו שלא יהו מקבלין עדות החדש, אלא כדי שיהא שעות ביום להקריב תמידין ומוספיין ונסכיהב, ולומר שירה שלא בשיבוש. (לא.) תניא רבי יהודה אומר מינום ר"ע: בראשון מה היו אומרים? (תהלים כד) "לה' הארץ ומלואה" על ים שקנה והקנה ושלט בעולמו; בימי מה היו אומרים? (שם מה) "נדול ה' ומהולל מאד" על שם שחילק מעשיו ומלך עליהן; בשלישי היו אומרים: (שם פב) "אלהים נצב בעדת אל" על ים שגילה ארץ בהכביתו והבין תבל לעדתו; ברביעי היו אומרים: (שם צד) "אל נקמות ה'" ע"ש שברא חמה ולבנה ועתיד ליפרע מעובדיהן; בחמישי היו אומרים: (שם פא) "הרנינו לאלהים עזונו" על שם שברא עופות ודגים לטבח לנימו; בשישי היו אומרים: (שם צג) "ה' מלך גאות לבי" על שם שגמר מלאכתו ומלך עליהן; בישימי היו אומרים: (שם צב) "מוזמור שיר ליום השבת", ליום שבי' שבת. אמר ר' נחמיה, מה ראו חכמים להלך בין הפרקים הללו? אלא בשביעי על שם שישבת; וקמפלגי בדרב קטינא, דאמר רב קטינא שיתא אלפי שני היו עלמי וחד חריב, שנאמר (ישעיה ב) "ונשגב יי' לבדו ביום ההוא", אביי אמר תרי חרוב שנאמר (הושע ו) "יחיינו מיומים". במוספי דשבתא מה היו אומרים? אמר רב ענן בר רבא אמר רב, הזי'ו לך. ואמר רב חנן בר רבא אמר רב, כדרך שחלוקים כאן כך חלוקין בבית הכנסת. במנחתא דשבתא מה היו אומרים? אמר ר' יוחנן, אז ישיר, ומוי כמוך, ואז ישיר. איבעיא להו, הני כוליהו בחד שבתא אמר להו, או דילמא כל שבתא ושבתא אמרי חד? תא שמע, דתניא א"ר יוכי, עד שהראשונה אומרת אחת, שנייה חוזרת שתיים, שמע מינה כל שבתא ושבתא אמרי חד, שמע מינה. אמר רב יהודה בר אידי א"ר יוחנן, עישר מסעות נסעה שכינה, מקראי וכנגדן גלתה סנהדרין, מוגמרא. מלשבת הגזית, להנויות ומחנויות לירושלים, ומירושלים

ר"ש

קודש, בראש השנה קאי דמישחשכז לילי עשרים והשעה נהגו בו קודש שמא יבואו עדים מחר ויקדשוהו כ"ד ונמצא שהלילה הזה ליל י"ט הוא וכן למחר כל היום עד המנחה, ואם באו עדים קודם המנחה בית דין מקדשים את החדש ונדע שיפה נהגו בו קודש, ואם מן המנחה ולמעלה באו אע"פ שאין כ"ד מקבלין אותן לקדשו היום ויעברו את אלול ויקדשוהו למהר אע"פ גומרים אותו בקדושה ואסור כמלאכה דילמא אתי לזלוולי ביה לשנה הבאה ויעשו בו מלאכה כל היום ויאמרו אשתקד נהגנו בו קודש הנם ומן המנחה ולמעלה הזרנו ונהגנו בו חול. גבי' פוק רני להו, שנה להם ברייתא זו שממנה ילמדו שאמרו שיר של חול. לה' הארץ, כל המזמור. שקנה, שמים וארץ. והקנה, תבל ליושבי בה כלומר קונה כדי להקנות. שחילק מעשיו, הבדיל רקיע בין עליונים לתחתונים ונתעלה וישב במרום. מה ראה ר"ע להלך בין הפרשיות הללו, שכל ששת ימים נאמרין הפרקים הללו על שם שעפר ושל שבת על שם להבא. וקא מופלגי בדרב קטינא, ר' נחמיה לית ליה דרב קטינא, אלא דאביי. במוספי דשבתא, ביאי שיר אמרי. הזי'ו לך, פרשת שירת האזינו הולקים אותה לשישה פרקים: האזינו, זכור ימות עולם, ורכיבהו על כמותי ארץ, וירא ה' וינאן, לולי כעס אויב אגור, כי ידון ה' עמו. כדרך שחלוקין, פירקי השירה הזאת כאן. כך חלוקין בבית הכנסת, כך קוראין אותה ששה קוראין כספר תורה והו' קודא מן השירה ולחלן. אז ישיר, שירת הים עד מוי כמובת. ומוי כמובת, עד סוף השירה, ואז ישיר, ישראל דעלי באר. בחד שבתא אמרו להו, הלויים. או דילמא, כל פרק ופרק לשבת אחת פרק אחד. עד שהראשונה, שירת המוספיין חוזרת הלילה פעם אחת, שנייה, שירת המנחה של תמיד הערכים. חוזרת שתיים, דהתם שית פירקי והבא תלתא: האזינו בשבת אחת, זכור בשבת שנייה וכן כולם. עישר מסעות כו' משום דאיירי מתני' בתקנות של יבנה נקט לה הבא. נסעה שכינה, להכתלק מעל ישראל מעט מעט כשחטאו. (מקראי, כלומר דרשו להו וכמכי אקראי). מלשבת הגזית לגזית, חנויות עשו להם בחד הבית

יום טוב של ראש השנה יחל להיות ביטבת, במקדש היו תוקעין, אבל לא במדינה, מיטחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי, יהיו תוקעין בכל מקום ישיש בו בית דין. אמר רבי אלעזר, לא התקין רבן יוחנן בן זכאי, אלא ביבנה בלבד; אמרו לו אחד יבנה ואחד כל מקום ישיש בו בית דין. ועוד זאת היתה ירושלים יתירה על יבנה, שכל עיר שהיא רואה וישומעת וקרובה ויכולה לבוא תוקעין, וביבנה לא היו תוקעין, אלא בבית דין בלבד. גבי מנה"מ? אמר רבא רבנן הוא דגזור ביה, כדרבה, דאמר רבה הייבין בתקיעת שופר, ואין הכל בקיאיין בתקיעת שופר, גזירה שמה יטלנו בידה, וילך אצל הבקי ללמוד, ויעבירונו ד' אמות בר"ה. והיינו טעמא דלולב, והיינו טעמא דמגילת. מיטחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי כו'. תנו רבנן, פעם אחת חל ר"ה להיות ביטבת, והיו כל הערים מתכנסין, אמר להם רבן יוחנן בן זכאי לבני בתירה: נתקע; אמרו לו: נדון; אמר להם: נתקע ואה"כ נדון; לאחר שתקעו אמרו לו: נדון, אמר להם: כבר נשמעת קרן ביבנה, ואין משיבין לאחר מעשה. אמרו לו אחד יבנה ואחד כל מקום ישיש בו ב"ד. אמר רב הונא, (ל:) בפני בית דין, לאפוקי שלא בפני בית דין דלא? והא, כי אתא רב יצחק בר יוסף אמר, כי הוה מסיים ילויאה דציבורא תקיעה ביבנה, לא שמע אינש קל אוניה מתקיעתא דיהודאי? בפני ב"ד היו תוקעין. איתמר נמי, אמר רבי אין תוקעין אלא כל זמן שב"ד יושבין. יתירה על יבנה וכו'. רואה פרט ליושבת בנחל, שומעת פרט ליושבת בראש ההר, קרובה פרט ליושבת הוין לתחום, ויכולה לבוא פרט למפסיק לה נהרא. ברתני' בראשונה היה הלולב ניטל במקדש שבעה, ובמדינה יום אחד, מיטחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי ישיא לולב ניטל במדינה שבעה זכר למקדש, ושיהא יום הנף כולו אסור. גבי ומגיל דעבדינן זכר למקדש? דאמר קרא (ירמיה ל) "כי אעלה ארוכה לך וממכותיך ארפאך נאם ה' כי נדחה קראו לך ציון היא דורש אין לה" מכלל דבעיא דרישה. ושיהא יום הנף כגון אסור. אמר רב נחמן בר יצחק רבן יוחנן בן זכאי (ל:) בשיטת רבי יהודה אמרה, דאמר (ויקרא כג) "עד עצם היום הזה" עד עצמו של יום, וקסבר עד ועד בכלל. ומי סבר לה כותיה והא מפליג פליג עליה? דתנן, מיטחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי ישיא יום הנף כולו אסור; א"ר יהודה, והלא מן התורה הוא אסור, דכתיב עד עצם היום הזה? התם ר' יהודה הוא דקא טעי: איהו סבר רבן יוחנן בן זכאי מדרבנן קאמר, ולא היא, מדאורייתא קאמר. והא התקין קתני? מאי התקין, דרש והתקין. ברתני' בראשונה היו מקבלין עדות הדיש כל היום, פעם אחת נשתהו העדים מלבוא ונתקלקלו הלויים בשיר, התקינו שלא יהו מקבלין אלא עד המנחה, ואם באו

ר י"י

אבל לא במדינה, לא בירושלים ולא בגבולין, אלא ביבנה, שהיתה שם כנהדרין גדולה בימיו, וכן בכל מקום שגלתה כנהדרין. ועוד זאת היתה ירושלים, כעודה בפנינה יתירה בתקיעת שבת על יבנה. נמי גזירה שמה יטלנו וכו', ובמקדש לא גזור דאין איכור שבות הרבנן במקדש. והו כל הערים, שכבוכות יבנה, מהבכבוס, לשם לשמוע תקיעה משיחתו בית דין לפי שהיו רגילין כן בירושלים. בני בתירה, גדולי הרור היו. נדון, אם יש לגזור אף כמקום בית דין שמה יטלנו. ואין משיבין לאחר מעשה, נזאי הוא שנוציא לעז כועים על עצמינו. איתמר נמי, כרב הונא, אין תוקעין, יהודים כיום הכיפורים כיוכל, אלא בזמן שב"ד יושבין במקומן והתוקעין תוקעין בכל העיר. מתני' ושיהא יום הנפת עומר כולו אסור לאכול מן החדש, ומדאורייתא משהאיר מזרח מזהר, בשיטת ר"י אמרה, דאמר מן התורה אסור כל היום בזמן הזה דקסבר עד ועד בכלל. מדרבנן קאמר, כלומר רוא בא לגזר עליו משום שהוא טעם הלעיל דשמה יבנה. דרש והתקין, דרש להם דמקרא והתקין שינהגו אידור, לפי שעד עמשו היה הותר בדבר מושקרב העומר שהעומר מזהר. מתני' נהגים: וזה היום

"ה' אלוהי אבותיכם יוצא עליכם?" ת"ל (יש"ד) "לא תוכיפו על הדבר" והא הכא, כיון דברוך ליה עברה ליה זמניה, וקתני דעבר? אמר רבא, לצאת לא בעי כוונה, לעבור בזמנו לא בעי כוונה, שלא בזמנו בעי כוונה. אמר ליה רבי זירא לישמעיה, (גמ'.) איכוון ותקע לך, אלמא קכבר כשימיע בעי כוונה? תנאי היא, דתנאי יצומע יצומע לעצמו, וכשימיע מימיע לפי דרכו; א"ר יוסי, בד"א בשליח צבור, אבל ביהודי לא יצא עד שיהכוין יצומע ומימיע. ב"תנאי' (שמייה זו) "והיה כאשר ירים מיטה ידו וגבר ישראל" וגו' וכי ידיו של מיטה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא לומר לך: כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה וכיטעבדין את לבם לאביהם שבשמיים, היו מתנכרים, ואם לאו היו נובלים; כיונא בדבר אהא אומר (במדבר כא) "עשה לך ירף ושים אותו על נס והיה כל הנישך וראה אותו והי" וכי נהיש מיטת או נהיש מחיה? אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה וכיטעבדין את לבם לאביהם שבשמיים, היו מתרפאין, ואם לאו, היו נמוקים. חרשי, שוטח וקטן אין מוציאין את הרבים ידי חובתן. זה הכלל: כל שאינו מחוייב בדבר, אינו מוציא את הרבים ידי חובתן; גמ' ת"ר, הכל חייבין בתקיעת שופר. כהנים ולוים וישראלים, גרים ועבדים משוחררים וטומטום ואנדרונינוס. מי יתחזיו עבד והציו בן חורין, טומטום אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו. אנדרונינוס מוציא את מינו, אבל לא את שאינו מינו. אמר מר, הכל חייבין בתקיעת שופר: כהנים ולוים וישראלים. פשיטא! אי הני לא מחייבי, מאן מחייבי? כהנים איצטריכא ליה, ס"ד אמינא הואיל ותנן, שנה היובל לר"ה לתקיעה ולברכות, מאן דאיתיה במצות היובל, איתיה במצות דראש השנה, והני כהנים הואיל וליתנהו במצות היובל, אימא במצות דראש השנה לא ליתייבו? קמ"ל! תני אהבה בריה דרבי זירא: כל הברכות כולן, אע"פ שיצא מוציא, חוץ מברכת הלחם וברכת היין, שאם לא יצא מוציא, ואם יצא אינו מוציא. בעי רבא, (גמ'.) ברכת הלחם של מצה וברכת היין של קידוש היום מהו? כיון דחובה היא, מפיק, או דילמא, ברכה לאו חובה היא? תא שמע, דאמר רב אשי, כי הוינן בי רב פפי הוה מקדיש לן, וכי הוה אתי אריסיה מדברא הוה מקדש להו. תנו רבנן, לא יפרוט אדם פרוסה לאורחין, אלא אם כן אוכל עמהם, אבל פורס הוא לבניו ולבני ביתו, כדי לחנוכי במצות, ובהלל ובמגילה אף על פי שיצא מוציא.

הדרן עלך ראוהו בית דין

ר"ט"י

בשמינו בסוכה, שלא לשום מצוה, ולקח, שהרי עובר משום כל תוסף? מצות אין עובר עליה, אבל תוסף אלא בזמן כגון חמישת מינין כלולב אבל תוספת יום על יום או שעה על שעה אין זה תוסף. איכוון ותקע לך, תתכוין לתקוע בשמי להוציאני ידי חובתני. מושמיע בעי כוונה, להוציא השומע. גמ' ועבדים משוחררין, אבל שאינן משוחררין לא, וטומטום ואנדרונינוס, שמוא זכר הוא, מי יתחזיו עבד, משום צד חירות שבו. את מינו, טומטום כמותו, שמוא תוקע זה נקבה וחבירו זכר. מוציא מינו, אנדרונינוס כמותו, מי יתחזיו עבד כו', דלא אתי צד עבדות דמושמיע ומפיק לצד חירות דשומע. אף על פי שיצא מוציא, שתרי כל ישראל ערבין זה בזה למצות. חוץ מברכת הלחם והיין, שאינן חובה אלא שאכור ליהנות מן העולם הזה בלא ברכת ברכת הלחם, של אכילת מצה שמברכין לפני המוציא. וברכת היין, שמברכין לפני קידוש. מר, על אכילת מצה ומקדש ישראל לא תיכני לך דרובה נטתו ומפיק, אלא ברכת המוציא וברכת היין. דאי אפשר דלא יהיב ליה להד מנייהו למטעם ובעי ברכה מאי? כיון דחובה היא, אכילת מצה חובה עליו וכן קידוש היום חובה עליו. או דלמא, ברכת התנאה לאו חובה למצוה אתיא שגף בכל התניות היא נהגת. לא יכרוך, ברכת המוציא שאינה חובה עליו.

הדרן עלך ראוהו בית דין.

מבחינו אם ניצחנה קולו מכמות יציה פכול, ואם לאו כשר; נסדק לארכו פסול. לרוחבו אם ניצחיר בו ישיעור תקיעה כשר, ואם לאו פסול; וככה ישיעור תקיעה? פירש רשב"ג, כדי שיאחזנו בידו ויראה לבאן וכבאן; היה קולו דק או עבה או צרור כשר, ישכל הקולות כשירין בישופר. יטלחו ליה לאבוה דיטמואל: קדחו ותקע בו יצא. פשיטא! כולחו נמי מיקדה קדחו להו! אמר רב אישי שקדחו בזכרותו, היה דתימא מין במינו הוצין? קמ"ל! התוקע לתוך הבור או לתוך הדות, אמר רב הונא, לא ישנו אלא לאותן העומדים על שפת הבור, אבל אותן העומדין בבור יצאו. (ב"ה.) ישמע מקצת תקיעה בבור, ומקצת תקיעה על שפת הבור, יצא; מקצת תקיעה קודם ישעלה עמוד היטהר, ומקצת תקיעה לאחר ישערה עמוד היטהר, לא יצא. אמר ליה אביי, מאי ישנא התם, דבעינא כולה תקיעה בחיובא וליכא? הכא נמי בעינא כולה תקיעה בחיובא וליכא? הכי היטתא! התם לילה לאו זמן חיובא הוא כלל, הכא בור מקום חיובא הוא לאותן העומדין בבור. למימר דכבר רבה: ישמע סוף תקיעה בלא תחילת תקיעה יצא, ומימלא תחילת תקיעה בלא סוף תקיעה יצא? ת"ש! תקע בראשונה ומיטך בשנייה כשתים, אין בידו אלא אחת, ואמאי תסלק לה בתרתי? פסוקי תקיעתא מהדדי לא פסקינן. אמר רבא, המודר הנאה מחבירו, מותר לתקוע לו תקיעה של מצוה; המודר הנאה מישופר, מותר לתקוע בו תקיעה של מצוה. ואמר רבא, המודר הנאה מחבירו, מזה עליו מי הטאת בימות הגשמים, אבל לא בימות החמה. המודר הנאה ממשעין, טובל בו טבילה של מצוה, בימות הגשמים, אבל לא בימות החמה. יטלחו ליה לאבוה דיטמואל: כפאו ואכל מצה יצא. כפאו מאן? א"ר אישי, שכפאוהו פרסיים. אמר רבא, זאת אומרת התוקע לשיר יצא, פשיטא, היינו הך! מחו דתימא, התם אכול מצה אמר רחמנא, והא אבל, (ב"ה:) אבל הכא (ויקרא כג) "זכרון תרועה" כתיב והאי מתעסק בעלמא הוא, קמ"ל! איתבייה, נתכוון שומע, ולא נתכוון מיטמיע, מיטמיע ולא נתכוון שומע לא יצא, ער שיתכוון שומע ומיטמיע. בשלמא נתכוון מיטמיע ולא נתכוון שומע, כסבור חמור בעלמא הוא, אלא נתכוון שומע ולא נתכוון מיטמיע, היכי מיטכת לה, לאו בתוקע לשיר? דילמא דקא מינבה נבוחי. א"ל אביי, אלא מעתה, הישן בשמיני בסוכה ילקח? א"ל, שאני אומר מצות אינו עובר עליהן אלא בזמנן. מתיב רב שמן בר אבא, מניין לכהן ישעולה לדוכן, ישלא יאמר הואיל ונתנה לי תורה רשות לברך את ישראל אוסיף ברכה אהת משלי, כגון (דברים א)

ר י"י

הסדק עד מקום הגהת פה ישיעור תקיעה כשר. צרור, לשון יבש. קדחו, נקבו וקס"ד נקב הגהת פה קאמר. שקדחו בזכרותו, כשהוא בחובר בכדמה עצם בולט מן הראש ונכנס לתוכו ומוציאין אותו מתוכו, וזה לא הוציאו, אלא נקב את הזכרות. אותן העומדין בבור יצאו שהן קול השופר לעולם שמועו. ישמע מקצת התקיעה בבור כו', קא כלקא דעתך דהכי קאמר: היה עומד הוא בשפת הבור וחבירו תוקע בבור ויצא לדון בחצי התקיעה, ואשמעינן הכא דבקצת נמי יוצא, קודם עמוד השחר, לאו זמניה הוא כדאמרין כמכבת מגילה: כל היום כשר לתקיעת שופר ויליף טעמא מיום תרועה יהיה לכב, יום ולא לילה. תקע בראשונה, בשונה שלפני תרועת המלכות. ומשך בשנייה, בפעוטה של אחריה כשתים ונתכוון לצאת בה אף ידו פעוטה שלפני תרועת הזכרות שעתיד עליו לתקוע תיכף לזו. מותר לתקוע לה טעמא דכולהו משום דמצות לאו ליהנות ניתנה חבירו מזה עליו בימות הגשמים, שאין כאן אלא הנאת קיום המצות. אבל לא בימות החמה, דאיכא הנאת הגוף. שכפאוהו פרסיים, ואע"ג שלא נתכוון לצאת ידו חובת מצה בליל ראשון של פסח יצא, התוקע לשיר, לשורר ולזמר כך שמועתי מפי מורי הוקן. פשיטא, דזאת אומרת כן. מהו דתימא התם אכול מצה קאמר רחמנא והא אבל, ונהנה כאמילתו הלכך לאו מתעסק הוא. קא מיטמיע לה, דאע"ג דמתעסק הוא יצא, א"ל מעתה, דשאין מתכוין למצוה כמתכוין דמי. הישן

והתנן שופר של ר"ה של יעל פשוט? הוא דאמר כי האי תנא; דתניא ר' יהודה אומר, בר"ה היו תוקעין ביטל זכרים כפופין, וביובלות ביטל יעלים. במאי קמיפלגי? כיר סבר בר"ה כמה דכייף איניש דעתיה טפי מערי, וביה"כ כמה דפשיט איניש דעתיה טפי מעלי, ומר סבר בראש השנה כמה דפשיט איניש דעתיה טפי מעלי, ובהעניות כמה דכייף איניש דעתיה טפי מעלי. (ז"ל) ופיו מצופה זהב. והתניא ציפהו זהב במקום הנהת פיו פסול, שלא במקום הנהת פיו כשר? אמר אביי, כי תנן נמי מתניתין שלא במקום הנהת פה תנן. וייתי הצוצרות מן הצדדים. ותרי קלי מי משתמעו? לכך מאריך בשופר, לידע שמצות היום בשופר. וכתעניות של זכרים כפופין ופיו מצופה כסף. מאי שנא התם דזהב, ומ"ש הכא דכסף? כל כינוכיא דכסף הוא, דכתיב (במדבר י) "עשה לך שתי חצוצרות כסף". רב פפא בר שמואל כבר למיעבד עובדא כמתניתין, אמר ליה רבא: לא אמרו אלא במקדשי. תניא נמי הכי. כמה דברים אמורים במקדש, אבל בגבולין, מקום שיש חצוצרות אין שופר, מקום שיש שופר אין חצוצרות. וכן הנהיג רבי הלפתא בציפורי, ורבי הנניא בן תרדיון בככני; וכשבא דבר אצל חכמים אמרו: לא היו נוהגין כן אלא בשערי מזרח ובהר הבית בלבד. אמר רבא ואיתימא ריב"ל מאי קרא? דכתיב (תהלים נה) "בהצוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך ה'", לפני המלך ה' הוא דבעינן חצוצרות וקול שופר, אבל בעלמא לא. שוה היובל לר"ה לתקיעה ולברכות כו'. א"ר שמואל בר יצחק כמאן מצלינן האידנא: זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון? כר' אליעזר, דאמר בתשרי נברא העולם. מתיב רב עינא: שוה יובל לר"ה לתקיעה ולברכות, והא איבא זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון, דבר"ה איתא ויובל ליתא? כי קתני אשאר. כ"תני' שופר שנסדק ודבקו פסול, דיבק שברי שופרות פסול; (ז"ל) ניקב וסתמו אם מעכב את התקיעה פסול, ואם לאו כשר. התוקע לחוך הדות, או לחוך הפיטס, אם קול שופר שמע יצא, ואם קול הברה שמע לא יצא; וכן מי שהיה עובר אחורי בית הכנסת, או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת, ושמע קול שופר, או קול מגילה אם כיון לבו יצא, ואם לאו לא יצא, אע"פ שזה שמע וזה שמע: זה כיון לבו, וזה לא כיון לבו. גמ' ת"ר, ארוך וקצרו כשר, גרדו והעמידו על גלדו כשר; ציפהו זהב מבפנים פסול, מבחוץ, אם נשתנה קולו מכמות שהיה פסול, וא"ל כשר; ניקב וסתמו אם מעכב את התקיעה פסול, וא"ל כשר; נתן שופר בתוך שופר, אם קול פנימי שמע יצא, ואם קול חיצון שמע לא יצא. דיבק שברי שופרות פסול. ת"ר, הוסיף עליו כ"ש, בין במינו בין שלא במינו פסול; ניקב וסתמו בין במינו ובין שלא במינו פסול; רבי נהן אומר, במינו כשר שלא במינו פסול. אר"ה, והוא שנפחת רובו, מכלל דבמינו אע"פ שנפחת רובו כשר; ציפהו זהב מבפנים פסול,

ר"ש י

כפשוטין. ולברכות, דבעי למומר תשעה ברכות ביום הכיפורים של יובל. נמי. ושל כל השנה, של תעניות. במאי קא מופלגי, תנא קמא ור' יהודה. כמה דכייף איניש, בתפלתו פניו כבושין לארץ טפי עדיף. כמה דפשיט טפי עדיף, הילכך בראש השנה כפשוטין דלתפלה היא ודיום הכפורים נמי מושם דשויה בגזירה שוה וכתענית דלכינופיא לא איכפת לן ועבדינן כפופין להכירא. במקום הנהת פה פסול, שהתקיעה בזהב ולא בשופר. לכך מאריך בשופר, תירוצא הוא. למיעבד עובדא, כחצוצרות ושופר. מקום שיש שופר, כגון ר"ה ויובל. מקום שיש חצוצרות, כגון תעניות. הנהיג, כמושנתנו שופר וחצוצרות. ובהר הבית, הדא מילתא היא בשערי מזרח בהר הבית, וי"א בשערי מזרח בעזרת נשים. מתני' ודבקו, בדבק. פסול ההוה ליה בשני שופרות. על גלדו, גלד דק. פסול, שהתקיעה בזהב. לא יצא, דאיבא מחיצות, הפנימי מופסקת התקיעה. במינו כשר, אם אינו מעכב את התקיעה. נסדק, כולו, וכן נסדק לרחבו, כל רחבו להקיפו. אם נשתיר בו, מן מקום

מקדש מקודש. ראוהו שלשה והן ב"ד, יעמדו השנים ויושיבו מחביריהם אצל היחיד ויעידו בפניהם ויאמרו מקודש מקודש, שאין היחיד נאמן ע"י עצמו. גמ' ראוהו ב"ד יעמדו שנים ויעידו בפניהם: ואמאי, לא תהא שמיעה גדולה מדאיה? א"ר זירא, כגון שראוהו בלילה. ראוהו שלשה והן בית דין יעמדו שנים ויושיבו מחביריהם אצל היחיד. אמאי הכא נמי נימא לא תהא שמיעה גדולה מדאיה? וכי תימא ה"נ כגון שראוהו בלילה, היינו הך? סיפא איצטריכא ליה, דאין היחיד נאמן על ידי עצמו, דסלקא דעתך אמינא הואיל ותנן דיני ממונות בשלשה, ואס היה מומחה לרבים הן אפילו ביחיד, הכא נמי יקדשיה ביחיד? קא מישמע לן! ואימא הכי נמי? אין לך מומחה לרבים בישראל יותר ממיטה רבינו, וקאמר ליה הקב"ה עד דאיכא אהרן בהרדך, דכתיב (שמות יב) "ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר החדש הזה לכם". למימרא דעד נעשה דין? לימא מתני' דלא בר"ע, דתניא, סנהדרין יראו אחד ישהרנ את הנפש (ב"ב). מקצתן נעישו עדים, ומקצתן נעישו דיינין, דברי רבי טרפון; רבי עקיבא אומר, כולן נעשין עדים, ואין עד נעשה דין? אפילו תימא רבי עקיבא, עד כאן לא קאמר רבי עקיבא התם, אלא בדיני נפשות, דרחמנא אמר (מדבר לה) "וישפטו העדה והצילו העדה" וכיון דהזויה דקטל נפשא, לא מצי חזו ליה זכותא, אבל הכא, אפילו רבי עקיבא מודה. מתני' כל היטופרות כשרים הוין מיטל פרה, מפני שהוא קרן, אמר רבי יוסי, והלא כל היטופרות נקראו קרן! ישנאמר (יהושע ו) "בריוטוך בקרן היובל". מאי מישמע דהאי יובלא לישנא דדכרא הוא? דתניא, אמר ר' עקיבא, כשהלכתי לערביא היו קורין לדכרא, יובלא. (ב"ב). לא הווי ידעי רבנן מאי (מיטל ד) "סלסלה ותרוממך" יומא חד שמעוה לאמתא דבי רבי, דהוות אמרה לההוא גברא, דהוה קא מהפך בשעריה, "אמרה ליה עד כתי אתה מסלסל בישערך? לא הווי ידעו רבנן מאי (תלים נה) "הישלך על ה' יחבך". אמר רבה בר בר חנה, יומא חד הוה אזלינא בהדי ההוא טייעא, הוה דרינא טונא, ואמר לי שקול יחבך וישי אגמלאי. מתני' שופר של ראש השנה של יעל פיוטו, ופיו מצופה זהב, וישני חצוצרות מן הצדדין, שופר מאריך וחצוצרות מקצרות, יטמוצות זיום בישופר: ובתעניות בשל זכרים כפופין, ופיהן מצופה כסף, ושהי חצוצרות באמצע, ישופר מקצר וחצוצרות מאריך. ת. שוה היובל לר"ה לתקיעה ולברכות, ר"י אומר בר"ה תוקעין בשל זכרים, וביובלות בשל יעלים. גמ' אמר ר' לוי מצוה ישל ר"ה וישל יח"ב בכפופי, וישל כל השנה בפיוטין.

ר ש"י

ונחקרו העדים, אי נמו נחקרו העדים. ראוהו ב"ד בלכה, שאין מו שיעיד אלא הם, ולא ארישא קאי בכמוך לחשובה, אלא שהיה שהות לקדש. יעמדו שנים ויעידו בפניהם, ואע"פ שכולן ראוהו, ויעידו בפניהם, השנים. שאין היחיד נאמן, לומר מקדש בפני עצמו, לכך צריך להושיב מחביריהן אצלו. נכו' ואמאי, יעמדו שנים ויעידו הלא ראוהו כולן וקדשוהו כראיותם. שראוהו בלילה, הילכך למחר אי לאו שמיעה על מה יקדשו. למימרא דעד נעשה דין, מו שראוי להיות עד ברבר נעשה דין, ואלו כולן ראויים להיות עדים שררי כולם ראוהו. מקצתן נעשין עדים, ויעידו בפני חביריהם, ומקצתן נעשין דיינים, אבל המעידים לא ישבו וידעו עיניהם, וכי עדות החדש גופה נמו לא אפשרנא כמתני' להיות העדים נעשים דיינים, דאיכ למה לי ויושיבו מחביריהם? יעידו בפני יחיד ואחר כך ישבו הם עמו ויקדשו. כולן עדים הם, ראויים להעיד. והצילו העדה, והפכו בזכותה. מתני' שהוא קרן, אינו קרוי שופר וגבי יח"ב שופר כתיב, בקרן היובל, ויובל דיכרא הוא. ופיו מצופה זהב, בשל מקדש קאמר. שופר מאריך, לאהר שחצוצרות פוסקין תקיעתן, נשמע קול השופר. ובתעניות, דאמרינן בתעניות תקעו הכהנים תקעו, בשל זכרים, אילים שבתמן כפופין, ושהי חצוצרות באמצע, שני שופרות לחן א' מוכאן ואחר מוכאן והן באמצע. שמוצות חוים בחצוצרות, דלכנפיא כעלמא נינהו וכל כנפיא בחצוצרות דכתיב והיה לך למקרא העדה. לתקיעה

שחל יוה"ב להיות בחישובנו. עמד רבן גמליאל ונישקו על ראשו, אמר לו: בוא בשלום רבי ותלמידי, רבי בחכמה, ותלמידי ישקבלת את דברי. גמ' תניא אמר להם רבן גמליאל להכמיום: כך מקובלני מבית אבי אבא, פעמים שבא בארוכה ופעמים שבא בקצרה. רבי חייא חזייא לסיהרא דהוה קאי בצפרא דעשרים ותישעה. שקל קלא פתק ביה, אמר, לאורתא בעינן לקדושי בדך, ואת קיימת הכא? זיל איכסי! אמר ליה רבי לרבי חייא, זיל לעין טב וקדשיה לירחא, ושלח גי סימנא: דוד מלך ישראל חי וקום. תנו רבנן, פעם אחת נתקשרו שמים בעבים ונראית דמות לבנה בעשרים ותישעה לחדש, כסבורים העם לומר ר"ה, ובקישו בית דין לקדשו, אמר להם ר"ג: כך מקובלני מבית אבי אבא: אין חדושה של לבנה פחותה מעשרים ותישעה יום ומחצה ושני יליטי ישעה וע"ג חלקים, ואותו היום מתה אמו של בן זוא והספידה ר"ג הספד גדול, לא מפני יראויה לכך, אלא כדי שידעו העם שלא קידשו בית דין את החדש. בא לו אצל ר' דוסא בן הורכינס כו'. ת"ר, למה לא נתפרשו שמותם של זקנים הללו? שלא יאמר אדם: פלוני כמשה ואהרן? פלוני כנרב ואביהוא? פלוני כאלדר ומידד? ואומר (שמואל א יב) "ויאמר שמואל אל העם ה' איטר עשה את מיטה ואת אהרן", ואומר (שם) "וישלח ה' את ירובעל ואת בן זוא ואת יפתח ואת שמואל" ירובעל, זה גדעון, ולמה נקרא שמו ירובעל? שעשה מריבה עם הבעל, בן זוא שמשון, ולמה נקרא שמו בן זוא? דאתי מודן, יפתח כמשמעו, (בד"ה): ואומר (תלים צג) "מיטה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו", שקל הכתוב שלשה קלי עולם כשלשה חמורי עולם לומר לך, ירובעל בדורו כמיטה בדורו, בן בדורו כאהרן בדורו, יפתח בדורו כשמואל בדורו; ללמדך שאפילו קל שבקלין ונתמנה פרנס על הצבור הרי הוא כאביר שבאביריב, ואומר (דברים יז) "ובאת אל הכהנים הלויים ואל הישופט אשר יהיה בימים ההם", וכי תעלה על דעתך שאדם הולך אצל הדיין שלא היה בימיו? הא אין לך לילך אלא אצל שופט שבימי, ואומר (קהלת ז) "אל תאמר מה היו שהימים הראשונים היו טובים מאלה". נטל מקלו ומעותיו בידו. ת"ר, אמר לו: איטרי הדור שהגדולים נשמעים לקטנים ומתוך זה נושאים הקטנים ק"ו בעצמן.

הדרן עלך אם אינן מכירין

ראוהו בית דין וכל ישראל, נחקרו העדים ולא הספיקו לומר מקודשי, עד שחיכה, הרי זה מעובר. ראוהו ב"ד בלבד, יעמדו שנים ויעידו בפניהם ויאמרו:

ר ש"י

רואה אני את דבריך, לעבר את החדש. הלך ומצאו, הלך ומצאו ר"ע לרבי יהושע מוצר על שהנשוא גזר עליו לחלל יוה"ב. אשר תקראו, בקריאת בית דין תלאו הכתוב. בא לו רבי יהושע אצל רבי דוסא, גמ' הויה לסיהרא, ישנה. שקל קלא, פיכת רגבים. לאורתא בעינן לקדושיך, צריכין אלו לעשות הלילה יו"ט של ר"ה להכיר את אלול. ואת קיימת הכא, ואם תרא נראית ערבית שוב לא יקדשו את החדש למחר. זיל לעין טב וקדשיה. מורי פירש שגזרו שמו במקומו שלא יקדשו את החדש. דוד מלך ישראל, נמשל כלבנה שנאמר בו ככאו כשמש נגדי כירח יכון לעולם. שידעו שלא קדשו ב"ד את החדש, שאין מספידין בו"ט. שלא יאמר אדם, על ב"ד שבימינו וכי פלוני ופלוני כמשה ואהרן שאשמועי לוי? עכשיו שלא נתפרשו אומר לו אם אינו כמשה ואהרן, הרי הוא כאחד כישאר זקנים שאינך יורע מי הם. איטר עשה את מיטה ואת אהרן, שמואל הנביא אמר לישראל הקב"ה עשה לכם נסים ע"י ישעה זקנים הללו: משה ואהרן ירובעל ובן זוא ויפתח ושמואל. ושמואל בקוראי שמו, הרי ששקל הכתוב שמואל עם משה ואהרן, ובכתובים הראשונים כתיב ירובעל בן זוא ויפתח עם משה ואהרן ושמואל שלשה קלים עם שלשה חמורים. הא אין לך לילך כו', הרי לימדך הכתוב כאן, שאין לך לבקש אלא שופט יהיה בימיך.

הדרן עלך אם אינן מכירין

אמר רבי, אמר קרא (ויקרא כג) "וידבר משה את מועדי ה'" מכאן יראה ב"ד אומר מקודש. וכל העם עונין אחריו מקודש מקודש. מנלן? אמר רב פפא, אמר קרא (שם) "אשר תקראו אותם", קרי ביה אתם. ר"נ בר יצחק אמר (שם) "אלד הם מועדי" הם יאמרו מועדי. מקודש מקודש תרי זימני למה לי? דכתיב "מקרא קודש". ר"א בר צדוק אומר אם לא נראה בזמנו אין מקדישין אותו. תניא לימו א מר, בזמנו אין מקדישין אותו, שלא בזמנו מקדישין אותו; רבי אלעזר אומר, בין כך ובין כך אין מקדישין אותו, שנאמר (שם כה) "וקדישתם את שנת החמישים" שנים אתה מקדיש ואי אתה מקדיש הדישים. א"ר יהודה אמר שמואל, הלכה כרבי אלעזר בר צדוק. אמר אביי, אף אגן נמי תנינא: ראוהו ב"ד וכל ישראל, נחקרו העדים ולא הכפיקו לומר מקודש עד שחשיבה, הרי זה מעובר; מעובר אין, מקודש לא? מעובר אצטריכא ליה, ס"ד אמינא הואיל וראוהו ב"ד וכל ישראל, אימרסמא וקא ליעברוה, קמ"ל. מתני' דמות צורות לבנה היו לו לר"ג בטבלא ובכותל בעלייתו, שבהן מראה את ההדיוטות ואומר: חכה ראית, או כזה? גב' ומי שרי? (כד:) והתניא "לא תעשון אתי" גא העשון כדמות שמימי המיטמישין לפני, כגין חמה ולבנה, כוכבי ומזלות? שאני ר"ג, דאהרים עשו לו. והאר"י האחרים עשו לו וא"ל ישמואל לר"י: שיננא, סמי עיניה דדין? התם הותמו בולט הוה ומיטום חישדא. ומי חיישינן לחישדא? והא הוה ביכנישתא דשף ויתוב בנהרדעא דהוה ביה אנדרטא, והוה עיילי רב וישמואל ואבוה דשמואל וקוי ומעלו התם ולא היישי לחישדא? רבים שאני. והא ר"ג יחיד הוה? כיון דנשיא הוא שכיחי רבים גביה, ואבע"א להתלמד עבד, וכתיב (דברים יח) "לא תלמד לעשוה", אבל אתה למד להבין ולהורות. מתני' מעשה שבאו שנים ואמרו: ראינוהו שחרית במזרח (כ.ה.) וערבית במערב, א"ר יוחנן בן נורי, עדי שקר הם, כשבאו ליבנה קיבלן רבן גמליאל; ועוד באו שנים ואמרו: ראינוהו בזמנו ובליל עיבורו לא נראה, וקיבלן ר"ג. א"ר דוכא בן הורכינס עדי שקר ה; היאך מעדין על האשה שילדה, ולמהר כריסה בין שיניה? אמר לו ר' יהושע: רואה אני את דבריך. שלח לו ר' גמליאל: נזרני עליך שתבא אצלי במקלך ובמעוטיך ביה"כ שחל להיות בחשבונך. הלך ומצאו רבי עקיבא מיצר. אמר לי, יש לי ללמוד שכר מה שעשה ר"ג עשוי, שנאמר (ויקרא כג) "אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אתם" בין בזמנו בין שלא בזמנו, אין לי מועדות אלא אלו. בא לו אצל ר' דוכא בן הורכינס, אמר לו: אם באין אנו לדון אחר בית דינו של רבן גמליאל, צריכין אנו לדון אחר כל בית דין ובית דין שעמד מימות משה ועד עכשיו, שנאמר (שמות כד) "ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזמני ישראל" ולמה לא נתפרשו שכחותן של זקנים? אלא ללמד שכל שלישה ושלישה שעמדו בית דין על ישראל הרי הוא כבית דינו של משה. נמל מקלו ומעותיו בירו והלך ליבנה אצל ר"ג ביום

ר ש"י

מועדיה, כדי להעיד עליו. כוכיתא עיבא, עגול של עב לכן. מקראי קודש, תרי זימני משמע. בזמנו אין מקדישין אותו, שאינו צריך היוזק. מעובר אין, דמשמע משחשיבה נתעבר. ומקודש לא, קתני הרי זה מתקדש למדר. אי שריכא ליה, כלומר לעולם למהר בעי קודש, והא דלא תנייה מיעום דא' מריכא לאשמעינן מעובר, ובזמנו ראוהו, כד"א לא ליעברוה, ואי תנא הרי זה מתקדש למדר הוה אמינא לעולם מיומא קמא מתקנינן מועדותה. דשף ויתוב בנהרדעא, מיום הוא, ויש יותרין שחרב וחזר ובנה. אנדרטא, צלם דמות המלך. והא ר"ג יחיד הוה, ונחוש נמו לחישדא, מתני' ראינוהו שחרית במזרח, את הישנה. וערבית במערב, את החדשה. עדי שרר הם, דקימא לן עשרים וארבעה שני בכני כיהרא. ראינוהו בזמנו, ביום שלשים. וליל שלשים, יהיו מצפין כד והעם שתהא מגולה ויראה מאחר שחעדים ראוהו ביום, לא נראה להם.

בלתי. מאי בית בלתי? אמר רב (גג:) זו בירם. מאי גולה? אמר רב יוסף, זו פומבדיתא. מאי כמדורת האיש? תנא כל אחד ואחד נוטל אבוקה בידו ועולה לראש גגו. כתיב: חצר גדולה היתה בירושלים ובית יעזק היתה נקראת, ולישם כל העדים מתכנסין. וב"ד בודקין אותם ישם וסעודות גדולות עושין להם, בשביל שיהו רגילין לבא. בראשונה לא היו זזין מיסם כל היום, התקין רבן גמליאל הזקן, שיהו מהלכין אלפים אמה לכל רוח; ולא אלו בלבד, אלא אף חכמה הבאה ליילד, והבא להציל מן הדליקה, מן הגיים, ומן הנהר, ומן המפולת, הרי אלו כאנשי העיר, ויש להם אלפים לכל רוח. כיצד בודקין את העדים? זוג יבא ראשון, בודקין אותן ראשון, ומכניסין את הגדול יבהן ואומרין: לו: אמור, כיצד ראית את הלבנה, לפני החמה, או לאחר החמה? לצפונה, או לדרומה? כמה היה גבוה? ולאין היה נוטה? וכמה היה רחב? אם אמר לפני החמה, לא אמר כלום. ואח"כ היו מכניסין את השני ובודקין אותו, אם נמצאו דבריהם מכוונים, עדותן קיימת, וישאר כל הזוגות שואלין אותן ראשי דברים, לא יהיו צריכים להם, אלא כדי שלא יצאו בפחי נפש, בשביל שיהו רגילים לבוא: גג' היינו לפני החמה, היינו לצפונה? היינו לאחר החמה, היינו דרומה? אמר אביי, פגימתה לפני החמה, או לאחר החמה, אם אמר לפני החמה, לא אמר כלום, דא"ר יוחנן, מאי דכתיב (איוב כה) "המיטל ופחד עמו עושה שלום במרומיו", מעולם לא ראתה חמה פגימתה של לבנה, ולא פגימתה של קשת. (גד.) כמה היה גבוה ולאין היה נוטה כו'. תנא חדא: לצפונה דבריו קיימין, לדרומה לא אמר כלום, והתניא איפכא: לדרומה דבריו קיימין, לצפונה לא אמר כלום? לא קשיא, כאן בימות החמה, כאן בימות הגשמים. ת"ר, אחד אומר גבוה ב' מרדעות, ואחד אומר ג', עדותן בטילה, אבל מצטרפין לעדות אחרת. ת"ר, ראינוהו במים, ראינוהו בעישישת, ראינוהו בעבים, אין מעידין עליו; חציו במים חציו ברקיע, חציו בעבים, אין מעידין עליו, כל הכי הוה לה ואולי? אמר אביי ה"ק: ראינוהו מאלינו וישבנו לראותו מדעתנו ולא ראינוהו, אין מעידין עליו, מ"ט? אמר ר' יוחנן דעייבא בעלמא הוא דחזי. כתיב: ראש ב"ד אמר מקודש, וכל העם עונין אחריו מקודש מקודש. בין שנראה בזמנו, בין שלא נראה בזמנו מקדישין אותו. ר"א בר צדוק אומר, אם לא נראה בזמנו אין מקדישין אותו, שכבר קידשוהו ימים. גג' מנהני מילי? א"ר חייא בר גמדיא א"ר יוסי בן שאול

ר י"י

ר"ה אבל כו עבדינן משואות א"ר לאור יום ל' ידעו שביום ל' נקבע ויעשו מלאכה למחרת אדרא, כך יש האין. לא נקיתו, לא אנקם מהמם של ישראל. מתני' כל העדים מתכנסין, ביום השבת שחללוהו לבוא ולהעיד. לא היו זזין מושב, לפי שיוצאו חוץ להתחום אין לו אלא ד' אמות. ומן הנהר, שהוא גדל פתאום ושוטף את בני העיר ואת הילדים. לפני החמה, החמה הולכת לעולם ממזרח לדרום ומערב למערב וממערב לצפון, והלבנה אינה נראית ביום שלשים לעולם אלא כמוך לשקיעת החמה, שמתוך שהיא דקה וקטנה אינה נראית בעוד שהחמה בגבורתה; מדלא קתני למזרחתה או למערבתה שמע מינה אין נראית להם בדרום וקא כ"ד שיהו שואלין את העדים: אם ראוה מהלכת לפני החמה, או לאחריה? לצפונה של חמה ראתם אותה, או לדרומה של חמה? כמה היה גבוה, מן הארץ, לפי ראיית עיניכם. לאין היה נוטה, ראשי הפגימה לאיזה צד נוטין: לצד צפון, או לצד דרום? גם היינו לפני החמה היינו לצפונה, הא דא מולתא הוא כדפרושיה לעיל. פגימתה לפני החמה, פונה לצד הדרומה או לצד אחר, ועלה קתני כיפא אם אמר לפני החמה לא אמר כלום, דמעולם לא ראתה חמה פגימתה של לבנה. בימות הגשמים נמצאת לבנה בצפון, ובימות החמה נמצאת בדרום, אבל מצטרפין לעדות אחרת, אחד מהן מצטרף עם עד אחר שיאמר בכותו, ראינוהו במים, תוך נהר או מעיין ראינו דמותה של לבנה. בעבים, יום המעונן היה, וראינוהו מאיזה דרך עוביו של עב, כל הכי הוה ואולי, וכו' לעולם הם צריכים לראותה?

שלהם. העיד עדותו ויצא, שלנו אמרו לו: אמור, כיצד ראית את הלבנה? אמר להם: יזלה הייתי במעלה אדומים, וראיתיו שהוא רבוי בן ב' כלעים, ראשו דומה לענף, אזניו דומין לגדי, קרניו דומות לצבי, וזנבו מונחת לו בין ירכותיו, והיצעתי בו ונרתעתי ונפלתי לאחורי, ואם אין אתם מאמינים לי, הרי מאתים זוז צרוזין לי בסדיני. אמרו לו מי הזקיף לך? אמר להם, יטעתי יטבקשו בייחוסים לדטעות את הכמרים, אמרתי אלך אני ואודיע להם, שמא יבואו בני אדם שאינם מהוגנין ויטעו את החכמים. אמרו לו מאתים זוז נתונין לך במתנה, והיטכרך ימתה על העמוד. באותה ימיה התקינו שלא יהו מקבלין אלא מן המכדין. בתנ"י בראשונה היו משיאין מיטואות, מיטקלקלו הכותים התקינו שיהו שרוזין וצאין. כיצד היו משיאין מיטואות? מביאין כלונסאות של ארז ארוכין, וקנים ועצי יטמן ונעורת של פשתן, וכורף בנייחה ועושה לראש ההר, והצית בהן את האור, ומוליק ומביא ומעלה ומוריד עד שהוא רואה את חבירו שהוא עושה בן בראש ההר השני, וכן בראש ההר השלישי. ומאין היו משיאין מיטואות? מהר המיטהה לסרמבא, ומכרמבא לגרופינא, ומגרופינא להוורן, וכהוורן לבית בלתי, ומבית בלתי לא זוז מיטם, אלא מוליק ומביא, ומעלה ומוריד, עד שהיה רואה כל הגולה לפניו כמדורת האש. גכ"ה ת"ר, אין משיאין מיטואות אלא על החדש שנראה בזמנו לקדשו; ואימתי משיאין? לאור עיבורו. למימרא דאחבר עבדינן אמלא לא עבדינן? (בג.) וליעביד אמלא ולא ליעביד אחסר כלל? אמר אבוי מיטום ביטול מלאכה לעם שני ימים. כיצד היו משיאין מיטואות מביאין כלונסאות וכו'. אמר ב יהודה, ד' מיני ארזים הן: ארז, קתרום, עין יטמן, וכרוש; קתרום, אמר רב, אדרא. א"ר יוחנן, כל ישיטה וישיטה שנטלו אימות מירושלים עתיד הקב"ה לזהורין לה, שנאמר (ישעיה מה) "אהן במדבר ארזי ישיטה", ואין במדבר אלא ירושליב, שנאמר (ישע כד) "ציון מדבר היתה" וגו' ואמר רבי יוחנן, כל הלוכד תורה וכלמדה במקום שאין תלמיד חכם, דומה להדס במדבר, דחביב; וא"ר יוחנן, אוי להם לרומאים שאין להם תקנה, שנאמר (ישע כו) "תחת הנחשת אביא זהב ותחת הברזל אביא כסף ותחת העצים נחשת ותחת האבנים ברזל", תחת רבי עקיבא וחביריו מאי מביאין? ועליהם הוא אומר (ויאל ד) "ונקיתי דמם לא נקיתי". ומאין היו משיאין מיטואות כו' ומבית

ד' י"י

אחד בשבת, לפי שהן דורשין ממחרת השבת יופנו, ממחרת שבת בראשית כמשמעו. אחד משלנו, ולא הכירוהו. מאתים זוז נתונים לך במתנה, ותהא רשאי לעכבן ואעפ"י שלא השלמת תנאו שלך השוכרך דיש רשות לביד לקנום ממונך, ולעשותו הפקר. ימתה על העמוד, למלקות. בראשונה היו משיאין מיטואות, לאחר שקדשו החדש ולא היו צריכין לשכור שלוחים לשלוח לגולה להודיע, כי המיטואות מודיעים אותן. משקלקלו הכותים, והשיאו גם הם מיטואות שלא בזמן החדש להטעות ישראל וכו' לא היו משיאין מיטואות אלא בחדש שנתקדש בוים ל' כדאמר' בפירקין, וכשלא היו משיאין לערב של יום ל' חבל יודיען שהחדש נעובר, ופעם אחת עיברו ביד את החדש ולא השיאו מיטואות לערב ל', והכותים השיאום בהרים שלהם והטעו את בני הגולה לעשותו חכר. ארוכוס, כדי שיראו למרהוק. וקנים ועצי יטמן ונעורת של פשתן כל אלו מרכים שלחבת. וכורכן במיטה, קושרם בחוט של משידה כראשי הכלונסאות. ומאין היו משיאין מיטואות, מה שם ההרים? מהר המיטואה, מתהילין, הוא הר הזיתים שלפני ירושלים עד שרואין בן בהר כרמבא. להוורן וכו' את הגולה, בנייבא אנשי פומבדיתא, והמה מודיעין לכל בני מדינת בבל. גמ' לקדשו, להודיען שנתקדש. לאור עיבורו, לערב יום שלשים נגהו ל' א' יום שלשים קרוי יום עיבורו. וליעביד אמלא, ולא אחבר, וכי מקלע ר"ה חכר בערב שבת ולא עבדינן מידע ידעי דחבר הוא, דכל דדשים חכרין לא עבדינן והאי נמי לא עבוד. אמר אבוי מיטום ביטול מלאכה כו', אין לך ר"ה שאין מתבטלין בני הגולה ממלאכה שני ימים; יום ל' שמא היום ר"ה, ויום ל"א שמא עיברו את החדש והיום

מארבעים זוג ועיכבן ר"ע כו'. תניא א"ר יהודה, ה"ו שר"ע עיכבן, אלא שזפר ראשה של גדר עיכבן, ושלח רבן גמליאל והורידוהו מגדולתו. בתנ"י אב ובנו יטראו את החדש ילכו, לא שמצטרפין זה עם זה, אלא שאם יפסל אחד מהן, יצטרף הישני עם אחר, ר"ש אומר, אב ובנו וכל הקרובין כשרין לעדות החדש. א"ר יוסי, מעישה בטוביה הרופא, יראה את החדש בירושלים הוא ובנו ועבדו מיוחדו, וקבלו הכהנים אותו ואת בנו, ופסלו את עבדו, וכיטבאו לפני ב"ד קבלו אותו ואת עבדו, ופסלו את בנו. גמ' א"ר לוי, מאי טעמא דר"ש? דכתיב (שמות יב) "ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר החדש הזה לכם" עדות זו תהא כשרה בכס, ורבנן, עדות זו תהא מסורה לכם. אמר מר עוקבא אמר שמואל הלכתא כר"ש. בתנ"י אלו הן הפסולין: המישחק בקוביא, ומלווי ברבית ומפריחי יונים, וסוחריו שביעית, ועבדים. זה הכלל: כל עדות שאין האישה כשירה לה, אף הן אינן כשירין לה. מי יראה את החדש, ואינו יכול להלך, מוליכים אותו על החמור, אפילו במטה, ואם צודה להם, לוקחין בידן מקלות, ואם היתה דרך רחוקה, לוקחין בידם מזונות, ישעל מהלך לילה ויום מחללין את השבת, ויוצאין לעדות החדש, שנאמר (ויקרא כג) "אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם במועדם".

הדרן עלך ארבעה ראשי שנים

אם אינן מכירין אותה, משלחין עמו אחר להעידו. בראשונה היו מקבלין עדות החדש מכל אדם, משקלקלו הבייתוסים, התקינו, שלא יהו מקבלין אלא מן המכירין. גמ' מאי אחרי? (כב:) זוג אחר. ה"נ מסתברא, דאי לא תימא הכי? אם אינן מכירין אותו, מאי אותו? אילימא אותו חד, וחד מי מהימן? (תלוי פא) "מישפט" כתיב ביה, אלא מאי אותו, אותו הזוג, ה"נ מאי אחר, זוג אחר. וחד לא מהימן? והתניא, מעישה ברבי נהוראי שהלך אצל העד להעיד עליו בשבת באושא? סהרא אחרינא הוה באושא, ואזל רבי נהוראי לאצטרופי בהדיה. אי הכי, מאי למימרא? מהו דתימא מספיקא לא מחללינן שבתא, קמ"ל! כי אתא עולא אמר: קדשוה לירחא במערבא. אמר רב כהנא לא מיבעיא עולא דנברא רבה הוא דמהימן, אלא אפילו איניש דעלמא נמו מהימן, מ"ט? כל מילחא דעבידא לאנלווי לא מיסקרי בה אינישי. בראשונה היו מקבלין עדות החדש מכל אדם וכו'. תנו רבנן, מה קילקול קילקלו הבייתוסין? פעם אחת בקישו להטעות את חכמים, שכרו שני בני אדם בד' כמות זוז, אחד משלנו ואחד משלהם,

ר"ש י

עדים זוג אחר זוג, שזפר, כך שמו. מתנ"י שאם יפסל, יבשל בפיו כשיבדקוהו. גמ' תהא כשרה בכס, ואע"פ שהם אחים. תהא מכורה לכם, לחשובי הדור אני מוכר שיקבלו העדות ויקדשו החדש ולא להכשיר קרובים בא. מתנ"י המישחק בקוביא, חתוכות של עצם שמשחקין בערבון, ומלווי ברבות, לאו גולגולין דאורייתא נטוהו למיפסלם משום אל תשת עד חמס. מפריחי יונים, היינו נמו כעין קוביא. וסוחריו שביעית, עושין סחורה בפירו' שביעית, ולפי שנחשדו כל אלו לעבור על דת מחמת ממון השדום להיות מעידים שקר ע"י ממון ושותה. מי יראה את החדש כו', מרכיבין אותו אף בשבת. ואם צודה להם, אם יש אורכים בדרך, והבייתוסים והכותים הם היו אורכים להם לעיכבם כדי להטעות את חכמים.

הדרן עלך ארבעה ראשי שנים

אם אינן מכירין, כ"ד את העד אם נאמן וכשר הוא. משלחין כ"ד שבעירו. אחר עמו, להעיד עליו לפני כ"ד הגדול. גמ' חד מי מהימן, לעדות החדש. באושא, כשישבה סנהדרין שם ושם היו מקדשין את החדש. סהרא אחרינא הוה באושא, המכיר את העד הזה. מוספיק, יצא אין אותו העד בביתו. להטעות את הרכמים, שאירע יום ל' של אדר בשבת ולא נראה חדש בזמנו, והבייתוסין מתאוין שיהא יום ראשון של פסח בשבת כדי שתהא הנפת העומר באחד בשבת, ועצרת

רבי זירא אמר רב נחמן כל ספיקא לקמיה שדינן, למימרא דחמיסר ושיתסר עבדינן ארביסר לא עבדינן. וליעבד נמי ארביסר, דילמא חסרוה לאב וחסרוה לאלול? (בא) תרי ירחי חסרי קלא אית להו. לוי איקלע לבבל בחדסר בתשרי, אמר בסים תבשילא דבבלאי ביומא רבא דמערבא. אמרי ליה, אסחיר! אמר להו, לא שמעתי מפי ב"ד: מקודש. מברין רבי יוחנן, כל היבא דמטו שלוחי ניסן ולא מטו שלוחי תשרי ליעבדו תרי יומי: גזירה ניסן אטו תשרי. רבא הוה רגיל דהוה יתיב בתעניתא תרי יומי; זימנא חדא אשתכח כוותיה. ר"ג יתיב בתעניתא כוליה יומי דכיפורי. לאורתא אתא ההוא נברא, א"ל למחר יומא רבה במערבא. קרי עליה (איכה ד) קלים היו רידפינו. אמר להו רב נחמן להנהו נחותי ימא: אתון דלא ידעיתו בקביעא דירחא, כי חזיתו סיהרא דמשלים ליומא, בעירו חמירא. (בא:) מתני' על שני חדשים מחללין את השבת על ניסן ועל תשרי, שבהן שלוחין יוצאין כסוריא, ובהן מתקנין את המועדות. וכשהיה בית המקדש קיים מחללין אף על כולן מפני תקנת הקרבן. גמ' על ב' חדשים ותו קא? ורמינהו, על ו' חדשים השלוחין יוצאין? אמר אביי ה"ק: על כולן שכוהין יוצאין מבערב, על ניסן ועל תשרי עד שישמעו מפי ב"ד: מקודש! ת"ר, מניין שמחללין עליהן את השבת ת"ל (ויקרא כג) "אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם במועדם", יכול כשם שמחללין עד שיתקדשו כף מחללין עד שיתקיימו? ת"ל "אשר תקראו אותם", על קריאתם אתה מחלל, ואי אתה מחלל על קיומן. וכשהיה ב"ה קיים מחללין אף על כולן מפני תקנת הקרבן. ת"ר, בראשונה היו מחללין אף על כולן, משחרב בית המקדש אמר להן רבן יוחנן בן זכאי: וכי יש קרבן? התקינו שלא יהו מחללין אלא על ניסן ועל תשרי בלבד. מתני' בין שנראה בעליל בין שלא נראה בעליל מחללין עליו את השבת. רבי יוסי אומר, אם נראה בעליל אין מחללין עליו את השבת. מעשה שעברו יותר מארבעים זוג ועיכבם ה"ע בלוד, שלח לו ר"ג אם מעכב אתה את הרבים נמצאת מכשילן לעתיד לבא. גמ' ת"ר, (קהלת יב) "ביקש קהלת למצוא דברי חפזין" ביקש קהלת לדון דינין שבלב שלא בעדים ושלא בהתראה, יצתה ב"ק ואמרה לו "וכתוב יושר דברי אמת", (שם יז) ע"פ שנים עדים וגומר". (בב.) מעשה שעברו יותר

ר י"י

של אדר ושל אלול מחמת ספק שמא קדשו כ"ד את החדש ביום עשרים ותשעה, אבל צריכין אנו לעשות יום טוב שני ביום ט"ז מספק שמא עיברו כ"ד את האדר וקבעו ניכין ביום שלשם ואחר זכין באלול. למימרא דחמיסר ושיתסר ושיחכר כו', בניהותא, כלומר אשמעינן רב נחמן הכי. דילמא חסרו לאב, ונמצא יום עשרים ותשעה באלול שלנו שעברנו את אב היה יום שלשים שלהן וקבעו בו ראש השנה, וכן לענין ניכין דילמא חסרו לשבט. בסים תבשילא דבבלאי, אכלו לחם למעדנים ביה"ב שבאי, שהרי כ"ד עיברו את החדש והיו מתענים. אסחיר, ונקבל עלינו ולא נאכל. לא שמעתי מפי ב"ד מקודש. שלא הייתי כמו, וס שייטבו כנהדרין שם. דמטו שלוחי ניכין. שלוחי ניסן מוגיעין למקום שאין שלוחי תשרי מוגיעין, שהרי אין ימים טובים בנתיים לעכבם ובתשרי יש ר"ה ויה ב שאין השלוחין הולכין בו. ליעבדו תרו יומי, טבו ואע"פ שהגידו להם השלוחים יום קביעותו. גזירה ניכין אטו תשרי, שאם תנהוגם לעשות בניכין יום אחד ונהגו כן בתשרי שלא ע"פ שלוחים ופעמים שיטעו. יתיב בתעניתא תרו יומי, עם לילותיהם, שמא עיברו כ"ד את החדש ויום אחד עשר שלנו הוא עשירי שלהן. סיתרא דמשלים ליומא, שהירח משלים ניאורו עם הנץ החמה שאינו מהשיך עד שעת זריחה. מתני' מחללין את השבת, עדים שראו את החדש. שבהם שלוחים, כ"ד שלוחין לכוריא להודיע לגולה יום קביעותם. תקנת קרבן, של ר"ח שיקריב בזמנו. גמ' יוצאין מבערב, ואין ממתנין עד למחר שישמעו מקודש מפי ב"ד. על ניסן ועל תשרי, אין שלוחין יוצאין עד שישמעו מפי ב"ד מקודש. כמועדם שלא יעבור המועד של זמן קריאתו. יכול כשם שמחללין העדים כדי שיתקדשו בזמן. כך מחללין השלוחים עד שיתקיימו המועדות בזמן. מתני' (נראה בעליל, מפרש בגמרא לשון גלוי כמו בעליל לארץ). אין מחללין, לפי שאין צורך. ארבעים זוג, שני

דקתני על תשרי מפני תקנת המעדות, י"מ. ועל ככליו מפני חנוכה ועל אדר מפני הפורים. ואילו נתעברה השנה, יוצאין אף על אדר שני מפני הפורים לא קתני? מתניתין דלא כרבי, דתניא רבי אומר אם נתעברה הישנה, יוצאין אף על אדר השני מפני הפורים. (ב.) כי אתא עולא אמר, עברוה לאלול. אמר עולא, ידעי חברין בבלאי מאי טיבותא עבדינן בהדייהו. מאי טיבותא? עולא אמר מיטום ירקא, רבי אהא בר חנינא אמר מיטום מתיא. מאי בינייהו? איכא בינייהו י"ט הכמוף לשבת בין מלפניה בין מלאחריה: מאן דאמר מיטום ירקא, מעברינן, ומ"ד מיטום מתיא, אפער בעממו. אי הכי, מאי שנא לדידן אפילו לדידהו נמי? לדידן חביל לן עלמא, לדידהו לא חביל להו עלמא. איני, והתני רבה בר שמואל, יכול כישם שמעברין את הישנה לצורך, כף מעברין את החדש לצורך? ת"ל, (שמות יב) "החדש הזה לכם ראש חדשים". כזה ראה וקדש? אמר רבא, ל"ק, כאן לעברו, כאן לקדישו, והכי קאמר: יכול כישם שמעברין את השנה ואת החדש לצורך, כף מקדישין את החדש לצורך? ת"ל, "החדש הזה לכם" כזה ראה וקדש. (ב:) אמר שמואל יכולנא לתקוני לכולה נולה. אמר ריה אבא דרבי שמלאי לשמואל ידע מר האי מילתא דתניא בכוד העיבור: נולד קודם הצות או נולד אחר הצות? א"ל, לא; אמר ריה, מדהא לא ידע מר, איכא מילי אחרנייתא דלא ידע מר. כי סליק רבי זירא יטח להו: צריך שיחא לילה ויום מן החודש, וזו שאמר אבא אבא דרבי שמלאי: מהשבין את תולדתו, נולד קודם הצות בידוע שנראה סמוך לטיקיעת החמה, לא נולד קודם הצות בידוע שלא נראה סמוך לטיקיעת החמה. למאי נפקא מינה? אמר רב אישי, לאכחוישי כהדי. אמר

ד י"י

מתיא. והא קמיקלקלא ראש השנה, דנמצא שלא עשאום בני הגולה כחלבה אם מעברין אלול. ידעי חברין בבלאי, כלומר נותנן לב להכיר טובה שעושין עמהן בני ארץ ישראל שעברו את אלול. מיטום ירקא, להפריד שבת ויו"ט זה מזה, כדי שלא יכמושו ירקות הנאכלות כשהן היום בשבת שאחר י"ט או ביו"ט שאחר שבת. מיטום מתיא, להפריד שבת ויוה"כ זה מזה, שלא יכריח מת שימות באחד מהן שיחא ראשון, ולא יקבר לא היום ולא למחר. מאי בינייהו, תרנויהו איתגהו. אפשר בעממו, דאמר מר מת ביו"ט ראשון יתעכבו בו עממין. לדידן חביל לן עלמא, אנו בני בבל חם לנו העולם ויש לנו חבל, לפי שבבל עמוקה היא ואינה ארץ חרים וגבעות כא"י, ואין שריש בא אור, ואין בני ארץ ישראל צריכין לעבר מיטום מתיא ומיטום ירקא, אלא כשמילנא איני, וכי מעברינן הודש לצורך. כשם שמעברין את השנה לצורך, מפני האביב והתקונה ופירות האילן כדאיתא בפ' קמא רכנהדרין. כזה ראה וקדש, כיון שתראה קדש בו ביום. לעברו, לגשות את החכר מלא לצורך מותר. לקדשו, ביום שלשים והלבנה לא נראיה, ואם ימתונו עד יום מחר יהא שבת ויום הכפורים כמזכיר, אין מקדישין לצורך. כזה ראה וקדש, ראה תחלה ואת"כ קדש, אבל כשאתה מעברו ראה וקדש הוא. יכולנא לתקוני, בלא ראית עדים כי בקו אני בתולדות הלבנה והולוכה וכדר המולות. כוד העיבור, בריותא שנויה ברמזים. או לאחר הצות, כך שנוי בה ורמז בעלמא הוא לומר קודם הצות חלוק מנולד לאחר הצות. ידע מר, מה חלוק יש? שלח רהו, לחבירו שבבבל שני דברים שלמד כאן. מן החדש, היום הולך אחר הלילה להיות היום מן החדש שהיה בו ליל שלפניו, למדנו שאם נראות הלבנה הישנה מנחשיכה יום עשרים והשעה שהוא ליל שלשים אין מקדישין אותו ביום שלשים. אבוא דר' שמלאי, לפני שמואל, ולא ידע לפרשה מה חלוק בין נולד קודם הצות לנולד לאחר הצות, אני מפרשה לכם. מהשבין, את מולד הלבנה. נולד קודם הצות, היום בידוע שנראה היום קודם שתשקע החמה שאין הלבנה מהככה מבני א"י שהם כמערב אלא שיש שעות אחר הידושה מתוך קוטנה שהלבנה לעולם כשש שעות לארר חידושה בקרן מערבית דרומית ונראית לרם. אחר הצות, בידוע שלא יראה היום שהוא קמנה כל שש שעות ונעלמת מעין כל. למאי נפקא מינה, למהשב? הרי על פי עדים אנו מקדישין! לאכחוישי כהדי, אם נולד אחר הצות, ואמרו ראינו ההדשה לפני שקיעת החמה, כדי לקדשו היום, עדי שקר הם. כל כפיא לקמיה שדינן, אין אנו צריכין להקדים פכה או כוכות ביד ליום שלשים

ליה יבועי? יבועי לחדשים. צום העיטורי, זה עיטרה בטבת, יטבו סמך מלך בבל על ירושלים, שנאמר (יהזקאל כד) „ויהי דבר ה' אלי בשנה התשיעית בחדש העשירי בעשור לחדש לאמר בן אדם כתב לך את יום את עצם היום הזה סמך מלך בבל אל ירושלים, ואמאי קרי ליה עיטורי? עיטורי לחדשים, והלא היה ראוי זה ליכתב ראשון, ולמה נכתב כאן? כדי להסדיר חדשים בתיקון; ואני איני אומר כן, אלא צום העיטורי, זה המיטה בטבת, יטבו באת שמועה לגולה ישחכחה העיר, שנאמר (ישע' לג) „ויהי בשתי עיטרה שנה בעיטורי בחמישה לחדש לגלותינו בא אלי הפלגט מירושלים לאמר הוכתה העיר“, ועשו יום שמועה כיום שריפה, ונראין דברי מדבריו, שאני אומר על ראשון, ראשון ועל אחרון, אחרון, והוא אומר על ראשון, אחרון, ועל אחרון, ראשון, אלא שהוא מונה לכדר הדינים, ואני מונה לסדר פורעניות. איתמר, רב ורבי חנינא אמרי, בטלה מגילת תענית; ר' יוחנן וריב"ל אמרי, לא בטלה מגילת תענית; רב ור' חנינא אמרי בטלה מגילת תענית, הכי קאמר: בזמן שיש שלום, יהיו לשיטון ולשמחה, אין שלום, צום; והנך נמי כי הני. ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי אמרי לא בטלה מגילת תענית, והני הוא דתלינהו רחמנא בבנין ב"ה, אבל הנך כדקיימו קיימי. (י"ט.) מתיב רב טובי בר מתנה: בעיטרים ותמיניא ביה אתת ביטרתא טבתא ליהודאי דלא יעידון מאורייתא. ישגרה המלכות נזירה, שלא יעסקו בתורה, ושלא ימולו את בניהם, ושיחללו שבתות. מה עיטה יהודה בן שמוע וחביריו? הלכו ונטלו עצה ממטרונית אחת, שכל גדולי העיר מצויין אצלה, אמרה להם: בואו והפנינו בלילה. הלכו והפנינו בלילה: אמרו: אי שמים! לא אחיכם אנחנו? ולא בני אב אחד אנחנו? ולא בני אם אחת אנחנו? מה נשתנינו מכל אוסיה ולשון, יצאתם גזרין עלינו מזרות קשות? וביטקום. ואותו היום עיטאוהו יום טוב. ואי ס"ד, בטלה מגילת תענית, קמזיתא בטיל, אחרנייתא מוסיפין? (י"ט): תנאי היא, דתנאי: הימים האלו הכתובין במגילת תענית, בין בזמן ישכית המקדיש קיים, בין בזמן שאין בה"מ קיים, אכורין; דברי ר"מ, רבי יוסי אומר: בזמן שבה"מ קיים, אסורין, מפני שישמחה היא להם, אין בית המקדיש קיים, מותרין, מפני שאבל הוא להם. והילכתא בטלו, והילכתא לא בטלו. קשיא הילכתא והילכתא? לא קשיא, כאן בהנוכה ופורים, כאן ביטור יומי. על אלו מפני ר"ה ועל תיטרי מפני תקנת המועדות. כיון דנפקי להו אאלול, אחיטרי למה להו? וכי תימא, דילמא עברוה לאלול? והאמר רבי חנינא בר כהנא אמר רב מימות עזרא ואילך לא מצינו אלול מעובר? לא מצינו, דלא איצטריך; הא איצטריך מעברין ליה? הא מקלקל ר"ה! מוטב תיקלקל ראש השנה, ולא יתקלקלו כולהו מועדות. דיקא נמי,

ר"ט

הרלו כו', וזו אחת מהן והג' שנוין בהוכפתא דכוסה. כמך מלך בבל, התחיל לצור עליה, שמועה לגולה, לגלות יבניה, שאני אומר על ראשון, שבכדר מקרא. ראשון, לפורענות בתהילה הוכקעה העיר ואחר כך נשרף הבית בתשיעה באב ובתשרי שלאחריו נהרג גדליה ובטבת שלאחריו באתה השמועה. והוא אומר על ראשון, שבכוכב, אחרון לפורענות. ועל אחרון, שבמקרא, ראשון לפורענות שהרי תהילה כמך ואה"כ הוכקעה, נמצא י"ז בתמוז שהוא ראשון במקרא אחרון לכמיבת בבל, שהוא מאוחר במקרא. אלא שהוא מונה לכדר חדשים, ואמר שלא הקפור המקרא אלא על כדר החדשים, לכך מנה תמוז קודם לטבת, ואני מונה אף לכדר פורענות. בטלה מגילת תענית, ימים טובים שקבעו הכמים ע"י ניסים שאירעו בהם ואכרום בתענית. אין שלום צום, ואע"ג דבזמן הבית קיימהו מועדים טובים. והנך נמי. דמגילת תענית, כי הני משוית להו, כי היכי דהני בטלו, הני נמי בטלו. דתלינהו בבנין, דע"י התורבן הוקבעו לצום וע"י הבנין הוקבעו ליש"ב. בעשרין ותמיניא ביה, באדר. דלא יעידון מן אורייתא, שלא יצטרכו לנתק עצמן מן התורה. הפגנו, ציקו בשוקים וברחובי. תנאי היא, או בטלה מגילת תענית. הא איצטריך, או משום דיקא, או משום

(שמואל א ג) „ולכן נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח ובמנחה.“ אמר רבא, בזבח ובמנחה אינו מתכפר, אבל מתכפר בתורה. אביי אמר, בזבח ובמנחה אינו מתכפר, אבל מתכפר בתורה ובגמילות חסדים. רבה ואביי מדבית עלי קאתו; רבה דעסק בתורה, חיה ארבעין שנין; אביי דעסק בתורה ובגמילות חסדים חיה שיתין שנין. ת”ר, משפחה אחת היתה בירושלים שהיו כתייה מתין בני י”ח שנה, באו והודיעו את רבן יוחנן בן זכאי, אמר להם, שמא ממשפחת עלי אתם? דכתיב ביה (יש ב) „וכל מרבית ביתך ימותו אנשים“, לכו ועסקו בתורה וחיו. הלכו ועסקו בתורה וחיו. וחזו קורין אותה משפחת רבן יוחנן על שמו. אמר רב שמואל בר איניא משמיה דרב, מניין לגזר דין של ציבור. שאע”ג שנחתם, נקדע? שנאמר (דברים ד) „כה’ אלהינו בכל קראנו אליו“, והכתיב (ישעיה נה) „דרשו ה’ בהמצאו“ התם ביחיד, הכא בציבור. ביחיד אימת? אמר רבה בר אבוה, אלו עשרה ימים שבין ר”ה ליה”כ. בר”ה כל באי העולם עוברין לפניו כבני מרון. מאי כבני מרון? הכא תרגימו כבני אימרנא; ריש לקיש אמר כמעלות בית מרון. ורב יהודה אמר שמואל כחיילות של בית דוד. אמר רבה בר בר חנה א”ר יוחנן, וכולן נסקרין בסקירה אחת. אמר רב נחמן בר יצחק אף אנן נמי תנינא (תהלים לג) „היוצר יחד לבם“ היוצר רואה יחד לבם ומבין אל כל מעשיהם. מתנני’ על ששה חדשים השלוחין יוצאין: על ניסן מפני הפסח. על אב מפני התענית, על אלול מפני ר”ה, על תשרי מפני תקנת המועדות, על כסליו מפני חנוכה, ועל אדר מפני הפורים. וכשהיה ב”ה קיים יוצאין אף על אייר, מפני פסח קטן. גמ’ וליפקו נמי אתמוז ומבת? (י”ח): דאמר רב הנא בר ביזנא אמר ר”ש חסידא, מאי דכתיב (זכריה ח) „כה אמר ה’ צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה“, קרי להו צום, וקרי להו ששון ושמחה? בזמן שיש שלום, יהיה לששון ולשמחה, אין שלום, צום? אמר רב פפא הכי קאמר: בזמן שיש שלום יהיו לששון ולשמחה, יש גזרת המלכות, צום, אין גזרת המלכות ואין שלום, רצו מתענין, רצו אין מתענין. אי הכי, ט”ב נמי? אמר רב פפא, שאני ט’ באב הואיל והוכפלו בו צרות, דאמר מר בט’ באב חרב הבית בראשונה ובשנייה ונלכדה ביתר ונהרשה העיר. תניא אכר ר”ש, ד’ דברים היה ר”ע דורש ואני אין דורש כמותו: צום הרביעי, זה תשעה בתמוז, שבו הובקעה העיר, שנאמר (ירמיה נב) „בחדש הרביעי בתשעה לחדש וגו’ ותבקע העיר“, ואמאי קרי ליה רביעי? רביעי לחדשים. צום החמישי, זה ט’ באב, שבו נשרף בית אלהינו ואמאי קרי ליה חמישי? חמישי לחדשים. צום השביעי, זה ג’ בתשרי, שבו נהרג גדליה בן אחיקם ששקולה מיתתן של צדיקים כשריפה בית אלקינו. ואמאי קרי

ר ש”י

לצאת כאחד. כמעלות בית מרון, הדרך קצר ואין שנים יכולין לילך זה בצד זה. כחיילות של בית דוד, מרון, לשון מרות ואדנות, וכך היו מונין אותם: יוצאים זה אחר זה בצאתם למלחמה. אף אנן נמי תנינא, דכולן נסקרים בסקירה אחת. מתנני’ על ששה חדשים השלוחים יוצאים, שקדשו כ”ד החדש ע”פ עדים כשראו את החדש ומודיעים השלוחים לגולה יום שקושוהו, אם ביום שישים, וחדש שעבר חקר, או ביום ל”א, וחדש שעבר מלא. ועל אלול מפני ר”ה, מודיעים כתי התהיל אלול ועושין ר”ה פיום שלשים לאלול בגולה, דרוב שנים אין אלול מעובר. ועל תשרי מפני תקנת המועדות, לאחר שקדשוהו כ”ד לתשרי השלוחין יוצאין ליום המהרת והולכין עד מקום שיכולין להגיע עד החג ומודיעי’ אם עיברו בית דין את אלול ואם לאו. פכח קטן, פכח שני. גמ’ דאמר רב חמא בר ביזנא כו’, דכולהו ימי הענית נניתו בזמן הזה שאין ב”ה קיים. שיש שירוב, שאין יד אוח”ע תקיפה על ישראל. יהיו לששון ולשמחה, ליאכר בהכפד ובתענית, יש גזרת המלכות צום, חובה להתענות בהן. רצו אין מתענין, וכיון דרשות הוא לא מטרחינן שלוחים עליהו. ד’ דברים

רבי אלעזר רמי, כתיב (שם כב) „וקף ה' חסד“, וכתיב „כי אתה תשלם לאיש כמעשיתו“ בתחילה כי אתה תשלם כמעשהו, ולבסוף ולקף ה' חסד. אילפי ואמרי לה אילפא רמי, כתיב (שמות לד) „ורב חכד“, וכתיב „ואמת?“ בתחילה ואמת, ולבסוף ורב חסד. „ויעבור ה' על פניו ויקרא“, א"ר יוחנן אלמלא נקרא כתוב אי אפישר לאומרו, מלמד שנתעטף הקב"ה בשליח צבור והראה לו למישה סדר תפלה, אמר לו כ"ז שישאל חוטאין, יעשו לפני כטדר הזה, ואני מוחל להם. „ה' ה'“ אני הוא קודם שיחטא האדם, ואני הוא לאחר שיחטא האדם ויעשה תשובה; „אל רחום וחנון“ אמר רב יהודה ברית כרותה ל"ג מדות שאינן חוזרות ריקם, שנאמר (שם) „הנה אנכי כורת ברית“. א"ר יוחנן, גדוקה תשובה שמקרעת גזר דינו של אדם, שנאמר (ישעיה ו) „הישמן לב העם הזה וגו' ובאזניו ישמע ולבבו יבין ושב ורפא לו“. א"ל רב פפא לאביי, ודלמא לפני גזר דין? א"ל „ורפא לו“, כתיב, איזהו דבר שצריך רפואה? הוי אומר זה גזר דין! מיתבי הישב בינתים, מוחלין לו, לא ישב בינתים, אפילו הביא כל אילי נביות שבעולם אין מוחלין לו? לא קשיא, הא ביחיד, הא בצבור. ת"ש, (תלים קז) „יורדי הים באניות עושי מלאכה במים רבים המה ראו מעשי ה' וגו' ויאמר ויעמד רוח כערה ותרוכס נלוי יחוגו ויגעו כישכור וגו' ויצעקו אל ה' בצר להם וגו' יודו לה' חכדו וגומר“, עשה להן סימניה, כאכין ורקין שבתורה, קומר לך צעקו קודם גזר דין, נענין, צעקו לאחר גזר דין, אינן נענין? הני נמי כיחידין דמו. ת"ש, ישאלה בלוריא הגיורת את רבן גמליאל: כתיב בתורתכם (דברים י) „אשר לא ישא פנים“, וכתיב (במדבר ו) „ישא ה' פניו אליך“, נטפל לה רבי יוכי הכהן, אמר לה אמיטול לך מיטל, למה הדבר דומה? לאדם שנושה בהבירו מנה, וקבע לו זמן בפני המלך, ונשבע לו בהיי המלך, הגיע זמן ולא פרעו, בא לפייס את המלך, ואמר לו עלבוני מוחל לך, לך פייס את חברך; הכא נמי, כאן בעבירות שבין אדם למקום, כאן בעבירות שבין אדם לחבירו. (י"ה.) וגזר דין דיחיד תנאי היא, דתניא, היה ר"מ אומר: שנים ישעלו לגדרום לידון ודינן שוה, זה ירד וזה לא ירד, זה ניצל, וזה לא ניצל; מפני מה זה ירד, וזה לא ירד, זה ניצל וזה לא ניצל? זה התפלל ונענה, וזה התפלל ולא נענה. מפני מה זה נענה, וזה לא נענה? זה התפלל תפילה שלימה, נענה, וזה לא התפלל תפילה שלימה, לא נענה. רבי אלעזר אמר, כאן קודם גזר דין, כאן לאחר גזר דין. רבי יצחק אמר, יפה צעקה לאדם בין קודם גזר דין בין לאחר גזר דין. וגזר דין דציבור מן מיקרע? והא כתוב אחד אומר (ירמיה ד) „כבסי מרעה לבך“, וכתיב (שם כ) „כי אם תכבסי בנתר ותרבי לך בורית נכתם עונך לפני“, כיאי לאו כאן קודם גזר דין, כאן לאחר גזר דין? לא, אידי ואידי לאחר גזר דין, ולא קשיא, כאן בגזר דין שיש עמו שבועה, כאן בגזר דין שאין עמו שבועה, כדרב שמואל בר אמי, דאמר רב שמואל בר אמי, ואמרי לה א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן, מינין לגזר דין שיש עמו שבועה שאינו נקרע? שנאמר

ר י"י

כשרואה שאין העולם מתקיים בדין. ה' ה', מדת רחמים, אני מרחם קודם וגם אחר שיחטא אם ישוב. ברית כרותה לשלש עשרה מדות הללו שאם יזכירם ישראל בתפילות תעניתם אינן חוזרות ריקם. הנה אנכי כורת ברית, על האמור למעלה. בינתים, בין ראש השנה ליום הכפורים, כימניות, בין פכוק לפכוק יש כימנין הפוכין כזה. אכין ורקין, באין לרעה למעט את הדיבור כאכין ורקין שהן מיעוטין לומר לא ככל שיעה שיעקו אל ה' בצר להם יוציאם ממצוקותיהם, אלא אם כן צעקו קודם גזר דין. לגדרות, בות וועד שדנים בו נפשות להריגה, ודינם שוה, שניהם נתפשו על דבר אהר. זה ירד, מן המטה. זה ניצל, מן הוועד. תפילה שלימה, נתכוון, ויחיד אומת, מצוי לו בכתוב בהמצאו, כבני אמרנא, כבשנים שמונין אורן לעשרן ויוצאין זה אהר זה בפתח קמן שאין

„אהבתי כי ישמע ה' את קולי“, ועליהם אמר דוד כל הפרשה כולה „דלותי ולי יהושיע“. פושעי ישראל בגופן, ופושעי עכו"ם בגופן יורדין לניהנם ונידונין בה י"ב חדש, לאחר י"ב חדש גופן כלה ונישרף ורוח מפזרתן תחת כפות רגלי צדיקים, שנא' (מלאכי ג) „ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם“. אבל המינין והמסורות והאפיקורסים שכפרו בתורה, ושכפרו בחחיית המתים, ושיפירשו מדרכי צבור, ושנתנו חיתתם בארץ היים, ושחטאו וההטיאו את הרבים, כגון ירבעם בן נבט והביריו, יורדין לניהנם ונידונין בה לדורי דורות, שנאמר (ישעיה כו) „ויצאו וראו בפני האנשים הפושעים בי“ וגומר, גיהנם כלה והן אינן כלין, שנאמר (הלים ג) „וצורם לבלות שאול“, וכל כף למה? מפני שפיטו ידיהם בזבול, שנאמר „מזבול לו“. ועליהם אמרה חנה (שמואל א ב) „ה' יחתו מריביו“. א"ר יצחק בר אבין, ופניהם דומין לשולי קדירה. ואמר רבא ואינהו משפירי שפירי בני מהווא, ומקרין בני גיהנם. פושעי ישראל בגופן מאי ניהו? אמר רב קרקפתא (*) דגא מנח תפילין. פושעי עכו"ם בגופן, בעבירה. ושנתנו חיתתם בארץ היים, אמר רב חכדאי, „זה פרנס המטיל אימה יתירה על הציבור שלא לשם שמים. א"ר יהודא אמר רב, כל פרנס המטיל אימה יתירה על הציבור שלא לשם שמים, אינו רואה בן תלמיד חכם, שנאמר (איוב לו) „לכן יראוהו אנשים לא יראה כל חכמי לב“. בה"א ורב חסד מטח כלפי חסד, היכי עביד? רבי אליעזר אמר, כובשו, שנאמר (מיכה ז) „ישבו ורחמנו יכבוש עונותינו“. ר' יוסי בר חנינא אמר נושא, שנאמר (שם) „נושא עון ועובר על פשע“. תנא דבי רבי ישמעאל, מעביר ראשון ראשון, וכן היא המדה. אמר רבא, ועון עצמו אינו נמחה, דאי איכא רובא עונות מחשיב בהדיהו. ואמר רבא, כל המעביר על מדותיו, מעבירין לו על כל פשעיו, שנאמר „נושא עון ועובר על פשע“, למי נושא עון? כמו שעובר על פשע. רב הונא בריה דרב יהושע הלוי, על רב פפא לשיולי ביה, חזייה דהלוי ליה עלמא, אמר להו: צביתו ליה זוודתא. לכוף איהכח, הוה מיכסף רב פפא למיהווייה, א"ל מאי חזית? אמר להו אין הכי הוה, ואמר להו הקב"ה הואיל ולא מוקים במיליה, לא תקומו בהדיה, שנאמר „נושא עון ועובר על פשע“ למי נושא עון? לעובר פשע; (שם) „לשארת נחלתו“ אמר רבי אחא בר חנינא, אליה וקוץ בה: לישארת נחלתו, ולא לכל נחלתו, (י"ז): למי שמושים עצמו כשירים. רב הונא רמי: כתיב (הלים קמה) „צדיק ה' בכל דרכיו“, וכתיב, „וחסיד בכל מעשיו?“ בתחילה צדיק, ולבסוף חסיד.

ר י"י

המינין, האנשים אשר הפכו דברו אלהים היום לרעה. והמכורות, מלשינים. אפיקורס, מבזה הלמודי חכמים, שכפרו בתורה, האומרים אין תורה מן השמים. וצורם, כמו וצורתה. שפישטו ידיהם בזבול, שהחריבו ב"ה בעונם. בני מהווא, מעונגים ועימונים היו, ומקרין בני גיהנם, כך יקראו להם. [מעבירה, בעריות שכן נח מוזהר עליו כדאיתא בפ' ארבע מיתות (תוספת)]. כובש, את כף המאזנים של זכות ומכריעין את העונות. נושא, מגביה כף מאזנים של עון. מעביר ראשון ראשון, עון שבראשונים הצאים להם לכף מעבירו ושומטו וכך היא המדה. ועון עצמו אינו נמחה, דאי איכא רובא עונות נהדי ההו עון מתחשב בהדיהו. דמעביר על מדותיו, שאינו מדקדק למרוד מדה למעצרים אותו. מעבירין לו על כל פשעיו, אין מדה הדין מדקדקת אדרהין. צביתו ליה זוודתא, הבינו לו צדה לדרך, מה היא צידת המהוס? הכרוסין. איתפח, נהרפא. רכי הוה, מיתה נקנבה עליו. לא מוקי' במיליה, אינו מעמיד על מדותיו. לא תקומו בהדיה, לא תדקדקו אחריו. אליה, שמונה יש כאן, וקוץ בה, כלומר דבר תגדומין יש כאן, אבל יש בתוכה דבר קשה שאינו שוה לכל. צדיק, במישפט אמת, חסיד, נכנס לפנים מן השורה, ולבסוף, יכולין

(*) עיין הארה על פירושו של המאמר הזה בכרך המוכתא.

תורה הביאו שתי הלחם בעצרת? מפני שעצרת זמן פירות האילן הוא, אמר הקב"ה: הביאו לפני שתי הלחם בעצרת, כדי שיתברכו לכם פירות האילן. ומפני מה אמרה תורה, נסכו מים בחנ? אמר הקב"ה: נסכו לפני מים בחנ, כדי שיתברכו לכם גשמי שנה, ואמרו לפני בר"ה: מלכיות, זכרונות וישופרות; מלכיות, כדי שתמליכוני עליכם; זכרונות, כדי שיערה זכרוניכם לפני לטובה, ובמה? בישופר. א"ר אבהו, למח הוקעין בישופר של איל? אמר הקב"ה: תקעו לפני בישופר של איל, כדי יאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם, ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמיכם לפני. (צ"ז:) א"ר יצחק, אין דנין את האדם אלא לפי מעשיו של אותה שעה שנאמר (ראשית בא) "כי ישמע אלהים אל קול הנער באשר הוא ישם"; וא"ר יצחק, ג' דברים מזכירין עונותיו של אדם, אלו הן. קיר נטוי, ועיון תפלה, ומוסר דין על חבירו, דא"ר אבין כל המוסר דין על חבירו הוא נעניש תחילה, שנאמר (שם יז) "יתאמר ישרי אל אברם חמסי עליך", וכתוב (שם כג) ויביא אברהם לספר ליטרה ולבכותה [וה"מ דאית ליה דינא בארעא (כ"ק ג); וא"ר יצחק, ד' דברים מקרעין גזר דינו של אדם, אלו הן: צדקה, צעקה, שינוי הישם, שינוי מעיטה; צדקה, דכתיב (משלי י) "וצדקה תציל ממות", צעקה, דכתיב (תהלים קז) "ויצעקו אל ה' בצר להם ומצוקותיהם יוציאם", שינוי הישם, דכתיב (ראשית יז) "ישרי אשתך לא תקרא את שמה ישרי כי יטרה שמה", וכתוב, "וברכתי אותה וגם נתתי כימנה לך בן", שינוי מעיטה, דכתיב (יונה ג) "וירא האלהים את מעיטיהם", וכתוב, (שם) "וינחם האלהים על הרעה אשר דבר לעיטות להם ולא עיטה", וי"א אף שינוי מקום, דכתיב (ראשית יב) "ויאמר ה' אל אברם לך מארצך" והדר, "ואעשך לגוי גדול". א"ר ברוספדאי א"ר יוחנן, ג' ספרים נפתחין בר"ה: אחר של רשעים גמורין, ואחד של צדיקים גמורין, ואחד של בינוניים; צדיקים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים, רשעים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה, בינוניים תלוין ועומדין מר"ה ועד י"ה כ, זכו נכתבין לחיים, לא זכו נכתבין למיתה. א"ר אבין, מאי קרא? (תהלים מז) "ימחו מספר חיים ועם צדיקים אל יכתבו". תניא ב"ש אומרים ג' כתות הן ליום הדין: אחת של צדיקים גמורין, ואחת של רשעים גמורין, ואחת של בינוניים; צדיקים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר לחיי עולם, רשעים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר לגיהנם, שנאמר (דניאל יב) "ורבים מיישני אדמת עפר יקיצו אלה להי עום ואלה להרפות לדראון עולם", בינוניים יורדין לגיהנם (י"ז). ומצפצפים ועולין, שנאמר (זכריה יג) "והבאתי את היטלייטית באיש וצרפתים כצירף את הככף ובהנתיים כבחון את הזהב הוא יקרא בשמי ואני אענה אותו", ועליהם אמרה חנה (שמואל א ב) "ח' ממית ומחיה כווריד ישאול ויג'". בה"א "ורב חסד", מטה כלפי חסד, ועליהם אמר דוד (תהלים קי)

ר"ש י

מתני' בר ה זרבי יהודה כה"כ אמר. וכו' קתני טתניתון, ארבעה פרקים. אתחילת דין, אבל גזר דין דאדם ביה"כ. קצירי, חוליס. מרועי, ת"ח שהן תשושי כח. כרכי יוסף, דאמר אדם נידון בכל יום ויתפלל שידונו אותו לזכות. שהפנה זמן תבואה הוא, זמן שהתבואה נידונת בו. שתי הלחם, ירצו על פירות האילן שהן מתירין להביא בכורים. של אותה שעה, זאפילו הוא עתיד להרשיע לאחר זמן. שנאמר באשר הוא ישם, אינו דן את העולם אלא בשעתו. קיר נטוי, ועובר תחתיו ומזכיר עונותיו, שאומר כלום ראוי זה ליעשות לו נכ? ומתוך כך הוא נבדק. ועיון תפלה, כומק על תפלתו שהיא נשמעת ומתאמין לכיון לבו. מוכר דין, כמו ישפוט ה' ביני ובינך, אומר' כלום ראוי הוא שיעניש חבירו על ידו? וכא אברהם וגו', הוא קבר אותה. שינוי מעיטה, שב מרעתה. שלשה ספרים נפתחין, ספרי זכרון של מעשה הברות. ליום הדין, כשיחיו המתים, רשעים גמורים, רובם עונות, בינוניים, מחצה על מחצה. מצפצפים, צועקים וכובים מתוך יכורין שעה אחת ועולין. מטה כלפי הכר, הוציל ומחצה על מחצה הם מטה את הכרע לצד זכות.

מתעשר לשנה הבאה. אמר ר' נחמיה: במה דברים אמורים באילן שעושה שתי בריכות בשנה; שתי בריכות ס"ד? אלא אימא כעין שתי בריכות, אבל אילן העושה בריכה אחת, כגון דקלים וזיתים והרובין, אף על פי שחנטו פירותיהן קודם ט"ו בטבת, מתעשרין לשנה הבאה. א"ר יוחנן, נהגו העם בהרובין כרבי נחמיה. איתביה ריש לקיש לרבי יוחנן: בנות שזה שביעית שלהן שנייה, מפני שעושות לשלש השנים? אישתוק. (מ"ז.) בתנ"י בארבעה פרקים העולם נידון: בפסח על התבואה, בעצרת על פירות האילן, בר"ה כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון, שנאמר (תל"ט ז') "היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם", ובהג' נידונין על המים. (מ"ז) הי תבואה, אילימא הא תבואה דקיימא? כל הני הרפתקי דעדו עלה אימת איתדון? אלא תבואה דמזרעה, למימרא דחד דינא מתדנא? והתנ"י: תבואה שאירע בה קרי או אונס קודם הפסח, נידונית לשעבר, לאחר הפסח נידונית להבא, אהם שאירע בו קרי או אונס, קודם יה"כ נידון לשעבר, לאחר יה"כ נידון להבא! אמר רבא, יש"מ תרי דיני מתדנא. אמר אביי, הלכך כי הוי איניש דמצלה זרעא אפלא, ליקדים ולזרע הרפא, דער דמטי למדייניה, קדים סליק. מני מתני? לא ר"מ, ולא ר' יהודה, ולא ר' יוסי, ולא רבי נתן! דתניא: הכל נידונים בר"ה, וגזר דין שלהם נחתם ביה"כ, דברי ר"מ; רבי יהודה אומר, הכל נידונין בר"ה, וגזר דין שלהם נחתם כל אחד ואחד בזמנו: בפסח על התבואה, בעצרת על פירות האילן, בהג' נידונין על המים, ואדם נידון בר"ה, וגזר דין שלו נחתם ביה"כ: רבי יוסי אומר, אדם נידון בכל יום, שנאמר (איוב ז') "ותפקדנו לבקרים" רבי נתן אומר, אדם נידון בכל יעה, שנאמר (יש"ע) "לרנעים תבחננו" וכי תימא לעולם רבי יהודה היא, וכי קתני מתני' אגזר דין, אי הכי, קשיא אדם? אמר רבא, האי תנא דבי ר' י"שמעאל היא, דתנא דבי רבי י"שמעאל: בארבעה פרקים העולם נידון; בפסח על התבואה, בעצרת על פירות האילן, בהג' נידונין על המים, ואדם נידון בר"ה, וגזר דין שלו נחתם ביה"כ, וכי קתני מתני', אתחילת דין. אמר רב חסדא: ורבי יוסי מ"ט לא אמר כרבי נתן? בחינה עיוני בעלמא היא. פקידה נמי עיונא בעלמא היא? אלא אמר רב חסדא טעמיה דרבי יוסי מהכא (מלכים א ה') "לעשות מושפט עבדו ומושפט עמו ישראל דבר יום ביומו". א"ר יוסף כמאן מצלינן האידינא אקצירי ואמריעי? כרבי יוסי. תניא א"ר יהודה מיטום ר"ע, מפני מה אמרה תורה הביאו עומר בפסח? מפני שהפסח זמן תבואה הוא: אמר הקב"ה, הביאו לפני עומר בפסח, כדי שתתברך לבם תבואה שבישדות; ומפני מה אמרה

ר' יש"י

מפריה הברכה ראשונה. כעין שתי בריכות, שאין פירותיו נגמרון כא' כגון תאנים כדאמרן גבי קטניות מתוך שעשוין פרכין, אבל אילן, שפירותיו נלקטין כאחד, בתר לקושה אולנין בהו. בנות שוח, מפרש במסכת ע"ז תאינו חזירתא. שביעית שלהן שנייה, שביעית שלהן נהגת בשנה שנייה של שמיטה. מפני שעושות לשלש שנים, פירות החונטים בה בשביעית אין נגמרון עד שנה שנייה של שמיטה. מתני' בארבעה פרקים, בשנה. גמ' תבואה דקיימא, השתא במחזק. הרפתקי, מוקראות. דעדו עלה, שעברו עליה. דמזרעה, שעתיד לזרוע נמרחשון הבא. דחד דינא, פעם אחת. קרי, כגון כרד או שדפון. נידונית לשעבר, קודם שנזרעת דהיינו פכה של אשתקד. נידונית להבא, בפסח שאחר זריעתה. נידון לשעבר, וביה"כ של אשתקד נגזר עליו. להבא, ביה"כ שעבר עכשיו בקרב. תרי דיני מתדנא, קודם זריעתה וכמוך לקציר, כי הוי איניש דמצלה זרעא אפלא, הטה וכוכמת שגזרעין כמרחשון שאין ממהרין להתבשל. ליקדים ולזרע הרפא, השעורה ממהרת להתבשל וזרעיהם אותה שבט ואדר, דכיון דאפלא מצלה שמע מינה לטובה נידון בפסח שעבר, לפיכך ימחר לזרוע בזריעת שני ה. דער דמטי למדייניה, בפסח הבא. קדים כלוק, וגזר קצת ואינו ממהר שוב להתקלקל. וכי קתני מתני', ארבעה פרקים אגזר דין, קשיא אדם, דתני

על כל מים ומתעשרין לשנה הבאה. מאי בינייהו? א"ר אבהו בצלים הסריסין ופול המצרי איכא בינייהו: דתנן, בצלים הסריסין ופול המצרי שמנע מהן מים שלשים יום לפני ראש השנה, מתעשרין לשעבר ומותרין בשביעית, ואם לאו אסורין בשביעית ומתעשרין לשנה הבאה. באחד בשבט ר"ה לאילן. מ"ט? א"ר אלעזר א"ר אושעיא הואיל ויצאו רוב נשמי שנה. אע"פ שרוב תקופה מבחוץ. ת"ר, מעשה ברבי עקיבא שליטת אתרוג באחד בשבט, ונהג בו שני עישורין: (י"ד:) אחד כדברי בית שמאי, ואחד כדברי בית הלל. רבי יוסי בר יהודה אומר לא מנהג בית שמאי ובית הלל נהג בה, אלא מנהג רבן נמליאל ור' אליעזר נהג בה. באחד בשבט כבית שמאי נהג בה? אמר ר' חנינא ואיתימא רבי הנניא הכא באתרוג שחנטו פירותיה קודם חמישה עשר דאידך שבט עסקינן, ובדין הוא אפילו קודם לכן, ומעשה שהיה כף היה. רבינא אמר כרוך ותני: לא אחד בשבט היה, אלא ט"ו בשבט היה, ולא מנהג בית שמאי ובית הלל נהג בה אלא מנהג רבן נמליאל ורבי אליעזר נהג בה. (ט"ו.) אמר רבה בר הונא: אף על גב דאמר רבן נמליאל אתרוג אחר לקיטה בירק, ראש השנה יטלו שבט. מאי שנא התם דקתני: אם היתה שנייה נכנסת לשלישית, ומאי שנא הכא דקתני: אם היתה שלישית נכנסת לרביעית? מילתא אנב אורחיה קמ"ל, דאתרוג קשיא ליה ידא, ואידי דממשמשי בה כולי עלמא בשביעית, לא טענה פירי עד תלת שנין. בעא מיניה רבי יוחנן מרבי ינאי: אתרוג ראש השנה שלו אימתי? אמר ליה: שבט. שבט חדשים, או שבט דתקופה? א"ל: דחדשים. בעא מיניה רבא מרב נחמן, ואמרי לה רבי יוחנן מרבי ינאי: היתה שנה מעוברת מהו? א"ל, הלך אחר רוב שנים. (ט"ז:) איתמר, רבי יוחנן וריש לקיש אמרי תרויהו: אתרוג בת ישיבת יטכנסה לשביעית, לעולם ששית. כי אתא רבין א"ר יוחנן: אתרוג בת ישיבת יטכנסה לשביעית אפי' בזית ונעשית כבר, חייבין עליה מיטום טבל. ת"ר, איכא שחנטו פירותיו קודם ט"ו בשבט, מתעשר לשנה שעברה, אחר חמישה עשר בשבט

ד ש"י

המצרי שזרעו לירק, דאי זרעו לזרע קטנית הוא ולא הילכו בו אלא אחר השרשה. איכא בינייהו. כגון שמנע מהם מים ולא השקן ל' יום לפני ר"ה ולקטן אחר ר"ה. דתנן, כו' ר' יוכי הגלילי אית ליה הא מתניתין, דביון דמנע מים שלשים יום לפני ר"ה נמצאו גדילין על מי שנה שעברה, ולר"ע הרי גדילים על כל גוים ומתעשרין להבא. באחד בשבט ר"ה לאילן, ואין תורמין מפירות אילן שחנטו פירותיו קודם לכן על פירות האילן שחנטו לאהר מכאן. הואיל ויצאו רוב גשמי שנה, יכבר יכר רוב ימות הגשמים שהוא זמן רביעה ועלה השרף באילנות ונמצאו הפירות הונטין מעיתה. שליטת אתרוג, פירות אילן אתרוג. שני עישורים, מעשר שני בשנה שנייה ומעשר עני בשנה שלישית, שהיתה שנייה נכנסת לשלישית. אהר כדברי ב"ש, שאמרו נהחדש שנה כבר נכנסה שלישית משהשיכה. ואהר כדברי ב"ה, האומרין לא נהחדש שנה עד חמישה עשר בו. לא מנהג ב"ש כו', שני עישורין שנהג בה לאו משום כפ"ש כפ"ה, אלא משום כפ"ה הלכה כר"ג, דאמר אתרוג אהר לקיטה בירק, או שמא כר"א דאמר אחריו חנטה הלכו בו כשאר אילנות. דאידך שבט, דאשתקד, ובט"ו בשבט דאשתקד נכנסה שנה שלישית ועדיין לא יצאת שלישית, נמצאת שחנטה בשנייה ונלקטה בשלישית. ובדין הוא, דאם לקטה קודם לכן נמי הוה נהג בה שני עישורין, משום מנהג ד"ג ור"א. אלא מעשה שהיה, באחד בשבט היה. כרוך והני, כגול את דברו רבי יוכי שנה בה שתי מרלוקות, אהרוג קשיא ליה ידא, קשה לעין האתרוג ידים ממשמשות בו. יטכ חדשים, של לבנה. או שבט דתקופה, לכוף שלשים של תקופת טבת נכנס שבט של חמה. היתה שנה מעוברת מהו, אימתי ר"ה? שבט הכמוך לטבת, או אדר הראשון שהוא במקום שבט? אהר רוב שנים, מי ששמו שבט. לעולם ששית, חייבת במעשר ופטורה מן הביעור. אפילו בזית, אפילו לה גדלה בששית אלא מעט ורובה גדלה בשביעית עד שנעשית כבר, חייבת מיטום טבל דבתר חנטה אזלינן. שתי בריכות ס"ד, אין לשון זה נופל אלא בעופות, כדתנן: הלוקת פירות שובך

דכל תבואה שנקצרה בחג, בידוע שהביאה שליש לפני ר"ה, וקא קרי לה בצאת השנה. מתקיף לה רבי חנינא, ומי מצית אמרת דהאי אסיף קציר הוא, והכתיב (דברים יז) "באסף מגרנד ומיקבד", ואמר מר בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר? א"ר זירא הא מילתא הואי בידן, ואתא ר' חנינא ויטרא ביה נרגא, אלא, מנלן? כדתניא, רבי יונתן בן יוסף אומר (ויקרא כה) "ועיטת את התבואה לישלש השנים", (י"ג:) אל תקרא לישלש, אלא לישלש. והא מיבעי ליה לגופיה? כתיב קרא אחרינא (ויקרא כה) "וזרעתם את השנה הישמינית ואכלתם מן התבואה יושן עד השנה התשיעית". תנן החם, האורז והדוחן והפרגין והישומיטמן שהשירישו לפני ר"ה, מתעשרין לשעבר ומותרין בשביעית, ואם לאו אסורין בשביעית ומתעשרין לשנה הבאה. אמר רבה, אמור רבנן: איקן בתר חנטה, תבואה וזיתים בתר שליש, ירק בתר לקיטה, הני כמאן שוינהו רבנן? הדר אמר רבה, מתוך שעשוין פרכין אזלי רבנן בתר השרשה. (י"ד.) תניא רבי יוסי הנלילי אומר (דברים יז) "באסף מגרנד ומיקבד" מה גורן ויקב מיוחדין שגדילין על מי שנה שעברה ומתעשרין לשנה שעברה, אף כל שגדילין על מי שנה שעברה, מתעשרין לשנה שעברה, יצאו ירקות שגדילין על מי שנה הבאה, ומתעשרין לשנה הבאה. ויבי עקיבא אומר "באסף מגרנד ומיקבד" מה גורן ויקב מיוחדין שגדילין על רוב מים ומתעשרין לשנה שעברה, אף כל שגדילין על רוב מים, מתעשרין לשנה שעברה, יצאו ירקות שגדילין

ר י"ז

אסיף קציר, וה"ק נהג אשר הוא באסף את מעשרך מן השדה, אסיף אשר אתה קוצר בו אינו משנה הנכנסת, אלא משנה היוצאת, ולמדך כאן שקציר ההג הולך אחר שנה שעברה, וקם להו לרבנן שאמרו התבואה אחר שליש, דכל תבואה שנקצרת ברג בידוע שהביאה שליש לפני ר"ה. וקא קרי ליה בצאת השנה, שהוא משנה היוצאת, אלמא תבואה אחר שלש. דהאי אסיף קציר, דקאמרת דהאי אסיף יתורא למורדשיה לשון קציר הוא. והא כתיב, בעלמא באסף מגרנד ומיקבד. ואמר מר, שלמדך הכתוב לעשות סכך של סוכה בפסולת גורן ויקב כגון קשין וזמורות, דבר שאין מקבל טומאה וגידולו מן הארץ. הא מילתא הוה בידן, היינו סבורין שנלמד מכאן שהתבואה אחר שליש. ואתא רבי חנינא שדא ביה נרגא, לומר דהאי אסיף שפיר מושתמע בלויטנא דקרא ולא יתורא היא. ועשת את התבואה לישלש השנים אל תקרי לישלש אלא לישלש, שיעשה כשהיא בשליש בישולת. לגופיה, משובח על מה נאכל בשנה השביעית. האורז והדוחן כו', מינו קטניות הן. מתעשרין לשעבר, במעשרות שנה שעברה, אם שניה מעשר שני ואם שלישית מעשר עני. ומותרין בשביעית, אם השירישו ערב שביעית לפני ר"ה. ומתעשרים לשנה הבאה, בשנת לקיטתן אם משאר שני שבוע היא, שאינה שביעית. בתר חנטה, לקמן תנא לה בפירקין אילן שהנמו פירותיו קורם המשה עשר בשבט, שהוא ר"ה לאילני, מתעשר לשנה שעברה. ירק בתר לקיטה, כדאמרן לעיל לוקט ירק ערב ר"ה כו'. הני קטניות כמאן שוינהו, שהלכו בהן אחר השרשה. מתוך שעשוין פרכין פרכין, מתוך שגורנן עשו מעט מעט, שאין נלקטין כאחד, אלא היום לוקטין ומפרכין מעט, ולמחר מעט ונמצאו חדש וישן מעורבין יחד, הנפרכין לפני ר"ה עם הנפרכין לאחר ר"ה, אם הולכין בהן אחר לקיטה כשאר ירק כשהיא מפריש מעשרותיו, ה"ל מעשר מן החדש על הישן ומן הישן על החדש, אזלי בהו בתר השרשה, שבשנה אחת משרשת כל השדה, שהיו בבת אחת וזרעין אותה ומעשר פירות האילן וקטניות ירק מדרבנן הן, ויכולת ביד החכמים לקבוע זמן לפי דעתם לכל אחד ואחד. באסף מגרנד ומיקבד, מכאן סבכו חכמים לקבוע זמן מעשר ירק דרבניהם אחר לקיטה לאסמכתא בעלמא, כל אסיף שלך יהא כתרומת גורן ויקב, שהילכה בהן תורת ארר שנה שהביאה שליש, הרי שהילכה בהן אחר שנה שגדלו כמוניה, שהצאת שליש שלהן היא גדילתן, שמאותה שעה ראויה ליקצר בדוחק. אף כל כו', לכך הלכו באילן אחר חנטה, שכל גדילת פירותיו ע"י שהעלאת שרף האילן לפני חנטה הוא. יצאו ירקות שגדילין על שנה הבאה, והיינו שנת לקיטתן, שהרי גזוזין אותה והיא הוזרת וגדילה. רוב מים, הם מי גשמים, שרוב זרעים גדלים על ידם. על כל מים, אף על שאובין שדולין ומשקין אותן תמיד, בענין שנאמר והשקית כרגלך כגון הירק, סתם גן הירק דרכו בהשקאה. בצלם הכרוכים, שאין נעשין גדולין כשאר בצלים. ופול

וקתני דאורייתא. וליתני דאורייתא ברישא? אידי דחביבא ליה אקדמה. ותנא דידן תנא דרבנן וכ"ש דאורייתא. ת"ר ליקט ירק ערב ר"ה עד שלא תבא השמיני וחזר וליקט (י"ב:) משתבא השמש, אין תורמין ומעשרין מזה על זה, לפי שאין תורמין ומעשרין לא מן החדש על הייטן ולא מן הייטן על החדש. אם היתה שנייה נכנסת לשלישית, שנייה מעשר ראשון ומעשר שני, שלישית מעשר ראשון ומעשר עני, מנה"מ? אמר ריב"ל (דברים נו) "כי תכלה לעיטר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית שנת המעשר", שנה שאין בה אלא מעשר אחד, הא כיצד? מעשר ראשון ומעשר עני, ומעשר שני יבטל; או אינו אלא אף מעשר ראשון נמי יבטל? ת"ל (במדבר יח) ואל הלוים תדבר ואמרת אליהם כי הקחו מאת בני ישראל את הכעשר אשר נתתי לכם מאתם בנחלתכם" הקיינו הכתוב לנחלה, מה נחלה אין לה הפסק, אף מעשר ראשון אין לו הפסק. ולגדרים וכו'. ת"ר. המודר הנאה מחבירו לשנה, מונה שנים עשר חודש מיום ליום, ואם אמר לשנה זו אפילו לא עמד אלא בעשרים והיטעה באלול, כיון שהגיע יום אחד בתשרי, עלתה לו שנה, לצעורי נפשיה קביל עליה והא אצטער ליה. ואימא ניכין? בנדרים הלך אחר לשון בני אדם. תנן התם, התלתן משתצמח, התבואה והזיתים משיביאו שלישי, מאי משתצמח? משתצמח לזרעים. התבואה והזיתים משיביאו שלישי, מנה"מ? אמר רב אסי א"ר יוחנן ומטו בה משמיה דרבי יוסי הגלילי, אמר קרא (דברים לא) "מקץ שבע שנים במועד שנת השמיטה בחג הסוכות" שנת השמיטה מאי עבידתיה בחג הסוכות, שמינית היא? אלא לומר לך כל תבואה יטהיאה שלישי בשבעים לפני ר"ה אתה נוהג בו מנהג שביעית בשמינית. אמר ליה רבי זירא לרב אבי (י"ג.) ודילמא לא עייל כלל וקאמר רדמנא תשיכנו ותיזיל עד חג הסוכות? לא ס"ד, דכתיב (שמות כג) "וחג האסיף בצאת השנה" מאי אסיף? אילימא חג הבא בזמן אסיפה, הכתיב "באספך", אלא מאי אסיף, קציר, וקיס להו לרבנן,

ר ש"י

דתנא לירקות ולא תנא למעשרות. תנא דרבנן, ואשמועינן דיום קבוע לו כ"ש דאורייתא. ליקט ירק, אשמועינן דירק בתר לקיטה אזיל לענין מעשר, ואע"פ שגדל בשנה א', אם נלקט בשתי שנים היו הדין וישן, שאין תורמין מן החדש על הייטן, דכתיב שנה שנה, שנייה, מה שנלקט בשנה שנייה של שמיטה מעשר ראשון ללוי ומעשר שני בירושלים, ומה שנלקט בשנה שלישית מעשר ראשון ומעשר עני, מנא הני מילי, דשלישית אינו נודג בה מעשר שני. ענה שאין נוהג בה אלא אחד, מן המעשרות שנהגו בעתי שנים שלפניה. הא כיצד מעשר ראשון, והן כדרך שנתן עד הנה. ומעשר עני, יוכוף במקום מעשר שני כדכתיב לגר ליתום ולא למנה, והוא מעשר עני. או אף מעשר ראשון יבטל, ושנת המעשר חר קאמר, ההיא דמפוש ואזיל ללוי לגר ליתום ולא למנה, והוא מעשר עני שאף לוי בכלל עני שאין לו דלק בארץ. ובא הלוי, למעשר ראשון כל זמן שבא וכו' והא בשנה שלישית כתיב: מקצה שלש שנים וגומר ובא הלוי וגו'. לשון בני אדם, שאין אדם נודר אלא על לשון שהוא רגיל לדבר, ודרך בני אדם לקרות תשרי ר"ה. התלתן, מין תבלין. משתצמח, זיחר שנת צמידתו הוא מתעשר ולא אחר שנת לקיטתו. משתצמח לזרעים, שהזרע צומח בהובו. התבואה, דגן ותירוש קרויין תבואה, דכתיב כתבואת גורן וכתבואת יקב. והזיתים, יצהר משיביאו שלישי מתעשרין אחר שנה שהגיעו בו לשליש בישולם אם שנייה אם שלישית, מנא הני מילי, אתבואה ואזיתים קאי דמעשר דידרו דאורייתא, ומנלן דבתר שלישי אזלי? מאי עבידתיה, לקרות דג הכוכות שבכוף שבע שנים שנת השמיטה, הרי כבר יצאה השמיטה מר"ה וכבר נכנסת שמיטה. איא לומר לך כו', וה"ק קרא יש לך דבר שהוא של עמינית והוא אכור כשביעית ואינו זו תבואה שהביאה שלישי, ודילמא לא עייל כלל, ואפילו לא התחילו להתבשל בשביעית קאמר רדמנא מצות שביעית לימשך איכורה עד דג הכוכות מלררוש ולקצור. לא כ"ד, דלשתעי קרא אלא כשהביאו שלישי דמוכח קרא אהרנא. מאי דג האסיף, אילימא דההוא שם כוכות ובישום דבא בזמן אסיפה למה ל' דכתיב בהר קרא תרי זימני? הא כתיב בההיא קרא גופיה באספך את מעשיך. אלא מאי

כל איש ישראל בירח האיתנים בחג" ירח שנולדו בו איתני עולם. מאי כישמע דהאי איתן לישנא דתקיפי הוא? כדכתיב (במדבר כד) "איתן מושבך", ואומר (מכילתא) "שמעו הרים את ריב ה' והאיתנים מוסדי ארץ". רבי יהושע אומר "מנין שבניסן נולדו אבות? שנאמר (מלכים א' ו') "ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לזאת בני ישראל מארץ מצרים בשנה הרביעית בחדש זיו" בירח שנולדו בו זיותני עולם. מ"ד בניסן נולדו, בניסן מתו; מ"ד בתשרי נולדו, בתשרי מתו, שנאמר (דברים לא) "ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום" שאין ת"ל היום, ומה ת"ל היום? היום מלאו ימי ושנותי, ללמדך שהקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום ומחדש לחודש, שנאמר (שמות כג) "את מכפר ימיד אמלא". בפכה נולד יצהק, מנלן? כדכתיב (בראשית יח) "למועד אשוב אליך" אימת קאי? אילימא בפכה, וקאמר ליה בעצרת, בחמשיני יומין מי קא ילדה? אלא דקאי בעצרת וקאמר ליה בתשרי, אכתי בחמשה ירחי מי קא ילדה? אלא דקאי בחג וקאמר ליה בניסן, אכתי בשיתא ירחי מי קא ילדה? תנא אותה שנה מעוברת היתה, ואמר מר זוכרא, אפי' למ"ד יולדת להשעה אינה יולדת למקוטעין, יולדת לשבעה יולדת למקוטעין שנאמר (שמואל א' א) "ויהי לתקופת הימים" מיעוט תקופות שתיים ומיעוט ימים שנים. בר"ה נפקדה שרה, רחל וחנה, מנלן? א"ר אלעזר, אתיא פקידה פקידה, אתיא זכירה זכירה, כתיב ברחל (בראשית ל) "יזכור אלהים את רחל", וכתיב בחנה (שמואל א' א) "ויזכרה ה'" ואתיא זכירה זכירה מר"ה, דכתיב (ויקרא כג) "שבתון זכרון תרועה"; פקידה פקידה, כתיב בחנה (שמואל א' ב) "כי פקד ה' את חנה" וכתיב בשרה (בראשית כא) "וה' פקד את שרה". בר"ה יצא יוסף מבית האכורין, מנלן? דכתיב (תהלים כא) "תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגינו כי חק לישראל הוא וגומר" (יא:); "עדות ביהוסף שמו בצאתו וגומר". בראש השנה בטלה עבודה מאבותינו במצרים, כתיב הכא (שמות ו') "והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים" וכתיב התם (תהלים פא) הסירותי מסבל שכמו". בניסן נגאלו, כדאיתא, בתשרי עתידין ליגאל: אתיא שופר שופר, כתיב הכא "תקעו בחודש שופר" וכתיב התם (ישעי' כז) "ביום ההוא יתקע בשופר גדול". רבי יהושע אומר בניסן נגאלו, בניסן עתידין ליגאל מנלן? אמר קרא (שמות יב) "ליל שמורים" ליל המשומר ובא מששת ימי בראשית. (יב. ת"ר, חכמי ישראל מונין למבול כר' אליעזר, ולתקופה כרבי יהושע; חכמי אומות העולם מונין אף למבול כר' יהושע. ולירקות. תנא לירקות ולמעשרות ולגדרים, לירקות מאי נינהו מעשר ירק? היינו כעצרות! הנא דרבנן,

ר ש"י

בחודש זיו, אייר הוא. שנולדו בו זיותני עולם, כשנתחדש אייר נולדו כבר בניסן, א"נ זימנין דניסן דתקופה נמשך בתוך אייר של לבנה. להתנאות, להננות. למועד אשוב אליך, ליש"ט הבא ראשון ולשר' בן. אפילו למ"ד, במככת גדה, אינה יולדת למקוטעין, אלא להדשים שלמוי' של שלשים יום. עדות ביהוסף שמו, בתרויה דההוא קרא כתיב דכי חק לישראל. הכירותי מכבל שכמו, ביוסף כתיב בתר עדות ביהוסף. המשומר ובא, לגאלה. דכמי ישראל מונין למבול כרבי אליעזר, מונין שנות נז ובריאת עולם ושנות הדורות מתערי החילת השנים, ולא משום דכביר' להו בתשרי נכרא העולם, אלא דתשרי ראש השנה לשנים; ולתקופה כרבי יהושע, כשמונין תקופת החמה והלבנה מונין מניסן, לומר שמיניסן נבראו, ובתחילת ליל רביעי שמשח חמה בניסן, לפיכך אין תקופת ניסן נופלת אלא בד' רביעי היום. אף למבול, כלומר למונין שנות הדורות מתחילין מניסן למנות, ומבול באייר ירד, ע"כ משתאמר באחת ושש מאות בראשון שחכרו המים, ניסן הוא שהרי משפט דור המבול שנים עשר דרש. ולירקות, מעשר ירק לענין דרש וישן, שאין תורמין מירק הנלקט ערב ר"ה על הנלקט אחר ראש השנה. ולגדרים, לקמן מפרש. הנא דרבנן, השמיעך עיש ר"ה קבוע לענין דרש וישן במעשר ירק דרבנן, והדר תנא מעשר דגן שאף לו יום קבוע לחדש וישן שלו. ותנא דידן,

אחר? וכי תימא, אי אפשר דליכא חד בסוף העולם דלא משלח, זו מסורה לבית דין וזו אינה מסורה לבית דין. אמר רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן זו דברי ר' יהודה ור' יוסי, אבל חכמים אומרים שלשתן מעכבות בו, וקסברי, מקרא נדרש לפניו ולפני פניו ולאחריו. והכתיב "יובל" שהוא דאפילו בחוצה לארץ, והכתיב "בארץ" שהוא בזמן שנוהג דרור בארץ, נוהג בחוצה לארץ, בזמן שאינו נוהג בארץ, אינו נוהג בחוצה לארץ, ולנטיעה. מנלן דכתיב (ויקרא יט) "שליש שנים ערלים" וכתיב (שם) "ובשנה הרביעית" ויליף שנה שנה מתשרי דכתיב (דברים יא) "מראשית השנה". ת"ר, אחד הנוטע ואחד המבריך ואחד המרכיב ערב שביעית, שלשים יום לפני ראש השנה, עלתה לו שנה, ומותר לקיימן בשביעית, פחות מל' יום לפני ראש השנה, לא עלתה לו שנה, ואסור לקיימן בשביעי'. (י.) ופירות נטיעה זו, אסורין עד ט"ו בשבט, אם לערלה ערלה, ואם לרכעי רבעי. מה"מ? א"ר חייא בד אבא אמר ר' יוחנן ומטו בה משמיה דר' ינאי, אמר קרא, (ויקרא יט) "ובשנה הרביעית ובשנה החמישית" פעמים שברביעית ועדיין אסורה משום ערלה, ופעמים שבחמישית ועדיין אסורה משום רבעי. (י.) תניא, ר"א אומר, בתשרי נברא העולם בתשרי נולדו אבות, בתשרי מתו אבות, בפסח נולד יצחק, בר"ה נפקדה שרה רחל וחנה, בראש השנה יצא יוסף מבית האסורין, (יא.) בר"ה בטלה עבודה מאבותינו במצרים, בניסן נגאלו, בתשרי עתידין ליגאל. רבי יהושע אומר בניסן נברא העולם, בניסן נולדו אבות, בניסן מתו אבות, בפסח נולד יצחק, בר"ה נפקדה שרה רחל וחנה, בר"ה יצא יוסף מבית האסורין, בר"ה בטלה עבודה מאבותינו במצרים, בניסן נגאלו, בניסן עתידין ליגאל. תניא רבי אליעזר אומר, מניין שבתשרי נברא העולם? שנ' (ראשית א) "ויואמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב כזריע זרע עין פרי" איזהו הדיש שהארץ מוציאה דשאים ואילן מלא פירות, הוי אומר זה תשרי, ואותו הפרק זמן רביעה היתה, וירדו נשמים וצמחו שנאמר (שם ב) "ואד יעלה מן הארץ". ר' יהושע אומר, מניין שבניסן נברא העולם? שנאמר (שם א) "ותוצא הארץ דשא עשב כזריע זרע ועין עושה פרי" איזהו הדיש שהארץ מליאה דשאים ואילן מוציאה פירות, הוי אומר זה ניסן; ואותו הפרק זמן בהמה וחיה ועוף שמזדווגין זה אצל זה. שנאמר, (תלים כה) "לבישו כרים הצאן וגומר", ר"א אומר מניין שבתשרי נולדו אבות? שנאמר (מ"א ח) "ויקהלו אל המלך שלמה

ר"ש

ואי אפשר, שלא יהא שופר מצוי בעולם לפיכך יש לנו לומר כשתלה הכתוב לא תלה אלא בדבר המצוי לעולם. ד"א תקיעת שופר מזכרה לכה. לצוות לשלוחם לתקוע, ושילוח עבדים מזכרה ליחידים ואם ימאן יבטל היובל הלכך לא תלאו הכתוב בו, ולאחריו, שמיטת קרקעות דכתיב בתריה ושבתם איש אל ארוותו. והכתיב יובל, לרבות כמושמע יובל מ"מ. ולנטיעה מניין, דר"ה שלה תשרי? מכריך, כופף את הזמורה בארץ. מרכיב, אילן בחבורו. עלתה לו שנה, כיון שהגיע יום אחד בתשרי עלתה לו שנה למנין שני ערלה. פחות משלשים יום לא עלתה לו שנה, עד תשרי הבא, אם אינה ערב שביעית, ואם ערב שביעית היא אכור לקיימו בשום תוכפת שביעית שמוכיפין מחול על קודש, אכורים בו, ואע"פ שאמרנו עלתה לו שנה אם חננו בה פירות לאחר ר"ה של שנה שלישית מיד עדיין אכורין הן עולמית משום ערלה, שאף על פי שראש השנה תשרי לנטיעה, ט"ו בשבט ר"ה לאילן; וזו כבר נעשית אינן, לפיכך אין שנחה מתחדשת לצאת מיד ערלה עד ט"ו בשבט. כינא הני מילי, ששנות ערלה ורכעי נמשכין לאחר פירות החנוטים קוד' ט"ו בשבט לאחר שכלו שלשת שני ערלה? ומטו בה, יש מטין ומכריעין בשמוע' זו לאומרה משמיה דר' ינאי. פעמים שברביעית, בגן אם מיהר פירותיו לחנוט ברביעית לפני שבט. פעמים שבחמישית, בגן פירות שהננו בה קודם שבט טענין חלול. נולדו אבות, אברהם ויעקב. נפקדה שרה, בא זכרונה לטובה ונגזר עליה הריון. בטלה עבודה מאבותינו, ששה חדשים לפני גאולתם פסק השיעבוד. עין פרי, ישגמר פרו. ועין עושה פרו ולא עין פרו גמור. לבישו כרים, בזמן שיתרועעו שיבולים בנוסן.

תניא אידך, כי חק לישראל הוא, אין לי אלא לישראל לאוה"ע מניין? ת"ל, "משפט לאלהי יעקב" א"כ מה ת"ל, "כי חק לישראל?" מלמד, שישראל נכנסין תחילה לדין. כדרב חסדא דאמר, מלך וציבור, מלך נכנס תחילה לדין. שנאמר (מלכים א' ח) "משפט עבדו ומשפט עמו" מאי טעמא? אי בעית אימא, לאו אורת ארעא למיזם מלכא אבראי, ואי בעית אימא, מקמי דליפויט חרון אף. ולשמייטין. מנלן? דכתיב (ויקרא כה) "ובישנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ" וגמר שנה, שנה מתירי, דכתיב (דברים יא) "מראשית הישנה". וליובלות. ויובלות באחד בתירי, בי' בתירי הוא? דכתיב (ויקרא כה) "ביה"כ תעבירו שופר" הא מני, רכי י"שמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה היא, דתניא (שם) "וקדשתם את שנת החמישים שנה", מה ת"ל? לפי שנאמר "ביה"כ" יכול לא תהא מתקדשת אלא מיה"כ ואילך, ת"ל וקדשתם את שנת החמישים מלמד שמתקדשת והולכת מתחילתה, מכאן א"ר י"שמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה: מר"ה עד יה"כ לא היו עבדים נפטרין לבתיהן, ולא מיטתעבדין לאדוניהם, אלא אוכלין ושותין ושמחין ועטרותיהן בראשיהן; כיון כשהגיע יה"כ, תקעו ב"ד בשופר, נפטרו עבדים לבתיהם, ויטדות חוזרות לבעליהן. תניא אידך, יובל היא "מה ת"ל?" לפי שנא' "וקדשתם את שנת החמישים", יכול כשם שמתקדשת והולכת מתחילתה, כך מתקדשת והולכת בסופה; ואל תתמה, שהרי מוכיפין מחול על קדש? ת"ל (שם) "יובל היא שנת החמישים", שנת החמישים אתה מקדש ואי אתה מקדש שנת החמישים ואחת. (מ.) ורבנן, שנת החמישים אתה מונה, ואי אתה מונה שנת חמישים ואחת. לאפוקי מדר' יהודה, דאמר, שנת חמישים עולה לכאן ולכאן, קא מיטמע לך, דלא. (מ.) תנו רבנן (ויקרא כה) "יובל היא" אע"פ שלא שמטו אף על פי שלא תקעו. יכול אע"פ שלא שלחו? תלמוד לומר, היא! דברי רבי יהודה; רבי יוסי אומר, "יובל היא" אע"פ שלא שמטו, אע"פ שלא שלחו, יכול אף על פי שלא תקעו? ת"ל היא! וכי מאחר שמקרא אחד מרבה ומקרא אחד מומעיט מפני מה אני אומר יובל הוא אע"פ שלא שלחו ואין יובל אלא א"כ תקעו? לפי שאפשר לעולם בלא שילוח עבדים, ואי אפשר לעולם בלא תקיעת שופר. דבר אחר, זו מסורה לבית דין, וזו אינה מסורה לבית דין. מאי דבר

ר ט"י

יהא משפט להקב"ה. מלך וציבור, כשהקב"ה דן אותם מלך נכנס תחילה. משפט עבדו, שלמה קאמר ליה. דליפויט חרון אף, בשביל עוונות ציבור. מנלן, ששנת שמיטה מקדשת מר"ה ואכור בעבודת הקרקע? וקדשתם שנת החמישים מה ת"ל, מכיון שאמר שבע שבתות שנים והעברת שופר בחדש השביעי, יודע אני שהוא שנת החמישי. שנים אתה מקדש, כששנת יובל נכנסת, מצוה על ב"ד לומר מקדשת השנה. ואי אתה מקדש שום חדש, כר"א בר"ש דאמר לקמן בין שנראה בזמנו בין שלא נראה בזמנו אין מקדשין אותו. לפי שנאמר וקדשתם את שנת החמישים, דליפויט מנייה שמתקדשת מתחילתה. יכול כך מתקדשת בסופה. אחר ר"ה ותמשך עד יה"כ? ואל תתמה, אם משמרין אותה בתוך שנה שלאחריה. שהרי מוכיפין מחול על קדש, כדאמרין לקמן. ת"ל יובל היא, מיעוטא היא. ורבנן, דלא ילפי מוקדשתם שתתקדש מתחילתה ולא איצטריך היא למיעוטא כופה דרשו ליה הכי: שנת החמישים אתה מונה ואי אתה מונה שנת היובל שנת חמישים לכופ יובל שעבר ואחת למנין יובל הבא, ואי אתה מונה שנת היובל הבא אלא מושגה שלאחר היובל, ולאפוקי מדר' יהודה, דאמר כמככת נדרים שנת חמישים עולה לכאן ולכאן, שנת היובל ושנה ראשונה לשמיטה הבאה. יובל היא יובל אע"פ שלא שמטו כו', לעיל מנייה כתוב והעברת שופר וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם דרור והדר כתוב יובל היא תהיה לכם וקרא יתורא הוא לדרשא והכי תדרשנה יובל היא לכם מכל מקום ואפילו לא נעשו בו דברים הללו: העברת שופר ולשוב אל אחוזה, אע"פ כן שם היובל עליו להיות אכור בזריעה ובצירה וקצירה. יכול אע"פ שלא שלחו עבדים, יהא יובל? ת"ל היא, אם עשית דברים הללו היא יובל, ואם לאו אינו יובל, שאפשר לעולם בלא שילוח עבדים, פעמים שאין עבד עברי בישראל שיטעון שילוח.

אנר איניש ביתא, גבולהו ימות הנשמים אנר; והנא קמא דברייתא, ותנא דין, בניסן נמי מוישכח יטכיה קיטרו: „באחד באלול, ראש השנה למעשר בהמה“. מיני? אמר רב יוסף, רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי: ברגלים סבר לה רבי שמעון, ובמעשר בהמה סבר לה רבי מאיר. אי הכי ארבעה, חמישה הוו? אמר רבא ארבעה לדברי הכל! לרבי מאיר ארבעה, דל רגלים, לרבי שמעון ארבעה, דל מעשר בהמה. רב נחמן בר יצחק אמר, ארבעה חדישים, ובהן כמה ראשי שנים. (ח.). „רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים באחד בתיטרי“. א"ר יוחנן, ויטניהם מקרא אחד דרשה, שנאמר (תהילים כה) „לביטו כרים הצאן ועמקים יעטפו בר יתרועעו אף יטירו“ ר"מ סבר, אימתי לביטו כרים הצאן, בזמן יעמקים יעטפו בר; ואימתי עמקים יעטפו בר, מאדר: מתעברות באדר, ויולדות באב, ר"ה שלהן אלול. רבי אלעזר ור"ש אומרים אימתי לביטו כרים הצאן? בזמן שיתרועעו אף יטירו, אימתי יטירו? אומרות יטירו? בניסן; מתעברות בניסן ויולדות באלול, ר"ה שלהן תיטרי. רבא אמר דכ"ע, לביטו כרים הצאן בזמן יעמקים יעטפו בר באדר, והכא בהאי קרא קמיפלגי (דברים יד) „עשר תעטר“ ביטוי מעישרות הכהוב מדבר: אחד מעיטר בהמה, ואחד מעיטר דגן; ר"מ סבר, מייט מעיטר בהמה למעטר דגן, מה מעיטר דגן סמוך לגמרו עייטרו, אף מעיטר בהמה סמוך לגמרו עייטרו. ור"א ור"ש סברי, מייט מעיטר בהמה למעטר דגן, מה מעיטר דגן ר"ה יטירו, אף מעיטר בהמה, ר"ה יטירו. „באחד בתיטרי ר"ה לישנים“: למאי הלכתא? אמר רבי זירא לתקופה. ור"א היא, דאמר בתיטרי נברא העולם. רב נחמן בר יצחק אמר, לדין, דכתיב (דברים יא) „מראשית השנה ועד אחרית שנה“ מראשית השנה נידון מה יהא בסופה. מימאי דתיטרי הוא? דכתיב (תהלים כא) „תקעו בחידיש יופר בכסה ליום חגינו“, אי זהו חג (ח); יטהודיש מתכסה בו? הוי אומר, זה ר"ה; וכתיב (תהלים כא) „כי חק ליישראל הוא, מיטפט לאלהי יעקב“. ת"ר „כי חק ליישראל“ מלמד, שאין ב"ד יטל מעלה נכנסין לדין, אא"כ קידיטו ב"ד יטל מיטה את החדיש.

ר"ש י

דלויבא למימר דאדעתא דההיא שהא אגרא, דלא טרה אינש למיגר ביתא לבציר מתלתין יומין. ואימא תשרי, ר"ה לשכירות בתים, אם לא ימד אלא כא' באלול כיון שדגיג תשרי עלתה לו שנה? ומיני כו אנר אינש ביתא כמודך לתשרי לכולהו ימי הגעזים אגרא. ות"ק דברייתא, ד"א אמר לשכירות בתים, קיטרו, עבים מתקשרין וגשמים יורדין והוי כימות הגעזים, רבי הוא, הוא אמרה למתני, ונסיב מילתא דרא כחד תנא, והדא כחד תנא. אי הכי, דחד גברא אמרה למתנתין ונסיב מילתיה דרא כחד תנא, דמישה ראשי השנים נינהו: אחד בניסן, והמישה עשר בניסן, ואחד באלול, ואחד בתשרי, ודמישה עשר בשבט! הא ניהא או מוקמת לה לרישא כרבי שמעון, שפור, דלדידיה ארבעה נינהו, דלית ליה אהד באלול, אלא אי חד תנא אמרינהו קיטרי! אמר רבא, לעולם רבי היא, ורבי קאמר: אנא חמישה כבורא לי, ומיהו הכל מודים לי בארבעה, לרבי מאיר, דאית ליה אחד באלול, דל רגלים, דלדידיה כרגל אחד עובר בכל תאחר, כדתניא בברייתא דלעיל. ולר' שמעון דל מעיטר בהמה, דליתיה אלא באחד בתשרי, ובלאו מעיטר נמי ראש השנה הוא, ובהן כמה ראשי שנים, הילכך ניכר דאית ביה תרי, דד קהשיב ליה, לביטו כרים הצאן, מהלכשות הבכשים שמתעברות. יעטפו בר, שחוריעה צומחת וניכרת יפה. יתרועעו אף יטירו, בניסן כשיגיע זמן הקציר וההבואה בקשי' שלה והרוח מנשבת והן נוקשים זו על זו, נשמע הקול ונראות כמשוררות, זמן עיבור בהמה דקה חמישה חדישים. ר"ה שלהן אלול, דכמודך לגמרו זמן דדיש ויטין שלהן להודיש השנה, בזמן שיתרועעו, השיבולים, מעיטר דגן כמודך לגמרו עייטרו, ר"ה למעשרות תשרי דהכו תני ליה לקמון, ותשרי כמודך לגמרו היא, דכל ימות דרמח מנידו' ליבש בגרנות שבשדות. לתקופה, לומר שמונין לברייתן והילוכן של תקופות הרמח ומולדות דלכנה מתשרי. לדין, שהקב"ה דן בתשרי את כל באי העולם, יעהדש מתכנה בו, לרחוקים כגון שהרית לבני מערב וערבית לבני מזרח לבני שקבנה היא כמודך להודושה. אלא אם כן קדשו החדש בו, ות"ק אם קבעו ישראל את הק החדש

א"ל אביי, ותיפוק ליה, דהא איתיה בשמחה! איבעיא להו, בכור, מאימתי מונין לו שנה? אביי אמר משעה שנולד, רב אחא בר יעקב אמר משעה שנראה להרצאה; ולא פליגי, הא בתם, (ז.) הא בבעל מום. בעל מום מי מצי אכיל ליה? דקים ליה ביה שכלו לו חדשיו. ת"ר, באחד בניסן, ר"ה לחדשים, ולעיבורין, ולתרומת שקלים. ויש אומרים, אף לשכירות בתים. לחדשים מנלן? דכתיב (שמות יב) "החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה", וכתיב (דברים יז) "שמור את חדש האביב" איזהו חדש שיש בו אביב? הוי אומר זה ניסן, וקרי ליה ראשון. ולימא אדר? בעינא רוב אביב, וליכא. מידי רוב אביב כתיב? אלא אמר רב חסדא מהכא: (ויקרא כג) "אף בחמשה עשר יום לחדש השביעי באספכם את תבואת הארץ" איזהו חדש שיש בו אסיפה? הוי אומר, זה תשרי, וקא קרי ליה שביעי. ואימא אלול? ומאי שביעי, שביעי לאדר? בעינא רוב אסיף, וליכא. מידי רוב אסיף כתיב? אלא אמר רבינא, דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו, מדברי קבלה למדנו, (אכתה ג) "בחדש הראשון הוא חדש ניסן". ולעיבורין. ליעבורין מניכן מנינן? והתניא אין מעברין אלא אדר! אמר רב נחמן בר יצחק, מאי עיבורין? הפסקת עיבורין. ותנא דידן, בהתחלה קמירי בהפסקה לא קמירי. ולתרומת שקלים. מנלן? א"ר יאשיה אמר קרא (במדבר כח) "זאת עולת חדש בחדשו לחדשי השנה", אמרה תורה חדש, והבא קרבן מתרומה חדשה; וגמרי שנה שנה מניסן, דכתיב (שמות יב) "ראשון הוא לכם לחדשי השנה". אמר רב יהודה אמר שמואל, קרבנות צבור הבאין באחד בניסן, מצוה להביא מן החדש; ואם הביא מן הישן יצא אלא שחוכר מצוה. ויחיד שהתנדב משלנו כשירין, ובלבד שימסרם לצבור. פשיכא! מהו דתימא, ליחוש שמא (ז.) לא ימסרם לציבור יפה יפה, קא משמע לן. ותנא דידן, כיון דקתני אם הביא יצא, לא פסיקא ליה. "ויש אומרים אף לשכירות בתים". תנו רבנן, המושביר בית לחבירו לשנה, מונה שנים עשר חודש מיום ליום, ואם אמר לשנה זו, אפילו לא עמד אלא באחד באדר, כיון שהניע יום אחד בניסן עלתה לו שנה. ואימא תשרי? סתם כי

ר ש"י

לא שייך בה זמן רגלים לכל תאחר, או דילמא מיהיבנה למוסק משום שמחה, דכתיב ושמרת בהגך. הא בתם, דקאי להרצאה משנראה להרצאה. בעל מום, שנולד במומו ועומד לישחט כהוין, מיום שנולד הוא ראוי לכך ומונין לו משנולד. מי מצי אכיל ליה, ביום שנולד דילמא נפל הוא ואין יחושא מנהרתו עד ששהם עמונה ימים? לחושים, למנין חדשי השנה. לעיבורין, קא כלקא דעתיה לישב בית דין ולעיין, אם השנה הבאה צריכה להתעבר. ולתרומת שקלים, להקריב ראשון קרבנות הלקוחים מתרומת קופות של שקלי שנה זו. אף לשכירות בתים, המושביר בית לחבירו ואמר לשנה זו, כלתה שנתו באחד בניסן, ואפי' לא דר בו אלא חדש אדר. הרוש הזה לכם, ומנלן דניסן? דכתיב ויקחו להם שה לפכה, וכתיב קרא אחרינא עהפכח בחוש האביב, שיש בו אביב, שהתבואה בכורה בו להיות מבושלת בגבר בשולה. בעינא אביב וליכא, שכבר נגמרה מניסן, ואי איכא זרעא אפילה אין זה בכור, אלא אפיל. ואימא אדר, דאיכא זרעא חרפא המתנכר מאדר. רוב אביב, שיהו רוב תבואות כהכרות בו. שיש בו אסיפה, שמכניסין בו פירות לבית מפני הגשמים, וכל הקיץ הן גשיות גדישין לויבש. אין מעברין, אין מעיינין בצרכי ציבור לרודיע לגולה שעברו ב"ד את השנה, עלא יעהכח הדבר עד אדר הבא. אין מעברין אלא אדר, אין מוכנינן חודש על השנה אלא אדר, דכתיב שמור את חוש האביב, חדש הכמוך עבר, שיכוא אכני בזמנו. הפסקת עיבורין, שכיון שקדשו את החדש לשם ניסן פסקה שנה שעברה מלהיות לעיבורת ענד שאין רשאין לעשות ניסן אדר, שכבר נכנכה שנה אדרת לענין עיבור. בהפסקה לא קא מירי, בראשי שנים דהפסקה לא קא מירי. חדש בהושו לחדשי, חדשי ותורא לרשיא יפה וכה, בלב שלם. ותנא דידן, דלא תנייה במתני'. כיון דקתני אם הביא יצא לא פשיכא ליה מילהא דלירשבה בראשי שנים, אלא באחד באדר, אבל בכציר מהכי לא אמרינן עלתה לו שנה. דר בה שנה שלימה,

ה' אלהיך, אלו צדקות ומעשרות ובכור. (שם) "מעמד", זה לקט שכחה ופאה (שם) "יהיה בך חטא" וקא בקרבנך חטא. (ו.) ת"ר. (דברים כג) "מוצא שפתיך" זו מצות עשה. "תשמור" זו מצות לא תעשה. "ועשית" אזהרה לב"ד שיעשוך. "כאשר נדרת", זה נדר. "לה' אלהיך" אלו חטאות ואשמות, עולות ושלמים. "נדרבה" כמשמעו. "אשר דברת" אלו קדשי בדק הבית. "בפיך" זו צדקה. אמר רבא, וצדקה מיהייב עלה לאלתר. מ"ט? דהא קיימי עניים. פשיטא! מהו דתימא כיון דבענינא דקרבתא כתיבא, עד דעברי עליה ג' רגלים כקרבתא, קמ"ל, התם הוא דתלנהו רחמנא ברגלים, אבל הכא לא, דהא שכיחי עניים. (ו:) ואמר רבא, כיון שעברו עליו ג' רגלים, בכל יום ויום עובר בכל תאחר. מיתיבי, אחד בכור ואחד כל הקדשים, כיון שעברו עליהם שנה בלא רגלים, רגלים בלא שנה, עובר בכל תאחר! והאי מאי תיובתיה? אמר רב כהנא, מאן דקא מותיב, שפיר קא מותיב: מכדי תנא אלאוי קא מהדר, ליתני בכל יום ויום עובר בכל תאחר? ואידך, תנא למקבעיה בלאו קא מהדר, בלאוי יתירי לא קא מהדר. בשלמא רגלים בלא שנה משכחת לה. אלא שנה בלא רגלים, היכי משכחת לה? הניחא למאן דאית ליה כסדרן, משכחת לה, אלא למאן דלית ליה כסדרן היכי משכחת לה? בשלמא לרבי משכחת לה בשנה מעוברת, דאקדשה בתר הג המצות; דכי מטא שילחי אדר בתראה, שנה מלא, רגלים לא מלא, אלא לרבנן היכי משכחת לה? כדתני רב ימעינה: עצרת, פעמים חמישה פעמים ששה, פעמים יטבעה, היא כיצד? שניהן מלאין, המשה. שניהן חסרין, שבעה. אהר מלא ואחד חסר, ששה. בעי ר' זירא, יורש מהו בכל תאחר? (דברים כג) "כי תדור נדר" אמר רחמנא והא לא נדר, או דילמא (שם יג) "ובאת שמה והבאתם שמה" והא מיהייב! ת"ש, דתני רבי חייא (שם כג) "מעמד", פרט ליורש, והאי "מעמד" מייבעי ליה, זה לקט שכחה ופאה? קרי ביה עמד, וקרי ביה מעמד. בעי רבי זירא, אישה מה היא בכל תאחר? מי אמרינן, הא לא מיהייבה בראיה, או דילמא הא איתה בשמחה?

ר ש"י

למעלה במקרא, נדרוש ביה לאתווי צדקות ומעשרות שכתוב בהן שם זה: ולך תהיה צדקה לפני ה' אלהיך ואבלת לפני ה' אלהיך מעשר דגנך. מעמד זה לקט שכחה ופאה. שהן חלקו של עני דכתוב ביה את העני עמד. ולא בקרבנך חטא, אין הקרבן נפכל בכך. מוצא שפתיך זו מצות עשה, דמסתמא הכי אמר קרא: מוצא שפתיך קיים, משמור זו מצות לא תעשה, שלא תאחר, כדל' אבין א"ר אילעאי כל מקום שנאמר השמר פן ואל כו'. ועשית, על כרחך, מכאן אזהרה לב ד לכופ. לה' אלהיך, קרא יתירא הוא לדרשא, לרבות דבר שבחובה. בניך זו צדקה, קרא יתירא דריש. יקריב אותו, קרא יתירא הוא, דהא כתיב ברישיה יקריבנו. שנה בלא רגלים, לקבוע מפרש. למקבעיה בלאו קא מהדר, להודיעך כל צידי זמן התחלת כל תאחר שבו, אלאוי יתירי לא מהדר, להודיעך לאוין הרבים שבו. הניחא למאן דבעי כסדרן משכחת לה, דעברה שנה ולא עברו רגלים כסדרן, ולמדך דכיון דעברה שנה, אע"פ שלא עברו רגלים כסדרן, הייב, ומבר לה כר"ש בחדא ופ"ג, ליה בחדא. בשלמא לרבי, דאמר חדש העיבור אינו מן השנה חוץ מיום ששנת חמה יתירא על הלכנה, משכחת לה בשנה מעוברת. בהר הג המצות, בתוך הרגל, ואת דאמרי לאחר הרגל ויעלהו אדר בתרא לאו דוקא, אלא לאהר עינא אדר קאמר. שנה מלא, ג' מאות וששים וחמשה ימים. פעמו' ששה, שהוא ששה בכיון ויום הרמשים לעומר. שניהם מלאים, נוכן ואייר, תרי טו' ימים מנוכן ול' דאייר מלא להו המשוים בחמשה בכיון. אחד מלא כו', ומשכחת לה שנה בלא רגלים, כגון שניהם מלאים, ואירע עצרת בה' בכיון, והקדישה למחרת כו' בכיון, ולשנה הבאה היו שניהן חסרים, ואירע עצרת כו' בכיון, והשנה מלא' ביום ו' בכיון משהקדישו, ועדיין לא עבר עצרת עליו, יורש מהו בכל תאחר, על נדר אביו. קרי ביה עמד ומעמד, ודריש בה תרתי: דעמד משמע ליה חלקו של עני ומ' יתירא למ' יורש. מי אמרינן, הא לא מיהייבה בראיה, דכתיב כל זבורך, וכיון דלא מיהייבה למוסק

לרגלים. נפקא מינה, לנודר, למינס עליה בבל תאחר, ורבי שמעון היא, דאמר נ' רגלים כסדרן וחג המצות תחילה. ת"ר, חייבי הדמין והערבין והחרמין וההקדשות הטאות ואיטמות עולות ושלמים, צדקות ומעשרות, בכור ומעשר נפסה, (ד':) לקט שכחה ופאה, כיון שעברו עליהן שלשה רגלים, עובר בבל תאחר; ר"ש אומר שלשה רגלים כסדרן, וחג המצות תחילה. ר"מ אומר, כיון שעבר עליהן רגל אחד עובר בבל תאחר. ר' אליעזר בן יעקב אומר, כיון שעברו עליהן שני רגלים, עובר בבל תאחר. ר"א בר"ש אומר, כיון שעבר עליהן חג הסוכות עובר עליהן בכל תאחר. מיט דתנא קמא? מכדי מינייהו סליק למה לי למהדר ומיכתב (דברים יז) "בחג המצות ובהג היטבועות ובהג הסוכות?" שמע מינה, לבל תאחר. ור"ש אומר אינו צריך לומר בהג הסוכות, שבו דיבר הכתוב, למה נאמר? לומר שזה אחרון. ור"מ מיט? דכתיב (שפי) "ובאת ישמה והבאתם שמה". ור' אליעזר בן יעקב מאי טעמא? דכתיב (במדבר כח) "אלה תעשו לה' במועדיכם" מיעוט מועדים שנים. ור' אלעזר בר"ש מיט? דתנא ר"א בר"ש אומר: לא יאמר חג הסוכות שבו דיבר הכתוב, למה נאמר? לומר שזה גורם. ור"מ ורבי אליעזר בן יעקב, האי "בחג המצות ובהג היטבועות ובהג הסוכות" מאי דרשו ביה? מיבעי להו לכדדרי אלעזר אמר ר' אושעיא, דאמר ר"א א"ר אושעיא: מניין לעצרת שיש לה תשלומין כל שבעה? ת"ל "בחג המצות ובהג היטבועות ובהג הסוכות" מקייט חג היטבועות לחג המצות, מה חג המצות יש לו תשלומין כל שבעה, אף חג היטבועות יש לו תשלומין כל שבעה. למאי הילכתא כתיב רחמנא לחג הסוכות? לאקושיה לחג המצות, (ד'.) מה חג המצות טעון לינה, אף חג הסוכות טעון לינה. והתם מנלן? דכתיב (דברים יז) "ופנית בבקר והלכת לאהלך". (ד'.) מנהני מילי? דתנו רבנן (דברים ג) "כי תדור נדר", אין לי אלא נדר, נדבה מניין? נאמר כאן נדר ונאמר להלן (ויקרא ז) "אם נדר או נדבה", מה להלן נדבה עמו, אף כאן נדבה עמו, "לה' אלהיך", אלו הדמין הערבין והחרמין וההקדשות. (דברים ג) "לא תאחר לשלמו" הוא וקא חילופיו (שכ) "כי דרוש ודרשנו" אלו הטאות ואיטמות עולות ושלמים, (שכ)

ר י י

בחדש הנכנס באחד בניין הוא ר"ה לרגלים. נפקא מינה, דהא ר"ה לענין נדר שהוא מוזהר בכל תאחר, ותלה הכתוב אחריו שלשה רגלים ואשמעינן מתני' שאינו עובר עד שיהא פכה ראשון לשלשהו, שאם עברו עליו שלא כסדרן אינו עובר. חייבי הדמין, אמר דמי עלו. והחרמין, חרמי גבות. בכור ומעשר, מעשר בהמה, מכדי מינייהו סליק, כשאמר הכתוב: שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך בחג המצות וגו' מהם היה עולה, כבר כתוב למעלה בענין שמזר את החדש האביב: שבעה שבועות תספר לך, חג הסוכות תעשה לך. למה לי למהדר, ולומננהו בפרש' חג הסוכות? ש"מ לבל תאחר, דה"ק היו נראין לפניו לשלם נדרים ולא תבאו רוקס, אין צ"ל חג הסוכות, אף כשהזכיר לבל תאחר לא היה צורך להזכירו שהיו הענין עכשיו בן שבו דיבר הכתוב למה נאמר לומר שזה אחרון, עד שיעבור אותם כסדר הוה. מניין לעצרת, דאילו בהג הסוכות ובג המצות נפקא לן מזהגותם אותו חג לה' שבעת ימים וכול יתו חוגגין כל ד' ת"ל אותו, אותו אתה חוגג, ואי אתה חוגג כל ד' אס בן למה נאמר ד' לתשלומין, שאם לא חג חוגגתו בראשון, יקריבנה בשני. טעון לינה, ליל חוש"מ. ופנית בבקר, מיט? לא קאמר קרא, שהיו הוא יוש שהיובו ליראות בעזרת, מנא הני מילי, דאכל הנך דתנא במתני' לעיל איכא בל תאחר? נדר, חרי עלו. נדבה, חרי זו. נאמר להלן נדר, ואם נדר או נדבה וגו'. אלו הדמין והערבין כיו, שהן קדשו בך תבית וכולן לה' ואין לכהנים בהן כלום. הוא ולא רלוזבו, עליו אתה עובר ולא על חילופיו. אלו הטאות ואיטמות, שהן גדרשין מזור שהיו תובה הם מוטלין עלך. ועולות ושלמים, כגון עולות ראיה ושלמי הגיגה שהן תובה, דאילו הנדר ונדבה ברישא דקרא כתיב, וה"ה נמי לבכור ולמעשר ופכה שהן תובה. ה' אלהיך אלו צדקות ומעשרות, דהא קרא ויתרא הוא, דהוה ליה למכתב בו דרוש ודרשנו, וכבר ה' כתוב

כאן ליציאת מצרים. וממאי דמעשה דאב קדים, דילמא מעשה דיטבט קדים? לא ס"ד. דכתיב (שם) „אחרי הכותו את סיחון“ וכי נח נפשיה דאהרן אכתי הוה סיחון קיים. דכתיב, (ג.) (במדבר בא) „וישמע הכנעני כולך ערד“ מה שמועה ישמע? ישמע ישמת אהרן ונסתלקו ענני כבוד וכסבור ניתנה רשות להלחם ביישראל. מי דמי. התם כנען הכא סיחון? תנא, הוא סיחון, הוא ערד, הוא כנען. תניא כוותיה דר' יוחנן. מניין שאין מניין להם למלכים אלא מניסן? ישנא, ומלכים א' ו' ויהי ביטמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים וגומר“ וכתיב, (במדבר לג) „ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה' וגומר“ וכתיב, „ויהי בארבעים שנה בעיטתי עיטר חדש“ וכתיב (דברים א) „אחרי הכותו את סיחון וגומר“ ואומר (במדבר בא) „וישמע הכנעני וגו'“ ואומר „וראו כל העדה כי גוע אהרן וגומר, ואומר (שם י) „ויהי בחדש הראשון בשנה הישנית וגומר“ ואומר (שמות מ) „ויהי בשנה הישנית בחדש הישני וגומר“ ואומר (שם יט) „בחדש השלישי לצאת בני ישראל וגומר“ ואומר (ד"ה ב ג) „ויחל לבנות וגומר.“ א"ר חסדא, לא ישנו אלא למלכי ישראל, אבל למלכי אומות העולם מתשרי מנינן, שנאמר, (נחמיה א) „דברי נחמיה בן חכליה ויהי בחדש בסלו ישנת עשרים וגומר“ וכתיב (שם כ) „ויהי בחדש ניסן ישנת עשרים לארתחשסתא וגומר“ מדקאי בכסליו והרי ליה שנת עשרים, וקאי בניסן וקרי ליה ישנת עשרים, מכלל דר' ה' לאו ניסן הוא. ביטלמא היאך מפרש דלארתחשסתא, אלא האי, ממאי דלארתחשסתא? דילמא, (ג.) למנינא אהרינא הוא? אמר רב פפא, ישנת עשרים ישנת עשרים לגזירה יוה; מה התם לארתחשסתא, אף הכא לארתחשסתא. וממאי דמעשה דכסליו קדים, דילמא מעשה דניסן קדים? לא סלקא דעהך, דתניא, דברים שאמר חנני לנחמיה בכסליו, אכרן נחמיה למלך בניסן, שנאמר, (נחמיה א) „דברי נחמיה בן חכליה ויהי בחדש בסלו ישנת עשרים ואני הייתי בשושן הבירה ויבא חנני אחד מאחי וגומר, וישעריה נצתו באיש וגומר, ויהי בחדש ניסן ישנת עשרים לארתחשסתא המלך יין לפניו וגומר, ויטב לפני המלך וישלחני ואתנה לו זמן“. מתיב רב יוסף, (דגו ז) „ביום עשרים וארבעה לחדש בששי בשנת ישתי לדריוש“. וכתיב, (שם) „בשביעי בעשרים ואחד לחדש“ ואם איתא, בשביעי בשנת שלישית מביעי ליה? אמר רבי אבהו כורש מקף כיטר היה לפיכך מנו לו כמלכי ישראל. מתקופ לה רב יוסף, חדא דא"כ קישו קראי אהרדי! דכתיב (עזרא ו) „וישיצא ביתא דנא עד יום תלתא לירח אדר די היא ישנת יסית למלכות דריוש מלכא“ ותניא, באותו זמן לשנה הבאה עלה עזרא מבבל וגלותו עמו, וכתיב, (שם ו) „ויבא ירושלים בחדש החמישי היא ישנת הישבעית למלך“ ואם איתא, ישנת הישמינית מביעי ליה? ועוד, מי דמי, התם כורש הכא דריוש? קשיא. (ד.) ולרגלים, רגלים באחד בניסן הוא, בט"ו בניסן הוא? אמר רב חסדא, רגל, ישבו ראש השנה

ר י"י

לאו ר"ה דאי תשרי ר"ה הוה ליה בשבט שנת מ"א. דילמא להקמת המושב, שהיה בשנה השנית. דילמא מעשה דשבט קדים, ובתשרי שלפניו נכננה שנת ארבעים. אחרי הכותו את כורש, נאמר במשנה תורה. תניא כוותיה דר' יוחנן, ככולי קראי דאיתיה לעיל, ויבא חנני, מירושלים בא שכבר עלו בני הגולה מימות כורש והיו שם בימיו ובימי אחשורוש וארתחשסתא, והו דריוש שאהר אדשורוש, שנכננה הבית בשנת שתים לדריוש, והרבה נשארו בכבל, ונחמיה בן חכליה היה שר המושקים למלך בשושן הבירה. בששי בשנת שתים, שניהם ב כואות הגין נבדק במקרא ולא נמצא כתוב בפסוק שני בשנת שנים אך י"ל שלפסוק של מעלה הימנו קאי שכתוב בו בשנת שתים. חדא, דאם מנינן מנינן קישו קראי אהרדי. באותו זמן לשנה הבאה, ע"כ שביעית היא לו ממה נפשך, וכתיב בעזרא ויבא ירושלים בחדש החמישי היא שנת הישבעית למלך, ואי מנו לו מנינן שמינית היא, ועוד, אן בדריוש קיימנן ואת אמרת כורש מלך כשר הית. רגל ישבו ר"ה לרגלים, רגל שיהא

ארבעה ראשי שנים הם: באחד בניסן, ר"ה למלכים ולרגלים. באחד באלול, ר"ה למעשר בהמה; ר"א ור"ש אומרים, באחד בתשרי. באחד בתשרי, ר"ה לשנים ולשמיטין וליובלות לנטיעה ולירקות. באחד בשבט, ר' הלאילן, כדברי ש. ב. ה אומרים, בחמשה עשר בו. גמ' למלכים, למאי הילכתא. אמר רב חסדא לשטרות. תנו רבנן מלך שעמד בעשרים ותשעה באדר, כיון שהגיע אחד בניסן עלתה לו שנה; זאם לא עמד אלא באחד בניסן, אין מונין לו שנה, עד שיגיע ניסן אחר, (ב: וקמ"ל דניסן ר"ה למלכים, ויום אחד בשנה חשוב שנה. ואם לא עמד אלא באחד בניסן, אין מונין לו שנה עד שיגיע ניסן אחר ואע"ג דאימנו עליה מאדר, מהו דתימא נימנו ליה תרתין שנין, קמ"ל. ת'ר, מת באדר ועמד אחר תחתיו באדר, מונין שנה לזה ולזה; מת בניסן ועמד אחר תחתיו בניסן, מונין שנה לזה ולזה; מת באדר ועמד אחר תחתיו בניסן, מונין ראשונה לראשון, ושניה לשני. א"ר יוחנן. מניין למלכים שאין מונין להם אלא מניסן? שנאמר, (מלכים א' ו'), ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים בשנה הרביעית בהודו זיו הוא החדש השני למלך שלמה על ישראל" מקיש מלכות שלמה ליציאת מצרים, מה יציאת מצרים מניסן, אף מלכות שלמה מניסן. ויציאת מצרים גופה מנלן דמניסן מנינן, דילמא מתשרי מנינן? לא כלקא דעתך, דכתיב (במדבר לג'), ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה' וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחדש החמישי באחד לחדש" וכתיב (דברים א'), ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חדש באחד לחדש דבר משה וגומר" מדקאי באב וקרי לה שנת ארבעים, וקאי בשבט וקרי לה שנת ארבעים, מכלל דר"ה לאו תשרי הוא. בשלמא היאך, מפרש דליציאת מצרים, אלא האי, ממאי דליציאת מצרים דילמא להקמת המשכן? שנת ארבעים שנת ארבעים לגזרה שוה, מה כאן ליציאת מצרים, אף

ר ש"י

למלכים, רגילים היו רמנות זמן שטרותיהם לשנות המלך משנה שעמד בה המלך כדאמרו' במסכת גיטין משום שלום מלכות, וקבעו חכמים אחד בניסן לתחלת שנתו ואפי' עמד בשבט או באדר כלתה שנתו משהגיע ניסן ויתחילו למנות לו שנה שנייה. למעשר בהמה, שאין מעשרין מן הנולדים בינה זו על הנולדי' בתבירתה, לשמיטין וליובלות, משנכנס תשרי אכור לדרוש ולזרוע מן התורה. לנטיעה, למנין שני ערלה ואפי' נטעה באב כלתה שנתה הראשונה לכוף אלול ובכולהו מפרש טעמא בגמ'. לירקות, למעשר ירק שאין תורמין ומעשרין מן הנלקט לפני ר"ה על של אחר ר"ה, לאילן לענין מעשר, שאין מעשרין פירות האילן שהנטו קודם שבט על שהנטו לאחר שבט, שבאילן הולך אחר הנטה. גמ' למאי הילכתא, כלומר למה הוקבע יום מיוחד למנין המלכים? אימא שעל כל מלך ומלך התחיל שנתו מיום שעמד בו. לשטרות, להבחין איזה שטר הוב מוקדם למלוה ואיזה מאוחר, עלתה לו שנה, כלומר כלתה לו שנתה ומעתה מונין לו שנה שנייה. דאיכינו עליה, נמנו וגמרו השנים למנותו. לזה ולזה, הבא לכתוב שטר באדר לאחר שעמד השני, אם רצה לכתוב בשטר בשנת פלוני למלך שמת כותב, ואם רצה לכתוב בשנה ראשונה למלך פלוני שעמד. מת בניסן ועמד אחר תחתיו בניסן, והוא הדין אם עמד באחד מכל החדשים שיצד ניסן הבא, ורוצה למנות בכל השטרות שכתבו משעמד השני למנין שנות הראשון מונה, והרוצה לכתוב בשנה ראשונה למלך שעמד. ושנייה לשני, הבא לכתוב משעמד זה לא ימנה שנה שנייה למלך שמת, שאין שנה זו שלו ולא ימנה את הראשונה לשני, לקרות שנה שעמד בה שנייה, אלא שנייה זו ראשונה לשני. בחדש זיו, הוא אייר כדמפרש קרא הוא החדש השני ואמרינן לקמן ניסן ר"ה לכדר מניין החדשים. למלך שלמה על ישראל, אשנה רביעית קאי, ומקרא מסורס הוא: בשנה רביעית למלך שלמה על ישראל בחדש זיו הוא החדש השני. מקיש מלכות שלמה, לענין מנין השנים ליציאת מצרים שהרי המקרא הנה מנה שנה זו שנת ד' מאות ושמונים ליציאת מצרים ובשנת ארבעה למלך שלמה, מה יציאת מצרים, מנין השנה שמונין לה מתחילין מניסן אף מלכות שלמה מניסן. אימא מתשרי, אי"ש שיצאו בניסן משהגיע תשרי קראו לו שנה שנייה, לפי שתשרי ר"ה לשנים הנמנים לבריאת עולם והוא הדין ליציאת מצרים, ויהי בארבעים שנה הואיל משה באר את התורה, מכלל דתשרי

כמוהו ולא לתקן את המנהג מן ההלכה*) בעת שנשנית משנה זו מצאה ארבעה ראשי שנים, בארבעה חדשים. ותבא היא ותלמד להישות את המנהג הזה בכל מקום ותגבל את היום מהחודש, להראשון בו, וצורת המיטנה כאשר היתה טרם שם רבי אותה בסדרו: ארבעה ראשי שנים הן; באחד בניסן, באחד באלול, באחד בתשרי, ובאחד ביטבט. שלא היה להם כל צורך לפרש, מפני המנהג שיהיה ידוע לכל ישראל, ואף רבי המסדר את המיטנה שבימיו לא היו עוד מלכי ישראל וגם כבר נתרופף המעשר והתרומה, מפני שהכהנים הלויים לא ירתו עוד בבהמ"ק וממשילתם הוסרה מידם והזרה לבית דוד, הוסיף בכיבוד המיטנה, למלכים, למעשר בהמה וגם את דעת ר"א ור"ש שאין עוד צורך למקצת החרדים הנוהגים עוד לעשר את בהמתם ואת תבואתם בחודש אלול כי אין חישש אם גם יתערבו בשנה הבאה, ועל כן תעטרנה בשנה הכללית שהיא תשרי, לרמז כי כן היא גם דעתו; (וכן הוסף כדברי ר"ש וב"ה) אולי מפני שבימיו נתאחרה החנטה והוא עצמו היה מבית הלל.)

3) מן המיטנה בארבעה פרקים העולם נדון נראה, שכבר בימי המיטנה היה יום ראש השנה כיום תשובה, ויען שעקר התשובה היא שעבוד הלב לאבינו שבשמים והתפלה על כליחת החטאים, בא רבי במיטנתו (בפרק ראוהו ב"ד) והיה כאשר יריב מיטה ידו וכו' ללמד כי רק ההסתכלות כלפי מעלה ושעבוד הלב לישמים, ידרש בימי התשובה שהוא מן ר"ה עד יום הסליחה "יוהכ"פ" אך לא ידעה עוד מהספרים הנפתחים בר"ה שהמציאו האחרונים, והמלה "נדון" ייט להבינה כמו שאמרו בני בתירא לריב"ז (לקמן בנמרא) נידון ואח"כ נתקע, והראיה מן הכתוב היוצר יחד לבם המבין על כל מעיטיהם תתאים לזה, כי ההסתכלות כלפי מעלה נורמת פישוץ המעיטים שנעשולמטה.**)

4) אחרי שסדר רבינו את מנין ראשי השנים, את תכלית יום הזכרון, דיני תקיעת ויטמיעת שופר בקיצור נמריץ, וכן את המנהג שיהיה במקדש בשופר שיהיה פיו מצופה זהב וישאין שום צורך בהכנה לתקיעת שופר כ"א העובר אחורי בהכנס ושמו קול שופר עיטה את חובתו, וגם מנהג אמירת הפסוקים של מלכויות זכרונות שופרות לפני התקיעות בקיצור נמריץ, אחרי שכבר הקדים להן את עקר הדבר מהסתכלות כלפי מעלה ושעבוד הלב, האריך מאד בכל המיטניות הנוגעות בענין ראית הלבנה, שאך למנין חדשיה ימנו בנ"ה, עדי הראיה, צורת הטבלות שהיו לר"ג, והקבלות שהיו לו מאבותיו, כלומר החיטבון האמתי, שעל פיהם קבל את העדים, ואת התקנות שהתקין ר' יוחנן בן זכאי שבזה השמיש ישיש כח ורשות לגדול הדור להתקין דבר גם אם אינו כתוב בתורה, ואם גם יראה כגורע או מוסיף על דבריה, ושאך ביד הב"ד הגדול הרישות לתקן חמועדים והחגים ולא לכ"ד אחר ולאנישים פרטים אף שיהיו מגדולי העם, מפני שצריכה היתה אז האריכות הזאת, כי בימיו החלו כבר בני גולה להתאונן ויחפצו להסיר מהם את עול הנישואות ולתקן המועדים לעצמם עפ"י חיטבון חדשי הלבנה. ועל כן האריך לספר מה שקרה לזקנו ר' נמליאל עם ר' דוסא בן הרכינס ועם ר' יהושע שגם המה ההליטו ואמרו שאין לנו אלא מעיטה בית דין שבימיו והוא חיטוב כמעשה מיטה רבינו בעצמו אף על פי שנראה לעין כל שטעה או שגה. זו היא כל הכתבת כזכה, שממנה תוצאות רבות להיסתורית ימי קדם. זיל גמור!

(* כל החפץ לדעת את הראיות הנצחות שאין עליהם תשובה לאלו הדברים, יעיין נא בהוברתנו ברקאי מצד 20 והלאה בהערתנו בשולי הגליון; ובמורה נבוכי הזמן שער י"ג ד"ה: "צורת ההלכה" ויקראנו עד תומנו.

(**) נאמרו של ר' כרוספדאי בשם ר"י, שבד"ה ספרים נפתחין מקורו מן הכריתא ג' ספרים נפתחים ליום הדין אבל יש הכונה כיום תחיית המתים כפרושו של רש"י (ראה צד 17 בפנים ובאריכות בגמרות הישנות במקום הזה) ואשר אמרו מושם ר' יוחנן אין לחוש כי כן דרכם היה לתלות באריך גדול דבר אשר רצונם היה שיתקבל, ור' יוחנן התיר זאת ולכן תלו בו, ודי למשכיל.

מסדרי התלמוד ישתמשו במבטא כזה על אדם גדול וקדוש להם כרב אישי וזכר בנו. זכר בטוים לא נאים על שארי חכמים וגם על האבות והנביאים וכו' וכו' מה גם שאם אמנם לא היו המסדרים האחרונים חכמים כרב אישי והבריו הלא היו בעלי צורה ובעלי דרך ארץ ולא פיהם יוציא מלין כאלה. — אך התגנבו בתוכו מאנשי דלא מעלי — ואולם התימת התלמוד לא הועילה והפצם לא נעשה, כי הרבנן כבוראי ישהו אהריהם וגם הגאונים הכניסו בתלמוד דברים רבים מדעתם וחוספו עליו בכל דור וזמן.

חכמי הנמרא, שלמען תתגדל ותתקדש המיטנה ושכל העם יראו ישהיא תלויה רק בתורת משה, שמו כל מעינם בה רק להלכה, ולכן דקדקו לא לבד בלישונה, כי גם באותיותיה ודרשו גם מהם מיעוטיין וריכוין כבתורת משה והנביאים ובראותם כי אינה מתאמת עם ההלכה בימיהם, דחקו ולחצו אותה בשנויים רבים כאמור למעלה, באשר כן עשו התנאים עם הכתובים בתנ"ך וכל זה הוכרחו לעשות מפני המנגדים הרבים של הכתות השונות נגד התורה המסורה שלא הודו רק בתורה הכתובה, שמפני זה ישאלו חכמי הנמרא על כל דבר שאינו מפורש במקרא, מנלן? וגם התמיה פשיטא! אם דבר זה כתוב מפורש, או כי פשוטו המקרא אינו סובל פירוט אחר מאשר השימיעה המושגת. ועל דברים שבמנהג העבריסודם ולא יוכרו להועיל לההוה ולעתיד, שאלו "למאי הלכתא?"

עד כאן תולדתן בקיצור; ועתה נבאר מטרת ותוכנה של המס' הזאת שאנו עסקים בה: חסר הוא בתורת משה, הנביאים והכתובים, עקר גדול שממנו יכולנו לדעת את סדר העולם ודברי הימים, והוא מנין השנים, אשר מבלעדו לא נוכל למצוא ידינו ורגלנו, שלא נאמר מאיזה עת וזמן, או באיזה חודש ויום מנו הקדמונים את מנין שנתם. אמנם כתוב מפורש: החודש הזה לכם ראש הדישים, ראשון הוא לכם לחדשי השנה (שמות יב, ד). שלפי עומק פשוטו מצוה המחוקק: כי לא לבד שהחודש ניסן יהיה ראשון במעלה, כ"א גם ממנו תתחיל מנין השנה, אבל גם כתוב אחר לפנינו הנראה לכאורה כסותר אותו, והוא "והג האסיף בצאת השנה" (ישע כג, כח) שאם לא נבאר מלות "בצאת השנה" במונח "במשך השנה" יובן עפ"י עומק הפישט ההג של אוסף התבואה בגמר השנה שהיינו חודש אלול. ויען כי קשה היא לפנינו לבא על בונת הכתובים נפן על המצוה הידוע לנו מההיסטוריה ונראה, כי מניסן מנו המלכים את שנתם, לא לבד מלכי המצרים כ"א גם מלכי ישראל משלמה והלאה; ולעומת זה נדע כי כל מלכי המזרח הארמענים והכשדים מנו אז את שנתם מחודש ספטעמבר שתוא תשרי. ואם אמנם לא נדע איככה התנהגו בני ישראל ברשתם את ארץ כנען אם מנו את שנתם כהעם אשר יצא ממונו, או כי כהעם אשר ירש את מקומו, הנה ברור הוא: כי בזמן המישנה הקדומה, במלות אחרות, בימי הבית השני, מנו את שנתם הכוללת מתשרי; אבל יתכן עם כל זה כי מלכי הבית השני מנו את שנתם מניסן כהמלכים הקודמים (ואולי חישו גם להנכפל במקרא יתתי פעמים "לכם ראש חדישים, ראשון הוא לכם" להזהיר שלא תעשו כמעשה הגוים שאתם באים שמה המונים את שנתם מתשרי) ובכל היטרות שגם בני ישראל נקבו במ את שנת מלכיהם כאשר כן היה המנהג אצל כל העמים, היתה איפוא התחלת השנה מניסן. התרומות והמעשרות בזמן הבית השני שברוב שנותיה היתה תחת ממשלת הכהנים ונישמרו בכל תוקף, הפרישו בצאת השנה (למנינה הכללית לא לשנת המלכים) להתרחק מן המחלוקות וערבוביא של התבואות משנה לשנה והוא בחודש אלול. ואך מעשר פירות האילן אחרו עד חודש שבט ר"ל תיכף אחרי החנטה של האילנות ג"כ כדי שלא לערב פירות שנה זו עם שנה הבאה, ולא לתת יד להכהנים הלויים לשוטט במעשי ידם.

(2) המישנה הקדומה שכן היתה דרכה לדבר תמיד מן המנהג ולתקן ההלכה

לתור וקדרוּשׁ אחריהם בבתי מדרשים וישיבות שהיו הוין למקום ממשלתו, הקיפו עליו כתרנגולי של בית בוקיא והסתירו אותו ממנו ורבות נסדרו גם במקום ממשלתו בחיטאי אשר נתפרסמו רק אחרי מותו, אך תלמידי רבי הסירו מהם את השם „מייסנה“ שהוראתה שנית במעלה אחרי תורת מישה ויכנון ביים תוספתות ישראל „שנת־ספו אח“ ב, או כי ישנה רק נוספות ולא מן העקריות וגם ברייתות ישראל „שנת־ספו אח“ ב, שנישנו הוין מן כותלי בית המדרש ולצדדיות ולא לפנימיות ולעקריות, אבל גם ביים הזה נפזרו מיד אחרי מותו בכל העולם וכמעט שהחיטוב זהרה של מישנתו של רבי, ולוא לא נתאספו תלמידיו להחזיק ישיבות גדולות להצדיק את מישנתו של רבי, כי עתה כמעט לא היתה לה הקומה בין התוספתות וברייתות הרבות שהיו מבלועות אותה ולא נודע כי באה אל קרבנה, שלכן היה כל עסקן של הישיבות במערב ובמזרח, ביישיבתו של רב וישמואל בבבל, ו־ינאי ו־יוחנן בפלישתנא, לעסוק ולהנות ממישנתו של רבי לתרין אותה במקום שיש עליה חולקין בתוספתא וברייתות שקראום ע־ט ר' הייא ור' אושיעא שהיו חביבות בעיני העם; ופעמים רבות קצצו את ליטנה והוסיפו עליה בחסורי מחסרא שקבעו בה דעת וליטון הברייתא, או כי אמרו „אימא הכי“ רל ההיפוך מן הכתוב ממיסנה וקראו כאלו כתובה במישה, למען תתאים או עם התוספתא המתנגדת לה, או עם המנהג שנישנתה וקבל צורה אחרת מאייר היה לו בזמן רבי, ובמקום שלא היה להם ברירה אחרת הוסיפו גם מיסנה שלימה כצורתה וכליטנה וסדרוה בתוך מישנתו.

ח) החכמים שנזכרו בתוך מישנתו של רבי או בתוך התוספתות והברייתות נקראו

ביים „תנאים“, ביחיד „תנא“ שהוראתו „מורה“, „מלמד“ Professor.

ט) לימודיהם של הישיבות במישך שנות מאות שגם אותן רשמו התלמידים לעצמם ונעתקו אחכ מיד ליד, נקראו ביים גמרא, מן השם גמר וסוף, כי הישתדלו לגמור ולהישות את דברי המישה והברייתא ועפ־י רוב גם לגמור את ההלכה כזה או כזה, (אם כי לא למעשה כי ע־ז הזהיר רבי יוחנן שלא יתנהגו כההלכה הכתובה עד שיאמר בה מפורש בן תעשו), וחכמי הגמרא נקראים ביים אמוראים, ביחיד „אמורא“ שהוא „מתורגמן“, מפרש ומבאר לעם את הדברים שאינו מבין לבדו. ויען כי הנהו רק מפרש ומבאר, אין לו רשות לחלוק על התנא מן המישה או הברייתא. אם לא שיש לו תנא אחר הסובר כמותו שאז יוכל להתנצל ולומר, כי דעת התנא ההוא ישרה בעיני יותר מדעת התנא הזה. ורבינא ורב אישי שהיו במאה החמישית, למספר הנהוג, המאה השלישית להאמוראים, החלו לסדר את הגמרא במהדורא קמא ולא עלתה בידם היטב ונצרכו לסדר אותה במהדורא תנינא, אבל בתוך כך נאספו אל עמם והכתבים נתלגלו מיד ליד עד שקם במאה השישית רבנא יוסי ראיש ישיבה האחרונה מהאמוראים בפומבדיתא ויער את לבב חבריו לקבץ את כל הכתבים ולהרום אוהם עלא יהיו וישאים להוסיף עליהם, כי ירא היה פן יאבדו הכתבים מן העולם או כי האחרונים יוסיפו עליהם ויעשו בהם כרצונם, ובדעתו כי לב המלכות מימות פירוז רשיעא לא טוב לבית ישראל וישיבתו היא האחרונה להאמוראים, קבץ בחפזון גדול את כל הכתבים סדרם ויחתמם. והחפזון הזה גרם כי נסדרו מאמרים רבים מאד שלא במקומם הראוי, שנישנו דברים רבים פעמים רבות בלי שינוי וליטון וביטוי ותוספות, וגם מאמרים רבים התגבבו בה מניחי התלמוד ומנגדיו, מפני שקא היתה להם עת ראויה לבקר את כל המאמרים, (כי אך יבע עשרה שנה מלך רבנא יוסי ביישיבתו) ומאמרים רבים הכניסו אויבי התלמוד בזדון למען יאבד התלמוד את ערכו בעיני העמים. שכן התגבב המבטא: „הא דרב אישי בדותא היא“ כעשר פעמים בתוך התלמוד מה שלא נוכל להאמין כי

מבוא קצר

להתלמוד בכלל, ולמס' ראש השנה בפרט.

יען כי עלה הנורל על המסכתא הזאת כי תעלה בדפוס ראשונה, נהישוב לה בה לתת לה מבוא קצר ישבו יכנס המורא המתהיל — הארוך, יבא אי"ה במקומו — והיה אם ימצאו הקוראים, כי דרכנו במבוא הזה אינה דרך כבושה מאישר קדמנו, ידעו כי דרך הדישה היא, אישר תבוטל בהתנגדות רבים, בלא ויכוחים, ישאם אמנם ישלנו על מה לסמוך לא נאמר קבלו דעתנו; כי רק דנים אנחנו אבל לא נאמר: "כן יקום" וע"כ חדלנו פה להראות המקורים שמהם שאבנו את דברנו נגד דרכנו בכל אישר חברנו עד כה; ואחרי ההקדמה הקטנה הזאת, נאמר:

(א) המישניות שלפנינו ברובן קדומות הנה מאד, כי היטומעי לקה בבתי מדרשי והחכמה, שהיו נהוגים בישראל עוד מימות יהושפט מלך יהודה, ריטמו את דברי החכמים לעצמם, להיות תלמודם רניל בפיחם, בשפת קצרה וברובם בלשון ישמעום, אך לפעמים הוסיפו עליהם כעין ביאור ופירושי מן הצד, וברבות הימים פרצו המישניות למעלה עד כי עלה מספרם לדעת רבים עד שיש מאות סדרים.

(ב) תוכן המישניות הקדומות היה המנהג שהיה נוהג בימיהם אצל ראשי העם ומנהיגיו, בין בדברים הנקראים בין אדם למקום כמצות יבת, תפלה וק"ש, טומאות וטהרות ומאכלות אסורות, ובין הדברים שבין אדם לחברו כדיני נשים ועבדים, ודיני ממונות וגם דיני נפשות, שבבתי המדרשי היו עפוקים בהם לעשות את המנהג קבע בכל מקום שבני ישראל נמצאים.

(ג) ברבות הימים שהחלו להעתיק את המישניות אייט מרעהו ובנים ירשום מאבותם והוסיפו עליהם וגרעו מהם, קם רבינו יהודא הנשיא הנקרא עב"י רובבישם, רבי" סתם, ויחל לקבץ כל המישניות אל ישיבתו ומהם ברר ובהר וסדר אותם לששה סדרים מיוחדים אישר קרה לחם יטמות לפי ענינם: זרעים, מועד, נשים, נזקין, קדשים, טהרות; ויקדשם לבית ישראל.

(ד) בין המישניות אישר ברר רבי נמצאות אלה שלא ישנה את ישפתן ונתנן לפנינו בלשונן הקדום, אך גם ישנן בהן שהוסיף עליהן וישנן גם אלה שפירש אותן בסצרה ר"ל שהכניס איזה מלות מבארים את הענין בתוך המשנה עצמה כעין מאמר המוסגר, אבל יש בהן גם אלה אישר ישנה את לישונן ומעמן מפני שבימיו כבר נשתנה המנהג וקבל צורה אחרת.

(ה) הדברים אישר רצה רבי כי יקובלו להלכה באין פוצה פה, ישנאן סתם ולא פירש שם האומרם, אך על רבות מהם שלא היה בכחו להכריע את ההלכה, או כי אלה שהיו כבר מפורסמים בעם עם שם האומרם, סדר אותם בשם אומרם ויקרא בשם גם את דעת המנגדים להם, בלא כל הכרעה, אבל ישנן גם אלה אישר אומרם בשם אחרים או יש אומרם, מאישר לא רצה לקרא עליהם שם האומרם מיטעמים ידועים.

(ו) לא בהסכמת רוב החכמים סדר רבי את מישנתו ואדרבה רבים ערערו עליו ויסדרו מישניות לעצמן בחשאי שלא היו מתאימות עם מישנתו, אבל רבי בכחו הגדול אצל הרשות, בנשיאתו שהנהיג ברמה, ובנכסיו הרבים, כשה את כל מנגדיו שלא ירימו ראש נגדו ושתקובל מישנתו לעיני כל ישראל כהתורה הנתנה מסיני; ותלמידיו הגדולים כאשר ראו כי כונתו לשם שמים להמעיט המהלוקות בישראל, החרו החזיקו בידו ותורתו נתקבלה.

(ז) מישניות רבות בער רבי מן העולם אבל לא היה בכחו להשיג כולן, ובהתהלכו

כשהם לעצמם, דבר טוב ויפה יהיה קיצור תלמוד כזה, אשר הדברים היותר נכבדים יתכווצו בו במלון מועטות המחזיקות את המורכב והורם כל מביטול מדרך הלמוד, בפרט אם יעשה למוד התלמוד נקל לנכון ע"י כמני ההפסק אשר יבואו בו וע"י הערות וכאורים ישולי העמודים או בכוף הספרים. אשר על כן הנני להליון בעד הוצאת התלמוד הקצר אשר הוא אומר להדפיס לפני כל חובבי ספרות ישראל בכלל ולפני תלמידי בתי מדרש לרת ואמונה בפרט, ועל העשירים בבני עמנו הרובה להיות לו לעזר את אם לא ידעו את התלמוד ואינו נהנין מדברי תורה, והיה להם המופת מעשה זכרון "שהיה עוסק בפרקמטיא וממציא מזון לשבט יששכר והם עוסקים בתורה". עלה והצלת לתת לנו תלמוד קצר אשר יהיה רוש לחפץ כל מבין עם תלמוד. מבכרך ב. פעלזענטהאל.

מכתב הרב הגדול המפורסם בחירתו ויראתו וכו' רב יבתי מוראים רב ודרשין בק"ק "מקוה ישראל" בפילאדעלפיא.

אדוני הנודע בשערים והמפורסם! כיום ש"ק קבלתי הדפים אשר אני מחזיר אחר שעיינתו עם הוטב. לא קלה המלאכה אשר העניסו מכת' עליו ואם יעלה בידו להשלומה באופן שהתהיל לעשותה יפה, אומן גדול יקרא ושכר הרבה ישול. הסכמתי לקיצור התלמוד אשר יצא מתחת יד איש נודע בשערים כמוהו תהיה למחברו לא לעזר ולא להועיל בו מה אני שאבוא אחר המלך (מאן מלכי רבנן) כמו רב מרדכי ואכטראו ואחרים המפורסמים. אולם האמת אגיד ולא אבהישנו כי הדפים שקריתי ממוכנת ראש השנה ישרו בעיני כאשר כבר הודעתיו. וה' ידריכנו בדרך אמת להגדיל התורה ולהאדירה כאות נפש עבדו, הכו"ח היום פה פילאדילפיא יע"א בב"ד לרח שבט לשנת ה'תקמ"ח בחוץ תר"ג/ה' לפ"ק.

הצעיר שבתי מוראים ס"ט, ש"ן בש"ק מקוה ישראל.
To Michael L. Rodkinson, D. T.

מכתב הרה"ג המפורסם בו' בו' רב שלמה צבי זאננעשיין הרב העדת "שער השמים" בנויארק.

ב"ה ע"ש"ק לפ' שקלים שנת תרנ"ה לפ"ק. הנה קם הרב המופלג וכופר מהיר מו"ה מייבאל לוי ראדקינאן נ"י ונתעורר לעשות פרוטגמא חדשה ולהוציא לאור "קיצור התלמוד הישן". גם אני קראתי בקצת ספרו אשר שם לפני ומשבח אני את הדרך הסלולה אשר בהר בת. כל עובר ארעות ים התלמוד אשר ילך בעקבותיו כל ישעיה וכל יונה ימיון ושמאל, ובתוף ימים מים עינים של תורה ישבן לבטח ויטעם ויראה פרי תלמודו. וזבת רבים תלויה בו, ואני תפלה כי משכורתו של המעריך תהיה שלמה! א"ד המדבר לכבוד אבכני' של תורה ודורשיה, הק' שלמה צבי זאננעשיין. רב ודרשין לעדת "שער השמים" בעיר נויארק.

עמנו ותורתו יקר ללבם, בכל מקום שהם, להיות לעזר ולסעד להמחבר המושכיל הזה, לאמין ורועותיו, לתמוכו ולחזקו, למען יוכל להוציא את מה שבתו לפועל ולתת כרחה לבית ישראל בתורתו הישנה אשר כל דברי הפץ טמונים בה. והיו הדברים האלה אשר דברתי למען האמת והצדק, לאות ודגם לדור אחרון כי גם במאת השע"העשרה לא אלמן היה ישראל ממוקרו תורת ח"ז ומתומכיו ידי הכמים וסופרים העוסקים להגדיל תורה ולהאדירה, ומוכסחני, שכל תלמוד הגון אשר תצמא נפשו לשאוב מים ממעיני החכמה הקדומה ימצא די "בהתלמוד הקצר" הזה לרות נפשו השוקקה. והי נועם ה' עליו ועל כל תומכיו ועוררו בעתות.

בנימין סאלד.
רב ומורה לעדת אוהב שדום בעיר באלטימארע.
Dr. Benjamin Szold.

מכתב הרה"ג החכם הנודע ביטריים לשם ולתהלה הר"ר קויפמאן קאהלער, רב לעדת בית אל בנויארק.

New York, Feb. 12, 1895.

אדון נכבד! בכל לבבי ובכל נפשי הנני מוכים לדעת הפרופיטור לאצטרוס והרבנים הדוקטורים יאכטראו ומילצניער בשבח הוצאת התלמוד אשר הוא אומר להדפיס. גם אני אישבו המשפט, כי בהוציא לאור את התלמוד הקצר, שממנו נשמטו כל המאמרים המוכגרים אשר יכללו דעת הקורא, ואשר יבואו בו כמני ההפסק כדי להקל על המעיין, או יתענג הקורא גם על המקומות הקשים ולא יהיו לו עוד למושא, ומה תצא טובה רבה לתלמידי חכמים, בין שהם בני ברית, ובין שאינם בני ברית, אשר על כן חפצי להיות מליון טוב בעד המפעל הזה, למען יתמכוהו חובבי ספרות העברית, אשר אך מעשים ישחדו מוכספם בעדה.

דר. ק. קאהלער.
אל נו. ל. ראדקינאן.

מכתב הרה"ג החכם המפורסם הר"ר ב. דר. פעלזענטהאל.

Chicago, Feb. 14, 1895.

אדון נכבד! איש לא יכחד כי התלמוד בעזרתו הנוכחית כמו שנמסר לנו ע"י מסדריו, גדול הוא מאד בכמותו, ועוד זאת כי ע"י עומק הפלפול אשר בו והערבוביא מחמת הוכר הסדרים, לא יוכל איש לדעת אותו על בודיו, חוץ מתלמידי חכמים אשר ישנו לילות כימים ויקדישו את כל הייהם אך לעלות בסנכין זה של הספרות הקדומה, אך כימים האלה ובארצות אשר בהן נטל על רל תלמיד חכם ועל כל מורה צדק לעדתו לקבוע עתים גם להכמות ומדעים אחרים, דבר שאי אפשר הוא לאדם להקדיש את כל עתותיו אך לתלמוד התלמוד לבדו, אשר על כן דבר טוב ויפה תהיה הוצאת התלמוד הקצר לרוב העוסקים בו, ובפרט לתלמידים המתחילים לתלמוד אותו, בין שהם לומדים אותו בבתי מדרש ובין שהם לומדים אותו

אני? כי בנגיעת החכמות ודעתו הנני בטוח בו כי
יכל יוכל; וכן כנגיעת דבר מעשיו אהיו לתגוד
נכון לבי כי הפצו יצלה בידו, כי הוא איש רב
עילוי אשר לא ייעף ולא ייגע. ועליו ההוכח
לעיד לו למען יהי לאל ידו להוציא לאור חלק
אחר לרוגמא, למען תוכח דעת הקהל אם הוא
הגבר המוכשר למפעל הזה ואם לא.

ועתה מה אני שואל מעמך? כי אם להחזיק
ידו בהוצאות הנצרכים לזה למען יוכל להוציא
לאור את החלק הראשון. אם החלק הזה יצא
מתחת ידו מתקן בהבטחתו, אזי יוכיח כי אמנם
ראוי והגון הוא להוציא את הדבר הגדול הזה
לפעולות אדם.

Isaac M. Wise.

תעודת הרב הגדול בישראל ובלאומים
הנודע בישרים בגיאורו הנפלא על ספר
"איוב" כש"ת רב בנימין דר. סאלד נ"י.

בשם הי"ם Baltimore, Jan. 16, 1895

אורח נכבד בא לעירנו הוא החכם הרב מוכאל
ל. ראדקינסאן הנודע בתלמודו ובקיאותו בספרות
העברית הישנה והחדשה, וכי עשר ידות בו
בתלמוד ומפרשיו, ובידו מגולת ספר, אשר בשם
התלמוד הישן והקצר יכנהו; וישם לפני עלים
אחרים נדפכים ממסכתא "ברכות" למבחן, וגם
מסכת "שבת" בכתב יד הכיז לפני ויהל את
פני לשום עליהם עין בקרת חדה, למען, אם
אמצא בספרו דבר חפץ, אוכל להעיד על מלאכתו
ועל תכליתה בפני כל קהל עדת ישראל.

לגודל ערך המלאכה ויקרתה בזמן הזה,
נעתרתו לו ועברתי על ששה עשר פרקים ממסכת
שבת בעיון נמרץ, וכן בחנו עיני את העלים
למבחן מדפוס, ששם לפני; והנני עלו מאד
להעיד בכתב יושר דברי אמת, כי אמנם מציאתי
בם שאהבה נפשי. ויותר לקח לבי הסדר הנאה
שנזדרו בו דברי הש"ס בכלי באופן ישר ונאה
וכי כל המאמרים צמודים, אהוזים ודבוקים יחד,
על פי משפטי ההגיון, והמה קלים להבין עפ"י
פירוש רש"י אשר שם בצד; ונעימים בהגיונם,
כי דבר דבור על אפניו יחנו וכן יסעו במדברותיהם,
אם כי המהבר לא הוסיף עליהם מדוליה אה
מלה אחר, וגם לא שינה את לשונם.

ואם אמנם לא הדשים היו בעיני מאמרי
הש"ס אשר למדתיים לדעת מנעוריו הנה מעמתי
מוצף דבש הסדר החדש והנאה ותאורנה עיני
כי מעתה בטוח הנני שחקורא הנכון ירוין בם
בהשכל ודעת, והיוו בעיניו כאלו כן יקרו מומי
התלמוד ממעיניהם וכן יפכו ממקורם. ולכן
בעריצת נפשי אמרתי לפעלא טבא וישר חילו.

עד כמה נחוץ ספר כזה בזמנינו, שלימודי
התלמוד הגדול ורחב ידים עם כל מפרשיו ומבאריו
כמו שהוא נדפס עד כה, ולאצור ממנו הפגונים
המפוזרות במקומות רבים, עד כי תהינה לאחדים
בהדרי שכל, אין באפשרות גם לאנשי מדע
העוסקים כל ימיהם אך בחכמה ומדעים; ואולם
בהתלמוד הקצר הזה, אשר השקלות ושריות
היתרות שאינן מביאין שום תועלת, וכן הדברים
מענין אחד אשר נשנו כמה פעמים, יחברו בו,
יוכל כל תורני להשיג בזמן קצר וכלי וינעה רבה,
את כל אשר יתפזין לבו להבין ולדעת.

הדברים האלה הניעוני לצאת ממקומי ולהיות
פני אוהבי הספרות הישנה, נכבדי אומתנו שכבוד

מכתב הרב הגדול המפורסם בחבוריו,
מדברותיו ומפעלותיו בקהל עדת ישורון
הר"ר מרדכי נ"י דר. יאסטרואו. הרב
לעדת רודף-שלום בעיר פילאדעלפיא.

Germantown, Oct. 5, 1894.

אדני הוקר!
למלא הפצך הנני לקחת את העונג לגלות
דעתי כי התלמוד הקצר (שבחנתי וראיתי את
המלאכה) שבדעתך להוציא לאור יהיה לתועלת
רבה לתלמידי חכמים, יען כי ע"ז לא יצטרכו
עוד לפלס להם נתיב בתוך נכבי השקלות והטריות
אשר לעתים לא רחוקת אינן שייכות אל עקר
הענין שדובר בו. ובנגיעת ההערכת כפרי התלמוד
הקצר (כפי מלאכתך) לשפה האנגלית, אף אם
אמנם עודנה לא מלאכה קלה הוא אבל לא
יבצר עוד ממעתיק מביין (מה שאין כן עם התלמוד
אשר לפנינו) ובכרכי אותך כי הפצך הטוב יצליח
בידך, הנני מכבדך מאד

M. Jastrow.

To M. L. Rodkinson.

תעודת הרב הגדול המורה את התלמוד
בבית מדרש הרבנים בסינסינאטא הנודע
ל"שם בהבורו הנפלא "מבוא התלמוד" הר"ר
מישה נ"י דר. מילצינער.

קראתי עדים אחרים מחלק אחד של התלמוד
הקצר אשר ה' מוכאל לוי ראדקינסאן אומר
הוציא לאור, ואמצא כי למלאכתו נאווה תהלה.
ע"י הוצאת התלמוד, אשר כזאת תוקל ההכנה
דבריו התלמוד בכלל אפרט להמתחילים לפי
שממנה נשמטו כל שיה ושיג שאינו שייך אל
הענין אשר ידבר בו וכל מאמר מוסגר בדברים
צדדים אשר יכביד את הבנת הענין, מה גם כי
כמני ההפסק השאלות והקריאות כפי המנהג
ביתר הספרים יבאו בפנים התלמוד, תקותי חזקה
כי אוהבי ספרותנו הישנה יתאמצו בכל עוז
להיות לעזר להחכם הזה כגופם ומאדם למען
יהי לאל ידו להשלים את המפעל רב-התועלת הזה.

Cincinnati, Nov., 1894.

Dr. M. Mielziner,

מכתב של הרב הגדול המאירי, שהאיר
והעמיד תלמידים רבים אנשי שם, שעד
מבוא השמש ינון שמו הר"ר יצחק מ. ווייס.
(שכתב לאיש אחד שמו לא יזכר).

Cincinnati, Oh., Jan. 14, 1895.

אדון נכבד!
נושא מכתבי זה הוא מ. ל. ראדקינסאן,
הנודע אשר הפצתי להלכה לך כי תשים לך
אליו ביחוד ולחכיר פעלו,
המפעל אשר האדון ר. עסוק בו, הוצאת
תלמוד, מוגה ומתקן והיעתקתו לשפת ענגליש
פעל ענק הוא, שאד איש אשר כמנהו גם עשה
יעשה וגם יוכל ויכל. אם יצליח הפצו בידו, או
אז תביא פעלו הי"ם חדשים ליהדות האמריקני
גם פה וגם הוצה לארצנו.
אחת איפוא יוכל השואל לשאל: היצליח
בידו להוציא הפצו אל הפועל? ועל זאת אענה

מצי המאותהים, ובתוכם דברים אשר אין להם שחר ולא לכבוד הם להכמינו ז"ל. שמעתי וישמח לבי כמוצא ש"ל רב, ומה אוסף לדבר על גדול התועלת אשר תצא ממלאכתך לכל לומדי תורה כי ימוצא להם כפרך אשר קראת בשם: התלמוד הישן והקצר מנוקה מכל תוספות, ותחת השמות הדברים אשר פעמים בכל המקומות הנזכרים בהם יצוין רק מראה מקום המוכתי והדרך אשר בא זכרונם ראשונה, והי' לנו, ככל עם ועם וכל מדע ומדע, ספר כולל כל דברי התורה שבע"פ בקצור למען ירוין קורא בו. הלא בטוב טעם הציעת כל אלה במאמריך בתקול ז"ל 298. אך יהיה ה' בעורך וישר כהך וחילך לשאת עול המשא הכבד הזה על שכמך ופתח לבך ויאר עיניך לבוא אל מטרת האמת ולא החטיא, כי הלא דבר הוא לחקר בעין הדרת לברר ולהוציא הדש מופני ישן, ויפה אמרת בהתהבך עם דכמים מובהקים אשר יש להם יד ושם בתורה וגם נתן ה' להם לב לדעת ועינים לראות את החדש (קריטיק). ואולם תמהתי על כל ההרדה אשר הדרת מופני המת מוציאו דבה לאמר כי מקצין בנטיעות אתה; הנח לא באת לפגעי הדיש בפסק הלכה וגם לא באת לרחק הדברים מן העולם רק לקרב הקוראים אל הכפר והדברים הנוספים גם המה ימצאו כמוזו גם היום בתלמוד הארוך ושם יקראו. והלא כמה גדולים קדמוך בזה בהעדותם ואפי' למחק איזה דבר שהחליטו לשיבוש או לשנות הנוכחא ובמקומות אין מכפר כתב רש"י ז"ל הכי גרסינן וכן נדפס על פיו בש"ס שלנו והנוכח' הישנה הלפה הלכה לה ועל כמה דברים גזרו אמר שהם תוספות נר' אחאי גאון וכדומה. אבל על שני דברים אעירך בא ידידי וגדולים הם אלי. א) אל תשכח מלהעתיק פיו רש"י בתלמודך הקצר לפחות מה שנוגע להבנת המלות והענין, אם גם תשמיט את הנוגע אל הפלפול בדברי רש"י (והוא מיעט) כי הוא הפרשנדתא ובריתו התלמוד בספר התום לקוראיו. ב) לא תשכח מלהציב ציונים בכל מקום אשר תשמיט דברים הנוספים לפי דעתך והראת על הגיליון או מקומם בתלמוד ארוך, וכל הרוצה לקרות יבוא ויקרא ויבחן לרחוקם או לקרובם, ולא על כל מוצא פיר יהיה הקורא, כי מי כל האדם יוכל להדליט על כל דבר המן הישן הוא או מן החדש? *

עבדך חרוש שי'ומך ושוכרך מוקירך ומכבדך הצעיר בנימין זאב וואלף (Dr. Landau).
בהרמ"י ז"ל אב"ד בדרעזען והמודינה.

(* כוף המכתב נדפס בהקול 300 ובהורחות מיוחדות ועוד שני לו נדפס בהקול 309 בניוארק יקר מאד.

מכתב הרב הגדול החו"ב נודע בכל תפוצות ישראל בחבוריו הנפלאים "מאיר עין" מורה בבית המדרש 'שבזוין הר"ר מאיר פרידמאן נ"ל.

ה' לפ דברים מרת"ה לפ"ק, 16 יולי, 1885, וויען.

לכבוד המו"ל את הקול הרב החכם מו"ה מוכאל לוי ראדקינסאן נ"ל את מכתבך קבלתי והנני להודיעך כי קראתי את מאמריך בה סכמת הלב ברוב עניניו, אם כי לא אכנים בכל שאתה מוצא להשמיט כמה שהנחתי שאין אני רואה ד"מ להשמיט מיתבי מואמתי וכו' וכו'. שככולם באה מלת אור במובן אורתא ושייכים הם לעקר הענין ובפרט מיתבי מר זוטרא וכו'. ששמו נקרא עליו, אבל איך שיהיה כך או כך, אין הדבר כ"א להלכה ולא למעשה ר"ל אקאדעמיש, כי בעלי חכמה אינם בעלי כסף ובעלי כסף אינם בעלי חכמה וע"כ נתקם בנו: "ואברה רכמת חכמיו ובגת נכונים תכתרה", ואעפ"י שאינך מבעלי הסוד תבין הסוד של תכתרה, והאמין לי כי לא מוצאתי לי פגאי ועת למלאות דברי לישפוט על ספרך בענין התפולין כי השופט שאלת האוכל לבני ביתי קודמת לכל התשובות. המוקירך והמכבדך מאיר איש שלום. *

מכתב הרב הגדול המנוח שהיה המלוכוד היותר גדול בזמנו מכל הרבנים שבדורו בתלמוד ומפרשיו ומצוין במדותיו האב"ד ד"ק דרעזון והמדינה רב בנימין זאב וואלף דר. לאגדוויא ז"ל.

כ"ה דרעזען יום ד' א' אב לשנת ה'תש"א א"ר ה'ר'ת'י'ך' לפ"ק. שלום לכבוד הרב החכם והחוקר הנכבד כ"ש מוהר"ר מוכאל לוי ראדקינסאן נ"ל. שמעתי את הקול מדבר מבין פרחי גיך אשר נטעת בו עלים לתרופה לכבוד תורתנו ולהרים קרן הכמת ישראל כי נתת את לבך לקרב אל המלאכה הגדולה והיקרה מאוד לשום לפני בני ישראל את התורה שבעל פה בתמונתה הראשונה מ"ם התערכו בה במושך הזמן כמה וכמה תוספות מתיכנים סבוראים ומהגאונים, מבלתי געת חויש בעקר ההלכה, וגם להכיר מן התלמוד כמה וכמה אגרות שנספחו אליו

(* המכתב הזה נדפס בתקול 299, עם תשובתי עליו והקורא בו גם כ"י הראשי שם דבור המתחיל "ואני רק כ"י מודעה כו" לא יסביר רק יהיה רוח גדול כי הוא שייך לענינינו אבל אין כאן מקום להדפיסו שנית.

בישמן לבקש תמיכה על מלאכתי זאת, אך אני יראתי פן לא תעלה בידי וישמו יהיה לבז לכן חדלתי. עתה הגיעני מכתב תהלה בשפת אישכנו והות דעתו בשפת אנגלית מהרב הגדול הישיש שקנה חכמה. דר. פסקזנטהאל. שהנני נותן את דעתו לפני הקוראים וגם לפניו היו 10 עלים מ"מס" ראש השנה, וישמח לבי מאד כי גם דעת החכם הזה מסכמת עם החכמים ישקדמוהו ויהי גם ישמו מבורך. לאחרונה הנני אתן תורה להמעתיק החכם הרב לעארד לוי נ"י שמלבד שעשה זאת בלי כל תשלום גמול, הנה הואיל בטובו לקבל עליו את הטרחה היתירה לקרא לפני כל מלה ומלה, טרם נתן לרפוס; ואין דבר בכל העתקתו אשר לא שמתי עיני במו וראיתי כי היא מתאמת את האריגינאל. גם החכמים קראסקאפף ובערקאוויץ יקבלו תודתם שהשתדלו בכל אשר יכרו לתמוך את ידי בחתומים אשר שלמו כסף מראש למען אוכל לגשת אל מלאכתי, והנני מודיע בזה לכל אלה אשר יתמוכו את ידי ויעזרו לי בין בכחם בין באונם, בין בעשה ובין במעשה, כי לבד זאת יששכרם יהיה כפול מן השמים יברך דור אחרון את שמם, כי שמם יזכר ויפקד לעוזרים ותומכים בשערי המסכתית הבאים. ובוזה אצא מאת פני הקורא, לא בקירה והשתחוויה, כ"א בשליש פסיעות לאחור, מרכין ראש, למורח. צפון ודרום ואומר: שלום, שלום לרחוק ולקרוב. וה' יברך את עמו בשלום.

נויארק יום שהוכפל בו כי טוב כ"ד שבט תרנ"ה לפק.

מיכאל. ל. בהרב החסיד ר' אלכסנדר ז"ל בן ר' אדק ה.

מכתבי תהלה.

ואכה המה המכתבים ישכבדוני בהם גדולי הדור עשר שנה לפנים והיום, שהנני נותן אותם, כסדר יום כתיבתם, בתורה. הכתובים בשפות החיות העתקתי לשפת עבר, והכתובים בשפת עבר העתקתי לאנגליש למען ירוין בהם כל קורא:

פערענטיזמוס שורר במ ויאבד במ כל רגש טוב ונשגב לטובת התלמוד והיהדות בלה; ואולם בין אלה אשר יחשבו את התלמוד למקור חכמתם או כי שאך דבריו נר להגלם, ברובם הם מבטלי קוצר רוח וקטנות המוח השתרר במ, אשר על כן יחסר להם מבט ישר על קורות העתים ועל הדעות הנשגבות אשר תצאנה לנו מן ההיסטוריה אשר אך על ידי ההכוננות עמוקה בהם נוכל לטכס עצה ולחבר ספר בזה.

ואולם גם על התחלת העבודה וההכנות להמלאכה ישמח לבי מאד והנני מוכן לתת ידי להן. אמנם עד כמה שקיעה לי לבלי תת ידי לדבר הזה ולהשיב פניך, לא אוכל, עם כל הפצני, לקחת על עצמי מלאכה כזו או גם אך להשתתף בה. בשכבר עמוכה עליו עבודה רבה בצרכי צבור שהנני רובין תחת משאי ולא אוכל להעמיס עלי עבודה חדשה הצריכה עמל ויגיעה רבה, ובעת שלא אוכל לקנות על תמיכת חכמי הדור שוקחי חלק בזה, במצב כזה יחסר לי העוז וגם הנטיה לזה. מקרב לבי אברכו ברפואת שלמה,

הנני המכבדו

לאצארוס.

מכתב הרב הגדול המורה בבית מדרש המדעים בברלין ויועין הממשלה וכו' ישמו נודע למישגב הר"ר מיטה לאצארוס נ"י.

Berlin, den 20 July, 1885.

ראדקינסאן אדני הנכבד!

למענה על מכתבו היקר מיום י"ד לה"ז הנני להגיד:

בשום לב ובשמחה קראתי את מאמרו הראשי בהקול נו' 298, אבל גם תוגה רישית לקחה לבני אחרי התבוננתי בדבריו.

שמחתי כי הרעיון הנשא הזה הנוגע ברומן של עולם היהדות פורש בשום שכל בהקול אבל גם צר לי מאשר לבי לא ותנני להאמין, כי אראה את מחשבתך יוצאת לפעולות אדם בעודני בחיים הייתי.

אין כל ספק בלבי כי באיזה מקום וכאיזה זמן יצאו דברייך אל הפועל, כי המה נחוצים ונצרכים, אבל המלאכה הזאת תוכל להעשות רק ע"י אכפת ומעשי חכמים מובתקים, שגם הם יהיה להם על מה שיכמוכו, כי יקבלו תמיכה להוצאות הדבר הגדול הזה מיהודים עשירים ונדויים.

אבל כאלה כן אלה רואים אנחנו שהאינדע-

(ז) בחרתי במס" "ראיש הישנה" לתתה קודם מישיני טעמים א) מאשר המס" ברכות היא ביד המעתיק כמו שהיא ואשר נדפס עד כעת נתקלקל וב) כי מפני שרא הכיל הרבה חפצתי לתתה עם ההעתקה ביחד, להקל על המבקר שיוכל לבקר את הטעקסט וההעתקה גם יחד. וזולת זאת המסכתא הזאת לבד ההלכה, תכיל ענין גדול ונהוין במנין שנות החמה והלבנה ובענין קידוש החודש תקנת ריב"ז ועדותם הישנה לכל נפש חוקר ומעיין ברחז"ל.

(ח) עוד אחת הנני להבטיח ולעשות לטובת כל הלומדים והמישכילים, והוא להעמיד כל הדברים שהובאו במישניות ובגמרא כ"א על מקומם הראוי ביחוד; במסכתא הזאת ימצא זאת הקורא בענין מוסרי דין לשמים, והוא מצער. אבל במקום שיבאו מישניות שלמות והגמרא להם שלא במקומם הראוי לענין המדובר בהמסכתא, אעביר אותה להמסכתא ההיא אשר עקרה ידובר בענין הזה, וכה תדבר כל מסכתא ומסכתא רק מענין שישמה מוכיח. ובקדושין אשר תופיע תיכף אחרי זאת המסכתא, ימצא הקורא דוגמא גדולה מזה וידין מהם על השאר; וזהו תועלת גדולה להסדר הנכון ואקוה להפיק רצון בזה מאת כל המפלגות בעמנו, כי אם לא יאבו אחדים להכיר את מלאכת, לתלמוד הקדום, הלא על כרחם יודו, כי הנהו "קיצור התלמוד" מההלכה והאגדה וכל המושא ומתן בהם לא נחסר, וכי הוקל מאד לכל מעיין אשר יאבה לקרות בגמרא, שעד כה היה לפניו כספר החתום.

(ט) הרה"ג דר. מילצינער העיר אותי במכתב מיוחד על המראה מקומות מהש"ס שנסמטו בברכות ועוד על דברים אחדים; שמעתי גם לו ונתתי את הספר "תורה אור" על מקומו לפני כל מקרא ומקרא שהובא מהת"נך אבל איני מקבל אחריותו עלי כי אם אמנם מצאתי באיזה מקומות שהמראה מקום נשתבש, לא לקחתי עלי את המלאכה לחפש ולעיין אחריו כי רב המלאכה לפני מבלעדה, ולכן הנחתיו כמו שהוא בגמרות הישנות, וגם על יתר הדברים שהעירני החכם הנ"ל שמתי לבי והנני מודה לו על יגיעתו לקרא פרק אחד מסדורי בעין פקוחה חודרת ובוקרת. כן הנני מודה להרבנים הגדולים עיני ישראל הרה"ג דר. מ. יאסטרואו והרה"ג דר. ב. סאלד שנעתרו לבקשתי לעבור על הלך מסוים ממלאכתי בעין בקרת ולחות את דעתם גלוי לעיני כל ישראל והעמים, ומקרב ולב עמוק אברך את זקן בית ישראל את הרב הגדול המאירי. ראש בית המדרש לרבנים בסינסינאטי ועורך את העתון הנודע לשם American Israelite אשר לא יניח את ידו להטיב אתי בכל אשר אך יוכל בנפשו ובמאדו; יהי נועם ה' על כולם להאריך ימיהם וישנותיהם לתפארת ולטובת בית ישראל.

כן יקרה בעיני עצת החכם המלומד הר"ק קאהלער לקצר כל מה דאפשר, כי דעתו היא שכל אשר יקטן בכמותו תגדל איכותו, וכן כתבתי אני זה עשר שנים לפניו. אבל לדאבון נפשי לא אוכל לקצין בנטיעת כללי האפנים שעליהם הסוב מלאכת. יהי שם הרב קאהלער מבורך בעבור יגיעתו ועמלו בשביל היהדות והיהודים, כי הוא היה הראשון אשר זה שלש שנים לפניו התנדב לי את שמו ויצוני להדפיס מכתבי כובבים

מה מודים הנדפסים מפני שהיו משובשים עד כי אין באפשרי להשתמש בהם. שלכן בחרתי ביצ" הזאת לתתה עם פרש"י בישולי היריעה מתחה, אם כי המראה מקום סמני הקריאה והישאלה ונקודות המפסיקות ופרש"י לקחו יותר ממתצה הגליון בכל עמוד, ואולי גם שלשה רבעים, דבר אשר לא דימיתי מראש, ואם אמנם גם פה נפלו איזה שינויות הדפוס מאותות הדומות, אבל בכלל טובה היא ההנהגה, כי בדפוס רב משיכיל ובקי בתלמוד הדפסתי והוא קבל עליו מלאכת ההג"ה, ונשתדל ביתר המסכתות כי לא תהינה שניאות כלל.

דעת דברים ישהמה נגד דעת בעלי התלמוד ומטרתם הכללית, יוסרו באין המלה. 1) (ד) לפעמים יצאתי גם מאלו הכללים במקום שראיתי כי כמעט אין באפיקי זאת להעתיק בישפה חיה, כמו: הנותן מטתו בין צפון לדרום הוין ליה בניס זכרים שנא' וצפונך תמלא בטנם" איטר יקשה מאד להעתיק מלת וצפונך במובנה פה "גארד" מפני שמוכן המלה בכתוב י"ט לו הוראה אחרת וגם אז אין יסום ראה מהכתוב, כי הבטן המלא גם מנקבות — ישעל בן הנחתי המאמר ואת הראיה מקרא החסרת, וכן במסכת הזאת (כא.) מהיכן את? מדמהרוא, 2) דם תהא אחריתו. יטבל העיר לא נבראה אלא למושל הזה שאין לנו ממנו כל תועלת והמעתיק לא יהיה בכחו להעתיק אף אחרי הזיעה יתטיף משערותיו. כל הדומים לזה החסרתו כבלי לנגוע בהענין עצמו.

ה) ציינתי בכל צד וצד את הדרך שבגמרות הישנות, להקל על הקורא אם יאבה לקרא גם את החסר, ובסמן הכולל (ב.) (ב:) "ישראל ב. עמוד א', ב' עמוד ב וכן כולם.

ו) את פירושי רש"י כמו שהוא הנחתי במקום שנצרך ואם אמנם גרעתי ממנו רב במקום שיוכל הקורא להבין את הגמרא מבלעדי פירושו. על כל זה לקח ממני כמעט מחצית הגליון בכל עמוד, והאמת לא אכחד, כי לא כן היתה מחייבתי מתחלה באשר יראה הקורא בפתח שני, אבל יען הרב המלומד היותר גדול בזמני לאנדא ז"ל העירני ע"ז במכתבו ואני הבטחתי לו לשמוע לקוד דברו, קימתי הבטחתי אם כי גרמה לי נזק רב, כי כמס' ברכות כבר החלתי להדפיס הריש"י בצדו, מלאכה אשר לא הורגלה בה מסדרי האיתיות במדינה הזאת. 3)

1) הנני מוציא את עצמי מחייב להדאות דוגמא אחת לקוראי וישפטו עליה וממנה: כברכות (י.) ואמר רשב"ה בשם ר' יונתן (בש"ס) נדפס וזכרן והוא שבוש גמור כי רשב"ה ואמרם ככ"מ אך בשם ר' יונתן. כל פרשה שהיתה רביכה על הוד פתח בה באשרי וסיום באשרי דכתיב אשרי האיש וסיום באשרי כל חוכי בו. ופרשה אחרת כזאת לא נמצא בכל התהלים ועיין תוספת שדחקו עינכם לישב אד לא עלתה בידם. והנה פרשת "למה רגשו" לפי דעת המשיחים מדברת רק מגדולתו של המשיח, "בני אתה", "נשקובר פן ואנך", "אשרי כל חוכי בו", ואת דעת רשב"ה בדבר המשיח ימצא הקורא כיכודו של ר' משה הדרשן פ' ויצא לו. בספרו של הדר. ווינטיץ הנקרא בשם "זכורי המשיח" ומשיגות משיחו להאברכנאל בשינוי נוסח מעט כפי הכתוב בירושלמי. ולכל ארוך הנה להציב לשונו פה, הנני רק להעיר: שהוא רשב"ה אומר: שנגלה לו מפי אלוהו שהמשיח נולד בבית לחם יהודה, ושהוא אלוהו מחכה עליו ליום הדין הגדול. אותו מצאתי אומר (בשבת קטז.) כי שבעה ספרי תורה לנו ולא חמשה הומשי תורה (לא מטעם חאומר כי "יהי כנסוע הארון" הוא ספר מיוחד ועיין נא הקורא היטב). אותו מצאתי מדבר בכגנון הזה במקומות רבים מאד בתלמוד וכולם מצוינים אצלי (אחרי נתתי ציונים להפ"פ הגדול לאצארום במסרי לו ציוני הש"ס); בתוצאתי החכרתי מאמרים כאלה, ולא אכחד כי השוד בעיני המזמור "למה רגשו" למעשה ידו המשיחים; ואשר כמותם נמצאו עוד, הראני החכם המדקדק הדר"ר ר"מ רייכערבאן וירשני אמנם להרים אותם על נס בשמו וגם הראה לי חתימת "פאול" על אחד מהם, אבל לא פה היא המנוס. מה גם כי הודות לה' הי הוא רייכערבאן והקוראים יוכלו לדרוש ממנו אך זאת אהשוב לו להוכיח לדגיד כי מהחלה פג לבני להאמין לו ואה"כ הודותי לו בלבי, מפני ראיה הזקה אחת אשר מצאתיה אח"כ ונקבע הדבר בלבי.

2) ראה התליון 7. בדבר השמות זוחמאי זויאי וכו', כי נכונה דבר.

3) (וגם מלאכה כבדה היא באמת לישער מקודם כמה יהיו יטורות רחבות במקום שיהרש"י עודף על הגמרא, וכמה קצרות במקום שפרש"י עודף ובעת ההיא לשמור את הסדר שיהיה פרש"י במקומו; כי מהש"ס היישן נקל לעינות את מפני שהדפים מכל הגמרות שוים הנה מיטא"כ פה ישנצרך למדד ולדייק, וע"כ עלה כולו קמשונים. ביטני דפוסים הדפסתי מס' ברכות האחד פשט את הרגל בכלותו פרק ראשון, ולא קבלתי מאומה, והישני הוכרח לקלקל כעשרים לוחות עלעקטואי פ

„בת קול“ קוראת בקנה, כי הוא איננו עוד „בן־בלי־עזר“ כ־א אֵל־עֶזֶר הַבְּזוּמָן וְיִזְכֶּךָ לְחַיֵּי עוֹלָם הַבָּא, וְיִוָּטְבֵי מְרוֹם אִשֶׁר נִפְקְחוּ עֵינֵיהֶם לְרֵאוֹת אֶת הָעֵנִי הַאֲבוּר הַזֶּה מִטַּפְס וְעוֹלָה וּכְפִשָׁע בֵּינוּ וּבֵין מִטְרָתוֹ וְאִין עוֹד בְּכֵהֶם לְעִמּוּד כְּנִגְדּוֹ, הִחְלוּ גַם הַמָּה לְהֵאִיר פְּנֵיהֶם אֵלָיו אִם כִּי עֵינֵיהֶם הִזְלִנָה דְמֻעוֹת וּבִשְׂחֹק כּוֹר יַעֲנוּ וַיֹּאמְרוּ: לֹא דַיִּים לְבַנְיָ מַחֲשֻׁבוֹת וּתְיֻשׁוֹת הָאֱלֹהִים מִתְקַבְּלִין, כ־א גַם „רַבִּי“ יִתְקַרְאוּ. וְ„חֲכָם“ יִהְיֶינּוּ.

זאת היא התמונה אשר עמדה לנגד עיני בעת כמעט אמרתי נואש לכל אשר הגה רוחי בעולם היינן והחדש אשר נרחתי גם בו כדחי אל דחי: כי כאשר נגלו לפני ישרי ארץ החדשה, נגלו לפני גם שמים חדשים גם תלאות הרישות גם צרות הדישות, גם אויבים חדשים אשר סביני כדבורים ויעקצוני כשועלים, ולא מצאתי מנוח לי וכמעט לא האמנתי בחיי, אבל רעיוני הלוני בכל מקום ובכל עת, כשכבי, בקומי ובלבתי בדרך, ולא בושת לי לגלות לבי לפני הכמים בבקשת עזר וסעד אשר כמצחק הייתי בעיניהם, עד אשר במילים מעטים האיר והעיר את רוחו הישופט החכם המבין ויודע תושיה **מֵאִיר סוֹלְצֵפֶּרְגֶּר** מְעִיר „אַהֲבַת אַחִים“ אִשֶׁר אָמַר לִי: „רַב לָךְ חוֹלֶם חֲלוֹמוֹת מֵאִשֶׁר יֵשׁ בְּכַחַךְ לְחַכֵּן וְלִרְקָה, הוֹצִיא מִתַּחַת יָדְךָ אִשֶׁר עֲשִׂית וְאִשֶׁר כּוֹנֵנָת וְהִנֵּה לְפָנֶינִי; וְהִיא אִם נִרְאָה כִּי יֵשׁ מִמֶּנּוּ בַּה נְהִיָה לָךְ מְעִיר לְעוֹזֵר“ לְדַבְּרוּ אֵלַי הַקִּיצוֹתִי וְאֵךְ סְבוּתִי אֶת יְטַכְמִי מִמְעוֹנֵנוּ קִנִּיתִי לִי נִמְרָא וְהַחֲלוּתִי לְעִשׂוֹת אֶת־מַלְאכְתִּי וְאִן רֵאִיתִי כִּי חֲפִיץ הָיָה יְצִלְתִּי בִידֵי; וְאֵךְ אִן קִנִּיתִי לִי יְשׁוּם קָטָן וְגִדּוֹל וְהַדּוֹנָמָא הָרֵאִשׁוֹנָה מוֹנַחַת לְפָנֶיכֶם.

ואתם הכמי לב, אנישי אמת, וכל אשר לו עין בקרת והודרת, הואילו נא לעבור על המסכתא הזאת כולה בעת אשר תהיה הגמרא הייטנה פתוחה לפניכם, ואל תמהרו להוציא מיטפט, טרם תסתכלו היטב בכל החכר פה, ובטובכם תדקדקו היטב ללמוד את המאמרים השלימים, מקצתם וגם מלות אחדות אשר לא תמצאו פה; וגם תעינו במסורת היש"ם בצדה ואז, אמרו נא את אשר בלבבכם, גלוי, לעין כל.

רא לנו, אחי ואדוני, לא לנו, כ־א לִישׁ הַתְּלֻמוֹד, לִישׁ „תּוֹרַתְנוּ שֶׁבַע־פ“, הִי רֹחִינוּ וְגִשְׁמַת אִפִּינוּ, תְּנוּ כְבוֹד! הַדְּעַת וְהַתְּכַוְנָה, הָאֵמֶת וְהַצֶּדֶק, תְּהִינָה לְכֶם לְרוּחַ מִיטְפֵט וְלָקוּ בְקֶרֶת עַל הַנְּלֹאכָה וּכְשִׁרׁוֹן הַמְעִישָׁה, וְהִיא אִם תִּמְצָאוּ כִּי הִיא דוֹרִישַׁת תִּיקוֹן, בְּאִיזָה מְקוֹמוֹת אוּ בְכוֹלָה, הִשְׁמִיעוּנִי נָא וְהִנְנִי מוֹכֵן לְשִׁמוֹעַ לְקוֹלְכֶם, כִּי יִהְיֶה בִישׁם וְלִישׁם הָאֵמֶת, אֵךְ לְבְקֶרֶת הַצּוֹפָה וְלְדַבְּרֵי בּוֹ, הִנְנִי מְגִיד מְרָאשׁ, לֹא אִישִׁים לֵב וְלֹא יַעֲשׂוּ יְשׁוּם רוּשְׁם עֲלַי.

בספר מיוחד, ארישום בכתב אמת את הסיבה והטעם, שהכריחו אותי לחסר את הדברים שנהסרו בכל היש"ם, כל אחד ואחד טעמו בצדו; אם תהינה עתותי ביד, אחרי יזכני הישם לראות, כי כבר יצא התלמוד הקצר מבית הדפוס, ואניחו באחד מבתי אוצר הספרים שיד רבים ממשמשים בהם כבריטעיש מוֹנְטְאָוּם בְּלֵאֲנֵדְאוּ, אֲכַל הִנְנִי מוֹצֵא אֶת עֵצְמִי מִחַיִּיב לְתֵת גַּם פֶּה כְּלָלִים אַחֲדִים יַעֲלֵ פִיהֶם הִנְנִי עוֹשֶׂה אֶת מַלְאכְתִּי, גַּם פֶּה, וְהַמָּה:

(א) בכל מקום שנכפלו הדברים בין בלי שנוי ובין גם בשינוי לשון קצת, בין על מקומם ובין במקומות מפורדים בכל היש"ם, יבואו רק פעם אחת במקום הראוי להם.

(ב) שקלות וטריות, בתוך הישקלות וטריות, שנתוספו במאות האחרונות להחלפת התלמוד, שאינן מוסיפין שום חדוש בההלכה עצמה או במיטאה ומתנה, וכן בהגדה, יחסרו; ורק המכקנא תבוא במקום שהיא צריכה.

(ג) את אשר הכניסו בו היהודים המשיחים בזדון וכן אשר הכניסו רבים בבלי

בישר, או כי חרש פסל תעשוה? אפונה! ... אמנם כן בנסיון יסודה, ובתכונת האנשים וסדרי התבל מקורה, אבל אדמה כי הנויל לא יכילנה, היריעה תקצר מהשתרע וגם המעצד והמקדח אין אונים המיה לפסול למו לוחות התמונה הזאת.

התמונה הזאת אשר יצירו לנו חכמינו בשכלם ההר, לא חדשה המה מדעתם, כי זה באלפים שנה הנה אותה ראש נשיאנו הלל הזקן ברוחו, לאמר: אם אין אני לי, מי לי? אם לא עכשיו אימתי? אבל קולו היה קול קורא במדבר, והחיים בעיר ובשדה לא שמו לבם אליו; ואף הז"ל בעומק בינתם, ובעוז רוחם ירדו לסוף דעתו של נשיאנו זה, ולפרש ולבאר את שיחו ואת הגיונו בראו למו תמונה נאמנה שבה תארו לפנינו בשרד את עומק דעתו ורחבי בינתו, את שיחוואת הגיונו; אך הז"ל האחרונים שהקדישו את כל ימיהם ללמוד את תכונת האדם, לתכן את רוחם ולדעת סדרי התבל, אך המה אישר למדו לדעת את גבהות הלב של בעלי הכסף והזרוע, ואת מרת נפש העני האובד המבקש עתידות לו בין רעיוניו אשר יוליכוהו בשימון דרך, אף למו, הורה נסיונם למצא תמונה כזאת מאיש מסכן המקריב את עצמו על מזבח האידעע שלו ואשר יאמר לתקן בו את העולם כולו וגם למצוא בו אחרית ושם לו בהעתיד הקרוב. אשר בשם עולם הבא יבנוהו.

בשגיונו וברוחו המר יראה המסכן כי חכמתו בזויה, כי להוציא מחשבה כזו אל הפועל אין לאל ידו בלתי עזרת מרום העם היושב בהר, והנהו פונה אליו ומבקש רחמים כי יתמוך בידו; הנהו קורא לישע את אילי הזהב שיזוהירו בעולם החשוך כזה הרקיע, הנהו מחלה את פני החכמים שכשמיט וירח הנם בעיניו, או כי בעיניהם, כי ישימו לו לב, הנהו פורש כפיו אל בעלי המזכות שבין הכוכבים ישימו קינם וההתחרות והספיקולציה יסודתם, כי יקחו את האידעע שלו למשחק למו וינסו בו את כחם, אך כולם כאחד ישחקו ילעגו לו יבזו לו בפניו ובשחוק גלוי על שפתם וכעס אצור בלבם, יענו לו: הלמסכן להתחכם? הלעני לבקש עתידות, הגם אובד בין האידעעיסטים? טוב פנה לך אל הדומים לך! כי עד שנעתר לבקשתך, נבקש רחמים על עצמנו כי מי כמונו ההרים הרמים, הגבעות הנשאים אשר לשמים יעלו שיאנו ובין כוכבים נשים קננו בעלי אידעעים? הן כולנו מחיטבים אנהנו אחרי עתידותנו, כולנו הפצים בעולם הבא, כולנו עסוקים בו, אך עוד לא עלה בידינו אף חצי תאותנו, ומי אתה כי תקרב אלינו?! ברח לך איפוא, עני וכואב, אל מקומך, ביטפל תשב שם תנוח ושמה תקבר אתה ואידעעותיך ומאתנו הרף ואל תפריע את מחשבותנו כי יש לנו רב".

אך האובד הזה, לא לבד שלא נפלה רוחו בדברם אליו כה, כ"א התאזר ויעשה זייל, כי אך ראה שתוחלתו במ נכזבה, אך התבונן כי הנם עבר שבעה נהרות, שוא שקד לעלות ההרה, להבל כלה כחו לדלג שור מהמה ללבנה ולקפץ מכוכב זה אל מזל אחר, התחזק ויעמד על עמדו ויאמר אל לבו: מה נואלתי ביטומי מבטחי על ההרים הרמים, מה שגיתי בחשבי שאת האידעע שהריתי והגיתי שנים רבות, שיכלה שארי ולבבי, ימציאו לי זרים! שוא לכם גבורי הכסף, חבל עליכם חכמים בעיניכם שלהטיב לא תדעו, בוישני מדבריכם כוכבי חושך, ספיקולנטען אשר לא תבינו באידעעים ולא תדעו מה לזרות ומה להבר, לא בכם הדבר תלוי, אין האידעע תלוי אלא בי! בי לבדי, כי האם אין עזרתה בי?! ובדברו כזאת נהפך ויהי לאיש כביר כח ורב אונים, ויחנור עוז לשום ראשו בין ברכי עצמו; ואם כי כמעט לא נותרה בו נשמה, לא זו משם עד שהשיג את מטרתו, עד שאחז בקצה החבל שבו יטפס ויעלה אל על, אף ראש האידעע השוכן בקרבו. בו יאחז ולא ירפנו ובכל יום ויום הנהו מטפס ועולה ומתקרב אל מטרתו ואיננה עוד ממנו והלאה! או אז תשמענה אזניו מאחוריו גם

ונויטאי כליו, עם האלפסי והאשר"י וכל ההנהות אינר נתוספו בו גם מהאחרונים, ובו אלמוד בשקידה ובעין חודרת ולא אניה אי"ה שום מפורשי, מניה, מראה המקומות השייכים לעניני וגם את אלפסי והרא"ש אקרא וכן גם את הש"ס ירושלמי אקרא במקום שייטנו, ואחרי אתבונן ואחליט מה לזרות ומה להבר, ארשום בעט עופרת בהי"ס הקטן את אינר החלמתי להיטאיר לי, מהפנים ומרש"י ובזוה עשיתי את מלאכתי, כי בפנים הספר לא אוסיף אפילו אות אחד משלוי, ורק את אשר אמצא להעיר או לפרש להקוראים מדוע עזבתי את המאמר או ההגדה ההיא ארשום בסמנים מיוחדים אינר אוכל לקרות בהם רק אני לבדי בספר מיוחד, ואת הספר ההוא לא אשלימו עד אינר אכלה את מלאכתי כולה מכל הי"ס. ויען כי לפי ידיעתי הברורה דיה הוא לפני יעה אחת לדף גמרא אחד עם כל מפרשיו ונויטאי כליו הנצרכים למלאכתי בלי שום פלפול צדדי ישאינו נונע לעניני, מפני ישכבר קראתי אותו כולו וגם כל הירושלמי תוספתא ומיטניות בהורף 84—83, וייטנם דפים כאלה אשר גם יעה תמימה לא אצטרך להם וגם הצי יעה תספיק להם, הנה יהיה בכחי ללמוד ולהבין בכל יום עכ"פ חמישה דפין גמרא אינר יהיו מוכנים לדפוס, וכה נצרך לי למלאכתי רק ערך 550 ימים אשר אעבוד בהם חמישה שעות בכל יום כי לערך 2570 דפים (זולת המשניות) גמרא ישנם בכל הי"ס בבלי.

ואחרי כל אלה אם גם המצא תמצא איזה שגיאה כמלאכתי, היינו אם אחרי כל ההתבוננות איטמיט איזה דבר אינר החכמים ימצאו אותו מעקר התלמוד, או כי אבנים דבר אינר החכמים ימצאוהו ישאינו מעיקר התלמוד, הנה לא אקצין בזה בנטיעות כלל, כי את החכר יוכלו להיטלים בכל עת והנוסף יוכלו להכרו, העקר הוא כי הרעיון יצא לפועל והמלאכה הראשונה תונמר; ולהשלימה לפארה ולכללה עוד יש עת רבה ועוד לא תמו חכמים מן הארץ, ומוקירי התלמוד עוד ישנם, אנכי אעשה מה ישמוטל עלי ובכל כחותי וכישרונות נפשי אעבוד את העבודה הזאת, אבל לא אוכיר כי לא איטנה, או כי "קבלו דעתי" אני יודע את עצמי הודות לה, יודע אני את חברי ויודע אני את רבותי, אני אתבונן כמה ישהרשתי ואעשה את שלי, והמה יעשו את המוטל עליהם והתלמוד הקצר יהיה אי"ה לנס ולברכה לכל ישראל ולכל הגוים אשר יראו אותו בקצורו בהדרתו ובהעתקתו.

ועתה אתם בני ישראל כל אלה אשר מצא הרעיון מסלות בלבבכם, כל איש אינר יקר בעיניו תורתנו הקדומה והטהורה, כל החפין בטיבת עמו דתו ותורתו, תמכוני, עזרוני! תנו ידכם לדבר הגדול הזה, עמדו לימיני וגוננו עלי בהסדכם, והיו נכונים לקבל את תורתנו שבע"פ הקדומה היטנה והטהורה על ידי איש דך וכיאב אינר הקדיש את חייו למטרה הזאת, והתברכו מן היטמים.

פ ת ח ש ל י ש י

התמונה המבארת את דברי הלל הזקן.

הרים וגבעות, שמים וארץ, המה ולכנה, ככבים ומזלות, בקשו גלי רחמים! עד שנבקש עליך נבקש על עצמנו! אמר: אין הדבר תלוי אלא בי! הניח ראשו בין ברכיו וכו', יצאה בת קול כו' מוזמן ידיו עולם הבא, כמה רבו כו' ואמר: לא דיין שמקבלים אותם אלא גם יבי קוראים אותם. (ע"ז י"ז במעשה דבן הורדיא).

חכמי הירשים קרבו הנה, ציירים אמנים ניטו נא והתבוננו כמה כהכם גדול לצייר לפנינו המונה זו שיהתוו לפניכם חכמנו ז"ל בכפור הול ובקוצר כליים, כעשר מאות יטנה לפנינו, התעישו גם תוכלו? העל היריעה הפרושה לפניכם התארו אותה

עמלי! מה גם כי אחרי יודע מהות הספר, אחרי יוכחו כי לא נוסף בו אות אחד מכל הנכתב והנדפס בכל היסודי"ן כבר ואך יהכרו בו מאמרים הנמצאים בכל היסודי"ן, לא יעלה ולא יוריד שם המסדר את היסודי"ם מערכו אף כמלא נימא, וגם הקנאים היותר נדוקים אם אך יודע להם כי אין בהספר הזה אלא דברי התלמוד בעצמו ולא הסר ממנו גם ענין אחד בהלכה ואגדה, ורק הדברים הטפלים נחסרו בו, לא ימנעו את עצמם מללמוד בו וללמדו, כי גם המה אוהבים את עצמם וחפצים לקחת מן המוכן בלא עמל ויגיעה, מלעמול וליגע את עצמם חנם... ומכאן אמנם תשובה גם להשאלה השנייה אם יקובל הספר לעם אם יהיה רק מאיש אחד, אבל נוכח לזאת נשאל גם אנחנו: ההסכן הסכן העם לקרא בספרים אשר נתחברו ממחברים רבים? או הנמצא ספר כזה? הן מעת שהנחיל הקב"ה את תורתנו הקדושה למשה מורשה, ואמר, זכרו תורת משה עבדך, נקבו כל הספרים בשם מחבריהם האחד, והמספר היותר גדול הוא הישנים: המושנה נקראת ע"ש רבנו הקדוש, התוכפתא ע"ש ר' חייא ור' אושיעא, היסודי"ם ע"ש רבינא ורב אשי, (1) המדרש ע"ש ר' חייא רבה, הספרי ע"ש רב וכו', ומאז והלאה נקראים הספרים ע"ש מחבריהם היחידים, הישאלות ע"ש רב אחאי, ההלכות גדולות ע"ש רי"ג מקיירא, וגם המהברים המאוחרים אשר חברו ספרים ויהפוצו כי יקובל ספרם קראו עליהם את שם אחד מן הגדולים כמו פרקי דר"א, אבות דר' נתן ועוד ועוד. ואין עוד לדבר מספרי הרבנים אשר כל אחד ואחד נתחבר רק מאיש אחד אם גם ספר דתי הוא להלכה ולמעשה, ומעולם לא נתחבר ספר דתי מאספת חכמים ע"ש ישיבת אקאדעמיע ועפ"י רוב דעות בישראל, ואיפוא א"כ יקה לו ההמון את הרעיון לבקש ספר שיצא מכוון חכמים ונבונים וישובי ביטבת החפמוני? וכה לא נשאר לי אלא לפרש במה כחי גדול אשר אדמה בנפשי לניטת אל המלאכה לבדי ואיככה אוכל לישער זמן עשית המלאכה לא יותר מן שלש שנים בעת אשר לכאורה הזמן הזה נצרך גם לאיש מלומד לעבור על כל היסודי"ם עם מפרשיו ונושאי כליהם? ואיה היא המלאכה הקשה והכבדה מאד, מלאכת ההעתקה מן היסודי"ם אשר גם לזה לא אקבל שום עוזר מפני שאין ידי מושגת לשלם להם, וכפני שנסיתי כבר בעסקי בעבודתי אצל הארון הפראפ. לאצארום כי ההגהה למלאכת המעתיק לקחה ממני עתותי יותר מאשר העתקתי בעצמי. ואיך אפוא אקבל עלי מלאכה כזו לגמרה כליל כמוסף שלש שנים, אם יחייני ה', גם מבית הרפוס?

יודע אני אדוני את כל אלה, וחלילה לי להיטוב על עצמי, כי הנני מהיר במלאכתי יתר מכל חכמי הדור, או כי מן המלומדים בנילי, ועכ"ז הקצבתי הזמן בהתבוננות רבה ובמתינות. והנני רואה כי הזמן הזה הוא היותר גדול הנצרך למלאכה הזאת וגם אז אם אעבוד רק חמישי, שיש שעות בכל יום, שיש ימים בישבוע. ולמען יאמינו לי קוראי אפרש את סדר המלאכה ואגלה את סודה, כי כבר כתב עלי החכם מא"ש שאינני מבעלי הכוד, ואז יראו הכל, כי לא כינום ולא מתפאר אני.

קוראי „הקול“ חמש שנים לפנים כבר ידעו כי בקי אני במלאכת השבעת הקולמס וכבר גליתי את סודה (בגליון 14 או 16 ישנה חמישית בו, כי איננו בידי בדרכי לעיין בו) אבל אחי, הוספתי חמיש שנים ולמדתי עוד מלאכה אחת אשר גם בה ישתמשו סופרים רבים והוא מלאכת המספרים ואת המלאכה הזאת אשר אני אומר לניטת אליה לא בקומסי ולא בעטי אעבוד אף בשכלי הדל ובמספרים החרים שיהיו בידי.

אני אעשה את מלאכתי בשתי שסודי"ן האחד יהיה יסוד גדול עם כל המפרשים

(1) יעויין כ"ז בכפר דור דו"ד ה"ג בפרקי השבעה עשר והשמונה עשר.

ובכן אקוה כי כל ההוגה דעות והמתבונן יבין וידע כי אין עצה ואין תרופה אחת כי א לטהר את התלמוד, לנקותו ולהפרידו, לקבל את כל מאמריו הקדומים, את כל ההלכות והאגדות שאין בהם כל נפתל ועקש ולהדפיכם לבדנה, ולהרים אותם על גס לעיני כל ישראל ולעיני כל שונאינו ומנדינו לאמר: "זאת היא התורה שבע"פ אשר שמו לנו חז"ל בעלי התלמוד, והיטאר מונח בארכיווע, כרוכה ומונחה בקרן זוית וכל הרוצה ליטול יבא ויטול, וזוה ידע ישראל את התלמוד אשר לא ידע עד כה, לא ירא עוד ללמדו לבניו, ולא עוד יבוש בו ישראל, וגם משנאינו יתנו בעפר פיהם כי את האחריות מהמאמרים שנישארו מונחים בארכיווע לא יוכלו לשים עלינו כי אז הלא נאמר להם עד שאתם אומרים לנו טול קיסם מבין שיניך, אומרים אנחנו לכם טול קורה מבין עיניך.

ועתה אדוני! אחרי הודעתי לכם באגרותי הראשונה כי אחרי ההסתכלות וההתבוננות על ספרותנו הזאת לא נתן לי הרעיון מנוח יומם ולילה להשיב להעם את התלמוד והתלמוד להעם, אחרי התבוננתי וראיתי כי הירא ורך הלבב עבודתו פסולה, ואחרי אשר לקחתי לי למיטען את עצת חז"ל במקום שאין אנשים הישתדל, ואחרי אשר אני רואה כי רעיוני מצא מכלות בלבבכם והבינו את נחיצת המעשה והמלאכה, איטוב לפריש לפניכם את כל מחיטבותי בזה ואת כל פרטי עבודתי אשר אומר לגשת אליה בקרב הימים בעזרת אלקי אבותי, ואענה על אחרון ראשון ועל ראשון אחרון:

מודה אני כי לוא יכלתי לעשות את מלאכתי בחשאי ולא גליתי מימנה עדי תהיה כולה מוכנת בידי, כי עתה יותר טוב היה לפני בפרטים אחדים, וגם בפרטים אחדים להמלאכה בעצמה כי את הנעשה כבר אין להשיב, ואם אינכם לא נתקבל אצרכו שום ספר בלא קולות וברקיב, מיום נתנה התירה לנו, הנה הקולות לא יחדלון גם אז כאשר כבר יצא הכפר מבית הדפוס; מימינים ומשמאלים, מזכים ומחייבים, לא יחסרו לנו גם בעת ההיא, ולכן יותר טוב היה הדבר קוא היה ביכולתי לישבת במנוחה שלש שנים למצער ולא לעסוק בשום דבר זולת מלאכתי הזאת, אבל מפני שאין בכחי לעשות את הדבר הזה, ומפני שבאמת חפצתי לשמוע דעת החכמים והתורנים על עצם הרעיון ועל נחיצת המלאכה ראיתי כי לא נכון לבטל את המלאכה ולכלית את הרעיון מפני פרסומו.

וע"ד אשר יהיו אחדים כי שמו, שם יהידי, יזיק לקבלת חספא, אונם לראשית המלאכה, הנה יתני תשובות בדבר, (א) להדפיס את הספר בלא שם המחבר יזיק מאד, כי מעת החלה המיכיאן האנגלית והאשכנזית להפיץ כפרי עבריים בהגלמת שם המחבר, יוטל ההינד על כל ספר אשר יופיע בהעלמת השם אם גם מיכרו הוא נגד המיסיאן, וגם המזיק בדעותיו להמיסיאן רב יתר מאשר יזיק לדעית הקנאים איננו יוצא מן החייד הזה, ואם אמנם גם החייד הזה איננו מונע את החכמים לקרא את הספר ולהבין בו, אבל המון העם ינעו ממנו ויעמדו מרחוק ואז לא יוכל הספר להשיג את מטרתו; וזאת שנית, שאם אמנם אינני רודף אחר הכבוד (י) אבל גם אינני בורה ממנו, מפני שלא אחפון שהוא ירדוף אחרי; כי הספר רודפים אני מבלעדיו? ולכן אם יהיה ה' בעזרי ואגמור את המלאכה הזו אחפון כי יקרא שמו עליה, כי הן זהו שכרי מכל

(י) לא מפני שאינני אותו או שאיננו יקר בעיני אך מפני שכמעט אינני מן הרודפים ולא עוד שגם את עיב את הרודפים, וכפה מלא אוכל להתפאר כי אינני מן הרודפים אחרי שום דבר בעולם, גם לא אחרי הכסף בעת שאוכל להיות מבלעדו וכמדומה לי כי גם שונאי הוותר גדולים לא ימציאון עלי את ההכרון הזה כי הנני מיהרודפים אחרי איזה דבר מגונה או מיושח.

בארביווע ואין מישים לב עליהם, אבל מה כחה של הטענה הזו ומה טעמה, בעת
שהתבדל הגדול בולט ונראה? שם י העמים הקדמונים מונחם בארביווע ולא יראו רק
להפילאלאנג ודורשי קדמוניות, והתלמוד עם כל מה שבתוכו נדפס בכל שנה
ושנה לאלפים! העיני האנשים ההם תנקר לקבל את הטענה הזאת ולהצדיק את
התלמוד ואתנו היהזיקים בו? אותנו, אישר גם אנחנו מודים ואומרים כי יהודים
תלמודים נחנו?!

ולא זו בלבד, אלא שהמפרשים את האגדות הזרות וההלכות שאין אנחנו יודעין
מה טיבן, באללאנארית מדומית, בחקירות כזבות, בפילוסופיא של הכל ובהזיות הקבלה
והכמה נסתרה, ישם המה נספחים אל התלמוד, ירעו ויציקו לנו מאד (I), כי בזה המה
מקדישים את התלמוד כולו ומחזקים את טענת המנגדים, אישר אינם יכולים ואינם
צריכים להאמין בסודות התלמוד כמו שאינם מאמינים בסודות של ספרי הקדמונים,
כי הלא שאל יטאלו בנו, "אם אין ממש בכל הדברים החסרי טעם האלו, ואין במ
מועיל, וכבר בלו מזוקן מדוע לא תסירו איתם מהתלמוד אישר אתכם מדפיסים לתלמוד
וללמוד?! ואם עודכם מחזקים במ ואומרים כי דבריהם ממולאים בכבודת שאין לכם
בעצמכם כל מושג מהם, הלא בעלי הזיה שאין כמובן בכל העולם אתם?!"

והטענה הזאת, מורי ורבותי, תעשה רושם גדול וחזק לא בעיני העמים האחרים,
כ"א על היהודים עצמם שרובם אינם יודעים את התלמוד, ואינם יכולים לדעתו
בכמותו שהוא עתה, כי המה שמעים את הכתוב בתלמוד רק מפי ישנאיו ואת טענת
מוצדיקו אינם יכולים להכניס בלבם, ואשר על כן נחלקו לישליש מפלגות: האחת העיניה
את התלמוד כולו לקדיש קדישים ואומרה כי הוא מלא סודות, רמזים, צירופי שמות
והכמה נסתרה על כל נדותיו, (המה מפרשים "ביצה" בר"ת י"ב צירופי הויה, בית
שמאי" מליטון במתא שמאי ר"ל בית המושל על כל העולם, "בית הלל" הבית שמהללים
ומשבחים את הרבי"ע), את כל המצות עשה יקחו לסרסרים ולישושבינים ליהד בהם
את קוב"ה ושכינתיה ואת הלית יקחו לבלוי זיין ללהום במ נגד הסטרא אהרא נגד
הס"מ, השטן, לילית וכל כת דילה, או להיפוך; הישנית אישר נכנסה בלבה טענת
המנגדים ועל ידם השימיטו ידיהם מן התלמוד ושפכים את מי הרחצה עם הילד, המה
אישר אבדו את התלמוד חיי רוחם ויסוד אמונתם, נישארו כל אכל אכונתה,
והמה נקראים יהודים רק מפני שנילדו מאבותם היהודים; והישלישית אישר לא תוכל
ליריש מלבה את שורש האמונה, ולא תוכל לחבל את נטיתה להאמין באיזה דבר,
תעבור את זרם המים, המה מטהרים במים את בישרם ובזה יפטרו בפעם אחת
מהתלמוד ומכל מה שבתוכו אבל לא מהאמונה. כמה הללים הפיל התלמוד מעת החלו
מנדיו להעלים את טובו להראות את חסרונותיו? אם את הדבר הזה תחפוצו לדעת
עליכם להסתכל בסין הודרת ולהביט על מספר בני ישראל בכל מקום שהם, על מכפרם
הכולל שלא יעדיף בשום אופן על שבעה מיליאנען, בעת שעם ישראל הוא העם הזמן
והקדום מכל העמים הנמצאים בעת, בעת שהמה פרים ורבים יתר על כל העמים,
מתים פחות מהם (ואולי ישען הטוען כי מכנ"ל נהרגו לאלפים וכו' וכו' יראה נא בתערתו על
מכתב ימ"ל"ל בהקול נר' 285 ע' 26) ומה היא הסבה האמתית והנכונה כי מכפרנו לא
יתרבה ולא יתגדל אם לא זאת, "שלא נמלאה צור אלא מחורבנה של
ירושלם"?! כי לדאבון נפשנו כבר ראינו ונזכחנו לדעת, שכל אישר יצא מדת
התלמוד, לא שב אליה עוד.

(I) ומה נאמנו דברי החכם המנוח, דוב"ש" מהחלוין שאמר על מפרשי "רבה בר בר חנה"
מפרושים כאלו: "נפלה נא ביד רבה בב"ה וביד מפרשינו כל אפולה."

הנה כי כן ישונה היא ספרות ישראל מהספרות של כל עם ועם, יתחתית לכלל העמים והליטנות ישנם סוחרי ספרים אנשים חכמים וידועים הקונים את פרי גמם של החכמים וידפיסום על חיטבון עצמם, ואשר טרם יוציאו את כספם יתבוננו מאד במהות הספר, בהצטרפותו לעם, בטובתו ובדעתו, הנה לנו, עם בני"י, אין לנו סוחרי ספרים כאלה ולא אנשים חכמים וידועים אשר יתעסקו בהרחבת ספרותנו, כמיעט כל המחברים מדפיסים את ספריהם על חיטבון עצמם, או במלות אחרות על חיטבון הקהל מבלי יישאלו את פיו, והמדפיסים יטבנו, מדפיכים או את ספרי המחברים על היטבונם, או את התלמוד וספרי הדת עם הוספות על מה ילפניהם על חיטבון עצמם למען יטבח מקחם; או סדורי תפלות עם הוספות ופירושים ותחינות ומעמדות וסמני הקאפיטלון תהלים לילדות להוליה וכו' וכו', ודברי ר' יוחנן וגם דברי ר' אבדימי דמן חיפה נצבים וקיימים לעד ומזהירים עלינו כביום נאמר.

אך לא בזה לבד נפלינו מכל העמים בכל המדינות כ"א גם בזה אשר לפי ערך מספרנו נגד כל העמים, תוגדל ספרותנו אלף פעמים ואולי גם רבבות פעמים מספרותו של כל עם ועם, כי עם חכם ונבון אנחנו באכת מלידה ומבטן ואין אנו צריכים כלל לידיעת בית מדרש הידועים, לידיעת בית הספר הכללי, וגם לידיעת התלמוד ומפרשיו לחבר ספר מדעי, די לנו אם נבין מעט את ישפת קדשנו, ואם גם לא נבינה מה בכך? יש לנו ישפות רבות בנות ובני בנות יפתנו הקדושה ויש לנו ספרים רבים הצריכים ביאור, וגם ביאורים רבים צריכים ביאור, וכל מכאר ומחבר יניח מקום לבניו לזהגדר בו לחבר ביאור לביאורו, ואם גם כבר נדפסו פרושים וביאורים עד בלי די, הלא יש לנו יטבעים פנים לתורה, תורתנו ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים והיא מועט המהוקת את המרובה, רבבות פירושים ואלפי אלפים טעמים קבלנו בכפיה וכל אלה תורת ה' עורגה תמימה היא והיא נגע בה עוד יד כל איש! וע"כ מגודל היער לא נראה את העצים וקרוב העצים לא נראה את היער, ותורתנו הכתובות והמכורות הן תוכות הן לנו כביום ישנתנו לנו כי נתקימה בנו קללת רשב"י שאמר: "אלא מה אני מקיים ייטבטו לבקיש דבר ה' ולא ימצאו ימצאו ה' לא ימצאו ה' בירורה ומי שנה בירורה במקום אחר" (שבת קל"ט.) ור"ל אפי' במקום אחד ור"ל.

אמנם כן נתאמת בנו מאחזל הזה במדה גדושה מאד, וכאשר אמרו במ"א ישראל חבאו בכפלים ולקו בכפלים, כי מעת כפו עלינו את ההר וגזרו ואמרו: עליו אין להוסיף ומצנו אין לגרוע" אשר נתקים רק החצי השני שלא גרעו כמנו אבל הזכינו עליו הרבה מאד בכל דור ודור בזון ובשגגה, (כאשר יבאר הדבר ביטום שכל הרב הראהו בדו"ד ח"ג) לא לבד שאין לנו הלכה ומיטנה ברורה עד שחוברי ספרים למאות להמציא ההלכה לנו, אלא ישנם מיטטיני התלמוד ומנדיו רבו מאד וכפעם בפעם יריכו על גם את מאמריו להראות מיטנותו, אי-סבלנותו, הזיותו והבליו, וממאמריו האלה חותכים את גזר דינו לכליה ולשרפה. ודברים כאלה רואים אנו בכל דור ודור מיכות ענן, וישאול, וואלטער, אייזענמענגער, פפעפערקארן עד ראהלינג וישטעקער בדור הזה, אך מה עושים מצדיקי התלמוד? המה מאספים מאמרים אחרים המכילים בקרבם מדות ישרות, אהבת אדם במדה גדושה, סבלנות רבה, וכו' וכו' ויציקום לעומת המאמרים הנ"ל, ובדבר המאמרים אשר ירימו ישנאי התלמוד יתנצלו, "את כו' אין כמו אלה"? כי אם נחפיש בחוקי הגוים הקדמונים, באנדויתיהם ודרשותיהם נמצא דברים רבים מאד הגדועים יתר רב מימאמרי התלמוד; והטענה הזאת יכולה היה באמת להיות טענה הזקה ואמתית אלו היו התלמוד אנדותיו ודרושו מונחים בארבווע כמו שמונחים חוקי הגוים הקדמונים, אנדותיהם ודרשותיהם, הבליהם והזיותיהם

התורה מוטב, תהיו לעם בין העמים, ואם לא שם תהא קבורתכם, הוא לא אמר פה תהא קבורתכם תחת ההר כאשר היה צריך לומר אם היתה כונתו שישארו קבורים תחת ההר אם לא יקבלוה, כ"א: שם! שם בין האומות הרבים תהא קבורתכם שאם לא תקבלו את התורה תתערבו ותתבוללו ביניהם ותחדלו מלהיות לעם ולא יזכר שם ישראל עוד. — והנה אנו ראים כי "המלמד" של ר' אבדימי דמן חיפא הוא באמת מלמד גדול ונכבד מאד, הוא מלמד זכות כמו על כלל ישראל כי לא נופלם הכיה מיתר האומות לקבל דבר שלא ידעו מה טיבה, וגם להם לב כמוהם, כן על הכופים עליהם את ההר שמפני שקצין יעקב ודל הוא הנהו מוכרח לקבל את תורתו בכפיה ובאונס, למען יחיה, ולמען לא יקבר בין יתר העמים — ועד כמה כנים ונאמנים דבריו אלה יבין כל איש כי לולא תורתנו שעמדה לנו האם נשאר לנו כל זכר? לולא כפיית ההר כנינית בכל דור ודור אפוא היינו כולנו?

כן הוא, אחי ואדוני! הננו מקבלים את תורתנו בכפיה בכל דור ודור, בכל עת וזמן וכל איש היודע אף מעט את סדר השתלשלת תורתנו, מימות מישה עד עזרא ונחמיה אשר נקבצו כל ישראל לקול החרם הגדול (מרעידים על הדבר ומהניטמים, עזרא י') עד המשינה בשררתו של רבנו הנשיא, עד התלמוד שגזרו רבנן סבוראי ואמרו: עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע (מחמת המינים ובתות אחרות), עד ספרי הנאונים שמשלו בממשלה בלתי מנבלה, עד ספרי הרבנים שאחריהם שהחלו להגיד כי דבריהם קבלו מן הישמים (הראב"ד הסמ"ג ספר התרומה, ר' יעקב מקורבל ועוד ועוד) עד ספרי הפוסקים הראשונים והאחרונים שגזרו "ואין לשנות", יראה את ההר כפוף ועומד עלינו גם עתה מלמעלה ואומר "אם תקבלו את התורה מוטב ואם לאו" . . .

ואולם אם הכופים הראשונים שכונתם היתה באמת לקיום האומה, עשתה כפיתם הגדולה פרי רב, והחזיקה את הלאום עד היום הזה (אם כי הפריון על הכדה כאשר התאוננו חז"ל בעצמם ואמרו משרבו תלמידי שמאי והלל נעשתה התורה כשתי תורות, וביום שגזרו על הדברים המותרים אמרו, "והיה קשה לישראל כי ינעשה בו הענין") הנה הכופים האחרונים נדשו את הסאה ובכפיהם עזרו לרעה הרבה מאד כי רבים המה מאד מאד אשר יצאו לרגלם מתחת ההר הכפוי ולא יראו עוד לא את ההר ולא את היער ולא את הדוב — ואף גם זאת עשו האחרונים שתחת אשר תורת הראשונים עד שנחתם התלמוד, שאם אמנם היה מסדר הספר לרוב איש אחד לברו, נועין עכ"פ עם בני נילו ועם תלמידיו את מה לזרות ואת מה להבר, הנה באו האחרונים וכנו להם כל אחד במה לעצמו עפי דעתו וסכרתו לברו, חבר ספר ויכפה את ההר כי יקבלוהו, עד כמה היתה כפיתו של כל מחבר כפר, כי ספרו יתקבל ויהקדש, לא פה המקום לבאר, (כי יתארף ויתרחב הכיאר מאד וכבר יצאתי כמעט ממטרת) אבל זאת יכול כל איש לראות בתוכן כפרי הראשונים, ובהסכמות של הרבנים על ספרי האחרונים, וגם מעת חדלו ההסכמות להיות למנהג בישראל, לא חדלו המבקרים והבקורים במכתבי העתים והמודעות השונות הרבות המפליאות את הכפר לכפות את ההר וכו' וכו'. והמחברים העניים אשר אין להם לא זה ולא זאת מחזירים על הפתחים עם ספריהם וכופים גם המה את ההר, עד כמה שיש ביכולתם, שיקובלו ספריהם, כללו של דבר אם נסתכל בעין טובה וחודרת נראה כי אין קץ ספר וספר בכפות ישראל שלא כפו בעדו את ההר אם מעט ואם הרבה, ובלתי זאת לא היה לו כל זכר בעולם. ואולם אין רע בלי טוב כי בין הספרים הנתנים בכפיה ישנם גם אלה אשר יפיצו אור רב ויעילו מאד לקיום לאומיות ישראל.

התורה הכתובה והמסורה מראשיתן עד היום הזה, להחבונן על המאמרים הנפלאים המספרים לנו כדר קבלת וזירתנו אשר הצנתים בראש מאמרי הזה, ואומר: כל איש אשר לו מח בקדקדו יבין עד מאד, כי מדיוקי הכתובים לברם לא היו 'כולים ר' יוחנן ור' אבדימי דמן היפא ללמד את הגדותיהם המפליאות ינהמה בעין הוצאת לעז על התורה שאינה יורה להתקבל לכל אומה ולשון, וגם לישראל עצמם לולא כפו עליהם את ההר, ועוד יותר לא היו מתקבלים הגדותיהם האלו כדבר ברור נכון וקים לכל חכמי האגדה עד יר' אהא ב"י אמר כיבאן מודעה רבה כו' ורבא הצטרף לחפש בהשתלשלות התורה זמן אחר שקימו מה שקבלו כבר (גם שם הלא באונם היה) ומסדרי הש"ס התפלאו על אוה"ע וכי מצו למיכר הכי? מפני "המלמד" יברא ר' יוחנן כי החזיר הקב"ה את התורה ולא קבלוה! — כאלו גם אוה"ע מוכרחים המה לשמוע בקול המלמד הזה; ואחרוני המסדרים שנו את ההגדה הראשונה בליטונה מן "כלום נתת לנו ולא קבלנוה", על "כלום כפית עלינו את ההר", ורק מפני "המלמד" של ר' אבדימי? ובמה יפה כחם של "המלמדים" האלו מכל "מלמדי" ההגדה אשר מצבם רעוע ורופף מאד ואין יסואלין בהם ואין משיבין עליהם?!

אבל האמת תעיד על עצמה, כי ההגדות האלו אינן הגדות היוצאות רק מפי המלמדים האלו כ"א היו מסורות בפי החכמים וקבועות בלבם ולא היה להם לפון אף רגע באמתתן — ר' יוחנן הזה אשר היה ממיכדי ומרחיבי התורה יבג' פ, הוא אשר היה העד כי רבנו הקדוש סדר את המינה לברו בלא אכפת דנמיס דכנכימים אהו (אדרבה הוא סדר אותה נגד דעתם של רוב החכמים ראה בדור ודווישיו) והוא ר' יוחנן עצמו אשר מצא לנחון לחוק את התורה הזאת ולשום אותה לחוק על העב בזמנו (מפני שראה בעין פקודה כי לולא זאת יתבולל ויתערב העם בין חגוים ובפוט בזמנו כאשר פרצה ונתגדלה התורה המשיחית) וישם כללים מפליאים לאמר: אם יכול אהה לשלשל את השמועה עד משה, לשלשה" (ירושלמי ענת פ א הג') אם באה הלכה תחת ידך ואין אתה יודע מה טיבה אל תפליגנה לדבר אחר שכמה הלכות למ"מ קבועות במישנה [שיכד רבי], (שם פאה פ"ז) כל מי לא דלא כחוואא כמיכין לה מאתרין כגיאיין" (שם ברכות פ"ב ערובין פ"י) והוא ראה כי דבריו מצאו מכלוה בלגב העם ותורתו נתקבלה ונתקדשה. האם היה יכול לזרוש אדרת בעיבה שואל כי רק בני ישראל עלולים ומוכשרים לקבל הלכות יאנים יודעין כה כיבן, ואין לה כל אומה ולשון בעולם שתקבל הלכות כמו אלו? האם לא נאה דרש אשר עם בני דוכיכד" שלו כי הקב"ה החזיר את תורתו לכל האומות ולכל הלשונות (גירסת זין יניב) ולא רצו לקבלה? כי עד כמה שהיה כחו רב בהלכה להחיותה ולקיימה ולשלשה עד למשה מיסיני כן היה גדול כחו באגדה לגלות ככה וכיכר דבר אשר כל החכמים יבינו את אמתתו ולא יפוננו בו —

ואולם ר' אבדימי דמן היפא גלה ככחייב, הוא בא לגלית על תורתנו הכתובה והמסורה כי מעולם לא נתקבלה אצלנו אלא בכפיה ובאונס, כי באמת התורה הכתובה והמסורה תסייעו, בקבלת התורה היו קולות וברקים, ענן כבד, קול שופר חזק, הר כיני עישן כולו, ויחרד כל העם ויאמר נעשה ונשמע" ובתורה המסורה, "דודים דברי סופרים מדברי תורה", "כל העובר על דברי חכמים הייב מיתה", "מיכין אותו מכות מרדות עד שתצא נפשו", (ז) וגם "כל הפורץ גדר ישגדרו חכמים ליטריקה הויא דרבנן דלית ל' אסותא" ! אבל בגלותו את הדבר הזה גלה גם את טעמו לאמור: "אם תקבלו את

(ז) מה שעשו כן בעתים החזקות מאד להעובר על דברי תורת משה אף בעדים וכתראה, עד כי קראו את הסנהדרין ידנו למיתה אחת בשבעים שנה בשם סנהדרין קטלנית. המו"ל.

כולם אשר לא נתנו אז לדפוס ורק נזכרו בהקול No 300 ובאגרת התלמוד השנית שהנני מוצא לנחוק לתת עקרי הדברים פה, מפני ששמה מבואר היטב כדרכי המלאכה ותכליתה ואשר לא שינתו רבות גם עתה אחרי שעברו עליו עשר שנים שלא עסקתי בענין הזה ואת הקורא אבקש כי ישום לבו לדברי שאינם זכרם של מה בכך ואלו הם:

פ ת ח ש נ י .

אם אתם מקבלים את התורה מוטב!

"ותיעזבו כדתות החרגו ר אבדימא נר רמא מלמד שכמה הקב"ה עליהם את התורה כנגדית ואמר להם אם אתם מקבלים את התורה מוטב ואם לאו יגם ת א קבורתכם, א"ר גהו בר יעקב מכאן מודעה רבה לאוריותא. אמר רבא אע"פ הדור קבלוה גימיו אחשוורש דלתוב קימו וקב"ה קימו מה שקברו כבר. (שבת פ"ד).

ומי מנו למימר הכי (שחקב ה לא נהן את התורה לאומות העולם) והכתוב (ואמר ה' מוכני בא וזיה משעיר למו, אלה מתימן יבא וגו') מאי בעי בשעיר ומאי בעי בפארן? א"ר יודנן מלמד שלקח הקב"ה את התורה והתורה על כל אומות ולשון ולא קבלוה עד שבא אנו ישראל וקבלוה? אלא הכי אמרו: כלום קבלנוה ולא קימנוה? כו' אלא הכי אמרו: כלום כפית עלינו הר כנגדית ולא קבלנוה כמו שעשית לישראל? כו'. (ע"ז א').

אחי ואדוני! אף יבועות אחרים עברו מאת גליתו רעיוני בדבר התלמוד, ולשמחת לבבי הניעוני מכתבים רבים איטר יברכו וישבחו את הרעיון הזה בכלל, כולם מודים ואומרים כי הדבר הזה ר"ל "קצור התלמוד" נחוק לנו מאד, וכיום מתאוננים על האינדפרענטיזמוס היסודית בין בני עמנו ואיטר לכן יפינו רובם אם יעלה בידי לגמור את המלאכה הכבדה הזו, והאדון הפראפעסכאר לאצארוס כברין איטר הקדיש"ת את כל ימיו לטובת היהדות וספרותה, יאמר גם זאת שאחרי איטר ק אז את מאמרי ביטום לב ובהתבוננות ובעליצה נפשו, אחותו גם הוגה הרישית מאיטר וא יאמין כי עוד בחייו יזכה לראות את הדבר יוצא לפעולתי ומהאונן מאד איטר הוא לבדו כבר עמוס הנהו עבודה רבה איטר אין בכחו להזניחה ולכלותה במחזרה, ולמנא ג"כ לגנים לא יקוה מפני האנדרפרענטיזום וכו' וכו'.

ועוד יותר ממה שקבלתי בכתובים ישמעו אזני מאנשים רבים השונים בדעותיהם ובמפעליהם איטר דברתי אתם אודות הרעיון הגדול הזה ובתוכם גם עם גאון אחד רב ואב"ד בכרף גדל ברוסיא איטר נהירין ליה ישיבילי דיש"ס ביטבילי עירו, וכולם מכחימים לעצם המלאכה, כולם יבינו את נהיצות היש"ס הקצור" איטר יפקה את עיני רגם להבין ולהשיביל בו, ואף דעותיהם ישונות הכה בסדר המלאכה, זה יחפוץ להניח בירושי ריש"י על הקיצור הנדפס, וזה יאמר כי הנוספות אישים כן הצד ואראה עליהם, באצבע לאמר: "ראה זה חדש ונוכף הוא". ועוד פרטים אחרים שאינן כדאי לפרוטים אבל כולם כאחד מסופקים א) אם יהיה לגל ידי לגמור לבדי את המלאכה בלא עזרת רבים או יחידים, ב) לא יהא כדברי כי אהל ואכלה את כלאכתי, אם יקבל הכבר הזה לכל עדת ישראל אם יהיה אך מאיש אחד לבדו, ג) אם תהיה תפארת המלאכה הזאת להקרא שמי עליה, אחרי כי כבר יודעים ומכירים אותי מהבורי, ישנני עשה את החקירה הפשית בישראל, ד) ישאלו אחרים מדוע פרסמתי את הדבר הזה מראש למען העיר דיבת רבים? ודעתם בטיחים המה שאם הייתי עשה את כלאכתי בחינאי והייתי גומרה ומדפיסה כליל, אז לא היה ע"ז שום פוצה פה אף כן הקנאים.

הדברים האלה עוררוני לפרש שיחתי שנית באר היטב בדבר המלאכה הזאת, להניד מפורש במה כחי גדול לגשת אל המלאכה, ומה הנה הקוהי כי עשה אעשה וגם יכול אוכל. אבל טרם אעשה זאת הנני מוכרה ליישוב ולהביט לאחור על הישתלשלות

רואו את תקוני, לא התרזו עליהם מאד, כאשר יראה הקורא במכתבו שנדפס אז בהקול בעתו). וכה אם נתיק את הטעקסט מכל הש"ס אינר שני שלישים או נם יותר נתוספו בו לפי הדוגמא ההיא, הנה ישאר לנו כפר קנן בכמותו ורב מאד כאיכותו. התורה שבע"פ שלמה תהיה אתנו ולא יהסר כל בה, והיא תהיה מסורה בידנו ונוכל להגיב ולהראותה בגאון לעיני כל האדם כמו שאנו מגביהין את תורת מיטה בכל יטבת וקוראים ואומרים: "וזאת היא התורה אשר שם מיטה לעיני כל ישראל".

אמנם כן ידעתי גם ידעתי כי קצור התלמוד המדובר שאנחנו נקרא אותו: התלמוד העקרי "דער עכטער תלמוד" ראוי הוא להעשות רק ע"י אספת החכמים גדולים "געלעהרטט קעללעניום" אשר יבררו אותו עפ"י הכללים אשר יניחו במלאכתם ורק מהסכמת כולם יפורסם בבית הדפוס, ולא לאיש אחד לעשותו ולתקנו אם גם יהיה מלומד גדול מן הראשונים שבדור, אבל אדוני הן רק זאת הפצי ומגמתי כי מלאכתי תובא לפני אספת החכמים אשר היא תחרין עליהם משפט. וגם זאת אני עשה רק מפני שאדע עד מאד, כי אין גם אחד מן החכמים שבדור שיחפון לקבל עליו מלאכה כבדה ועצומה בזאת, ואם נבא לקרא וקבש את החכמים, יעברו ימים רבות טרם יתאחדו בדעותיהם בענין הזה, ואם גם יתאחדו התמישך המלאכה ישנים רבות מרם תצא לפועל, כי יודע אני ומכיר את חכמי דורנו הגדולים עם הקטנים: רובם ככולם אינם פנוים ועתותם ספורות, כל אחד ואחד יש לו מלאכה מיוחדת שהוא עוסק בה שתקה כל עתו, והרבנים שבהם עסקים בדרשותיהם ובעבודתם לעדתם. ובדרך כלל נוכל להניד כי לא רבים מוכשרים למלאכה הזאת ואולי ימצאון רק מעטים מן המעטים, כי במלאכה הזאת לא החכמה היא העקר כ"א המעשה, למלאכה הגדולה הזאת צריכים אנו רק לאלה היודעים היטב את התלמוד וסגנון לישונו הבלבית והירושלמית, כגנון לישונה של המישנה, התוספתא והבריתא, וסגנון לישונם של המדרשים ובעלי ההגדה, ולא יחליבו ולא ימירו את זה בזה, למלאכה הזאת נצרכה עין חדה ואזן שומעת אשר תבחן מלים ולב מבין להבדיל בין קודש לחול, בין מאמר אשר אומרו כון בו ללמד ולהשכיל ובין מאמר אשר אומרו כון בו רק פתל ולדבר בלישון ערומים; וכל איש אשר אלה לו ראוי הוא למלאכה הזאת עם גם לא קבל חכמתו מבית מדרש המדעים, אם גם לא נסמך לדוקטור ולפראפעססאר; ועם גם אינו מבין היטב רומית יונית על בורין; ויען כי מאלה האחרונים, יודע אני ומרגיש אני בנפשי ולא ליטפת יתר תחשב לי זאת — אמנה גם אנכי ונוסף לי עליהם רצון חזק ומוצק. רגיל בזקן לנישוא עמל ומתלאה, ולסבול עד כזה שכח הסבל וכל ישאת, שלא יפרני ממלאכתי ורצוני, הנני מקבל עלי לנישוא אל המלאכה הזאת טרם יבקשוני ונמצאתי טרם ידרשוני; שאם יחפוני חכמי ישראל לבקר את מלאכתי ולישום עינם עליהם טרם תצא לפרכוס מוכן אני להגישה לפניהם בלא ישום בקיטת שכר ופרס, — וגם טובת הנאה, כי ישכר המלאכה תהיה לי מלאכתי בעצמה ופעולתי זה יטבני.

כל הדברים האלה נדפסו אז בהקול ובאגרת פתוחה ובמקום הזה שמתי למבחן את הדוגמא מימ' פכחים ושני מאמרים הגדים מהגיגה ומזכחים, דברתי במקצת גם מכר המלאכה, ומהתועלת הגדולה אשר תצא ממנה לכל העולם כולו; לאוזה מטרתי פרכמתי את המאמר טרם גשתי אל המלאכה ומה שאעשה אח"כ כאשר תוגמר המלאכה ברצות ה'; וגם בקשתי את כל חכמי הדור כי בהכרם וכברוני לשלוח לי הות דעתם וכו' וכו' והחפין לדעתם ימצא אותם בהקול שנה שישית מצד 235—231. ובאגרת פתוחה בכופה. וגם מכתבים מיוחדים הריצותי לאחדים מחכמי הזמן ועל זה קבלתי תשובות החכמים הגדולים: הרה"ג דר' לאנדוא ז"ל, הרב הש"ס דר' נ. לאצערוב, והרה"ג ר' מאיר איש ירושם, שגם המה נדפסו בעתם (ואשוב להדפיסם גם בכרך מאמרי זה) וכחמישים מכתבים אחרים בדעות שונות ובהכחמות

שארית ימי לא תוביל אל הכמורה הדרושה, ואם אחבר כבר כזה, יתוסף רק באוצר הכפרים אבל לא יזין ולא יניע אף את אחד מכל הש"ס ואם גם יטב בעיני רביב, ואם גם יכירו וידעו את כל המאמרים שבלי כל תפונה לא נאמרו מבעלי התלמוד ומאספיו, לא יוסרו מהתלמוד, המדפיסים לא יזרום הג'אה, וכנדי התלמוד ינודוהו גם אז כמקדם טרם הופיע כפרי; ואלה שאינם יודעים אותו לא ידעוהו גם אז, כי מי הוא הפהי אשר יקח ספרי בידו בעת אשר יבא להנות בתלמוד, ועפ"י ככרי ידלג על המאמרים שאינם מן התלמוד? מה גם כי הקנאים הפוגעים אישר גם מבלעדי זאת ירדפו אותי באף ובהמה שפוכה, אישר גם עתה ינבלו שמי ויציקו לי עד דבא, הנה אז חיים יבלעוני, ולמה איפוא ארע לנפשי, מבלי היטב למכרתי אף בקוצו של יוד?

הנה כי כן נתקו מכני מזמותי ולא ידעתי איבכה לבונן מורשי לבבי, ולא אבכה, כי כבר ענה הרעיון על לבבי לקצר את התלמוד, היינו להתהיל מחדש להעתיק את כל הנראה לי מהתלמוד לברו ולהניח את כל המאמרים אשר אדע מראש כי לא להתלמוד המה, או גם אלה אשר אפון בהם וכה יצא התלמוד נקי וכלול בהדרו, למצער אלה המאמרים אשר אין לי בהם כל תפונה; אבל ראיתי כי המלאכה כבדה וקשה מאד, היא תהמים ממני את כל מבהרי עתותי וסוף כל סוף אפונה אם יעלה זאת בידי לבדה, לנומרה לתקנה ולשכילה ברוח בער ובאר ולהעלותה על מזבח הדפוכ, וכמעט אמרתי נואש גם לזאת, לולא הקרה המקרה קונטרס קטן לידי אישר מדי ראיתיו והתבוננתי בו, הרגשתי כנפשי כמו ניצוין של איש בחבית מלאה אבק שרפה, הוא הרתיח כמצולה את כל דמי לבבי, בו ראיתי אור גדול עד אשר כמעט כהו עיני לנשיא אותה; ויהי אף הרגעתי את רוחי, אף שבו דופקי עורקי למרוצתם המורגל, בינותי בלבי, חשבתי, העמקתי עצה, והחלכתי לנשת אל המלאכה, אם ימצאון עוזרים הדי טוב ואם לא אישען על מאהז"ל "במקום שאין אנשים השתדל להיות איש, ועם בר קפרא אקרא: זלת קפוין קנה באתר, ובאתר דלית גבר תהוי גבר (ברכות) אנסה, כחי לבדי ויעבור עלי מה!

הקונטרס הקטן אשר לקח את כל לבבי זה שמו "דבר על אודות התלמוד" ואותו כוננו ידי הרב החריף בעל עין טובה ובוחנת ר' מאיר איש שלום, לכבוד רעו ואמתו הרב המובהק ר' א"ה ווייס ליום מלאת לו שבעים שנה (וימסרנו לי בידו ביום הנ"ל ובבית האחרון) ותוכנו מכיל רק 5 עלים או 10 צד. והמה דוגמאות שהים ינהן ארבע; שתיים בהלכה ושתיים בהגדה שבהדוגמאות האלו יראה לכל את כל הנמצא בהם מעקר התלמוד ואשר נתוספו בו אם בדרך אגב, או בדרך קושיא ופירושי, והם פרושי הדברים, שאם נסלקם יהיה מרוצת הענין נקי וברי בלא ערבוב ובלבול ואז יצא לנו גם התרגום, וכה הוא מסיים את דבריו: "ובדרך אגב נעיר כאן שאם נדקדק בסגנון הלשונות שבתלמוד אז מיד ותיכף נוכל להכיר מה שהוא מעקר הסוגיא ומה ינתוסף בה, וגם אותו התוספות נכירם מה שנתוסף זה אחר זה, ומזה תשובה גדולה על אותם הסוברים שלא היה התלמוד כתוב ומונח" דבריו אלו כנים ונכונים ואין צריכים חזוק לכל מי שיש לו חוש ההרגש והיודע ומכיר את סוגית התלמוד. והנה הוא מוצא בהדוגמא האחרונה ההלכה בריש מס" פסחים מן הטעקסט המכיל 4½ צד את התלמוד העקרי לא יותר מן 60 שורות שמהן רבות רחבות; ואני הסרותי בתקוני שתקנתי אז עוד 25 שורות עד שנסאר הטעקסט הנקי מכל הארבע ורצי צד, רק כצד אחד קטן ועל כל זה לא יחסר לנו מאומה, לא כלום! מכל תוכן הענין האמיר בו והסכימו על ידי הרב המלומד היותר גדול בזמנו הר"ר לאנדוא ז"ל כאשר יראה הקורא במכתבו ואתו חכמים רבים וגם הוא בעצמו אם אמנם לא הזר מדעתו אחרי

יודעים מאומה כמנו וככל המון בית ישראל גם הכה אינם יודעים כה לרחק ומה לקרב! הראיתם חזיון מעציב כזה בכל העמים השונים לארציהם ולכיפחותיהם? ואין חולה מאתנו על הדבר הזה אין מי ידאג להשיב לנו את הורהנו וכבודנו, אין מישים לב לדבר הגדול הזה להחזיר עטרה ליושנה; ועד מתי תהי ה כזאת בבית ישראל? אליכם אישים אקרא! אליכם הכמי ישראל. רבניו ואישיה. כנהליה, כופריה נאוריה ופליסופיה, אזעק ואישוע לאמר: "הבו לנו את תורתנו! הבו לנו את התלמוד צרוף ונקי בספר מיוחד אשר נוכל לקרא בו ולשום אליו לבנו, תורתנו הוא וללמדו! אנו צריכים, הן בכס הדבר תלוי לנקותו ולטהרו ולהתו לנו למורשה! כי מיבא אתריכם אחרי אשר כבר תעשו? מי יביא אתכם בדין? ומי ירהר אתרי מעשיכם אם ההו כולכם באגודה ובעצה אחת?"

ידעתי אמנם גם ידעתי עד מאד כי קול קריאתי לא יהיה אף כקול קורא במדבר הוא ישוב אלי טרם יגיע לאזניכם, כי ידעתי אתכם ויודע אני את הנאותיכם, ארם לא תשימו לבבכם לדברי איש אשר לא בעל הכסף ייבון, ואם הככת המוכן בזויה, ק"ו קריאתו ובקשתו, וק"ו בן בנו ישל ק"ו עצתו ודברו, ולעולם לא תתאספו באגודה ובעצה אחת לטובת ישראל ותורתה, ואם קראתי אליכם, לא קראתי אלא כדי לצאת ידי חובתי לעצמי, כדי להראות לכם כי קולי קול גדול הוא אם גם אין שומע לו, אבל הפעם אחלי אדוני שמעו נא לי ואתודה לפניכם על כל מעשי, (וידוי שאין בו חרטה) אנלה לפניכם את כל מחשבותי, ולא בידים ריקניות אביא לפניכם כי גם אציע לפניכם הצעה אחת אשר אם אך תחפצו לקבלה תראו ברכה בה. ישמעו נא ואספרה!

אחד הסופרים אנכי, אחד מאלה הנני מודה ומתודה הכוספים חטא על פשע בעצרות העבריות, הנני כותב ומדפיס זה שנים רבות כפרים ומאמרים רבים אשר לפי ראות עיני, ככל איש הרואה את בניו ואת ילדי רוחו דרך זכוכית מגדלת, טובים המה ומיעילים לכשירצו חכמי הדור, וגם אם שונה אינני ראיתי כי כבר הביאו תועלת לאחדים המלומדים אשר יתאימו את דרכי ומדיניותי, וגם זכיתי לראות כי כפרי נכרכים ועומדים באוצרות הכפרים אשר לא תנע בהן יד, אבל הנני מצטער כל ימי להביא תועלת לעמי, תועלת מוחשית, תועלת בפועל ולא תועלת לימודית אשר כבר הביאו ויביאו אותה חכמים רבים — ולא אכחד, לא לעמי לבדו הפצתי להיות לתועלת כ"א גם לכל מין האדם הישר והנני חושב, הנני מתבונן, הנני מעמיק ברעיוני: איככה להשיב את התלמוד להעם והעם אל התלמוד בפועל ולא באומר לבד, כי לוא יהיה כזאת, כי אז תהיה התועלת לא לעם ישראל בלבד, כ"א גם אל כל האנשים הישרים בלבותם אשר ישמחו על דבר אמת — וכבר יעצתי בלבי עצות שונות ומשונות, אבל אחרי שמתי עליהם עין בקרת ראיתי כי הבל המה ורעות רוח.

אבל רעיוני הזה לא יתן לי מנוח, היא שיחתי והניוני כל היום וגם בלילה לא ינוח לבי, על משכבי בל לות אתהפך כיצד אל צד ואבקש הרבולות איך להוציא את חפצי זה אל הפועל, ומתהלה אמרתי בלבי לאכיף את כל המאמרים אשר מצאתים כי נתיספו בו, אם מהיישועים ואם כימנדי התלמוד וכלעיוני, אל מקום אחד על ככר מיוחד ולהרימם נר גם, בראיות מוצקות ובמזופתים הורכים לעיני כל ישראל ולעיני כל העמים, וכל הנישמר יהיו כולו קודש לה' ולישראל; ובוזה אמרתי לגול את חרפת התלמוד מעל ישראל ולהצדקו בעיני מנדיו, וכמעט שמחתי על עצתי הזאת ואמרתי לנישת אל המלאכה, אבל אחרי התבוננתי מאד, והעברתי גם אותה חמת שבט הנקרת, מצאתי ראיתי כי גם זה הבל, גם כלאבתי הזאת אינר אולי אצטרף להקדיש לה כל

חדה לרעתם, והראו לנו על מקומות רבים כי המה נתוכפו בדורות שלאחריהם כרבנן סבוראי מהנאונים והמפרישים אם בזרזן או בישגנה, כיה הועילו לנו דהכמים מן המאספים עד החלוצים עד ראה"ו ור"י הלבן בבית מדרשיהם האחרונים אישר כתבו ספרים רבים בענינים כאלה? האם היטליכו המה את המאמרים שאינם מן התלמוד החוצה, ויתנו לנו תלמוד נקי אישר נוכל לקרא ולהבין בו? הן גם המה רק חברו כפרים והנהות כהרבנים, והעירו ויעוררו מה שהעירו, נ"כ רק לאוצר הספרים אישר ככריהם יאסף אל תוכו⁽¹⁾, וכה יודפס התלמוד עם כל יטבוטיו וטעותיו אישר כאלה כן אלה מודים בהם, באין משים לב לנקותו ולטהרו ולהחליף ישמלותיו אישר בלו מרוב שנים.

וכמעשה הרבנים הנאונים עם התלמוד כן עשו הפוסקים האחרונים עם שולחן הערוך אישר על פיו צריכים אנו לחיות ולהתנהג, גם אותו סבבו כדבורים, ויעטרו לו עטרות ואת תוכו מלאו בציזונים, אותיות, ככביב, ועגולים, כפלו את ארבעת הלכיו ויעישו מהם שמונה ספרים גדולים ארוכים ורחבים ולבד אישר הוסיפו בספרים מיוחדים עד כי גם הלכה אחת ממונו עם כל מפריטיו פוסקיו ומשיטתו תכפיק לנו לכל ימיו היינו וגם אז לא נמצא בו ידינו ורגלינו כי זה אוסר וזה כותיר, זה כישיר וזה פוסל, זה מיקל וזה מחמיר⁽²⁾ וכה אם יקרה לפנינו מקרה אישר תצא כיכדר היום — זולת כף הולבת שנתהבה בקדירה של בשר, צריכים אנחנו לרבנינו כי המה יפסקו לנו את הדין — אך המה מתונים המה בדין ולא ימהרו להרוין משפט, ולכן ישאלו אחד מהבירו וישיבו כל אחד להבירו עם אגרת שלומם וכל טיטוליהם אחד לא נעדר — ומהם יצאו לנו "שאלות ותשובות" בכל ענפי החיים (!) והמכחור, המדות הטובות והרעות אישר יפרו ירבו ויטענו בכל שנה עד כי רשימת ישמותיהם מהזיקים כפרים ילמדים — וזאת היא ספרותנו אישר נוצרה באישמתנו, וזאת היא חמאתנו ההרותה בעט ברזל להרפתנו ולבשתנו מזכרת נצח — ואנחנו מרחיבים אותה, מפארים אותה בפארי אלילים ופסילים — ונחפוין כי נהיה ככל האדם?!

וכה אנחנו היהודים התלמודים⁽³⁾ שאין לנו — בעולמנו הדתי ובהיטם הזה אישר בו נקרא את עצמנו וכן נקרא מפי אוהבינו ושונאינו — אלא ד' אמות של התלמוד בכבד, לא נדע את התלמוד, ואין לנו ממנו גם מושג קטן! אין אנו יודעים מה הוא התלמוד בכל הכתוב והנדפס ומה הוא אינו מן התלמוד ולא רק המון עמנו בלבד אינם יודעים מזה להבר ומה לזרות ממנו שע"כ המה מקדישים ומעריצים אותו כולו עם כל הנספח לו והדבוק והקשור בו למראה עיניהם, כ"א גם הכמינו מורינו ופליסופינו אינם

(1) הנה הקרנה כן הוא, כל הספרים היותר טובים והיותר מועילים, אשר החבמים יקנו אותם בנפש חפצה, יכרכום המה ויחפכו אותם מצד אל צד וראו ממנו איזה ענינים אישר מטבעים יש להם נטיה להם, ואח"כ יעמידוהו אל אוצר הספרים ואז לא תגע בו יד עדי ביאת הגואל.

(2) על הלכות שהיטה וטריפות תמצא המשים ספרים אחריו השו"ע שכולם גבוהו קומה ועבו הכרס ולקטנים מהם אין מספר, מן ספק אחד נעשו ספקות רבים להצטרף לענין ספק כפקא/ יטריעותא אחת נעשו ריעותות רבות מאד למען הצטרפנה לענין תרתי לריעותא, עד כי נדיה למשל בפי החכידים אם תרצה לאכול בשר כשר עליך לאכול גחלי התמים, ועכ"ז עוד לא יטהו השוחטים את ידיהם בצלהתם ויחברו ספרים קצרים וארוכים בעניני שחיכות ובדיקה.

(3) כל היהודים לבד הקראים תלמודים המה, וגם אלה אישר כבר פסקו פסיעות גדולות להחליפו את יום השבת ביום א', ואשר כבר בטלו את כל המנהגים הדתיים, גם המה אך תלמודים המה זה לך האות כי חוגגים המה את דג השבועות כששי בכיון אישר רשם לנו רק התלמוד, ובתורה אנו קוראים ממחרת השבת וכאיזה יום לא נכמן, לבד אישר יתנהגו כמותו כדיני אכלות, ועי' במאמרנו: מה הוא התלמוד, בספרנו: The Pentateuch etc. ובהרעפארם ארוואקאט במאמרנו:

Is the Jewish religion non dogmatic?

כן יקום? נשתנים לראות, כי השאלות תלויות ועומדות גם עתה כמקדם בלי כל פתרון (1), כי הדעת ישנות הנה ומישנות גם עתה והפוכה על יתי הכעפים, כוכה גם עתה ויפסח גם הלאה עד ישתצא נפשו; וכל הכפרים הרבים, השאלות והתשובות, הוויכוחים, והדעבאטצן, המה רק גל של עצמות יבשות גדול, גל עד על הטאת הדור ועל משובתו!

שבתי הפכתי בדברי הז"ל האלו ושמתי עיני ולבי על הכפרות של כל עם ועם ועל ספרותנו עתה, וראיתי כי דבריהם חיים וקיימים המה בלי כל הכלגה ובלי כל נזמא כי באמת אנחנו היהודים אשמנו מכל עם בושנו מכל דור בכפרותנו הגדולה והיחבה, שהיא כמעט כולה רק דתית טהעאלאגית, קאטהאכיות וכו', וספרים מדעים איטר השיעור וההגיון יסודם והחוש וחנסיון יוכלו לחרוין משפטיהם על הדבר הנידון כשני פעמים ישנים שהם ארבעה, לא נתחברו מאתנו כלל, או רק מעט כזער אשר העתיקו מכפרי חכמי העמים, וכל עסקנו אנחנו הוא בפרושים, בהגהות, בהערות, בהיפאטצן וטאפיסכוס בדבר הכתוב בתלמוד ובספרי הרבנים שלאחריו, ומכל אלה אנחנו מחברים כפרים חדישים כביב התלמוד ומחברים לו וגם נפרדים כימנו הרבה מאד, ואם לא נאמר כי חסרי התועלת המה כולם, הנה לא נפרוז על המדה אם נאמר כי תיעלהם, גם של הטובים שבהם, מעטה מאד ויועילו רק לאחד בעיר ושנים במושפחה המלומדים ועוסקים בתורת הספרות, אף תועלת כללית לא תבוא כלל, גם להדבר ישהיה מינעים עצמם להיעיל.

נקח נא לדוגמא את ספרי הגאונים האחרונים (ונניח את ספרי ההלכות מהראשונים אשר כל אחד ואחד כנה כמה לעצמו מפני שקינא בחברו או לא ישר בעיניו דברי שקדמו אשר כבר דברנו מזה במקום אחר) כהגר"א מווילנא, ר"ע איינער ר"י פיק, וגוד ועוד, אשר המה ההלו להניה את התלמיד ולדקדק במלותיו נקודותיו וטעמיו, ומה עשו? האם הדפיסו המה את התלמוד כהנהותיהם, האם הסירו מימנו את המלות אשר לא ישרו בעיניהם וישמו אחרות תחתיהן? לא! המה כתבו הנהותיהם על ספר לאמר "כן צריך להיות" והמדפיסים למען שבח מקהם הכניסים בשולי התלמוד ויעשו לו זר סביב מהנהות רבות ושינות מאד, וכה ידפיכו המדפיסים בכל שנה ושנה את הי"ס עם הגהות חדשות, עם הערות שונות ופרושים משונים אשר יוסיפו תורני הדור הכיתהקים לעשות כמעשה הגאונים האחרונים, ויגדל ויעמן התלמוד ומן שנים עשרה כרכים עבים ורחבים נעשו כ"ד כרכים גדולים דפוס ווילנא ומרוב העצים לא נראה את היער! לא נראה את התלמוד הבטל במיעומו מרוב העוטרים אותו והמלא גם בתיכנו מאותיות שונים ומישונים, ציונים, כוכבים, ענולים ומרובע ת מפוגרים בהצי לבנה, בתיבות מרובעות וכו' המורים כל אחד לעיין בזר הזהב סביבו ואם נחפוין לתמוד את התלמוד ולהבין בו עם כל פירושו והנהותיו אז הספק לנו כיככת אהת על כל ימי חיינו היפלא אפוא כי רוב העם אין לו כל מושג מהרלמוד? האם נתפלא אפוא ישנם בין החכמים המיצוניים הטהעאלאגים והפלופכים נמצא אך מעט מן המעט אשר קראו ולמדו את כל התלמוד כולו? ומה הועילו לנו אפוא המניהים בהגהותיהם והמפרישים בפירושיהם? הן המיה רק גדרו בעדו — ואין בא ואין יוצא לתוכו ומכנו. וכן לאירך ניסא מה עשו לנו המישכילים אשר עברו על התלמוד בעין בקרת

(1) לא רבד השאלות והויכוחים שישאלו מאת האנטישמיטיים והשמיטיים בדבר התלמוד והשויע לא נתפתרו עד כה, כי גם שאלות ותשובות בדבר עגונות, מים שאין להם כוף, זיווגים, הליצות, כולגה עומדות וקימות ומחכות לנתרון הרבנים, אם כי מכפר כפרי "שאלות ותשובות" יגיע לארפוס. האין זה פלא העמיני כהבל?

פרוזדור להכנס לטרקלין (ובו ג' פתחים).

פ ת ה ר א ש ו ן

ענף אחד קטן מענפי האילן הגדול והחזק אשר נבהו ישחקים וברחבו יסוב את כל העולם ויקשר ויאחד את כל בית ישראל בארבע כנפות הארץ, הוא התלמוד בבלי, שנחתם לנו זה כשתים עשרה מאות שנה, הנהו לפניכם קוראים נבונים, במסכתא „ראש השנה“ הזאת עם העתקתה ביטפה היה אשר תאיר אורה ראשונה; ואחריה תבאנה חברותיה המסכתות הקודמות לפנייה והמאוחרות בסדר הש"ס, כי כבר ערוכים בידנו ושמורים אתנו כל המסכתות מסדרי זרעים מועד נשים, כמוה וכמתכונתה, ואם יחיינו ה' בחסדו עוד שנה אחת, תהינה כל המסכתות מסדרי נזיקין קדישים כהריות פפוחם, בירינו.

קנקן חדיש הוא, אם כי מלא יישן על כל גדותיו הנהו, ישעל בן חובתנו היא להתיצב בפתח ישערו להטיף מלים אחדים בראשית ההוצאה החדשה הזאת לאמרו: מה ראינו על ככה ומה הניש אותנו לנישת אל המלאכה הגדולה והנכבדה הזאת, ומה היא התועלת אשר תצא ממנה לבית ישראל, ולכל העולם כולו?

חובתנו הזאת הננו ממלאים ביטחה, ובתודה לאל עליון הגומר עלינו, ונאמרו: „לעולם יצפה אדם לחלום טוב עד כ"ב שנה“, אמרו חז"ל ואנחנו חלום נעים חלמנו, רעיוננו על מיטכבנו סלקנו זה כשתים עשרה שנה, ועוד בשנת תרמ"ב הרואנו לדעת בספרנו „לבקר משפט“, כי מנדי התלמוד ומלעיניו הכניסו בו דברים רבים נגד רצונם ודעתם של מאספי התלמוד, ובשנת תרמ"ה פרסמנו את החלום הזה ברוב ענין, במאמרים גדולים אשר הקדשנו בהקול 298, 99, 300, וגם בחוברות מיוחדות „אגרת פתוחה לכל התורנים והרבנים“, „ואגרת התלמוד השנית“ ועד כה לא מצאנו לו פתרונים אם כי מטיבי החלום הזה נמצאו אז רבים גדולים וכן שרמים; ולמען ידעו דורותנו והבאים אחרינו את כל חלופי הדברים שהיו בין חכמי הזמן ובינינו, עשר שנים לפני, בענין הזה, נחשוב לא למותר לדבר את עקרי הדברים ולישומם לפני קוראנו החדישים בארץ החדשה. כה היו ראשית דברנו בהקול 298:

אריא אריה אלמלא לא הטאו ישראל לא נתן להם אלא המשה תומשי תורה וספר והושע בלבד וכו' שני' כי ברכ הכמה רב בעס (גדרים כס). ויותר מהמה בני הזהר עשות ספרים הרבה וכו' שכל המכניס אותם לתוך ביתו מהומה הוא מכניס לביתו (מדרש קהלת).

הדברים האלה, אחי ואדוני, נאמרו עשר מאות שנה לפנינו! ואנחנו החיים בדור הזה מה נענה אבתריהו? אם חז"ל מטיבי רואי אמרו כזאת על ספרי הנביאים, על כתבי הקדש, ועל קדש הקדשים כשיר השירים, על המשנה והתלמוד שבימייהם, מה נאמר אנהנו על הכפרות התלמודית והרבנית אשר פרצה קדמה וימה צפונה ונגבה, ועוד תפרוין תתגדל ותתרחב מיום אל יום? אם בעיניהם היתה ספרותם חטאת הקהל וכל המכניסה לתוך ביתו הכניס מהומה בביתו, מה תהיה כפיותנו הרבנית בעינינו? ואיזה ישם נכנה אנהנו להספרים הרבים אשר נולדו, ויציצו חדישים לבקרים בדבר התלמוד וספרות הרבנית, מהמהייבים והמזכים, מהמקטרינים ודמליצים? הן גם המה ישטפו ועברו כל גבול ואם נאספם הד אל אחד ימלאו בית גדול ויחב ידים, תחתים ישנים ושלוישים באין מקום להכניס בו מחט כדקית! ואם בעינים הודרות נכיט את כל הנאמר והנדרס, ונשאל האם נפתרה גם אהת מן השאלות ישעליהן ידונו וספרים הרבים, אם באו בדבר אחד למצער לכלל דעה אחת והחליטו הממנה ואמרו

מסכת

ראש השנה

(ה) רבי שמעון בן גמליאל אומר משום רבי שמעון בן הסגן, פרוכת עביה טפה, ועל שבעים ושנים נימין נארגת, ועל כל נימא ונימא עשרים וארבע חוטיין, ארכה ארבעים אמה ורחבה עשרים אמה, ומשמנה ושתי רבוא נעשית, ושתיים עושיין בכל שנה, ושליש מאות כהנים מטבילין אותה.

(ו) בשר קדשי קדשים שנטמא, בין באב הטומאה בין בולד הטומאה, בין בפנים, בין בחוץ, בית שמאי אומרים הכל ישרף בפנים, חוץ מי שנטמא באב הטומאה בחוץ; בית הלל אומרים הכל ישרף בחוץ, חוץ מי שנטמא בולד הטומאה בפנים.

(ז) רבי אליעזר אומר, את שנטמא באב הטומאה, בין בפנים, בין בחוץ, ישרף בפנים; רבי עקיבא אומר מקום טמאתו, שם שריפתו.

(ח) אברי התמיד ניתנין מחצי כבש ולמטה במזרח, ושל מוספין ניתנין מחצי כבש ולמטה במערב, ושל ראשי חדשים ניתנין מתחת כרכוב המזבח מרמטה. השקלים והבכורים אין נוהגין אלא בפני הבית, אבל מעשר דגן ומעשר בהמה והבכורות נוהגין בין בפני הבית, בין שלא בפני הבית. המקדיש שקלים ובכורים, הרי זה קדש; רבי שמעון אומר, האומר בכורים קדש, אינן קדש.

הדרן עלך מסכת שקלים.

פירוש רמ"ל

(ה) רשב"ג, בדבר הפרכת יאמר בירושלמי כי המשנה דברה בלשון הבאי, וגם בבבלי (הולין צ:): יהשוב את המשנה וזהו וגם מה שהשקו את התמיד בכוס של זהב מן דברי הבאי, ואולם הרואה בספר Buchler שזכרנו לעיל, יראה כי ריבוי הכהנים המטבילין אותו אינו גוזמא, כי לא מצאנו את המשנה תספר גוזמאות וההיקש לערים גדולות ובצורות בשמים, וכן לות בקע הארץ לקולם אינו דומה כלל, כי כבר אמר ר' ישמעאל גם בהלכה שהתורה דברה בלשון בני אדם, משא"כ פה שהמספר מצומצם, וגם להשקות את התמיד בכלי זהב איננו מן דברים המפליאים, לפי רובי העשירות וכלי זהב שהיו במקדש, וצ"ג, (ראה בתפא"י מ"ש בשם הגאון מווילנא), וגם הסך שקצבה להוצאת הפרוכת יכול להיות כי היה מטבע קטנה כהפואסטר עתה במדינת השולטן או כהשוה בצרפת; כי בדרך כלל לא מצאנו שהמשנה תספר גוזמאות.

(ז) הכל ישרף בפנים, מקום טומאתו, במסכת תמיד יתבארו שתי המשניות האלו, כי שם נקומן.

(ח) ענין הכרכוב שהוא לענין מוספי ר"ח יתבאר במס' מדות. מעשר ובכורות נהגו גם שלא בפני הבית לכלכל את המון הלויים, שלא היה להם כל נחלה מאכותיהם.

פרק שמיני.

(א) כל הרוקן הנמצאין בירושלים טהורין, חוץ משל שוק העליון, דברי רבי מאיר; והכמים אומרים בשאר ימות השנה, שבאמצע טמאין, ושבצדדין טהורין, ובשעת הרגל, שבאמצע טהורין, ושבצדדין טמאין, שמפני שהן מועטין, מסתלקין לצדדין.

(ב) כל הכלים שנמצאין בירושלים, דרך ירידה לבית הטבילה, טמאין, דרך עליה, טהורין; שלא כדרך ירידתן, עליתן, דברי רבי מאיר; רבי יוסי אומר, כולן טהורין, חוץ מן הסל, ומן המגריפה, והמריצה, המיוחדין לקברות.

(ג) סכין שנמצאת בארבעה עשר, שוחט בה מיד, בשלשה עשר שונה ומטביל; וקופיץ, בין בזה ובין בזה שונה ומטביל; חל ארבעה עשר להיות בשבת, שוחט בה מיד, בחמשה עשר שוחט בה מיד, נמצאת קשורה לסכין, הרי זו כסכין.

(ד) פרוכת שנטמאה בולד הטומאה, מטבילין אותה בפנים ומכניסין אותה מיד, ואת שנטמאה באב הטומאה, מטבילין אותה בחוץ, ושוטחין אותה בחיל, ואם היתה חדשה שוטחין אותה על גג האיצטבא, כדי שיראו העם את מלאכתן שהיא נאה.

פירוש רמ"ל

פרק שמיני.

(א) כל הרוקן, רוק הזב הנזכר בתורה (ויקרא ט"ו 8) ידוע הוא שהוא טמא, ויען כי אי אפשר שלא היו זבין בין העם הרב שבא בירושלם יום יום, ואי אפשר שלא יגעו טהורים ברוקו של הזב בעת מהלכם ברחובות ירושלם, תשמיענו המשנה את המנהג, איככה נהגו בהיות ירושלם בשלוה ובהמ"ק על מכונו. והנה ר"מ אמר שכל טמאי זיכה הלכו למו בשוק העליון ולא בשוקים וברחובות אחרים למען לא יטמאו את הטהורים, אבל הכמים אומרים, כי בשעת הרגל קבעו למהלך הטמאים את צדי הדרכים וכל הטהורים הלכו באמצע, ובחול להיפך, ומובן מאליו שאין לחוש להרוק שנמצאו במקום שהטהורים מהלכים, וכן אין ספק שהרוק הנמצא במקום שהטמאים מהלכים, שהוא טמא.

(ב) כל הכלים, מוזאת המשנה למדנו כי שני דרכים היו לבית הטבילה אחת לירידה ואחת לעליה, שלא יפגעו הטהורים בעת עלייתן את הטמאים ויהטמאו שנית, ולכן הננו הולכים אחרי הרוב כלומר כל דפריש מרובא פריש, ובירידה שהיו כל הכלין טמאין הנמצא טמא וכעלייה שהיו טהורין הנמצא טהור, ואך על הכלים שמויחדין לטומאה גזרו גם נמצאו בדרך העלייה, מפני שאין מוציאין כלי מהזקתה; והטעם הזה גם בסכין במשנה שלאחר זאת, ואך הקופץ שלא נהגו לשחוט בו שונה הוא, כי אינו פריש מרובא. הד"ר יאכט תרגם על פי פירוש המימוני את המשנה הזאת והוא דחוק מאד, ולכן פרשנו את המשנה כפשוטה, ואחרי כתבנו זאת ראינו גם בפירוש הפארט ישראל, שגם הוא מכון כפירושנו.

(ד) פרוכת שנטמאו, ענין ולד הטומאה שר"ל, "ראשון לטומאה" יקרא מי שנגע באב הטומאה, וכדר מחלקותם היא: "גוית מת" היא נקראת, "אבי אבות הטומאה", הנוגע בה היא "אב הטומאה" והנוגע בו הוא "ראשון", והנוגע בראשון יקרא "שני לטומאה, וכן "שלישי, וכן "רביעי", ופרטי דינם יתבארו בסדר טהרות.

(ד) בהמה שנמצאת מירושלים ועד מגדל עדר, וכמידתה לכל רוח, זכרים ועולות, נקבות זכחי שרמים; רבי יהודה אומר, הראוי לפסחים פסחים, קודם לרגל שלשים יום.

(ה) בראשונה היו ממשכנין את מוצאיה עד שהוא מביא נסכיה, חזרו להיות מניחין אותה ובורחין, התקינו שיהו נסכיה באין משל ציבור.

(ו) אמר רבי שמעון, שבעה דברים התקינו בית דין, וזה אחד מהן: נכרי ששלח עולתו ממדינת הים, ושלח עמה נסכים, קריבין משלו, ואם לאו, קריבין משל ציבור; וכן גר שמת, והניח זבחים, אם יש לו נסכים קריבין משלו, ואם לאו, קריבין משל ציבור; ותנאי בית דין הוא על כהן גדול שמת שתהא מנחתו קריבה משל ציבור. רבי יהודה אומר, משל יורשין ושלימה היתה קריבה.

(ז) על המלח, ועל העצים, שיהו הכהנים ניאותין בהן; ועל הפרה שלא יהו מועלין באפרה, ועל הקינין הפסולות שיהו באות משל ציבור; רבי יוסי אומר, המספיק את הקינין מספיק את הפסולות.

פירוש רמ"ל

עולה כליל על המזבח ולא היו מנתחים אוהה לנתחים רק לאברים שלמים, לכן אם נמצא אבר שלם ודענו שהוא עולה, אבל ההטאה, שמוננה היו הכהנים אוכלין, היו מנתחין לנתחים ולכן הוששן שמו הטאת היא, ואם אמנם לא היו אוכלים כלל את הנמצאות מחשש נותר, היתה צריך להשמויענו את דין הבשר הנמצא, למען נדע הדין אם עבר אהר ואלו, שאז בירושלם לא היה חייב שום אדם על האכילה ההיא, וכן בעזרה לא היונו יכולים לחייב את הכהן בעד איזה חתיכה מפני שהיא היתה בורא דבר הנאכל לכהנים, כי מהעולות לא היה חתיכות, אבל אם אכל אבר שלם, אז חייב שמוא מעולה היא שמשפטה להיות כולה כליל. ואגב תבאר את הדין בבשר חולין שנמצא בכל ערי ישראל שאם אך חתיכה היא ולא אבר, הולכין אחר הרוב שהוא מבשר שהוטה, אך על אבר שלם יש להושי שמוא לא הששו להכחו מפני שהיא נבלה ועזבו אותו להיות השדה כמו שהוא ולכן אסור בכל ימות השנה; אך ברגל, שהבשר מרובה, הולכין גם באברים אחר הרוב שהוא מבשר שהוטה, במקום שרוב אנשי העיר ישראל המה.

(ד) בהמה שנמצאת וכו', ר' יהודה יצדק בהשקפתו על כהנות הזכרים שנמצאו קרוב לפסח, העת שכל ישראל מקריבין את פסחיהן שקרוב לזראי הוא כי הוא אחד מן הפסחים שנאבדו לבעליהן, אבל כונתו דוקא על זכר בן שנה ולא על בהמה שנראה שיש לו יותר בן שנה אהת, אך החכמים מחמירין גם בזה ואומרים כי יוקרב לעולה שהיא כולה כליל, פן מן העולות היא ומועלין בקודש ולא מורידין.

(ו) כהן גדול שמת, מנחת כהן היא הנאמר בויקרא ו', 13.

(ז) מועלין באפרה, אם כי מן התורה אין בה לא קדושה ולא מעילה גזרו החכמים, מפני שהיו הכהנים משתמשים באפרה, ועיקר הדבר שהמשנה מזכרת פה, המה הקינין הפסולות, ר"ל אם נמצאו פסולות אחר שהגזבר שלם בעדם ולקחם מהמוכר, שבלי ספק נפסלו בעת היותם כבר תחת יד הגזבר שאז אין אחריותה על המוכר ואהרים יקרכו תחתיה משל ציבור, ויען כי יד ההקדש תמיד על העליונה, והדבר הזה היה מן הדברים שרוב המוכרים לא יכלו לעמוד בו, לכן הוצרכו לתקן זאת בתקנה מיוחדת, ור' יוסי הולק גם בזה, אך אין הלכה כמותו. ופרטי הדינים מקינים יתבארו במקומם.

פרק שביעי.

(א) מעות שנמצאו בין השקלים לנדבה, קרוב לשקלים יפלו לשקלים, לנדבה יפלו לנדבה, מחצה למחצה, יפלו לנדבה; בין עצים ללבונה, קרוב לעצים יפלו לעצים, ללבונה יפלו ללבונה, מחצה למחצה יפלו ללבונה; בין קניני לגזולי עולה, קרוב לקניני יפלו לקניני, לגזולי עולה, יפלו לגזולי עולה; מחצה למחצה יפלו לגזולי עולה; בין חולין למעשר שני, קרוב לחולין יפלו לחולין, למעשר שני יפלו למעשר שני, מחצה למחצה יפלו למעשר שני. זה הכלל, הולכין אחר הקרוב להקל, מחצה למחצה להחמיר.

(ב) מעות שנמצאו לפני סוהרי בהמה, לעולם מעשר; בהר הבית, חולין; בירושלים בשעת הרגל, מעשר, ובשאר כר ימות השנה חולין.

(ג) בשר שנמצא בעזרה, איברין עולות; חתיכות הטאות; בירושלים זבחי שלמים; זה וזה תעובר צורתו ויצא לבית השריפה, נמצא בגבולין איברין גבילות, חתיכות מותרות; בשעת הרגל שהבשר מרובה, אף איברין מותרין.

פירוש רמ"ל

פרק שביעי.

(א) מעות שנמצאו, לפי שיש הבדל בין קדושה לקדושה בקרבנות ובנסכים, ומהחובה שלא יחליפו לקנות מן מעות שנתרמו לקדושה המורה דברים שהמה רק קדושה קלה, לכן אומר שאם מצא הכסף בשיעור שזה משני הרברים, היינו ששטה הרצפה מן הכסף לתיבת השקלים ולתיבת הנדבה שזה הנחו, אז מהשש שמא המה מעות נדבה שמהם קניני רק עולות והמה קדושה המורה מן כסף השקלים שבדמיהם קניני כל דבר וגם נותנין לאומנין, לכן יקנו בכסף הזה דבר שבו קדושה המורה מן כסף השקלים, וכן הדבר עם עצים ולבונה שהלבונה קדושה מהעצים מפני שהלבונה היא קרבן והעצים רק מכשירי קרבן, וכן הוא הדיון בכל אשר החשוב המשיגה הלאה שהשנית קדושה יותר מהראשונה, ולכן בעת ספק תזכה תמיד החמורה מן הקלה. וזה אומרה „להחמיר“, ר"ל לקנות בכסף דבר שבו קדושה המורה מהעד שכנגדה, ובדבר עמידתם של השופרות ושטחם ראה בפירוש תפא"י.

(ב) לפני סוהרי בהמה, הכסף שנמצא בהר הבית שרוב החולכים בו המה כהנים, יש לשער כי הכסף נפל מאתם והמה חולין, מפני כי כסף הקדשים לא ישאו הכהנים בעלתם ואם נטלוהו מן התיבה לטטרת הקרבן, בלי ספק כבר הללו אותו על הבחמה בעורו בלשכה, וממילא יצא הכסף לחולין; מושא"כ אם נמצא הכסף במקום אחר לפני סוהרי הכהנות היא בלתי ספק ממעות מעשר שני, אשר רוב הקונים אך בכסף מעשר שני יקנו, ולכן נחשב כן בכל ימות השנה. ומטעם הזה הכסף הנמצא בכל מקום בתוצות ירושלם בשעת הרגל, שכל ישראל יעלו שמה לרגל ויביאו אתם את כסף מעשר שני, הולכים אחר הרוב שנאבד מאחד מהאורחים, אבל בכל ימות השנה, זולת שוק הבהמות, הכסף חולין.

(ג) יען כי זבחי השלמים נאכלין בכל העיר לכל אדם, לכן אם נמצא בשר ברהוב נחשוב אותו לשלמים, ויען כי יכול להיות שהוא נותר (ר"ל יותר משני ימים ולילה אחד), לכן יחזיקוהו בספק עוד לילה אחד למען יוכלו להוציאו לבית השריפה כודאי נותר. ובעזרה שהעולה היתה

לנדבה. נדבה מה היו עושין בה? לוקחין בה עולות, הבשר לשם, והעורות לכהנים; והו מדרש דרש יהודע כהן גדול: "אשם הוא אשם אשם לה' (ויקרא ה') זה הכלל, כל שהוא בא משום הטא ומשום אישמה, ילקח בו עולות, הבשר לשם, והעורות לכהנים; נמצאו שני כתובים קיימים: אשם לה' ואשם לכהנים, ואומר "כסף אשם וכסף חטאות לא יובא בית ה' לכהנים יהיו". (מלכים ב' י"ב)

פירוש רמ"ל

את נדרו אשר נדר קודם, אבל אם נדר ואמר הרי עליו איזה דבר, אז יש שיעור קצוב שלא יפחות מזה, ואגב תשמיענו הנושנה כי העורות של כל הקרבנות היו לכהנים, ובספרו של Buchler הג"ל, ימצא הקורא כמה כהנים היו מתעסקים בזה והעשירות הגדולה שהיתה להכהנים מהעורות, וכמה לשכות מיוחדות שהיו בשביל זה במקדש, וכן מתו נתחלקו להכהנים ושהכהנים בעלי הזרוע גזלו את הכהנים העניים בלקחם לעצמם בזרוע את החלק היותר גדול, אם שהיו משמטים עצמם מעבודת הקרבנות שהיתה עבודה קשה מאד, וסכום העורות היה רב מאד, (ע"ש ותשתומם).

שער נשים, שער השיר. ולמה נקרא שמו שער יכניה? שבו יצא יכניה בגלותו. כמזרח: שער ניקנור, ושתי פשפושין היו לו: אחד מימינו, ואחד משמאלו, ושנים במערב, שלא היה להן שם. שלשה עשר שולחנות היו במקדש: שמונה של שיש בבית המטבחים, שעליהן מדיחין את הקרביים, ושנים במערב הכבש, אחד של שיש, ואחד של כסף; על של שיש, היו נותנים את האיברים, על של כסף, כלי שרת; ושנים באולם מבחוץ על פתח הבית: אחד של שיש, ואחד של זהב; על של שיש, נותנין לחם הפנים בכניסתו, ועל של זהב, ביציאתו, שמעלין בקודש ולא מורדין; ואחד של זהב מבפנים, שעליו לחם הפנים תמיד.

(ה) שלשה עשר שופרות היו במקדש, וכתוב עליהם: תקלין הדתין, תקלין עתיקין, קינין, וגזולי עולה, עצים, ולבונה, זהב לכפורת, וששה לנדבה. תקלין הדתין, שבכל שנה ושנה, ועתיקין, מי שלא שקל אישתקד שוקל לשנה הבאה; קינין, הן תורין, וגזולי עולה, הן בני יונה, כולן עולות, דברי רבי יהודה; וחכמים אומרים: קינין, אחד חטאת ואחד עולה, וגזולי עולה, כולן עולות.

(ו) האומר: "הרי עלי עצים", לא יפחות משני גזרין; "לבונה", לא יפחות מקומץ; "זהב", לא יפחות מדינר זהב, ששה

פירוש רמ"ל

וכתנים או לויים רבים היו מתכנסין לפתוח או לכגור אחד הדלתות, וענין השולחנות מכאן, ואמרו: "מעלין בקדש" הוא, מפני שלחם הפנים היה מונה בפנים על שולחן של זהב, הצריכו לו שולחן כזה גם בצאתו מן הקודש.

(ה) שלשה עשר שופרות, השופר הראשון היה כתוב עליו "תקלין הדתין" ר"ל בו צריכין להשליך את השקלים משנה זו בפני הגזבר, והשני היה כתוב עליו "תקלין עתיקין" לאמר: בו יזניכנו השקלים שלא נגבו בשנה העברה ג"כ בפני הגזבר והוא מקבל ממינו קבלה, שיהיו לו את עבטו. השלישי היה כתוב עליו קינין, לאמר כי החפץ לנדב על "קינין" ישליך נדבתו בו. הרביעי "גזולי עולה" ר"ל בו ישליכו המנדבים בעד תורים ובני יונה למזבח לצרכי עולה את נדבותיהם, החמישי "עצים" בו יקבל נדבות על העצים למערכה, השישי כתוב עליו "לבונה" בשביל המנדבים נדבות על הלבונה, השביעי "זהב לכפורת" כי בו היו הנדבות שהתנדבו בשביל קדש הקדשים והכפורת שהיה שם. אלה המה השבעה שופרות הראשונים, והששה שהיו לסתם נדבה, גם עליהם היו הרותים שמות מיוחדים (לדעת הרמב"ם) והם: על הראשון "מותר חטאת", ר"ל מי שהקדיש מעות להטאת ואהרי קנותו נשאר לו עוד מהם היה משליכם בשופר הזה למען שמן הכסף הזה לא יוקח רק לצרכי חטאת, השני "מותר אשם", השלישי "מותר קיני זבין ויולדות", הרביעי "למותר קרבנות נזיר", החמישי "מותר קרבן מצורע" שזהו כנ"ל, אם הפריש מעות למטרת אחד מהם ונשאר בידו אחרי שהוציא מהם למטרת נדבתו יטיל המותר כל אחד במקום המסומן למענו, ועל השישי היה כתוב "נדבה" סתם שמות היו לוקהין לכל הנצרך למקדש או למזבח. ובדבר הפלוגתא שבין החכמים לר"י הוא כי החכמים סוברים שדעת המנדבים לקינין היא, שמכספם יקנו דבר שיעלה על המזבח כולו כליל, והרמב"ם אומר שההלכה כחכמים.

(ו) האומר הרי עלי, אהרי שנתבאר ענין השופרות השונים שהיו משתמשים לנדבות יזונות תבאר, כי רק אז מותר להשליך להשופרות כמה שיחפוץ ואפילו כל שהוא, אם אינו משלם

פרק ששי.

- (א) שלשה עשר שופרות, שלשה עשר שולחנות, שלש עשרה השתחויות היו במקדש; של בית רבן גמליאל ושל בית רבי חנינא סגן הכהנים היו משתחיים ארבע עשרה; והיכן היתה יתירה? כנגד דיר העצים, שכן מסורת בידם מאבותיהם, ששם הארון נגנו.
- (ב) מעשה בכהן אהה, שהיה מתעסק, וראה הרצפה שהיא משונה מהברותיה, בא ואמר לחבירו, לא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו, וידעו בייחוד שאם הארון נגנו.
- (ג) והיכן היו משתחיים? ארבע בצפון, וארבע בדרום, שלש כמזרח ושתים כמערב, כנגד י"ג שערים. דרומים, סמוכין למערב: שער העליון, שער הדלק, שער הבכורה, שער המים; ולמה נקרא שמו שער המים? שבו מכניסין צלוחית של נסוך מים בהג. רבי אליעזר בן יעקב אומר: בו המים מפכין, ועתידין להיות יוצאין מתחת מפתן הבית.
- (ד) לעומתן בצפון סמוכין למערב: שער יכניה, שער קרבן,

פירוש רמ"ל

פרק ששי.

(א) שלשה עשר שופרות, כבר אמרנו שהתיבות יהיו בהם ככף השקלים או הנדבות נקראים שופרות מפני שהיו קצרים מלמעלה ורחבים מלמטה שלא תוכל יד לכנס בתוכה, וכן היו עקומים מטעם זה, והמשנה הזאת תספור את כל מה שהיה במקדש כמספר שלשה עשר המספר הקדוש להם, (כנגד שלש עשרה מדות הרחמים הנזכרים במקרא, ושכנגדם התקין ר' ישמעאל שלשה עשרה מידות לדרוש בהם את התורה), ובמשנה ה' תפרש מה היו הי"ג שופרות משהכושין, וכן תפרש באיזה מקומן היו ההשתחויות. (מן תוכן המשנה הזאת נראה, כי ידעו מולימודי פוטאגארוס בדבר המספרים והמספר 13 היה נחשב לאמצולח גם בימים הקדמונים, ולמען הכיר מלכ ההמון את האמונה הטפלה הזאת, תקנו דברים קדושים כמספר הזה, או אולי כגון בזה להמתיק רוע מולו של המשתמש במספר 13 בזה שכוננוהו לדברים קדושים; וגם בזמננו נוסדה הברה בשם "Thirteen-Club" המשתמשים כל הדברים רק כמספר 13 להראות להמון שאין כל הישש וסכנה בו.) ובמס' מדות יתבאר איפוא היה דיר העצים.

(ב) מעשה בכהן, הכהן היה בעל מוס ופסול לעבודת הקרבנות ורק היה מתעסק לברר העצים שהמהולעים או הנרקבים היו פכולים; וכן היו מפצלין את העצים מן העור שעליהן למזכה; והארון נגנו עוד במקדש ראשון כאשר ראו שאין עוד תקוה שתצל העיר והמקדש מידי הכשדים, והכהן הזה מת, מפני שרצה לגלות את הסוד הזה; ועיין בספרנו The Pen-tateuch etc., Chicago, 1894.

(ג) והיכן היו משתחיים, האומר בו י"ג שערים היו במקדש, הוא אבא יוסי בן יוחנן, נצר מן הכהנים הגדולים שהיו במקדש שני, אבל לדעת ההכמים רק שבעה שערים היו וההשתחויות היו כנגד י"ג פרצות שפרצו היונים בבהמ"ק ובית השמונאי גדרום; שלכן גזרו היתהויות כנגד הפרצות האלה כעין הודיה, ואולם המינה אשר תשוב תשעה כשמותם ושנים בלא שם מיוחד ואומרת איפוא היו בפרט, נראה כי כדבריה כן היה (וההכמים חלקו רק מההשערה ולא מהקבלה, וראה בתפא"י על המשניות, ופירושו בשם אביו קשה לחלמו).

(ד) פישפישין, נקראים דלתות קטנות בתוך הגדולות, כי הגדולות היו כבדין וקשין לפתוח

(ה) מי שאבד ממנו חותמו, ממתניין לו עד הערב, אם מצאו לו כדי חותמו, נותנין לו, ואם לאו, לא היו נותנים לו, ושם היום כתוב עליהן מפני הרמאין.

(ו) עתי לשכות היו במקדש: אחת לשכת השאים, ואחת לשכת הכלים; לשכת השאים, יראי הטא נותנין לתוכה בחשאי, ועניים בני טובים מתפרנסין מתוכה בחשאי; לשכת הכלים, כל מי שהוא מתנדב כלי, זורקו לתוכה, ואחד לשלשים יום, גזברין פותחין אותה, וכל כלי שמצאו בו צורך לבדק הבית, מניחין אותו, והשאר נמכרין בדמיה ונופלין ללשכת בדק הבית.

פירוש רמ"ל

(ה) מי שאבד ממנו חותמו, אם אבד חותם לא אמרו שיהיה יד הקדש על העליונה והמאבד חותמו לא ישיג כלום, כ"א בקרת היו עושים בהכסף הנפדה ואם היה הכסף יתר על החותמות שביד הנותן נסכים והסכום שלו שוה עם המעות שנתן הקונה בעד חותמו, היו נותנין לו נסכים ועל החותם לא היו מקפידין אותו למצוא, כי היה כתוב עליו שם היום ואינו מועיל ליום אחר.

(ו) שתי לשכות, בתלמוד ירושלמי מכיז ציורים יפוס מן לשכת השאים ויספר דברים רבים ממעשה הצדקה הזאת. והנה לשכות רבות היו במקדש בשמות מיוחדים אשר לא יחשבם פה, ואך לחשיבות שתי לשכות הללו ינקבם.

(ב) אין פוחתין משלשה גזברין ומשבעה אמרכלין, ואין עושין שררה על הציבור בממון פחות משנים, חוץ מבן אחיה, שעל חולי מעיים, ואלעזר שעד הפרוכת, שאותן קבלו רוב הציבור עליהן.

(ג) ארבעה חותמות היו במקדש, וכתוב עליהן: עגל, זכר, גדי, חוטא; בן עזאי אומר, חמשה היו וארמית כתוב עליהן: עגל, זכר, גדי, חוטא דל, וחוטא עשיר. עגל, משמש עם נסכי בקר, גדולים וקטנים זכרים ונקבות; גדי, משמש עם נסכי צאן, גדולים וקטנים, זכרים ונקבות, חוץ משל אילים; זכר, משמש עם נסכי אילים בלבד; חוטא, משמש עם נסכי שלש בהמות של מצורעים.

(ד) מי שהוא מבקש נסכים, הולך לו אצל יוחנן, שהוא ממונה על החותמות, נותן לו מעות, ומקבל ממנו חותם; בא לו אצל אחיה, שהוא ממונה על הנסכים, נותן לו חותם, ומקבל ממנו נסכים, ולערב באין זה אצל זה, ואחיה מוציא את החותמות, ומקבל כנגדן מעות, ואם הותירו הותירו להקדש, ואם פחתו, ישלם יוחנן מביתו, שיד הקדש על העליונה.

פירוש רמ"ל

והנה המשנה אינה מזכרת אם היו הממונים כהנים, ליום, או גם ישראלים היו ביניהם, וכבר דברו בזה הרכה הכמיו זמננו, ואולם הרוצה לדעת את תכונת הכהנים והממונים האלו, טיבם וטבעם כפרוטרוט, עליו לעיין בספר Die Priester und der Cultus von Prof. Buchler Wien, 1895 ושמה יראה כי מספר הכהנים לבד עלו לא למאות ולא לאלפים, כי אם לעשרות ארפים, וכן מספר הלויים היה רב מאד, וכן על איזה דברים היו הממונים רק מהכהנים ועל איזה דברים גם מלויים וישראלים, ראה שם מצד 47-67, ואנחנו דברנו עוד מזה כסוף מס' שבת בדבר ה"ח גזירות שגזרו חכמים על הכהנים ועל התרומה.

(ב) אין פוחתין, סדר הנשיאות במקדש היו כן: המלך ואחריו הכהן גדול, ואחריו הכהן, ואחריו הקתליקון שהיו שנים, אחריהם האמרכלין שהיו שבעה, ואחריהם הגזברין שהיו רבים וגם התתיהם היו ממונים רבים. והנה מוטמרת כל אהר מהם מבואר במס' תמיד ויומא ובפרט בהספר הנזכר למעלה.

(ג) ארבעה חותמות, הנסכים לכל קרבן שונים היו בידוע, ולכל הנסכים היה מהיר קצוב במקדש, והנה נסכי כבשים ועזים גם הזכרים שבהם שוים היו וחותרם „גדי“ היה מספיק גם להטבוא קרבנו כבש, אבל לאילים היה נסך מיוחד גדול ממנו ולכן השתמשו בחותרם „זכר“ שהיה כמון למי שקרבנו „איל“, אבל בבקרים שוין הזכרים והנקבות הגדולים והקטנים ולכן השתמשו בחותרם „עגל“ למי שקרבנו מן הבקר. ועל קרבן המצורעים השתמשו בחותרם „חוטא“ (דרמוז שהצריח באה נופני החטא) שעד העשירים היה להביא שני אילים וכבשה אחת ונסכיהם, היה ההותם חוטא מספיק לתת להם את הנסכים שהוזכרו בתורה, אבל על העניים המצורעים שלא היה להם להביא רק כבש אחד ושתי תורים, ורק עשרון אחד כולת ולוג שמן בלא יין, אמרו החכמים, כי לא היה צריך לכמון מיוחד; ובן עזאי היה אומר, כי חמשה חותמות היו שעל החמישי היה כתוב חוטא דל להבדילו משאר גדי הצריך גם יין ואומר שהיה כתוב עליהן ארמית ולא עברית ובלו ספק היתה קבלה בידו, כי כל הסמנים שבמקדש היו ארמית וכן נראה מן המשנה עצמה בכל החכמים (זמן רב אחרי עלותם מובל דברו הכהנים רק ארמית וכן האשכולות עד אהר הלל ושמואי, וגם בעדיות קבלו עדותם בארמית והציגו כלשונם, וראה בספר ביבנער הנ"ל).

פרק חמישי.

(א) אלו הן הממונין שהיו במקדש: יוחנן בן פנחס על החותמות אחיה על הנסכים, מתתיה בן שמואל על הפייסות, פתחיה על הקינין. פתחיה זה מרדכי; למה נקרא שמו פתחיה? שהיה פותח בדברים ודורשן ויודע שבעים לשון. בן אחיה על חולי מעיים, נחונייה חופר שיחין, גביני כרוז, בן גבר על נעילת שערים, בן כביי עד הפקיע, בן ארזא על הצלצל, הוגרוס בן רוי על השיר, בית גרמו על מעשה לחם הפנים, בית אבטינס על מעשה הקטורת, אלעזר על הפרוכת ופנחס על המלבוש.

פירוש רמ"ל

פרק חמישי.

(א) אלו הן הממונין, לא בזמן אחד היו הממונין שהוא חושב במשנה, כ"א דורות רבנים הפרידו ביניהן, אבל המשנה מזכרת רק הטובים והחבידים שהיו ממונין בכל דור, וענין החותמות יתבאר במשנה ד'. הפייסות, הן: שהיו הכהנים מטילין גורל ביניהם מי יעלה לעבוד עבודה זו ומי עבודה זו, והיו צריכין למנונה להחזיק הסדר ושיחיה רשום אצלו מי יעלה לפי חיוס ומי למחר. קינין הן הקרבנות שכל איבה יולדת היתה צריכה להקריב ומפני שהיו רבות צריכין היו לממונין גם בזה להחזיק הסדר, שכל הבאה קודם תקריב קודם ושינתנו לה את הקינין במהיר הקצוב ולא ירכו עליהן, וגם היו מתערבין מפני ריבוי המביאין והכמה רבה נצרכה להורות דיני תערובות האלה, עיין בפירוש תפארת ישראל. חולי מעיים היה דבר הרגיל מאד במקדש, מפני שהיו הכהנים נושאים עליהם בעת העבודה רק הארבעה בגדים קרים, והיו הולכים יחפים על הרצפה של שיש ובין כה מוכרחים היו לאכול את בשר הקרבנות שלא יביאו קדשים לידו נותר, ולכן נחלו תמיד בחולי מעיים, והממונים היו רואים על כל אחד שנחלה להביאו למקום הרפואה ולמנות אחרים תחתיהם, ולכן היו ממונים רבים לזה, ופה נחשב מכל המדריוגות רק הממונה הראשי שהכל היה נעשה תחת השגחתו. חופר שיחין, לא רק במקדש וירושלים כ"א בכל הארץ ובסוריא, להכין מים לעולי הרגל ולבאי מקדש. כרוז, הוא הממונה שהיה מכריז בעצמו, או מצוה להכריז, כל עבודה ועבודה בזמנה. נעילת שערים, גם לזה היו ממונים הרבה, לנעיל כל שער ולשמור את המקדש, כי כן היה המצוה לשמור את המקדש אף שלא בעת מלחמה וסכנה, כאשר יתבאר במס' תמיד, והממונים היו מעמידים כל שומר על מקומו שלא ישן וישלך סביב סביב כמקום שהוגבל לו, ואם היו מוצאין את אחד מהם ישן, היו מלקין אותו ושורפין את כסותו וזה היה נקרא פקיע שהיו לזה ממונים אחרים לבד הממונים על נעילת שערים. צלצל, המה התופים שהיו מכים בהם להשמיע בעת הקרבת הקרבנות, וכן היו מלויים את אחיהם הלויים כנגנם בבלי זמר את המזמורים הראויים בעת הקרבת הקרבנות, ואך המנוצח על השירים "קאפעל-מייסטער" היה ממונה אחר, לבד הממונים על התופים והמצלתים, מעשה הקטורת, שהיה נצרכת שתי פעמים, בכל יום והיקונה היתה ענין ועסק גדול להרכיבה ולערכבה מכמה סממנים ושיעור כל אחד ואחד, ואיך שיהיה ענין הקטורת עולה, ומן האומנין המצוינים בזה היו בית אבטינס, וכן לחם הפנים שהיו עושין י"ב תלות בכל שבוע היו צריכין לאומנין שלא יתקררו מהרה בעת שהיו מונחים על שולחן של שיש, וגם צורתם ותבניתם, המבואר במס' תמיד, ולזה היה הממונין בית גרמו דורות הרבה שהיו מוסרין את אומנתם לבניהם, גם להפרוכת שהיו מחליפין אותו תדיר היה ממונה מיוחד לקבל אותו מהמנדבים ולראות אומנתו ונקותו ומלאכתו. גם היו אנשים רבים עסוקים בתלבישת הכהנים כבגדיהם ומשיגוחים שהיו נקיים מפני חולי המעיים הרגילה במקדש, ובוככי הבגדים, שעל כולם היו ממונים מיוחדים. ולשבות רבות היו במקדש שהיו מיוחדות רק לבגדי הכהנים.

ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים, (ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית); רבי יהושע אומר, זכרים עצמן יקרבו עולות, ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים, ויביאו בדמיהן עולות, ושאר נכסים יפלו לבדק הבית; רבי עקיבא אומר, רואה אני את דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע, שרבי אליעזר השוה את מדתו, ורבי יהושע חלק; אמר רבי פפייס, שמעתי כדברי שניהן: המקדיש בפירוש, כדברי רבי אליעזר, והמקדיש סתם, כדברי רבי יהושע.

ח) המקדיש נכסיו, והיו בהן דברים ראויין על גבי המזבח; יינות, שמנים ועופות, רבי אליעזר אומר, ימכרו לצורכי אותו המין, ויביאו בדמיהן עולות; ושאר נכסים יפלו לבדק הבית.

ט) אחת לשלשים יום משערין את הלשכה; כל המקבר עליו לספק סלתות מארבעה, עמדו משלש, יספק מארבעה; משלש ועמדו מארבעה, יספק מארבעה, שיד הקדש על העליונה; ואם התליעה סולת, התליעה לו, ואם החמיץ יין, החמיץ לו; ואינו מקבל את מעותיו, עד שיחא המזבח מרצה.

פירוש רמ"ל

כי דעת המקדיש הוא, אם גם סתם דבריו, כי למזבח יותר טוב מן בדק הבית שלכן הזכרים יקרבו לעולה בשם המנרב אבל נקבות הראויות רק לשלמים ואינו יכולין להקריב בשם המנרב, אם איננו בעת ההקרבה, לכן ימכרו לצורך הזה לאהר ובדמיהן יקרבו עולות בשם המנרב. ור"ע שדעתו לענין כתם הקדש בר"א, יאמר כי הוא רואה את דברי ר"א, אבל ר' פפייס כמכריע יאמר שאם הקדיש כל נכסיו סתם וביניהם היו בהמות למזבח ולא קראם בשם, אז כונתו כי כל אחד יקרב למקום הראוי לו, ויקרבו כדברי ר' יהושע, אבל אם פירש ואמר: "הנכסים והבהמות שלי כולם הקדש" ולא אמר מפירוש כי הבהמות יוקרבו למזבח, גלה בזה דעתו שכל נכסיו קרושה אחת הן, לבדק הבית; כי אם לא כן, כיון שקרא הבהמות בשם, היה לו להוסיף עוד מלה אחת "למזבח". וכמשנה שאהריה כתם בר"א, מפני שיינות שמנים ועופות אין להם פדיון ולכן יקרבו בדמיהם עולות וכו'.

ט) אחד לשלשים יום, ענין זאת המשנה, שבכל חודש היו קורין את המוכרים שיסמנו את המחיר על כל דבר הנצרך למזבח ולבדק הבית על כל החודש, ולכל הממעיט מחירו היו נותנין את הקדימה שיעמיר אותן למזבח ולבדק הבית; והמקחים שהיו קוצבים אותם היו על כל החודש, באופן שאם נתיקרו הדברים, היו סוכרים המוכרים את הנזק, אבל אם הזיל השער, יד התקדש על העליונה; והרשות היה לגבאים שלא לשלם רק כפי השער הזול, אם המוכרים העמידו להם בעת זול. ומה שאומרת ואם התליע, התליע להמוכרים, ר"ל אם גם קבלו את המעות היה עוד אהריותן עליהן, אבל בירושלמי אומר, כי המה היו מקבלין את המעות מיד, והכהנים זרזוין הם ולא הניחו את הכולת להתליע ואת היין להחמוץ.

קדשי הקדשים; רבי ישמעאל אומר, מותר הפירות קייץ למזבח ומותר התרומה לכלי שרת; רבי עקיבא אומר, מותר התרומה קייץ למזבח, ומותר נסכים לכלי שרת; רבי חנינא סגן הכהנים אומר, מותר נסכים קייץ למזבח, ומותר התרומה לכלי שרת; זה וזה לא היו מודים בפירות.

(ה) מותר הקטורת מה היו עושין בה? מפרישין ממנה שכר האומנין, ומחללין אותה על שכר האומנין, ונותנין לאומנין בשכרן, וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה; אם בא החדש בזמנו, לוקחין אותה מתרומה חדשה, ואם לאו מן הישנה.

(ו) המקדיש נכסיו, והיו בהן דברים ראויין לקרבנות הציבור ינתנו לאומנין בשכרן, דברי רבי עקיבא; אמר לו בן עזאי אינה היא המדה, אלא מפרישין מהן שכר האומנין, ומחללין אותה על מעות האומנין, ונותנין אותן לאומנין בשכרן, וחוזרין ולוקחין אותן מתרומה חדשה.

(ז) המקדיש נכסיו, והיתה בהן בהמה ראויה לגבי המזבח, זכרים ונקבות, רבי אליעזר אומר, זכרים ימכרו לצרכי עורות,

פירוש רמ"ל

השנה, אם נשאר כסף משנה שעברה מה עושים בה? מותר הפירות, עתה ישא ויתן בדבר שאלה הדשה מה היו עושין בהריוח שהריוחו מהנכסים כבמשנה הקודמות, ואומר ר' ישמעאל שהיו קונין קרבנות אם קרה כה שהיה המזבח עומד בטל באין קרבנות חיובים, אבל ר"ע האומר שאכור להריוח ממעות הקדש אומר כי לקיץ המזבח היו לוקחין ממותר הכסף משנה שעברה, ומותר נסכים ר"ל מה שנשאר ממיצוי המדות של נסכים, (כי היו לוקחין במדה גדושה ומקריבין מדה מתוקה) לכלי שרת, ור"ח סגן הכהנים דעת אחרת לו בזה. והנה מן המיטנה הזאת (ורבות כדומה לה בכל המשינות) נראה כי בזמן המקדש היו הכהנים הממונים מהזיקים כל דבר בסוד ולא נודע דבר איך התנהגו, כי לולא זאת לא היתה המחלוקת מצויה תיכף אחר ההורבן, ועוד יותר שר' ישמעאל היה כהן ואבותיו אלישע וישמעאל היו כהנים השוכים בזמן המקדש וכן ר' חנינא סגן הכהנים היה מן הכהנים החשובים, וגם הם לא ידעו את המנהג ואך חלקו בסברות. ושמור הכלל הזה בכואך לכמה משינות שחולקות בדבר המנהג ואין אהת מהן אומרת מפי הנסיון. (ה) מותר הקטורת, ר"ל הנשאר בסוף השנה משנה שעברה ומשנה החדשה היו משתמשים בקטורת הנקנות משקלים החדשים, ויען כי מדת הקטורת היא מלא חפניו ואין הידים בגדלן ורחבן שוות, ובהן שהיד שלו קטנה היה ג"כ נוטל רק מלא חפניו, היה נשאר בכל שנה איזה מדות סממני הקטרת.

(ו) כל המקדיש נכסיו, כתם הקדש יאמר ר"ע הוא לבדק הבית ולכן מיקל אם גם היו פין חפצי ההקדש דברים הראוים למזבח, כמו כממני הקטרת ולא הצריכם להיות קרבים על המזבח, ואולם בדברים חיים הראוים למזבח וכן גם יינות ידובר בזה בהמשינות לקמן, ואולם בן עזאי מחמיר גם בכממני הקטרת. מדעתו, כי דעת המקדיש נכסיו בודאי נוטה יותר שיקרבן דברים הראוים למזבח, על המזבח עצמו; אשר לכן מבקש חילולם על מעות האומנין וחוזריו ולוקחין אותה מתרומה חדשה שיעו"ז יכוננו בודאי לדעת המקדיש.

(ז) זכרים ימכרו לצרכי עולות, גם ר"א סובר כי כתם הקדש הוא לבדק הבית, אבל עכ"ז ידמה כי הדברים עצמם הראויין למזבח לא יצאו מיד המזבח אם גם שוים יעלה לבדק הבית שלכן מצריך למוכרם לצורך המזבח עצמו. ואך ר' יהושע הסובר כבן עזאי בזה, יאמר

פרק רביעי.

(א) הַתְּרוּמָה מֵהָיו עוֹשִׂין בָּהּ? לֹקְחִין בָּהּ תְּמִידִין, מוֹסְפִין וְנִסְכֵיהֶם, הַעוֹמֵר, וְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם, וְלֶחֶם הַפְּנִים, וְכָל קֶרְבָּנוֹת הַצִּיּוֹר. שׁוֹמְרֵי סְפִיחִים בְּשַׁבְעֵיתָה, נוֹטְלִין. שֶׁכֶּרֶן מִתְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה; רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֵף הַרוּצָה מִתְּנַדֵּב שׁוֹמֵר הֵנֶם; אֵמְרוּ לוֹ, אֵף אֶתָּה אוֹמֵר שְׂאִין בְּאֵין אֵלָא מִשְׁלַ צִּיּוֹר.

(ב) פְּרָה וְשַׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח וְלֶשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית בְּאֵין מִתְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה. כֶּבֶשׂ פְּרָה, וְכֶבֶשׂ שַׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח, וְלֶשׁוֹן שְׁבִין קֶרְנָיו, וְאַמַּת הַמַּיִם, וְחֹמַת הָעֵיר וּמַגְדְּלוֹתֶיהָ, וְכָל צוּרְכֵי הָעֵיר בְּאֵין מִשִּׁירֵי הַלֶּשֶׁכָּה; אֵבָא שְׂאוּל אוֹמֵר: כֶּבֶשׂ פְּרָה כַּהֲנִים גְּדוּלִים עוֹשִׂין אוֹתָן מִשְׁלַ עֲצֻמָּן.

(ג) מִוֹתֵר שִׁירֵי הַלֶּשֶׁכָּה מֵהָיו עוֹשִׂין בָּהֶן? לֹקְחִין בָּהֶן יֵינּוֹת שְׂמִנִים וְסֹלֶתוֹת, וְהַשֶּׁכֶר לְהַקְדֵּשׁ, דְּבִרֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל; רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֵין מִשְׁתַּכְרִין בְּשַׁל הַקֹּדֶשׁ, וְלֹא בְּשַׁל עֲנָיִים.

(ד) מִוֹתֵר הַתְּרוּמָה מֵהָיו עוֹשִׂין בָּהּ? רַקוּעֵי זֶהָב צִיּוּפֵי לְבַיִת

פירוש רמ"ל

פרק רביעי.

(א) שׁוֹמְרֵי סְפִיחִים בְּשַׁבְעֵיתָה, הַעוֹמֵר וְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם אֲשֶׁר דִּינָם, כִּי יָבוֹאוּ רַק מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְדוּקָא מִן תְּבוּאָה הַחֲדָשָׁה שֶׁגִּדְּלָה בְּזוֹ הַשָּׁנָה, מֵאֵין הֵיוּ לֹקְחִים אוֹתָם בְּשַׁנַּת הַשַּׁבְעֵיתָה שֶׁאֵין לָא זְרֻעוֹ וְלֹא קֶצְרוֹ? הֵיוּ שׁוֹלְחִים תְּרִים לְרֵאוֹת בְּאִיזָה מִקּוֹם גְּדוּלִים תְּבוּאָה מֵהַשְּׂמֹרֶעָה בְּשַׁנַּת הַקְּדוּמַת שְׁנִקְרָאת בְּלֶשׁוֹן הַמִּקְרָא (וַיִּקְרָא כ"ה) סְפִיחַ וְלִשְׁמוֹר אוֹתָהּ שֶׁלֹּא תִשְׁלוּט בָּהּ יָד אַחַר לַעֲקֶרָה קֹדֶם שִׁיּוּבָא הַקֶּרֶבֶן מִמֶּנָּה, מִפְּנֵי שֶׁבְּשַׁנַּת הַשַּׁבְעֵיתָה הַכֹּל הוּא הַפֶּקֶר וְאֵין רִשׁוּת לְבַעַל הַשָּׂדֶה לְבַלִּי לְהַנִּיחַ אַחֲרָיִם לְתֵלוֹשׁ אֶת הַצְּמָחִים וְהַתְּבוּאָה. הַתְּרִים וְהַשְּׂמוֹרִים הִלְלוּ הֵיוּ מִקְּבָלִים שֶׁכֶּרֶם מִתְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה, וְכִסְף הַזֶּה נִהְיֶה כְּאֵלוֹ קֶנּוּ בּוֹ אֶת הַתְּבוּאָה שִׁישׁ לְבַל אַחַד הַלֶּק בְּהֵם. וְר' יוֹסִי הַאוֹמֵר שֶׁמִּתְּנַדֵּב אֲדָם לְהֵיוֹת שׁוֹמֵר הֵנֶם סוֹכֵר שֶׁקֶרֶבֶן יִחִיד מוֹשַׁתְנָה לְהֵיוֹת שֶׁל צִּיּוֹר אֵם הוּא מִנְדֵּב אוֹתוֹ אֲבָל אֵין הַלְכָה כְּמוֹתוֹ בְּעוֹמֵר וְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם, אֵם כִּי בְּשֶׂאֵר קֶרְבָּנוֹת מוֹתֵר לְקַחַת מִשְׁלַ יִחִיד אֵם הוּא מִנְדֵּב אוֹתָם לְצִיּוֹר בְּעֵין יָפָה (רֵאָה ר"ה).

(ב) פְּרָה וְלֶשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית, מוֹתֵר הַכֶּכֶף שֶׁלֹּא הֵיָה נִכְנָס לְשִׁלֵּשׁ הַבַּיִת הַגְּדוּלוֹת שֶׁזְּכַרְנוּ לְמַעַלָּה, נִקְרָא שִׁירֵי הַלֶּשֶׁכָּה וְהֵיוּ נוֹתְנִין אוֹתוֹ בְּמִקּוֹם גְּבוּהָ, שֶׁהֵיוּ עוֹלִים עֲלָיו ע"י אֶלְמַנְאָק בְּלֹא מוֹעֵלוֹת; וּמִתְּכַפֵּף הוּא הֵיוּ עוֹשִׂים כֶּבֶשׂ לְפָרָה אֲדוּמָה, שֶׁמִּיכּוֹ יִתְבַּאֵר בְּמִשְׁנַת פְּרָה אֲדוּמָה, וְכֵן הַכֶּבֶשׂ לְשַׁעִיר דְּמִשְׁתַּלַּח לְעִזְאֵל וְלֶלֶשׁוֹן שְׁבִין קֶרְנָיו שֶׁמִּיכּוֹם יִתְבַּאֵרוּ בִּיּוֹמָא, וְכֵן לְאַמַּת הַמַּיִם וְלְחֹמַת הָעֵיר יְרוּשָׁלַם אֵם הֵיוּ צְרִיכִים הִיקוּן.

(ג) מוֹתֵר שִׁירֵי הַלֶּשֶׁכָּה, ר"ל אֵם אַחַר כֹּל אֵלָה עוֹד נִשְׂאָר כֶּסֶף הוּיָן לְלִישְׁכָה מֵהָיו עוֹשִׂין בּוֹ? לֹקְחִין יֵינּוֹת, כֹּל מִי שֶׁמִּבִּיא קֶרֶבֶן, עֲלָיו לְקַנּוֹת יוֹן לְנִסְכֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְסוֹלַת וְשִׁמּוֹן לְמוֹנְחָה, וְכֹל אֵלָה הֵיוּ קוֹנִים בְּעִזְרָה בְּכֶסֶף, וְהַמִּשְׁנָה הַזֹּאת אוֹמֵרֵת, כִּי כַּעַד מוֹתֵר הַכֶּכֶף שֶׁל שִׁירֵי הַלֶּשֶׁכָּה, הֵיוּ קוֹנִין יוֹן שְׂמִנִים וְסֹלֶתוֹת לְמִזְבֵּחַ לְהַמְקַרְבִּים, לְמַעַן יִרְוּחוּ מוֹעֵי לְהַקְדִּישׁ, אֲבָל ר"ע הוֹלֵק וְאוֹמֵר, שֶׁאֲסוּר לַעֲשׂוֹת סְחוּרָה בְּמוֹעֵי הַקֹּדֶשׁ וְכֵן בְּמוֹעֵי שֶׁל עֲנָיִים. וּבִירוּשָׁלַם הוֹשֵׁב דְּבָרִים רַבִּים מֵהַ שַׁעֲשׂוֹ בְּמוֹתֵר כֶּסֶף הַשֶּׁקֶלִים כְּמוֹ שֶׁכֶּר לִימוּד הַלְכוֹת שֶׁהוֹשֵׁה, הַלְכוֹת קֶרְבָּנוֹת, וְכֵן לְבַקֵּר אֶת מוֹמֵי הַקֶּרְבָּנוֹת שֶׁכֹּל אֵלָה הֵיוּ לֹקְחִין מִמוֹעֵי שִׁירֵי הַלֶּשֶׁכָּה; וְעוֹד כְּמוֹ אֵלָה, (רֵאָה שֶׁם הַלְכָה ד' בְּזֶה הַפֶּרֶק).

(ד) מוֹתֵר הַתְּרוּמָה, ר"ל אֵם הַגּוֹעַ אַחַד בְּנִסְן שֶׁכֶּבֶר יֵשׁ תְּרוּמָה חֲדָשָׁה מוֹשְׁקִלִים שֶׁבּוֹ

ויאמרו מעון הלשכה העני, או שמא יעשיר, ויאמרו מתרומת הלשכה העשיר, לפי שאדם צריך לצאת ידי המקום, כדרך שצריך לצאת ידי הבריות, שנאמר: "והייתם נקיים מה' ומישראל" (במדבר ל"ב). ואומר: "ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם" (משלי ג).
 ג) ע"ל בת רבן גמליאל נכנס, ושקלו בין אצבעותיו, וזרקו לפני התורם, והתורם מתכוין ודוחפו לקופה. אין התורם תורם, עד שיאמר להם: אתרום? והן אומרים לו: תרום! תרום! תרום! שלש פעמים.

ד) תרם את הראשונה ומחפה בקטבלאות, שניה ומחפה בקטבלאות, שלישית לא היה מחפה, שמא ישכח את התרום ויתרום את דבר התרום. תרם את הראשונה לשם ארץ ישראל, והשניה לשום כרכים המוקפין לה, שלישית לשום בכך, ולשום מדי, ולשום מדינות הרחוקות.

פירוש רמ"ל

ג) של בית ר"ג נכנס, כלומר כל אחד מבית ר"ג בעת שהיה נותן שקליו היה מתנהג כן.
 ד) ויתרום את דבר התרום, כלומר מן הקופה הראשונה שכבר התחיל ממנה בפעם הראשונה.

פרק שלישי.

(א) בשלשה פרקים בשנה תורמין את הלשכה, בפרוס הפסח בפרוס עצרת, בפרוס החג, והן גרנות למעשר בהמה, דברי רבי עקיבא; בן עזאי אומר בעשרים ותשעה באדר, ואחד בסיון, ובעשרים ותשעה באב, רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים באחד בניסן, באחד בסיון, בעשרים ותשעה באלול. מפני מה אמרו בעשרים ותשעה ולא אמרו באחד כתשרי? מפני שהוא יום טוב, ואי אפשר לעשר ביום טוב לפיכך הקדימוהו לעשרים ותשעה באלול.

(ב) בשלש קופות, של שלש שלש סאין תורמין את הלשכה, וכתוב בהן: אלה, בית, גימל; רבי ישמעאל אומר, יונית כתוב בהן: אלפא, ביתא, גמלא. אין התורם נכנס, לא בפרגוד הפות, ולא במנעל, ולא בסנדל, ולא בתפילין, ולא בקמיע, שמא יעני,

פירוש רמ"ל

פרק שלישי.

(א) בשלשה פרקים כו', ענין הפרק הזה הוא סדר הוצאות השקלים על הקרבנות שהיו משתדלים לערבב את כסף השקלים שיהיה לכל אחד מוישראל חלק בקרבנות ציבור לכד התנאי שהותנה כדלעיל, וכן היו עושין: שאחרי שכבר גבו את כל השקלים בתחילת ניסן היו ממלאים מהכסף הזה שלש חביות גדולות, ערך השעה סאין כל אחת, והיו מוכסין אותן כמטפחות, ואה"כ היו מביאין שלש קופות קטנות כל אחת ג' סאין והיו ממלאין את הקופות הקטנות שהיו מוכומנות בשלש אותיות א. ב. ג. בעברית או ביונית, כל אחת ואחת מהחביות הגדולות, ומהקופות הקטנות היו מוצאין את הכסף לקנות בהן קרבנות ציבור; והמילוי פעם הראשונה היתה בט"ו בניסן שהוא הצי הודש קודם הפסח, וכן היו עושין ט"ו ימים לפני חג השבועות, אך בעת אשר מלאו אותם שנית התחילו מן החביות האחרונה שמשם מלאו בפעם הראשונה את הקופה רמכומנת באות ג', מלאו עתה את הקופה המכומנת באות א, ואה"כ מלאו מן השניה שהיתה קודם ראשונה לקופה המכומנת באות ב. ומן השלישית שהיתה מקודם שניה לקופה המכומנת באות ג. ועשו זאת כדי לערבב הכספים שיהיה לכל אחד חלק בקרבנות ציבור או כבדק הבית, שלכן בכל פעם בבואו לשלישית לא היה מוכה אותה לסימן, שממנה יתחיל לעתיד, ותרם את הראשונה לשם ארץ ישראל הקרובה יותר לירושלים והשניה לשם הכרכים המוקפות חומה הרהוקות מארץ ישראל, והשלישית בשביל כל מדינות הרחוקות מפני שכל הקרוב קרוב קודם; אך עכ"ז היו המעות מעורבין והיה לב"א מוישראל חלק בהם, וכ"ז היו עושים בפרסום גדול למען לא יהיה שום חשד על הגבאים, והתורם או גם כל הנכנס ללשכה שבה היה הכסף, היו מחויבין להכיר מהם כל הכגדים שיש בהם איוזה כיס וגם לא במנעל וכנדל או פוזמקאות מקום שיכולים להכתיר הכסף ולא גם בתפילין ובקמיע שישי בהם קמטים ותוכות קטנות ששמה יכולים להסתיר הכסף, והבל בשביל הכתוב והייתם נקיים וגו'. בפרוס עצרת בפרוס החג, מפני שהקרבנות בשבעת ימי הפסח רבו לכן היו מוכרהים לפתוח את הקופה השניה בט"ו באייר, אבל חג השבועות שהוא רק יום אחד ולא רבו הקרבנות מוכף הצבור, לכן היו מעות הקופה השנית מכפיקות עד הצי אלול שאך אז פתחו את הקופה השלישית. והן גרנות למעשר בהמה, כלומר הזמנים הללו והולדות של בהמות הם כמו עומדות כגורן ואסור לשהטן ולאכול מהן טרם הופרש המעשר, אבל בין הזמנים הללו רשאים היו לאכילה גם קודם הפרשת המעשר. והטעם שקבעו את אלו הזמנים למעשרות, הוא מפני שאז הללו עולי רגלים לעלות לירושלים ודאגו בשבילם שיהיו הבהמות מוצים להם לקניה. בן עזאי אומר, בן עזאי ור"א ור"ש חולקים בזה רק מפני גרנות המעשר, שלרעתם המעשר ינתן רק אז.

להן קצבה, לחטאת אין לה קצבה; רבי יהודה אומר אף לשקלים אין להן קצבה, שכשעלו ישראל מן הגולה היו שוקלין דרכונות, חזרו לשקול סלעים, חזרו לשקול טבעין, ובקשו לשקול דינרין; אמר רבי שמעון, אף על פי כן יד כולן שוה, אבל חטאת, זה מביא בסלע, זה מביא בשתיים, וזה מביא בשלש.

(ה) מותר שקלים חולין, מותר עשירית האיפה, מותר קיני זבין, קיני זכות וקיני יולדות וחטאות ואשמות, מותריהן נדבה. זה הכלל, כר שהוא בא לשם הטא ולשם אשמה מותריהן נדבה, מותר עולה לעולה, מותר מנחה למנחה, מותר שרמים לשלמים, מותר פסח לשלמים, מותר נזירים לנזירים, מותר נזיר לנדבה, מותר עניים לעניים, מותר עני לאותו עני, מותר שבויים לשבויים, מותר שבוי לאותו שבוי, מותר המתים למתים, מותר המת ליורשיו. רבי מאיר אומר מותר המת יהא מונח עד שיבא אליהו; רבי נתן אומר מותר המת בונין לו נפש על קברו.

פירוש רמ"ל

„ותעשיר לא ירבה כתיב“, ור' יהודא חולק ואומר שגם לשקלים אין להם קצבה כי הכל לפי כסף המדינה ואם החליטו בדעתם לשקול דרכון תחת חצי שקל הרשות בידם, אבל ע"ז השיב ר' שמעון טענה נרודה, שגם אז יש להם קצבה כי כולם אינן רשאים לשקול רק במטבע שהוחלטה, מושא"כ חטאת שאין לו כל מטבע, ובעד כמה שירצה יקריב.

(ה) מותר קיני כו', אהרי שהביא המסדר את המשנה את דעת ב"ה וב"ש וידוע הוא שההלכה כב"ה, יביא את המשנה הזאת שסתמה כב"ה שמותר השקלים הוא חולין; ומפרש הדין בון הנותר על כל דבר שבצדקה שכולם מסכומים ורק על מותר המת, ר"ל מה שהקדישו בעדו לקבורתו, יערער ר"מ ויאמר כי יהא מונח עד שיבא אליהו, מפני כי הכסף הזה לא נתן בשביל היורשים והמת כבר נקבר; ור"ג אומר כי בנין הציון הוא ג"כ כבוד המת, ואולם כל הדברים הללו המה אם היה הכסף של יהוד, אבל אם היה ממעות העיר, הפרנסים ברוב דעות, יוכלו לשנות את את כסף הצדקה כמו משבויים לעניים ולהיפך.

פרק שני.

(א) מצרפין שקלים לדרכונות מפני משוי הדרך. כשם שהיו שופרות במקדש, כך היו שופרות במדינה. בני העיר ששקלו את שקליהן ונגנבו או שאבדו, אם נתרמה תרומה נשבעין לגזברים ואם לאו נשבעין לבני העיר, ובני העיר שוקלין תחתיהן. נמצאו, או שהחזירם הגנבים, אלו ואלו שקלים ואין עולין להם לשנה הבאה.

(ב) קנותן שקלו לחבירו לשקול על ידו, ושקלו ער ידו עצמו, אם נתרמה תרומה מעל; השוקק שקלו ממעות הקדש, אם נתרמה התרומה וקרבה הבהמה מעל, מדמי מעשר שני ומדמי שביעית יאכל כנגדן.

(ג) המכנס מעות ואומר: "הרי אלו לשקלי", בית שמאי אומרים מותרן נדבה, ובית הלל אומרים מותרן חוקין; "שאביא מהן לשקלי", שוין שהמותר חולין; "אלו לחטאת", שוין שהמותר נדבה, "שאביא מהן לחטאת", שוין שהמותר חולין.

(ד) אמר רבי שמעון מה בין שקלים לחטאת? לשקלים יש

פירוש רמ"ל

פרק שני.

(א) מצרפין שקלים לדרכונות, הדרך היה מטבע של זהב מושקל שני סלעים ונקרא בל' יון "דארייקאס", והתיבות היו כעין שופרות קצר מצד אחד ורחב מצד השני, מפני שהיו נותנין להם את התיבות סגורות ובעד העליון היה רק נקב כגודל הדרך בעביו ולא ברחבו והיו משליכין שם הדרךונות אך לא היו יכולים לקחתם משם כעת שהיו סגורות. ואמרו "מצרפין" ר"ל יאם בני העיר החליפו את שקליהם בדרךונות אינם הייכים בקלכונות; כי מפני משוי הדרך היו הגזברים מהויכים לעשות בן ולכן אין מזה נזק להקדש. אם נתרמה תרומה, ר"ל אם כבר הוציאו חלק מכסף השקלים על קרבנות או בדק הבית, שאז נחשבו גם אלו השקלים כאלו היה בין אלה שהוציאו (כי כן היה התנאי בניהם שבכל שקל יש חלק מכל אחד ואחד הנותן שקלים למוען יהיה לכל אחד חלק בהקרבן או בדק הבית), ולכן אם כבר הוציאו מכלל השקלים שהיו מתחלקים לשרש קופות והיו משתמשים בקופה אחת לכל דבר הצריך עד שתתם הקופה כדלקמן, אז נשבעים לגזברים, כי השקלים כבר המה שייכים להם גם אם לא הגיעו לידם, אבל אם לא נתרמה התרומה, אז יהשבו השקלים של בני העיר עד שיוגיעו ליד הגזברים, והטעם הזה הוא גם במושנה שלאהרית יאם נתן לו חברו לשקול ושקל על ידי עצמו מעל בהקדש, מפני שהיו מקריבין גם על העתיד לגבות כי היו ממשכנין על השקלים אף את העניים שבוישראל, (רמב"ם).

(ב) יאכל כנגדן, ר"ל יקח מכסף החולין שלו את הסכום מעות שהיו בידו מהמעשר ויאמר: הרי אלו תחת אלה השקלים שלקחתי מהם למהצית השקל, ויעשה בהם את הוכתו.

(ג) המכנס וכו', תוכן המושנה הזאת הוא: כמו שמתחיל לקבץ פרושות על יד, ואומר "בוחבבף הזה אקח לשקלי" שלדעת בית הלל אחרי שכבר שקל את המחויב מהסכום הנקבין, הנותן חולין; ודעת ב"ש גם אז אם רק יחד אותם לברנה משאר הכסף, מותרן נדבה, אבל בני שאוחז בידו כסף רב ואומר הרי אלו לשקלי, מותרן נדבה אפילו לבית הלל, (ירושלמי רמב"ם).

(ד) אמר ר' שמעון, נתן טעם לדברי ב"ה שגם לדעתם בחטאת אם גם קובץ על יד מותרן נדבה, מפני שאין קצבה לחטאת ויכול לקנות גם במאד סלעים, מושא"כ שקלים יש להם קצבה

בהמה, וכשהייבין במעשר בהמה פטורין מן הקלבון; וכמה הוא קלבון? מעה כסף, דברי רבי מאיר, וחכמים אומרים חצי (מעה).

פירוש רמ"ל

ולדות מאדם אחר, או גם אם הלק בנכסו אביו וקבל את הולדות מעזבונו אינו חייב במעשר מפני שאנו חושבין את הולדות כאלו כל אחד מהאחים קנה אותם מאחיו, (כן השותפים רק אז הייבום במעשר בהמה בעת שהמה שותפים אבל כאשר נתחלקו יחשבו הולדות כאלו כל אחד קנה אותם משותפו), ומוכן מאליו שבעת שהאחים המה ביחד יחשבו כאדם אחד, שעל כן אינם חייבים בקלבון אם נותנים סלע בעד שניהם, מפני כי כספם הוא של אביהם ולא של עצמם כ"ז שלא הלקו ויחשב פה כאלו אביהם שוקל בעדם, שאז הוא פטור מקלבון.

וחמשה ישבו במקדש. משישבו במקדש התחילו למשכן. את מי ממשכנין? ליום וישראלים, גרים ועבדים משוחררים, אבל לא נשים ועבדים וקטנים. כל קטן שהתחיל אביו לשקול על ידו, שוב אינו פוסק, אין ממשכנין את הכהנים מפני דרכי שלום.

(ד) אמר רבי יהודה העיד בן בוכרי ביבנה: כל כהן ששוקל אינו חוטא, אמר לו רבי יוחנן בן זכאי לא כי, אלא כל כהן שאינו שוקל חוטא, אלא שהכהנים דורשים מקרא זה לעצמן (ויקרא ו): "וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל", הואיל ועומר ושתי הלהם ולחם הפנים שלנו, היאך נאכלים?

(ה) אף על פי שאמרו אין ממשכנין נשים ועבדים וקטנים, אם שקלו מקבלין מידן, העכו"ם והכותים ששקלו אין מקבלין מהן, ואין מקבלין (מידן) קיני זבים וקיני זבות וקיני יולדות וחטאות ואשמות, (אבל נדרים ונדבות מקבלין מידן), זה הכלל: כל שנידר ונידב מקבלין מידן, כל שאין נידר ונידב אין מקבלין מידן, וכן הוא מפורש על ידי עזרא, שנאמר (וירא ד): "לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו".

(ו) ואלו שהייבין בקלבון: ליום וישראלים, גרים ועבדים משוחררים, אבל לא כהנים ונשים ועבדים וקטנים. השוקל על ידי כהן, על ידי אשה, על ידי עבד, על ידי קטן פטור, ואם שקל על ידו ועל יד חברו, חייב בקלבון אחד; רבי מאיר אומר שני קלבנות. הנותן סלע ונוטל שקל חייב שני קרבנות.

(ז) השוקל על ידי עני ועל יד שכנו ועל יד בן עירו פטור, ואם הלון חייב. האחין והשותפין שחייבין בקלבון פטורין ממעשר

פירוש רמ"ל

(ד) שלנו, כלומר יש לנו חלק בהם, היאך היינו יכולים לאכול אותם? ובאמת היתה הטענה הזאת שוא, מפני שהכל הולך אחר הרוב ורובא דעלמא אינם כהנים; אבל המה היו המושלים ודרשו לטובת עצמם ומפני דרכי שלום הניחו אותם.

(ה) ואין מקבלין מידן קיני זבים, כלומר על הכותים (שמרונים) לבד (כן יפרש בירושלמי ורמב"ם). לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו, ומפני שהשקלים היה גם לבדק הבית לא רצו כי יהיה להם חלק בבית המקדש, אבל נדרים, יולדות לקרבן, או חטאות ואשמות שמקריבין אותם בשבולם לכפרה להם, מקבלים מהם, שבוה אין הבדל בין איש לאיש.

(ו) קלבון, השקל הנזכר בתורה הוא הסלע הנזכר במשנה, והיה שוה שני שקלים הנקראים במשנה, ומפני שתהיה יד הקדש תמיד על העליונה, וחששו שמא אין מושקל השקל של המשנה שוה למושקלו של הצאי שקל האמור בתורה (לדעת הרמב"ם לא פחות מן 192 גרעיני שעורה) לכן הצריכו שיתן הכרע מעט לכל הצאי שקל, והכרע הזה נקרא קלבון מן יונית "קאלאבוס", וכל השוקל רק ממידות חסידות ולא מפני שהוא חייב עפ"י דין, אינו נותן אותו קלבון, והכהנים שהיו אומרים שאינם הייבין בשקלים, החסידים שבהם שהיו נותנים, לא היו לוקחין מהם את הלכונות, מפני דרכי שלום.

(ז) השוקל על ידי עני, ר"ל נותן מתנה בשבילו, שזהו רק מדת חסידות ולא חיוב, לכן פטור מקלבון. האחין והשותפין וכו', מעשר בהמה יותן אך מהנולד אצלו, אך אם קנה

מסכת שקלים.

(א) באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכראים, בחמשה עשר בו, קורין את המגילה בכרכין ומתקנין את הדרכים, ואת הרחובות ואת מקואות המים, ועושין כל צרכי הרבים, ומציינין את הקברות ויוצאין אף על הכלאים.

(ב) אמר רבי יהודה, בראשונה היו עוקרין ומשליכין לפניהם, משרבו עוברי עבירה, היו עוקרין ומשליכין על הדרכים, התקינו שיהו מפקירין כל השדה כולה.

(ג) בחמשה עשר בו, שולחנות היו יושבין במדינה; בעשרים

פירוש רמ"ל

(א) באחד באדר משמיעין על השקלים, שיתרוננו אותם באחד בניסן, זמן נתונה השקלים, שנאמר, ויהי בהודש הראשון באחד לחדש הוקם המזבח (שמות מ'), והני עלה (בירושלמי), ביום שהוקם המשכן בו ביום נתרמה תרומה. ועל הכלאים, מכריזין להזהר מתערובות, משום שבעת הזאת זמן הזריעה קרוב לבוא. בט"ו בו קורין את המגילה בכרכים, אבל בפרוזת קורין בי"ד, ולא היה צורך להזכיר זאת כמושנה מפני שרוב הערים אינן מוקפות חומה ולא חיישינן לשכחה, אבל בערים המוקפות חומה שהנה מעטות וקרוב לשכחה, לפיכך הזכיר זאת כמושנה שידעו בכרכים את זמן קריאת המגילה, כי אם גם קראו אותה בי"ד הייב לקרותה עוד הפעם בט"ו כאשר כן היא ההלכה פסוקה בירושלמי, "אמר ר' מני ויאות" כו', ואולם אהרי כל הדחוקים שדחקו עצמם המפרשים החדשים לפרש את מאמר התלמוד בירושלמי שהבישנה באה ללמדנו, שכל המצות הנוהגות באדר שני, אינן נוהגות באדר ראשון, אינו יודע איככה מוכה זאת מהבישנה. ומתקנין את הדרכים, אחרי שעברו ימות הגשמים ונתקלקלו, ובפלישתניא זמן גשמים הוא רק עד אדר, והוא הטעם לרחובות ומקואות, שהרחובות נתקלקלו ובמקואות נפל הרפש, וצרכין הנקותן, למען יוכלו לטהר עצמם לפני הרגל. ועושין כל צרכי הרבים, אומר בירושלמי שבעת ההיא הב"ד מתאכף לדון דיני ממונות, דיני נפשות, דיני מכות, ופודין ערכין, תרומות והקדשות, ומשקין את הסוטה, ועורפין עגלה ערופה, ושורפין את הצרה, ורועין עבד עברי ומטהרין את המצורע, ועוד כמו אלה שנהגו בעת ההיא. ומציינין את הקברות, שנתקלקלו בימות הגשמים, בסיד; ובירושלמי אומר שמוציינין את הקברות למען לא ישמאו בהם העוברים, ומוכיח זאת מקרא (ויקרא י"ב) ושמא שמא יקרא, שתהא הטומאה קוראת ואומרת, "פרוש ממני". ויוצאין אף על הכלאים, משום חומר האיסור לא היו מסתפקין בהכרזה בלבד, כי אם היו שולחים לבקר את השדות.

(ב) ר' יהודה בא לבאר מה שהיו עושין השלוחים אם מצאו כי לא נזתרו בכלאים; ובירושלמי מוכיח מנין להפקר ב"ד שהיא הפקר מן עזרא (י' 8) "וכל אשר רא וכל לשלשת הימים יחרם". לפניהם, על השדה משרבו עוברי עבירה, שהשתמשו בהם.

(ג) שולחנות, מפני שהחלפנים היו נושאים אתם שולחנות להניח עליהם את המטבעות, יאמר, כי היו משימים השולחנות עד חמשה ועשרים באדר במדינה, להקל על העם שיחליפו את מטבעיהם על חצי השקל הכתוב בתורה, שמהויב כל אחד להת; ואך מן המש ועשרים בו היו יושבין במקדש להמציא יש את החצי שקל לבאי מבחוץ ויוד לא שקלו את שקליהם; ומשישבו במקדש, התחילו למשכן גם בחוץ לארץ את אלה אשר לא הביאו שקליהם, למען יביאו את תרומתם שים יבוא אחד בניסן, כי גם במדינה היו שופרות למטרה הזאת, וגם הכהנים חייבים היו בשקלים אשר עקדם לקרבנות ציבור, אבל הם מצאו עלילה להפטר מזה כדלקמן, ומפני שהיו התקופים בזמן המקדש עני לא היו ממשכנים איהם, מפני דרכי שלום.

בכל מקום בש"ס שהנמרא תפרש את המשנה ותדקק אחריה בכל מלה וגם בכל אות, הנה המשיניות מבוארים והנמרא במקום שפירושה צריך ביאור ולא יובן בלעדיו, אפרשנו בפירושי רש"י על מקומו בפנים, ישכמעט בכל מקום דבריו אשר יוסיף, הנם לא בתור "פירוש" ורק כמשלים את החסר בפנים למען יובנו דבריהם, אבל פה שאין נמרא כלל וישנם מקומות במשיניות הללו הצריכים פירוש וביאור ולא רק להשלים את החסר, ולכן הביאור נחויץ מאוד להיות לבדו למען תובן כונת המשינה.

מובן מאליו, כי חרושים משלי בביאורי, מעטים המה, וכולו מיוסד על פירוש הנמרא הירושלמית, המימוני והברטנורא, הר"ר ישראל ליפשיטין, וגם על הפירושים הנמצאים פה ושם בש"ס הבבלי (כמו בביאור ענין הקלבון אחזתי פרוש רש"י בחולין ונתתי לו היתרון נגד שארי הפרושים אשר נטו ממנו, וכמוהם עוד באיזה מקומן) ובכן אחישוב למותר לבקש חסר מאת המבקרים, כי לא ימהרו להוציא משפט טרם יתבוננו היטב בכל הפרושים הנ"ל ובטרם יעמיקו ג"כ בפירושי שצריך התבוננות מפני קיצורו; כי הישרים בלבותם והחכמים המבינים, יעשו כזאת מבלעדי אבקשם, ולהחצופים, הבורים ועמי הארץ, הרגילים לקרא תגר על דברי, כזי"ף, ולהניד בשמי או מפי כתבי, דברים אשר לא עלו על דעתי לעולם, הלא לא יועילו בקשותי; וכשם שרק דו כנגד כל מה אשר כתבתי וערכתי עד כה, ולא נגעו ולא פגעו בכבודי ובכבוד מלאכתי אפילו כמלא נימה, כן ירקודו, ינהמו יכרכרו ויגעו כנגד מלאכתי החדשה הזאת, ואקוה כי גם עתה לא יפגעו בי לרעה, ולא אישים לב לדבריהם, הלומותיהם ונביחתם, כאשר כן עשיתי עד כה, כי באמת אני בתומי אלך, איגע ולא איעף למצא חן בעיני אלהים ואדם אך לא בעיני בורים חצופים, ועמי הארץ, אשר כל מגמתם בנעייתם נגדי היא, רק למען יודע כי ברואים כמותם עוד נמצאים בעולם, ומה איפוא לי ולהם?

קראתי לפרושי הזה "פירוש רמ"ל" שהיא הראשי תיבות משמי ראדקינסאן מיכאל ל. ולא ר' מיכאל ל. והנני מודיע זאת מפורש, לבל יאשימוני כי לקחתי לעצמי תואר "רבי", כי כשם שאיני מתגדר במלאכת אחרים כן איני חפץ שתהיה מלאכתי בת בני שם, כי הודות לה' לא אבוש בשמי ואקוה כי לא יכלמו בי אוהבי גם מפרושי החדש.

ובה' הנותן ליעף כח אבטח ולא אפחד, כי הוא יאזרני חיל, ינחני במעגלי צדק ויעזרני לגמור את המלאכה הגדולה והכבדה הזאת להגדיל תורת התלמוד להאדירה ולתרגמה כיד ה' הטובה עלי, ומשנאי ומשניאי יראו ויבושו, אמן.

נ ו י א ר ק , ב ה ד ש א י י ר , ת ר נ ז .

מיכאל ל. ראדקינסאן.

הקדמת העורך והמפרש.

בשם השם !

מלאכתי הכבדה, ההערכה והוצאה החדשה של התלמוד בבלי ותרגומו בשפת אנגליש, הביאתני למלאכה חדשה אשר לא נסיתי עד כה והיא, להיות גם מפרש את המשניות של המסכתות שהגמרא הבבליית חסרה להן; כי לחסר את המסכת הזאת מן סדר מועד לא יתכן, מפני שכל המשניות הללו יסודתן בהררי קודש, קורות ההיכל ועבודת הכהנים בו. בזמן שהיה קים, דבר הצריך לימוד, ידיעה וקריאה, כמו במקורן העברי כן בתרגומן, אבל לתרגם את המשניות הללו על פי אחד הפירושים שכבר נדפסו הוא כמעט דבר שאי אפשר, כי שונים המה הפירושים זה מזה וכולם ארוכים ומפולפלים, ואם אמנם טובים המה ורצויים לעם לא יכולתי להשתמש בהם בתרגומי, הנקי מכל פלפול צדדי, זולת פלפולי הגמרא בעצמה. ובאמת עד כמה שלא יהיו טובים ומתוקנים כל הפירושים למס' הזאת, לא נוכל בשום אופן לדמותם עם פירוש רש"י ז"ל כמו בקצורו, כן בסגנון לשונו, המפרש כל דבר על מקומו בלי שום פלפול צדדי, ומבלי שום נטיה לענין אחר זולת הענין שהוא עסוק בו; ואך פירוש כזה מוכשר ומתוקן לתרגם בשפה חיה. ואני נוהר מאד בהוצאה הזאת שיכיל התרגום את המקור הנדפס ולא יגרע ממנו ולא יוסיף עליו, למצער במקום שאפשר, ולא יהיה בזה מה שאין בזה. שעל כן עמלתי לי לפרש את המסכת הזאת בפירוש קצר, היינו לבאר כל משנה הצריכה פירוש וביאור, והשייך רק למסכת הזאת; מבלי כל פירושים לדברים שנשנו ונתפרשו במסכתות אחרות, ומבלי כל נטיה צדדית ופלפול זר בהלכה או בסברא, כאשר כן דרכי בכל ההוצאה הזאת, ויגעתי ומצאתי תאמין.

כמדומה לי, אחי הקורא, שעלתה בידי לפרש את כל המסכת, במלות קצרות ומובנות, עד שגם הקורא שימרא את המשניות האלו בפעם הראשונה, לא יחסרו לו ביאור המלות וכן הבנת הענין הדק היטב בכל שמונה פרקיה; ולכן שמתי לו מקום במדור התחתון לכל צד במקום הצריך ביאור ופירוש, וכה עשיתי גם בתרגום האנגלי הדפסתי את הפירוש מלמטה בציונים, לא כמו שאני עושה בתרגומן של מסכתות אחרות עם פירוש רש"י שהנני מסנירו בפנים בשני הצאי לבנה, מטעם פשוט מאד, והוא:

מסכת

שקלים

הוצאה החדשה

של

תלמוד בבלי

הוכן מחדש, נסדר ונסמן בסמני הנקודות של השפות החיות

ונתתרגם בשפת אנגליש

מאת

מיכאל ל. ראדקינסאן.

מסכתות

שקלים עם פירוש רמ"ל

וראש השנה עם פרש"י ותורה אור.

חלק רביעי (מהוצאה האנגליש).

מהוצאה החברה מדפיסי התלמוד

54 East 106th Street.

נויארק,

תרנ"ו.

